

Biên Thành Dao Thanh

Contents

Biên Thành Dao Thanh	1
1. Truyền Thuyết Cổ Xưa	2
2. Thời Gian Đảo Ngược	10
3. Diệp Khai Có Muội Muội	22
4. Tiếng Ca Bóng Quý	31
5. Đại Tiểu Thư Là Nàng?	42
6. Gặp Lại Thúy Bình	52
7. Người Nhỏ Be Bé	63
8. Chàng Muốn Phục Rượu Nàng	71
9. Tình Già	80
10. Nguy Cơ Của Phó Hồng Tuyết	87
11. Nụ Cười Của Kim Ngư	93
12. Người Si Dao	104
13. Thiếu Phụ Dưới Phong Linh	109
14. Vương Lão Tiên Sinh Trong Thủy Tinh Cốc	118
15. Giết Và Bị Giết	128
16. Ý Đồ Của Vương Lão Tiên Sinh	140
17. Báo Phục Bắt Đầu	144
18. Ta Tên Phong Linh	151
19. Người Chết Có Giá Trị	160
20. Thế Giới Thủy Tinh	169
21. Tiếp Xúc Đầu Tiên	178
22. Lão Thái Bà Bán Trứng Gà	183
23. Khi Biết Khỏi Đạn	191
24. Trận Chiến Không Hối Hận	197
25. Dục Vọng Cổ Xưa Nhất	203
26. Lại Gặp Hấp Huyết Quý	210
27. Mười Chín Năm Của Kinh Vô Mệnh	218
28. Đã Có Hài Tử Của Người	224
29. Người Sẽ Đi Một Chuyến Viễn Hành	232
30. Nhà Của Phó Hồng Tuyết	235
31. Quyết Đấu Trong Lục Giác Đình	241
32. Kim Ngư Trong Tiểu Lâu	249
33. Truyền Thuyết Trên Thánh Mẫu Phong	256
34. Mã Phương Linh Có Phải Là Con Gái Của Hai Người ?	263
35. Tình Phong Linh	269
36. Kết	272

Biên Thành Dao Thanh

Giới thiệu

Ai cũng biết Vạn Mã Đường giờ chỉ còn là một đồng gạch vụn, nhưng chỉ một đêm, nó đột nhiên huy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-thanh-ao-thanh>

1. Truyền Thuyết Cổ Xưa

Nghe nói trên trời có một sao chổi, mỗi bảy mươi sáu năm lại xuất hiện một lần.

Mỗi lần xuất hiện đều mang đến tai họa bất tường cho nhân gian.

Năm nay lại đã đến lúc nó xuất hiện.***

Quan Đông Vạn Mã Đường.

Vạn Mã Đường phong quang làm sao, huy hoàng làm sao, làm cho người ta ngưỡng mộ làm sao.

Trải qua thế thời thời thế, Vạn Mã Đường đã thành một ký ức mà mọi người đã lãng quên ? Đã thành chiến thắng phẩm của năm tháng ? Đã thành nơi an nghỉ của bụi bặm trần ai ?

Một tòa thành đài bằng gỗ, dùng bản gỗ kết lại thành tường thành, cao cỡ ba trượng, bao quanh từ một đầu thảo nguyên xa xăm cho đến tận đầu kia. Phòng ốc trong thành đài gỗ càng vô số như những ngôi sao giữa đêm trường.

Trải qua thế thời thời thế, tòa thành gỗ liên miên không chia cắt đó đã bị cỏ dại nhận chìm.

Phòng ốc trong thành càng bị tàn phá bại hoại, trong ngoài nhà đều bám phủ ngập tràn bụi bặm, một con chó nằm phục trong góc nhà, đáng lẽ vốn lông trắng, hiện tại lại đã biến thành màu xám xịt.

Ánh mắt của nó đã mất đi vẻ linh xảo và cơ mẫn sẵn có, nhìn cơ hồ đã không còn giống một con chó nữa.

Con chó đó đại khái là sinh mệnh còn sống duy nhất ở Vạn Mã Đường ?

Diệp Khai không khỏi lắc đầu thở dài.

– Đói không phải là một trong những phương pháp kết thúc sinh mệnh sao ?

Tuy nhiên, lại không phải là thứ phương pháp tàn nhẫn nhất.

Từ xa xưa cho đến nay, kết thúc sinh mệnh hữu hiệu nhất, đáng sợ nhất, nguyên thủy nhất, làm sao không phải là nhân loại cho được ?

Người giết người, người giết vạn vật, làm sao không phải là cách tấn tốc nhất cho được ?

Tam lão bản Mã Không Quần của Vạn Mã Đường, Công Tôn Đoạn hám danh, Trầm tam nương vì phục cừ mà không ngại trao thân gởi phận cho kẻ thù, Mã Phương Linh tình thù trộn lẫn ... Còn có bao nhiêu bao nhiêu người, không phải đều do Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết kết liễu sao ?

Mười năm.

Đã mười năm !

Mười năm qua bao nhiêu người quật khởi giang hồ ? Bao nhiêu người vì danh mà chết ? Bao nhiêu vầng trăng đã lặn, bao nhiêu ngôi sao đã sa ?

Còn Phó Hồng Tuyết ?

Mười năm qua, hấn có biến đổi không ?

Có biến thành càn lún chìm, càn cô ngạo ?

Hay biến thành càn đạ bạc danh lợi, càn bất giải nhân tình ?

Hay vẫn một mình một bóng, độc lai độc vãng ?

Bầu trời đêm trong vắt, ánh sao lấp lóe, một vầng trăng sáng ngời treo lơ lửng tận chân trời.

Đêm nay thanh vắng, thiên địa một mảng an bình, cả đứa bé nhõng nhẽo thích khóc oa oa nhất cũng phẳng phất đã say sưa giấc điệp.

Diệp Khai ngồi bệt dưới đất, dựa mình vào cột cờ trước vọng cửa, song nhân ngưng chú nhìn chăm chăm lên bầu trời đêm khuya thuần tịnh, phẳng phất đang đợi cái gì đó.

Là đợi người ?

Có ai còn có thể đến nơi hoang mạc khô cằn bất kham này để hội diện với chàng ?

Gió vi vu dịu dặt, mềm mại tựa bàn tay tình nhân khẽ vuốt trên khuôn mặt cân xứng của Diệp Khai.

Con chó nằm phục tại góc tường, phẳng phất cũng để gió đêm nhẹ thoảng quyện thân còm, ngửa người giờ cao chân nằm hưởng thụ.

Nhìn cử động của con chó nhỏ, Diệp Khai không khỏi cười nhẹ, sau đó từ từ nhắm mắt.

Ngay lúc đó, giữa không trung phương bắc tối tăm đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng chói lọi.

Diệp Khai lập tức giương tròn mắt, chuyển đầu nhìn về phương bắc.

Đạo ánh sáng đó sau khi lóe xuất từ bầu trời phương bắc xa xăm, dần dần tăng cường quang ảnh, kéo theo một cái đuôi dài sáng lạn, quét qua chân trời, lao mình về hướng nam biên duyên vô tận.

Sao chổi !

Sao chổi bảy mươi sáu năm mới hiện một lần đã xuất hiện.

Ánh sáng của nó, không một lưu tinh nào có thể so sánh bằng.

Vẽ huy hoàng sáng lạn của nó tuy ngắn ngủi, lại đã đủ chói rọi vĩnh viễn.

Nó tuy rất mau chóng biến mất trong bầu trời phương nam xa xăm, nhưng bóng dáng mỹ lệ của nó lại vẫn còn lưu lại trong tâm Diệp Khai.

“Mỹ lệ”. Diệp Khai lẩm bẩm:

“Thứ kỳ quan đó hai chữ mỹ lệ cũng không thể hình dung cho hết”.

Cũng đồng thời lúc đó, trên một tiểu lâu ở tiểu trấn cách Vạn Mã Đường không xa, cũng có một người ngồi trước song cửa, đang xào trộn cỗ bài bằng xương, cũng nhìn thấy cảnh tượng hiếm thấy đó.

Trời xanh, cát vàng.

Cát vàng nổi trời xanh, trời xanh nổi cát vàng.

Gió lùa về hướng chân trời.

Người từ chân trời đã đến.

Diệp Khai phẳng phất từ chân trời đến, chàng lững thững trên con đường dài, từ từ đi tới, bước về hướng tòa lầu duy nhất bên đường.

Một đóa hoa tàn không biết từ đâu bị gió cuốn tới, phảng phất cũng đến từ chân trời, đóa hoa lặn lộn vật vờ theo gió cát mù trời, Diệp Khai vươn tay nhặt đóa hoa tàn.

Cánh hoa đã tàn, chỉ có những cánh hoa cuối cùng ngoan cường nhất còn bám víu lưu luyến trên cuống hoa khô héo.

Diệp Khai nhìn đóa hoa tàn trong tay, cười cười, phủi phủi y phục rách rưới đáng lẽ đã nên quăng vào thùng rác từ lâu, tử tử tế tế cài đóa hoa tàn vào một chỗ rách trên chiếc áo phong sương.

Nhìn thần tình của chàng, không khác gì một công tử ăn vận hoa lệ chỉnh chỉnh tề tề đang cài một đóa hoa hồng diễm lệ nhất trên chiếc áo cẩm bào trị giá thiên kim.

Sau đó chàng lại cười mãn nguyện, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước dài về phía tửu lâu, vừa đẩy cửa, chàng lập tức nhìn thấy Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết và đao của hắn.

Tay trắng nhợt, đao đen sì.

Đen sì như tử vong.

- Trắng nhợt không phải cũng tiếp cận tử vong sao ?

Đao trong tay.

Diệp Khai nhìn từ đao của hắn, nhìn đến tay của hắn, nhìn từ tay của hắn, nhìn đến mặt của hắn.

Mặt của hắn vẫn trắng nhợt như xưa, đôi mắt vẫn một màu đen lạ lùng thần bí như xưa.

Màu đen thần bí thuần tịnh.

Nhìn thấy Phó Hồng Tuyết, Diệp Khai lại cười, chàng cười lớn bước qua, ngồi xuống đối diện Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đang ăn cơm.

Diệp Khai còn nhớ mười năm trước lúc ngộ kiến Phó Hồng Tuyết lần đầu tiên cũng ở chỗ này, hắn cũng đang ăn cơm.

Ăn một miếng cơm, một miếng thịt, ăn rất chậm. Bởi vì hắn chỉ có thể dùng một tay để ăn.

Tay trái của hắn đang nắm chặt đao.

Vô luận là khi hắn làm bất cứ cái gì, đều chưa từng thả rời thanh đao đó.

Diệp Khai chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết.

Đôi đũa của Phó Hồng Tuyết tịnh không ngừng, hắn gấp một miếng thịt, một miếng cơm, ăn rất chậm, ngưng một chút cũng không ngưng.

Cho dù có tám mươi kiếm khách hơi tám mươi lưỡi kiếm bén nhọn chĩa vào hắn, hắn đại khái cũng không ngưng nghỉ.

Nếu đổi thành tám mươi nữ nhân thì sao ? Tám mươi nữ nhân vừa mỹ lệ hấp dẫn vừa lỏa thể thì sao ?

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết, đột nhiên lại cười, vừa cười vừa hỏi:

- Người không uống rượu sao ?

Phó Hồng Tuyết vẫn không ngẩng đầu, cũng không dừng tay, hắn chậm chậm gấp hai miếng cuối cùng rồi mới đặt đũa xuống, mới ngẩng đầu, mới nhìn Diệp Khai.

Nụ cười của Diệp Khai giống như dương quang đột nhiên xuất hiện trong cát vàng mù trời.

Biểu tình trên mặt Phó Hồng Tuyết lại lạnh lẽo như sương lạnh buổi tàn đông, hắn nhìn Diệp Khai, qua một hồi rất lâu mới nói từng tiếng:

- Ta không uống rượu.

- Người không uống, có thể mời ta uống hai chén không ?

- Người có tiền, tại sao còn muốn ta mời ?

“Rượu không trả tiền, thông thường đều có chút dễ uống hơn”. Diệp Khai cười đáp:

“Đặc biệt là để người mời, càng hiếm có”.

- Ta không thích uống rượu, cũng không thích mời người ta uống rượu.

Phó Hồng Tuyết nói rất chậm, phảng phất mỗi một chữ đều trải qua một thời gian đắn đo khảo nghiệm rồi mới nói ra, bởi vì chỉ cần là lời nói phát ra từ miệng hắn, hắn nhất định phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Cho nên hắn không ngại nói sai một chữ.

Một điểm đó đương nhiên Diệp Khai biết, cho nên chàng chỉ còn nước cười cười:

- Xem ra cả đời ta cũng không uống được rượu người mời ?

Phó Hồng Tuyết và Diệp Khai tuy có thể coi là lão bằng hữu rất lâu năm, nhưng giữa hai người phảng phất vẫn luôn luôn bảo trì một khoảng cách kỳ dị, chừng như giống hệt hai người xa lạ.

Nhưng mình nếu quả nói hai người bọn họ là người xa lạ, bọn họ lại phảng phất có thứ liên hệ kỳ dị.

Phó Hồng Tuyết nhìn Diệp Khai, lại nhìn rất lâu mới mở miệng:

- Không nhất định, có thể có cơ hội uống được rượu ta mời.

- Cơ hội gì ?

- Rượu mừng.

“Rượu mừng ?” Diệp Khai phảng phất giật mình một cái:

”Rượu mừng của người ?

Với ai ? Thúy Bình ?” Vừa nói cái tên đó ra, Diệp Khai đã hối hận, thậm chí còn tự chửi mình quá khốn nạn, bởi vì chàng lại nhìn thấy nỗi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết.

Đã mười năm rồi, hắn không ngờ vẫn còn chưa quên nàng ?

Quên được sao ?

Người đàn bà đầu tiên, tình cảm đầu tiên, có ai có thể quên được ?

Hoặc giả có người có thể, nhưng Phó Hồng Tuyết lại tuyệt đối không thể.

Tình không phải là hắn quá khờ, quá si tình, là vì tình của hắn đã đến mức quá thâm sâu.

Tình đến mức quá thâm sâu, thống khổ cũng càng thâm sâu.

Yêu đến mức quá thâm sâu, vết thương cũng càng nặng nề.

Tại sao người ta lại không những rơi vào lưới tình, hơn nữa lại còn đả thương chính mình ?

Đầu Phó Hồng Tuyết đã từ từ cúi thấp, mục quang lại nhìn thất thần vô định, nỗi thống khổ thâm sâu trong mắt càng lúc càng đậm đặc.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Diệp Khai rất muốn làm ra vẻ tiêu sái, rất muốn nói một hai câu tiêu lâm, nhưng chàng thật sự không biết bắt đầu từ đâu.

May mắn lúc đó có người giải vây giùm chàng.

“Người tại sao lại luôn muốn người ta mời người uống rượu ?” Thanh âm đó phát ra từ đầu cầu thang:

“Lẽ nào người quên có lúc mời người ta uống rượu cũng là chuyện rất vui sướng hay sao ?” Không cần quay đầu, Diệp Khai cũng biết người nói câu nói đó là ai, chàng lập tức cười thốt:

- Tiêu Biệt Ly, Tiêu Biệt Ly, không ngờ người còn sống sao ?

Nơi đây là nơi rất kỳ quái.

Nơi đây có bài bạc, lại không phải là sòng bài. Nơi đây có rượu, lại không phải là quán rượu. Nơi đây nữ nhân có thể bồi tiếp mình làm bất cứ chuyện gì bất cứ lúc nào, lại cũng không phải là kỹ viện.

Nơi đây ở trong tiểu trấn, cũng là một nơi duy nhất “có thể tiêu khiển” nội trong mấy trăm dặm phụ cận.

Trong đại sảnh bày mười sáu cái bàn, vô luận mình chọn bất cứ bàn nào ngồi xuống, mình đều có thể hưởng thụ rượu thịt ngon lành nhất.

Đằng sau đại sảnh có một thang lầu rất cao, không ai biết trên lầu là chỗ nào, cũng không có ai từng lên đó, bởi vì vô luận mình muốn cái gì đi nữa, dưới lầu đều có.

Đầu cầu thang đặt một cái bàn nhỏ hơn, một trung niên nhân trang phục hoa lệ, tu sức chỉnh tề đang ngồi tại bàn.

Y chừng như luôn luôn ngồi một mình ở đó, một mình chơi cỗ bài xương, rất ít có người nhìn thấy y làm gì khác, cũng rất ít có người nhìn thấy y đứng lên.

Cái ghế y ngồi vừa rộng rãi, vừa thoải mái, bên cạnh ghế gát hai cây quải trượng gỗ đỏ, hai cây nạng đó bày nơi y có thể tiện tay nắm lấy.

Người người qua lại, y không thềm chú ý, thậm chí rất ít khi ngẩng đầu lên nhìn một cái, ai ai vô luận làm chuyện gì, xem chừng đều không quan hệ gì tới y.

Kỳ thực y chính là chủ nhân chỗ này, y tên là Tiêu Biệt Ly.

Chỗ này gọi là “Tương Tụ Lâu”.

Diệp Khai cười cười quay đầu, vừa giương mắt đã nhìn thấy Tiêu Biệt Ly ngồi dưới chân thang lầu, y vẫn giống hệt mười năm trước, không có gì biến đổi, chỉ có tóc bạc hai bên thái dương đã tăng nhiều, những nếp nhăn trên mặt cũng càng thêm đậm.

Trong mỗi một nếp nhăn trên mặt đều không biết phảng phất ẩn tàng bao nhiêu hoan lạc, bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu bí mật, bao nhiêu nhẫn nại, nhưng đôi tay y lại vẫn mềm mại dịu dàng như tay thiếu nữ.

Y phục của y vẫn hoa lệ như xưa, vẫn xa xỉ như xưa, trên bàn có chén dát vàng, rượu trong chén màu hổ phách, lấp lánh mịn màng như bảo thạch.

Y đang xào trộn một cỗ bài làm bằng xương, chậm chậm sắp xếp trên bàn, bày thành hình bát quái, vừa bày vừa nhìn sang phía Diệp Khai mỉm cười.

Diệp Khai đương nhiên vẫn còn cười, chàng vừa cười vừa nói:

- Người ta mời ta là một chuyện, ta có mời người ta hay không lại là chuyện khác.

“Đúng”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Hai chuyện đó hoàn toàn bất đồng”.

“Cho nên ta mời”, Diệp Khai nói:

“Mỗi một người trong phòng này ta đều mời”.

“Chỉ tiệc trong phòng này hiện tại chỉ có ba người”, Tiêu Biệt Ly thở dài:

“Chỉ tiệc người phảng phất lại quên đi một chuyện”.

Trong phòng này hiện tại đích xác chỉ có ba người, nhưng Diệp Khai lại quên chuyện gì ? Diệp Khai không hiểu rõ, cho nên chàng đương nhiên phải hỏi:

- Ta quên chuyện gì ?

- Người chừng như quên mời người ta uống rượu là phải tốn ngân lượng.

“Ngân lượng ?” Diệp Khai hỏi:

“Người nhìn người của ta không giống người có mang tiền sao ?” “Người không giống”. Tiêu Biệt Ly cười đáp:

“Người đơn giản giống như một tên cùng đinh nghèo nàn”.

“May là mời khách tịnh không nhất định phải dùng ngân lượng”. Diệp Khai thản nhiên thốt.

- Không dùng ngân lượng thì dùng gì ?” “Uống nợ”. Diệp Khai cười cười:

“Người lẽ nào đã quên ta đã từng uống nợ ở đây ?” “Uống nợ ?” Tiêu Biệt Ly hỏi:

“Đó đã là chuyện mười năm trước rồi”.

“Một lần nợ, hai lần cũng là nợ”. Diệp Khai cười thốt:

“Huống hồ ta cũng không quýt nợ, thiếu nợ là trả nợ, phải coi là khách tốt, đã là khách tốt, nên để cho ta uống nợ, có đúng không Tiêu lão bản ?” Lý sự cùn gì đây ? Thứ lý sự cùn này cũng chỉ có Diệp Khai tiên sinh mới nói ra được.

Đụng phải hạng người như vậy, nói Tiêu Biệt Ly phải lo liệu làm sao ?

Chỉ còn nước cười khở.

Ngoại trừ cười khở ra, Tiêu Biệt Ly còn có thể làm gì khác ?

Ngay lúc đó, Phó Hồng Tuyết đang một mực chìm đắm trong thống khổ thâm sâu chợt mở miệng:

- Ta nói mời uống rượu mừng, tịnh không phải là rượu mừng của ta.

- Bọn ta biết.

Ba chữ đó, cả Diệp Khai và Tiêu Biệt Ly cơ hồ đều đồng thời nói ra, bọn họ nói xong, đều nhìn nhau cười đồng lòng, sau đó Tiêu Biệt Ly mới nói tiếp:

- Rượu mừng người nói là chỉ Diệp Khai và Đinh Linh Lâm.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Chỉ cần Diệp Khai và Đinh Linh Lâm kết hôn, rượu mừng của bọn họ, người mời.

“Phải”. Phó Hồng Tuyết dùng một thứ khẩu khí rất bình tĩnh nói với Diệp Khai:

“Ta cả đời chưa từng mời ai uống rượu, nhưng chỉ cần người kết hôn, ta nhất định mời”.

Phó Hồng Tuyết tịnh không phải chưa từng uống rượu, hần đã uống, vì một cô gái mà uống say tới bốn năm ngày.

Lần đó hần có thể uống, có thể say, đương nhiên là vì tình.

Cũng chỉ duy nhất có tình, mới làm cho hần thống khổ như vậy.

Nhưng từ sau lần uống say đó, hần cũng không đụng tới một giọt rượu nữa.

Hần luôn luôn nghĩ rượu cố nhiên có thể làm say ngắt nỗi thống khổ của con người, nhưng khi thanh tỉnh, nỗi thống khổ lại vẫn tồn tại, hơn nữa lại càng thâm sâu hơn.

Dư vị rượu đắng còn chưa tỉnh, sâu đã tỉnh.

- Một khi là người từng uống rượu, đại khái đều có thể trải qua tình hình đó.

Rượu trong chén, chén trong tay Diệp Khai, chàng vừa uống rượu, vừa nhìn Tiêu Biệt Ly xếp bài.

Tiêu Biệt Ly từ từ đem từng miếng bài xương xếp thành hình bát quái, song nhãn xuất thần nhìn chăm chăm cổ bài xương, trên khuôn mặt xanh dờn gầy gò nhuốm đượm phong sương của y, thần tình phẳng phất rất trầm trọng, qua một hồi rất lâu, y mới ngẩng đầu thở dài một tiếng.

“Người nhìn ra chuyện gì ?” Diệp Khai nhin không được phải hỏi:

“Người thật sự có thể từ bộ bài xương đó nhìn ra rất nhiều chuyện ?” - Phải.

- Hôm nay người nhìn ra chuyện gì ?

Tiêu Biệt Ly không hồi đáp ngay lập tức, y nâng chén rượu, từ từ uống, mực quang như xuyên thấu tường vách, lạc lỏng nơi xa xăm, qua một hồi lâu mới đặt chén xuống, mới mở miệng:

- Có những tai họa tránh không khỏi, tuyệt tránh không khỏi ...

“Tai họa ?” Diệp Khai không hiểu:

“Tai họa gì ?” “Thiên tai”, Tiêu Biệt Ly thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng trên mặt Diệp Khai:

“Thiên tai khó dự báo !” Y thở dài một hơi, lại nói tiếp:

- Người có biết trên trời có một thứ lưu tinh kéo theo một cái đuôi rất dài ?

“Biết”. Diệp Khai đáp:

“Thứ lưu tinh đó gọi là sao chổi”.

“Sao chổi”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Nó cách mỗi bảy mươi sáu năm lại xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện đều mang đến cho nhân gian tai họa rất lớn”.

“Sao chổi vừa xuất hiện là có thể mang đến tai họa sao ?” Diệp Khai hỏi:

“Tai họa gì ?” “Không biết”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Không cần biết là tai họa gì, đều mang đến cho nhân gian bất hạnh”.

Diệp Khai trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Đêm hôm qua ta thấy một sao chổi.

“Ta cũng thấy”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Ánh sáng chói ngời của nó thật sự vô phương dùng chữ nghĩa để hình dung được”.

Lần này mực quang lạc lỏng nơi xa xăm lại là Diệp Khai, miệng lẩm bẩm:

- Lần này không biết sao chổi đó có thể mang đến cho nhân gian tai họa gì ?

“Không cần biết là tai họa gì, đều không liên quan đến ta”. Phó Hồng Tuyết đột nhiên thoát miệng nói một câu.

“Sai rồi”. Tiêu Biệt Ly nhìn Phó Hồng Tuyết:

“Cổ bài xương cho biết tai họa lần này có liên quan tới các hạ”.

“Có liên quan tới ta ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh, thần tình trên mặt không tin chút nào:

“Cổ bài xương đó nếu quả thật linh nghiệm chuẩn xác, người tại sao không giúp mình ...” Phó Hồng Tuyết chợt bỏ lửng câu nói ở đó, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm ra cửa lớn, Diệp Khai cũng nhìn ra cửa.

Ngoài cửa tịnh không có chuyện gì quái lạ, chỉ có một người đứng đó, một người vận kinh trang, gã nhìn nhìn Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết một cái, sau đó bước tới một bước, mở miệng hỏi:

- Thứ lỗi cho tại hạ mạo muội thỉnh giáo, không biết hai vị có phải là Phó công tử và Diệp công tử không ?

“Ta là Diệp Khai”. Diệp Khai hỏi:

“Có chuyện gì ?”

- Chủ nhân của tại hạ muốn mời hai vị đêm nay đi giá tới nhà một lần”.

- Chủ nhân của người là ai ?

“Tam lão bản”. Người vận kinh trang mỉm cười:

“Tam lão bản của Vạn Mã Đường”.

“Tam lão bản của Vạn Mã Đường ?” Diệp Khai không khỏi ngẩn người.

Vạn Mã Đường không phải là hoang phế suy tàn sao ? Làm sao còn có Tam lão bản nào của Vạn Mã Đường ?

“Xin hỏi Tam lão bản của Vạn Mã Đường là ai ?” Diệp Khai hỏi.

Người vận kinh trang ngây người nhìn Diệp Khai, sau đó lại mỉm cười, lần này gã thật sự cười, nhìn thần tình của gã phảng phất mỗi một người ai ai đều nên biết Tam lão bản của Vạn Mã Đường là ai.

“Tam lão bản là Mã Không Quần”. Gã cười đáp.

Vừa nói xong, không cần nói tới Diệp Khai, cả Phó Hồng Tuyết cũng ngẩn người.

Mã Không Quần ?

Mã Không Quần mười năm trước đã chết, chết ở Vạn Mã Đường, chết trước mặt Diệp Khai, hiện tại làm sao có thể xuất hiện ?

Có lẽ nào còn có Mã Không Quần khác ?

Tiêu Biệt Ly cũng cảm thấy kỳ quái, y mở miệng hỏi người vận kinh trang:

- Mã Không Quần nào ?

“Tiêu lão bản sao lại giữa ban ngày mà uống say vậy ?” Người vận kinh trang cười cười:

“Đương nhiên là bằng hữu tốt của ông, Mã Không Quần, thiên kim tiểu thư của Tam lão bản vẫn thường đến đây tìm ông nói chuyện mà”.

Càng nói càng làm cho Diệp Khai giật mình kinh hãi, chàng giương tròn mắt hỏi:

- Thiên kim tiểu thư của Tam lão bản có phải tên là Mã Phương Linh ?

Người đứng trước cửa lại mỉm cười:

- Phải.

Đây có phải là một rạp hát ?

Một người rõ ràng đã chết, làm sao có thể thỉnh khách ?

“Trở về nói với Tam lão bản, bọn ta sẽ đến phó ước đúng hẹn”. Diệp Khai nói với người vận kinh trang.

- Đa tạ.

Đợi đến lúc bóng gã tan biến ngoài cửa, vẻ kinh ngạc trên mặt Diệp Khai vẫn còn chưa mất hẳn, Phó Hồng Tuyết cũng giống hệt.

Tiêu Biệt Ly lại trầm tư ngưng vọng viễn phương.

Diệp Khai uống ực cạn chén, mới hỏi:

- Chuyện này là sao ?

“Làm sao biết được ?” Tiêu Biệt Ly cũng cạn chén:

”Xem ra tai họa lần này, quả nhiên có quan hệ tới hai vị, chính như bộ bài xương đã hiển thị.

“Người nghĩ đó là tai họa sao chổi mang đến lần này ?” Diệp Khai lại khôi phục nụ cười.

“Hy vọng không phải”. Tiêu Biệt Ly thần thờ đáp.

2. Thời Gian Đảo Ngược

Mã Không Quần đã chết mười năm trước làm sao có thể lộ mặt thỉnh khách ?

Hoặc giả Mã Không Quần này là một Mã Không Quần khác ?

Địa điểm mời khách là Vạn Mã Đường, Vạn Mã Đường tường xiêu vách đổ là nơi thiết yến đãi khách ?

Bao nhiêu câu hỏi, chỉ còn nước đợi đến đêm nay đến Vạn Mã Đường mới có thể giải khai.

Vạn ánh hồng từ tây phương rực chiếu, Vạn Mã Đường tọa lạc nơi mặt trời lặn, Diệp Khai thần thờ nhìn tịch dương.

“Tịch dương vô hạn hảo, chỉ thị cận hoàng hôn”.

Nhân sinh thường thường không phải cũng vậy sao ?

Đã như vậy, con người hà tất phải tính toán bày đặt làm gì ? Hà tất phải tranh giành danh lợi hư vô làm gì ?

Tranh thì sao ? Không tranh thì sao ?

Diệp Khai cảm khái thở dài một hơi, đang muốn cất bước, đột nhiên phát hiện có một bóng người chậm chậm bước đi trước mặt mình.

Phó Hồng Tuyết vẫn bước đều tới trước.

Hắn đi rất chậm, nhưng tịnh không dừng chân, cho dù cái đang chực chờ trước mặt hắn là tử vong, hắn cũng tuyệt không dừng chân.

Tư thái hắn đi vừa quái dị, vừa kỳ lạ, chân trái bước tới trước một bước, chân phải chậm chậm lết theo, xem chừng mỗi một bước đều đi rất khổ cực.

Nhưng hắn đã đi qua vô số đường xá bất tận, tính không nổi đã bao nhiêu dặm đường, cơ hồ mỗi một con đường hắn đều đã từng bước qua.

– Đi như vậy, đi cho đến khi nào mới dừng ?

Phó Hồng Tuyết không biết, thậm chí chưa từng liên tưởng tới, hiện tại hắn đã đi đến đây, trước mặt là đâu ?

Trước mặt có phải quả thật là tử vong ?

Diệp Khai ngưng vọng nhìn Phó Hồng Tuyết, chàng bỗng phát hiện lúc Phó Hồng Tuyết bước đi, mục quang luôn nhìn xa xăm nơi viễn phương.

– Có phải viễn phương có người hắn khắc cốt ghi tâm, có người hắn mộng hồn oanh nhiễu đang đợi hắn ?

Nếu quả là như vậy, ánh mắt của hắn tại sao lại lãnh đạm như vậy ?

Cho dù có tình cảm lưu lộ, cũng tuyệt không phải là tình dịu, hơn nữa lại ngập tràn thống khổ, cừ hận, bi luân.

Đã trải qua bao nhiêu năm, hắn vì sao vẫn không thể quên ?

Tịch dương tây hạ.

Người bên dưới tịch dương.

Vạn lý hoang hàn, cả tịch dương đều đã vì tịch mịch mà biến đổi nhan sắc, biến thành một thứ màu trắng xám vừa hư không, vừa thê lương.

Người cũng như vậy.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao.

Tay trắng nhợt, đao đen sì.

Trắng nhợt và đen sì, làm sao mà không phải là nhan sắc tiếp cận tử vong cho được.

Tử vong, làm sao mà không phải là cực hạn hư không và tịch mịch cho được.

Trong ánh mắt hư không và tịch mịch của Phó Hồng Tuyết, phảng phất thật sự đã nhìn thấy tử vong.

Tử vong lẽ nào thật sự ở nơi mặt trời lặn ?

Mặt trời lặn vào trại ngựa Vạn Mã Đường !

Phó Hồng Tuyết nhìn Vạn Mã Đường xa xa, Diệp Khai cũng đang nhìn.

Sắc trời càng âm u, nhưng nhìn xa xa, vẫn có thể nhìn thấy đường nét của Vạn Mã Đường lấm chấm lợt lạt.

Vạn Mã Đường thật sự là tử vong sao ?

Diệp Khai không khỏi nhớ tới sơn lộ mười năm trước, cũng muốn đi Vạn Mã Đường như vậy, chỉ bất quá lần đó ngồi xe, lần này đi bộ.

Lúc đó, Diệp Khai ngồi trên xe, trong thảo nguyên hoang vu chợt truyền lại một lời ca kỳ dị.

Tiếng ca ai oán, như khóc như than, giống như một thứ chú ngữ kinh văn thần bí.

“Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, nhân lưu huyết, nguyệt vô quang, nhất nhập Vạn Mã Đường, đao đoạn nhân, nhân đoạn trường”.

“Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, lệ như huyết, nhân đoạn trường, nhất nhập Vạn Mã Đường, hư tưởng hồi cổ hương”.

Tạm dịch:

“Trời vàng vàng, đất vàng vàng, mắt ứa máu, trăng không ánh, một khi vào Vạn Mã Đường, đao chém người, người đứt ruột”.

“Trời vàng vàng, đất vàng vàng, lệ như máu, người đứt ruột, một khi vào Vạn Mã Đường, đừng mong trở về quê cũ”.

Bóng đêm dần dần trùm phủ.

Thảo nguyên hoang vu càng thê lương, càng cô liêu, Vạn Mã Đường ẩn mình trong hắc ám bao la vô biên.

Đã trải qua mười năm, nhưng tiếng ca bi lệ thê thảm đó phảng phất vẫn còn lảng vảng trong gió.

Hoang dã tĩnh lặng, cát vàng mù mịt trong bóng đêm, Diệp Khai vọng nhìn phương xa trong gió cát, cười cười, vừa cười vừa nói:

- Vạn Mã Đường năm xưa có ba ngàn vò mỹ tửu chôn giấu lâu năm, không biết Vạn Mã Đường hôm nay còn có rượu thịt không ?

Câu nói đó phảng phất hỏi Phó Hồng Tuyết, lại phảng phất là Diệp Khai tự lẩm bảm với mình.

Phó Hồng Tuyết không những nghe, còn hỏi đáp:

- Ta chỉ biết Mã Không Quần đã chết, mười năm trước đã chết.

Phó Hồng Tuyết hững hờ nói tiếp:

- Đêm nay bọn ta vốn bắt tất đến đó.

“Nhưng bọn ta lại đến”. Diệp Khai cười thốt:

“Bởi vì bọn ta muốn nhìn Mã Không Quần hôm nay là ai ? Là chết đi sống lại ? Hay là kỳ nhân khác ?”
Nụ cười của Diệp Khai chừng như vĩnh viễn không mệt mỏi, chàng cười cười lại nói:

- Đã có Mã Không Quần, không biết còn Vân Tại Thiên, Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, còn có vị Tam Vô tiên sinh Lạc Lạc Sơn, không biết vẫn còn khang kiện hay không ?

Những người đó rõ ràng đều đã chết, Diệp Khai vì sao lại nói bọn họ có còn khang kiện hay không ?

Có lẽ nào chàng không biết những chuyện đó ?

Gió đêm gào hú.

Trong gió có cát vàng, có mùi cây lá từ núi non xa xăm, còn có một tràng tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lộp cộp.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, Diệp Khai cười càn khoái trá.

“Được, cuối cùng mới có khí phái của Vạn Mã Đường”. Diệp Khai thốt:

“Không có xe ngựa tiếp khách, Vạn Mã Đường không tránh khỏi mang tiếng quá nhỏ mọn”.

Tiếng nói còn chưa dứt, một cỗ xe lớn đen sì tám ngựa đã xuất hiện từ trong bóng đêm, dừng lại trước mặt Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết.

Xe ngựa cũng giống hệt xe ngựa mười năm trước đã tiếp đón Diệp Khai, cả tám con ngựa kéo xe đều phẳng phất không già đi chút nào, trên đầu xe cắm lá cờ trắng hình tam giác có thêu năm chữ lớn.

“Quan Đông Vạn Mã Đường”.

Khi Diệp Khai vừa nhìn thấy lá cờ, đã có người mở cửa xe, một trung niên nhân toàn thân vận y phục trắng như tuyết.

Nhìn thấy người đó, nụ cười của Diệp Khai đột nhiên cứng đờ trên mặt, đôi mắt kinh ngạc nhìn người đó.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết tuy không có nụ cười, nhưng biểu tình của hắn cũng biến đổi, hắn chằm chằm nhìn trung niên nhân toàn thân vận y phục trắng như tuyết đó.

Người đó là ai ?

Tại sao sự xuất hiện của gã lại làm cho bọn Diệp Khai lộ xuất biểu tình như vậy ?

Trung niên nhân y phục trắng như tuyết vừa leo xuống xe, lập tức cười mời mọc:

- Tại hạ Vân Tại Thiên, vì bận chuyện đến chậm một bước, mong hai vị lượng thứ.

Người đó không ngờ là Vân Tại Thiên.

Sao lại có thể như vậy ?

Rõ ràng đã chết mười năm trước, vì sao lại có thể xuất hiện ?

Vân Tại Thiên này là người ? Hay là quỷ ?

Bộ dạng của gã bây giờ và mười năm trước không một chút gì khác, vẫn khuôn mặt tròn tròn trắng trắng, cằm lúm tằm râu, lúc không cười cũng làm cho người ta có cảm giác rất thân thiện, niên kỷ vẫn bấp bênh bốn chục như xưa.

Cho dù mười năm trước không chết, hiện tại đáng lẽ cũng đã năm chục, bộ dạng đáng lẽ đã cải biến, cho dù có cách bảo dưỡng, tuổi tác phong sương ít nhiều gì cũng có thể lưu lại trên mặt gã.

Nhưng không, mặt gã vẫn quang hoạt như xưa, vẫn trắng trắng tròn tròn như xưa.

Diệp Khai không những ngây người, mà còn si dại, chàng không biết đây là chuyện gì đây.

Người đã chết có thể sống lại sao ?

Đây là chuyện không thể có, nhưng lại bày dựng trước mắt Diệp Khai.

Gió đêm héo hắt thổi bay tà áo trắng của Vân Tại Thiên, giờ phút này, trong mắt Diệp Khai mà nhìn, Vân Tại Thiên phẳng phất như một u linh xuất hiện trong đêm khuya lạnh lẽo, làm cho chàng không khỏi rùng mình.

Phó Hồng Tuyết nhìn Vân Tại Thiên, đột nhiên tiến tới một bước, đột nhiên hỏi:

- Người là Vân Tại Thiên ?

- Phải.

- Vậy Vân Tại Thiên mười năm trước đã chết là ai ?

Vân Tại Thiên trố mắt, bộ dạng lóng ngóng, gã nghi hoặc nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Ta đã chết ? Mười năm trước đã chết ?

“Vân Tại Thiên mười năm trước đã chết”. Phó Hồng Tuyết gằn từng tiếng.

“Chết ở đâu ? Chết dưới tay ai ?” Vân Tại Thiên hỏi:

“Chết dưới đao của người ?” “Không phải”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Chết dưới kiếm của Mã Không Quân”.

“Tam lão bản Mã Không Quân ?” Vân Tại Thiên bỗng cười tươi:

“Phó công tử quả thật biết nói chơi quá, tại hạ xem bị các hạ lừa gạt”.

Phó Hồng Tuyết còn muốn mở miệng, Diệp Khai chợt đã cười lớn, vừa cười vừa vỗ vai Vân Tại Thiên:

- Người đã đi tiếp khách trẻ, vị Phó huynh đó muốn trừng phạt người một chút thôi.

Diệp Khai lại cười nói:

- Vân huynh không giận chứ ?

“Làm sao giận được ?” Vân Tại Thiên đáp:

“Tiếp khách trẻ vốn đáng bị phạt mà”.

Rõ ràng là sự thật, Diệp Khai vì sao lại phải che giấu ?

Vân Tại Thiên nhìn Diệp Khai cười nói:

- Các hạ nhất định là Diệp Khai, Diệp công tử.

“Người đã gặp ta ?” Diệp Khai chú thị quan sát thần tình trên mặt Vân Tại Thiên.

“Chưa được hân hạnh”. Thần sắc Vân Tại Thiên vẫn bình tĩnh.

- Mười năm trước đã gặp qua, tại sao lại nói không nhận ra ?

- Đã chưa gặp, sao lại biết ta là Diệp Khai ?

“Các hạ niên kỷ tuy còn trẻ, lại đã một mình vạch trần bí mật của Thượng Quan Tiểu Tiên, phá tan Kim Tiên bang, chuyện đó có ai mà không biết không nghe chứ ?” Vân Tại Thiên cười đáp.

Những chuyện đó phát sinh vài năm trước, cũng là những chuyện phát sinh sau khi bọn Mã Không Quân đã chết, nếu quả mười năm trước Vân Tại Thiên đã chết, làm sao có thể biết những chuyện này ?

Gã rõ ràng đã chết, nhưng hiện tại Vân Tại Thiên này lại không giống người chết chút nào, cũng không giống người khác dịch dung hóa trang.

Nếu quả là dịch dung, nhất định không qua mắt được Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết.

“Mời lên xe”. Vân Tại Thiên thốt.

Diệp Khai mỉm cười đáp lễ, muốn leo lên xe, chợt quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết nói:

- Người có phải cũng như mười năm trước, cũng đi bộ ?

Phó Hồng Tuyết không đáp, hần dùng động tác để trả lời câu hỏi đó, chân trái của hần bước tới một bước, chân phải chậm chậm lết theo, hần lại dùng bộ pháp quái dị đặc biệt đó đi vào bóng đêm.

“Hần không ngồi xe ?” Vân Tại Thiên hỏi.

“Hần thích đi bộ”. Diệp Khai cười đáp.

Nhìn bóng lưng dần dần đi xa, Vân Tại Thiên hỏi:

“Chân của hần xem chừng có bệnh ?” “Đó là bệnh liệt chân, liệt từ nhỏ”. Diệp Khai đáp:

“Cho nên gọi là bệnh liệt con nít ”.

- Bệnh liệt con nít ?

Trong toa xe vừa thoải mái, vừa thoáng mát, ít ra có thể chứa tám người, hiện tại lại chỉ có Diệp Khai và Vân Tại Thiên hai người.

“Không biết còn có khách nhân khác không ?” Diệp Khai khoanh tay dựa vào thành xe.

“Đáng lẽ còn có ba vị”. Vân Tại Thiên đáp:

“Không biết Hoa đường chủ đã thỉnh được chưa”.

“Hoa đường chủ ?” Mắt Diệp Khai phát sáng:

“Hoa Mãn Thiên Hoa đường chủ ?” “Người đã gặp hần ?” “Vốn đáng lẽ đã gặp”. Diệp Khai cười cười:

“Chỉ tiếc ta đã đến trễ mười năm”.

- Nói vậy là sao ?

“Nếu quả ta đã đến sớm mười năm, có phải đã gặp không ?” Diệp Khai cười cười nheo nheo mắt nhìn gã.

“Cuối cùng cũng hội kiến”, Vân Tại Thiên đáp:

“Sớm muộn gì cũng như nhau”.

“Có lý, câu nói đó rất có lý”. Diệp Khai hỏi:

“Không biết trên xe có mỹ tửu không ?” “Có, đương nhiên là có”. Vân Tại Thiên cười đáp:

“Có vị khách như ngươi, sao lại có thể không có rượu ?” Vân Tại Thiên lấy trong thùng ra hai cái chén thủy tinh, và một bình rượu, phẳng phất là trúc diệp thanh.

Vừa tháo nút bình, hương rượu lập tức lan tỏa, Diệp Khai hít một hơi sâu, mãn nguyện thốt:

- Đó là trúc diệp thanh cất bốn mươi năm.

“Mới nghĩ mùi đã biết tuổi đời, hay, xem ra Diệp công tử nhất định là cao thủ về rượu”. Vân Tại Thiên vừa rót rượu vừa nói.

“Thích uống là thật, cao thủ sợ vị tất đã là”. Diệp Khai đáp.

Tiếp chén rượu, Diệp Khai tịnh không uống liền, chàng trước tiên đưa chén rượu tận sát mũi hít hà, đợi hương rượu thâm nhập vào cổ họng, mới uống cạn chén.

Đó là phương pháp uống rượu tiêu chuẩn của tửu quý, cũng là một phương pháp tiêu chuẩn để uống rượu mạnh.

Trước hết để cho hơi rượu hít từ mũi vào cổ họng, đợi đến lúc cổ họng đã quen với vị rượu mới uống cạn chén, tránh không bị vị cay nóng của rượu làm nghẹn thở.

Đêm đã khuya, tiếng vó ngựa như sấm sét xông phá tịch mịch vô biên.

Từ trong cửa sổ xe nhìn ra cảnh tượng bên ngoài, Diệp Khai chợt thở dài:

- Đêm nay không biết cũng có người ngâm ca trợ hứng hay không ?

“Ngâm ca trợ hứng ?” Vân Tại Thiên hỏi:

“Nguyên lai nếu Diệp huynh cũng thích ca hát, tại hạ có thể an bài cho Diệp huynh”.

“Đa tạ Vân huynh”. Diệp Khai đáp:

“Chỉ tiếc ta muốn nghe tịnh không phải là thứ Vân huynh muốn nói tới”.

- Diệp huynh muốn nghe cái gì ?

Diệp Khai vẫn dựa mình vào thành xe, chợt giơ tay gõ vào song cửa, thì thào:

- Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, nhân lưu huyết, nguyệt vô quang, nhất nhập Vạn Mã Đường, đao đoạn nhân, nhân đoạn trường .

Nghe đến đó, Vân Tại Thiên phảng phất cảm thấy chướng tai, lại vẫn miễn cưỡng cười cười, Diệp Khai lại phảng phất không cười, chàng lại tiếp tục ngâm nhỏ:

- Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, lệ như huyết, nhân đoạn trường, nhất nhập Vạn Mã Đường, hư tương hồi cổ hương.

Sắc mặt Vân Tại Thiên đã dần dần biến đổi, Diệp Khai lại nheo nheo mắt mỉm cười, chàng đợi cho lời ca tan biến trong bóng đêm mới mỉm cười hỏi Vân Tại Thiên:

- Bài ca đó, không biết Vân huynh trước đây có nghe qua chưa ?

- Giai khúc kỳ diệu như vậy, ngoại trừ Diệp huynh ra, người khác chỉ sợ ...

“Chỉ tiếc lời ca đó không phải là ta viết, khúc nhạc đó cũng không phải ta sáng tác”. Diệp Khai cười thốt:

“Ta chỉ bắt quá phiên bản hát lại một lần thôi”.

“Ồ ?” Vân Tại Thiên hỏi:

“Không biết vị huynh đài đó là ai ?” “Đã chết”. Diệp Khai đáp.

- Đã chết ?

“Phải, mười năm trước đã chết”. Diệp Khai đáp:

“Người đã chết, Vân huynh đại khái cũng không trách tại hạ hát lại bài hát đó chứ ?” “Khó có lúc được nghe Diệp huynh cất giọng, cao hứng còn không kịp, sao trách tội gì được chứ ?” Vân Tại Thiên đáp:

“Về lời ca đó, tiếng đồn mà Vạn Mã Đường nhận được cũng tương tự như vậy”.

“Vân huynh quả nhiên cởi mở phóng khoáng phi thường”. Diệp Khai mỉm cười thốt.

Vân Tại Thiên cười nhẹ, đang tính mở miệng nói, Diệp Khai bỗng lại hỏi:

- Không biết đêm nay Tam lão bản có phải thỉnh khách đến nơi tiếp tân không ?

Có thể cho biết không ?

“Diệp huynh sao lại biết ?” Vân Tại Thiên mặt lộ vẻ kinh nghi.

“Vạn Mã Đường từ cực đông tới cực tây, cho dù dùng khoái mã phóng nhanh, từ sáng sớm đã xuất phát, nhanh nhất cũng phải đến hoàng hôn mới đến được”. Diệp Khai thốt:

“Vạn Mã Đường nếu không có nơi tiếp tân, làm sao Tam lão bản có thể mời bọn ta ăn sáng ?” “Các hạ niên kỷ còn trẻ, nhưng không những kiến thức siêu nhân, cả chuyện nhỏ cũng đều liệu toán như thần, tại hạ thật sự bội phục”. Vân Tại Thiên thốt.

“Nơi đó”, Diệp Khai lẩm bẩm nói một mình:

“Ta chỉ bắt quá đã đến qua một lần mười năm trước”.

- Người nói gì vậy ?

“Không có gì”. Diệp Khai lập tức cười nói:

“Ta chỉ muốn hỏi nơi nghênh tân đại khái có phải sắp đến không”.

- Địa điểm nghênh tân ở trước mặt không xa.

Vạn Mã Đường đêm trước là một mảnh hoang vu, tường xiêu vách nát, cỏ dại lan tràn.

Còn đêm nay ?

Giữa một đêm dài có thể phát sinh ra biến hóa gì ?

Diệp Khai thật sự nghĩ không ra mình sẽ thấy Vạn Mã Đường sẽ ra sao.

Cả người cũng ...

Đó có thể coi là chết đi sống lại không ?

Diệp Khai cười khỏ, chuyện gặp phải hôm nay, đại khái là chuyện quý bí nhất, kỳ dị nhất trong đời chàng, thậm chí còn có chút khủng bố.

Tiếng ngựa hí ẩn hiện từ bốn phương tám hướng thâm nhập bên trong cỗ xe, Diệp Khai thò tay thám thính bên ngoài cửa sổ, chợt nhướn mày, bởi vì chàng đã phát hiện trong bóng đêm vô tận có một ánh lửa lấp lóe.

Chàng nhớ lại nơi tiếp tân của Vạn Mã Đường đèn đuốc huy hoàng, chàng càng nhớ rõ đêm hôm qua Vạn Mã Đường cả một ánh đom đóm cũng không có, nhưng chàng hồi nãy lại nhìn thấy một ánh lửa.

Vạn Mã Đường hiển nhiên đã khác với đêm hôm qua.

Xe ngựa dừng đằng trước một sân đài gỗ, một vọng cửa cái đứng dựng trong bóng đêm, bên trong cửa có một cột cờ cao chót vót, lá cờ của Vạn Mã Đường đang tung bay.

Hai hàng bạch y trắng hán khoanh tay đứng trước cửa, xe ngựa vừa dừng lại, bốn người bước lên mở cửa xe.

Diệp Khai xuống xe, nhìn bốn phía, không khỏi thở dài một hơi, Vạn Mã Đường quả nhiên đã biến đổi trong một đêm.

Biến đổi đến mức giống hệt lúc Diệp Khai đến mười năm trước, vẻ hoang vu thê lương đêm hôm qua đã không còn tồn tại.

Phóng mắt nhìn quanh, cảnh tượng vẫn rộng rãi, chính tề, hùng kiện, không có một chút bộ dạng đã hoang phế mười năm.

Vân Tại Thiên xuống xe, cũng đi bên cạnh Diệp Khai, mặt mày đặc ý.

“Các hạ nghĩ sao ?” Vân Tại Thiên mỉm cười hỏi.

– Mười năm trước, lúc Diệp Khai lần đầu tiên đến đây, câu đầu tiên Vân Tại Thiên nói cũng là câu hỏi đó. Xem ra chuyện mười năm trước lại tái diễn thêm một lần.

Năm đó câu trả lời của Diệp Khai là:

“Tam lão bản đặc ý đến mức độ này, kể ra không uống sinh ra trên trần thế”.

Diệp Khai hiện tại lại không muốn nói như vậy, chàng nghe thấy thanh âm của mình nói:

- Xem ra Tam lão bản nhất định có chỗ phi thường, nếu không làm sao có thể có kỳ tích như vậy ?

“Ông ta đích xác là người phi thường”, Vân Tại Thiên đáp:

“Nhưng có thể có ngày nay, cũng không phải dễ”.

“Đó làm sao mà chỉ dùng hai chữ ”dễ dàng” có thể hình dung được ?” Diệp Khai thở dài.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, có ai tin được chuyện Diệp Khai gặp phải.

Diệp Khai không khỏi cười khỏ, chàng đột nhiên đảo đảo tròn mắt, ngẫm nghĩ, quay mình đi đến chỗ gã xa phu đang lau mồ hôi trán, vỗ vai gã xa phu, mỉm cười:

- Các hạ vất vả quá.

Gã xa phu giật mình, cười băng quơ:

- Đó vốn là bổ phận của tiểu nhân nên làm.

“Kỳ thực các hạ có thể ung dung ngồi trong xe như ai”, Diệp Khai thốt:

“Tội gì mà phải nhọc nhằn ?”.

Gã xa phu giật mình, sững sờ một phút, chợt hất nón cười vang:

- Khá lắm, nhân lực khá lắm, bội phục bội phục.

“Nhân lúc xe đỗ lại bên đường, các hạ có thể xuất hiện điểm huyết gã phu xe, quăng xác vào đám cỏ, cởi lấy y phục của gã, mặc vào người ngồi vào chỗ đánh xe, thân thủ nhanh nhẹn, hành sự chu đáo, bao nhiêu động tác đó chỉ làm trong một thoáng là xong ! Thử hỏi trên đời này còn ai hơn ? Phải nhận rằng, Tể nhược Du ty, khoái như thiểm điện mới đúng ! Tể nhị, nhẹ nhàng như tơ bay, nhanh như ánh điện chớp !” Diệp Khai thốt.

Gã xa phu lại ngậy người:

- Người làm sao biết ta là ai ?

“Trong giang hồ ngoại trừ Phi Thiên Tri Thù ra, còn ai có thân thủ như vậy chứ”.

Diệp Khai đáp.

- Lại là một người đáng lẽ đã chết, hiện tại lại vẫn còn sống kỳ kỳ diệu diệu.

Phi Thiên Tri Thù cười lớn, cởi chiếc áo trắng bên ngoài ra, để lộ bộ y phục chêm màu đen, bước tới trước mặt Vân Tại Thiên, vòng tay xá, đoạn thốt:

- Tại hạ nhất thời đùa chơi một chút, ngàn vạn lần mong Vân trường chủ thứ tội.

“Các hạ có thể đến, bốn Đường thêm vinh hạnh, nào có lỗi gì”. Vân Tại Thiên cười mời mọc:

“Mời, mời hai vị”.

Gió đêm biên thành mãnh liệt, ánh trăng lại hòa diệu sáng tỏ như ở Giang Nam, thậm chí còn nhiều phần mê hoặc hơn cả Giang Nam.

Nguyệt quang chiếu rọi bóng ảnh Vân Tại Thiên ngã dài trên đất, Diệp Khai nhìn cái bóng, đột nhiên nhớ ra một chuyện, chàng nhớ hồi nhỏ nghe người lớn có nói qua, quỷ không có bóng.

Có bóng nhất định không phải là quỷ, làm sao Vân Tại Thiên lại có thể là quỷ cho được ?

Không phải quỷ thì là gì ?

Cương thi ?

Diệp Khai không khỏi cười khở, chàng cả đời không tin tà ma, không tin người chết có thể biến thành quỷ, nhưng chuyện chàng đụng phải hôm nay, lại làm cho chàng kiếm không ra một lý do giải thích hợp lý.

Người đã chết từ mười năm trước, từng người từng người xuất hiện trước mặt chàng, chuyện đã phát sinh từ mười năm trước, từng chuyện từng chuyện diễn ra trước mặt chàng.

Có phải là thời gian đảo ngược ?

Hay là ...

Xuyên qua một tòa nhà rộng lớn, tận đầu có một vọng cửa cao có hai phiến gỗ trắng.

Cửa tuy đóng kín, Diệp Khai tin chắc có người nhất định mở cửa, sau cửa nhất định có một người như thiên thần đứng tại đó.

Người đó râu ria rậm rạp, quanh hông có thắt sợi đai da bò, đeo một thanh loan đao cổ quái vỏ bạc chuôi đen.

Người đó cũng giống như tên của y, “Đoạn”. Người đó tên là Công Tôn Đoạn.

Diệp Khai lần về câu nói đầu tiên y nói, phảng phất là:

“Khách đã đến đủ ?” Diệp Khai vẫn nhớ giọng nói của y rền vang, như sấm nổ ngang đầu đối tượng, ai nghe rồi, tai vẫn còn kêu oang oang.

Đi đến cổng lớn, quả nhiên “kẹt” một tiếng, cửa đã mở ra, ánh sáng nhu hòa từ trong tuôn ra, một bóng người đứng thẳng sau cửa.

Người đó quả nhiên toàn thân vận bạch y, chỉ là thân thể không cao lớn như thiên thần, mặt mày cũng không có râu ria, trên hông còng không có đeo loan đao cổ quái vỏ bạc chuôi đen.

Người đó không phải là Công Tôn Đoạn, người đó là Hoa Mãn Thiên.

Nhìn thấy Hoa Mãn Thiên, Diệp Khai ngẩn người liền, sự tình tịnh không hoàn toàn giống hệt mười năm trước, hiển nhiên tịnh không phải là thời gian đảo ngược.

Đám người đó đều đáng lẽ đã chết mười năm trước, hiện tại tuy đều vì một nguyên nhân kỳ diệu nào đó mà xuất hiện trước mắt Diệp Khai, diễn lại chuyện đã phát sinh mười năm trước, nhưng tịnh không phải giống hệt chuyện mười năm trước từng chi tiết nhỏ.

Không cần biết là chuyện phát sinh đêm nay quỷ dị ra sao, Diệp Khai đã có cảm giác càng lúc càng thú vị.

Lúc nụ cười của Diệp Khai lộ xuất, Vân Tại Thiên đã cười hỏi Hoa Mãn Thiên:

- Tam lão bản đâu ?

- Trong đại sảnh.

Diệp Khai đột nhiên cười hỏi:

- Khách nhân đã đến đủ ?

“Tính luôn bọn người, đã có bốn người đến”. Hoa Mãn Thiên đáp:

“Chỉ còn thiếu một vị”.

“Vị còn thiếu đó, đại khái có phải là quái nhân đã cùng ta đến tiểu trấn không ?” Diệp Khai hỏi.

“Huynh dài vào trong, không phải là sẽ biết sao ?” Hoa Mãn Thiên cười đáp.

“Nói có lý”. Diệp Khai cười lớn:

“Chuyện đơn giản như vậy, ta làm sao mà không nghĩ được ? Đáng phạt ba chén”.

“Rượu thịt và Tam lão bản đều đã đợi ở đại sảnh”. Hoa Mãn Thiên né người nhượng bộ:

“Mời”.

- Đa tạ.

Diệp Khai nhắc chân đi tới hai bước, chợt dừng chân quay đầu hỏi Vân Tại Thiên:

- Nghe nói người vào Vạn Mã Đường không được mang theo binh khí gì hết, không biết các hạ có cần khám xét không ?” “Ai nói vậy ?” Vân Tại Thiên đáp:

“Vạn Mã Đường từ lúc thành lập cho đến nay đã có bốn chục năm, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, có lẽ nào còn sợ người ta mang binh khí vào Vạn Mã Đường ?” “Lại rất có lý”. Diệp Khai cười cười:

“Xem ra tối nay ta không thể không say tới chết ở Vạn Mã Đường”.

Diệp Khai cười lớn, lại bước vào.

Bên trong cửa có một bức bình phong to lớn, bước qua bình phong là gặp đại sảnh.

Đại sảnh vẫn như xưa, vẫn dài thăm thẳm tưởng chừng vô tận, Diệp Khai tuy đã đến đây mười năm trước, nhưng hiện tại đi vào vẫn không tránh khỏi bị tòa đại sảnh hùng vĩ hấp dẫn đến ngây người.

Trên bức tường bên trái đại sảnh, vẽ ngàn vạn con ngựa đang phi nước đại, có con ngẩng đầu hí, có con tung vó giữa không gian, thần thái mỗi một con đều bất đồng, mỗi một con đều vẽ như thật, thần tuấn không so sánh được.

Trên tường bên kia, đương nhiên còn ba chữ cao to còn hơn vóc người, mỗi một chữ đều in mực uyển chuyển, rồng bay phượng múa.

Ba chữ đó đương nhiên là “Vạn Mã Đường”.

Giữa đại sảnh vẫn kê một cái bàn bạch mộc dài như xưa, dài đến mức giống như một con đường dài, hai bên bàn ít nhất có bốn trăm cái ghế gỗ trắng.

Hiện tại ngồi trên những cái ghế gỗ trắng đó có hai người.

Hai người Diệp Khai đã từng gặp qua mười năm trước – Mộ Dung Minh Châu và “Tam Vô tiên sinh” Lạc Lạc Sơn.

Tận đầu bàn bên trong, có một cái giao y rất rộng rãi, một bạch y nhân đang ngồi trên cái giao y đó, đoạn đoạn chính chính ngồi tại đó.

Cho dù lúc trong phòng không có ai khác, Diệp Khai biết lão vẫn ngồi quy quy củ củ, đằng sau ghế tuy có lưng ghế cho y dựa mình, nhưng y vẫn ngồi thẳng mình một cách nghiêm trang.

Con người đó vẫn đơn độc cô đơn ngồi đó giống hệt mười năm trước, khoảng cách tới mỗi người đều xa như vậy.

– Khoảng cách tới vạn sự vạn vật trong hồng trần, đều xa như vậy.

Còn khoảng cách tới cái chết ?

Diệp Khai từ xa nhìn qua, tuy nhìn không rõ thần tình diện mạo của lão, lại đã nhìn thấy vẻ cô độc và tịch mịch của lão.

Con người đó phảng phất tương tự như mình đã hoàn toàn cách biệt với hồng trần, không có hoan lạc, không có hưởng thụ, không có bằng hữu.

Lão hiện tại đang trầm tư, lại không biết là đang hồi ức lại trăm ngàn trận chiến gian khổ năm xưa ? Hay là đang cảm khái nhân sinh tịch mịch sâu khổ ? Hay là ...

Con người đó là chủ nhân của Quan Đông Vạn Mã Đường – Mã Không Quân.

Mã Không Quân.

Thần tình vẫn như xưa, dung mạo vẫn như xưa, cả nỗi thống khổ trong mắt vẫn tồn tại, người của lão tuy ngồi ở đó, lại phảng phất rất xa xôi với mỗi một người.

– Khoảng cách tới vạn sự vạn vật trong hồng trần, đều xa như vậy.

Hoa Mãn Thiên vừa tiến vào đại sảnh, lập tức bước dài tới, nhẹ nhàng đi đến bên người Mã Không Quân, cúi mình nói nhỏ hai câu.

Lúc đó Mã Không Quân mới chùng như đột nhiên tỉnh mộng, lập tức đứng thẳng người dậy, vòng tay thốt:

- Thỉnh các vị, mời các vị ngồi.

Đợi đến lúc mỗi người đều ngồi xuống, Mã Không Quân mới cười nói:

- Đêm nay mời các vị đến, thật ra là ...

“Có phải là cũng là chuyện đã phát sinh từ mười năm trước”. Thanh âm đó vọng từ ngoài cửa:

“Con của Bạch Thiên Vũ đến tìm người để báo thù ?” Mọi người giật mình quay đầu nhìn ra ngoài cửa, Diệp Khai không cần quay đầu đã biết ai đã nói.

Ngoại trừ Phó Hồng Tuyết ra, còn có ai nói được những lời như vậy ?

Diệp Khai không khỏi cười khổ, nhưng mục quang lại vẫn đĩnh đĩnh nhìn Mã Không Quân, chàng muốn nhìn Mã Không Quân đựng phải chuyện này, biểu tình trên mặt sẽ ra sao, sẽ có phản ứng gì.

Không có gì ! Mã Không Quân không có tới một chút phản ứng dị dạng, lão chỉ dùng ánh mắt thần thò nhìn ra cửa, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Hoa Mãn Thiên vùng đứng dậy, ánh mắt giận dữ quét ngang Phó Hồng Tuyết đang đứng ngoài cửa:

- Người là ai ? Sao dám vào Vạn Mã Đường nói lời ngông cuồng ?

Vân Tại Thiên đập bàn:

- Đùa một lần đã đủ rồi, Phó Hồng Tuyết người quá lời rồi !

Đối với ánh mắt và giọng nói giận dữ của Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên, Phó Hồng Tuyết phẳng phất đều như không nghe thấy, trong mắt của hắn chỉ có một mình Mã Không Quần.

Đôi mắt Phó Hồng Tuyết chớp cũng không chớp, nhìn thẳng Mã Không Quần, sau đó mới từng bước tiến vào.

Bước đi của hắn tuy chừng như rất vụng về, chậm chạp, nhưng hiện tại mỗi một người trong đại sảnh lại nhìn không ra khuyết điểm trên chân hắn, bởi vì một vật trên người hắn đã che đi khuyết điểm của hắn.

Ai ai cũng chỉ nhìn thấy đao trong tay hắn.

Đao đen sì.

Đao đen sì như tử vong.

Bàn tay cầm đao lại trắng nhợt.

Trắng nhợt đến mức như tử vong.

Ánh mắt mỗi một người đều chú thị lên đao trong tay Phó Hồng Tuyết. Mọi người đều tin rằng cái mà thanh đao đó mang đến, chỉ có tử vong.

Thanh đao đó không có vỏ đao sáng loáng, cũng không có trang sức đẹp mắt. Vỏ đao dùng hai miếng trúc thiên niên giáp thành, cán đao lại dùng khúc cây bình thường gọt dũa thành.

Cả thanh đao làm cho người ta có cảm giác phẳng phất như một thứ đồ chơi của trẻ nít, nhưng mỗi một người đều nhất định hiểu rõ, thanh đao đó không phải là một món đồ chơi dễ chơi.

- Thanh đao đó nhất định có thể lấy sinh mệnh vạn vật trong một giây, còn quỷ ?

Thanh đao đó có phải cũng có thể siêu độ hồn phách của quỷ trong một giây ?

Ngưng thị nhìn Mã Không Quần, cước bộ lết từng bước từng bước tới, Phó Hồng Tuyết nắm chặt đao trong tả thủ, gân xanh gồng lên ẩn hiện.

Tiếng hô hấp của mọi người cuốn theo cước bộ của Phó Hồng Tuyết, càng lúc càng hỗn loạn, chợt giữa lúc đó, ai ai cũng đều thở ra một hơi, sắc mặt cũng dịu xuống, bởi vì lúc đó cước bộ của Phó Hồng Tuyết đã ngừng lại.

Tịnh không phải là hắn đã đi đến trước mặt Mã Không Quần, mà là trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một thanh đao.

Một thanh loan đao hình dạng kỳ lạ.

Công Tôn Đoạn.

Công Tôn Đoạn chung quy đã xuất hiện.

Người đó vốn nên xuất hiện ở vọng cửa, vốn nên ngăn chặn người đeo kiếm bước vào Vạn Mã Đường.

Công Tôn Đoạn chung quy đã mang thanh loan đao cổ quái vỏ bạc chuôi đen mà xuất hiện, tả thủ của y vẫn cầm chén rượu dát vàng.

Phó Hồng Tuyết không nhìn Công Tôn Đoạn, hắn chỉ lạnh lùng nhìn loan đao đang chặn trước mặt.

Công Tôn Đoạn cũng đang nhìn chăm chăm vào đao của Phó Hồng Tuyết.

“Không ai có thể mang kiếm vào Vạn Mã Đường”. Công Tôn Đoạn trầm giọng:

“Cũng không ai có thể mang đao vào”.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi:

- Chưa từng có người nào ?

- Chưa.

“Còn người ?” Mục quang của Phó Hồng Tuyết vẫn dừng trên loan đao:

“Người có phải là người không ?” Công Tôn Đoạn biến sắc, gân xanh toàn thân vồng lên.

Lúc đó Mã Không Quần đang ngồi trên giao ý đột nhiên ngửa mặt cười lớn:

- Hay, hỏi rất hay.

Chén rượu nằm trong tay trái Công Tôn Đoạn cạn dần, rượu trong chén đã từ từ sóng sánh đổ ra, dính trên bàn tay cứng như sắt của y, sắc mặt của y cũng giận dữ đến méo mó.

“Giỏi, quả nhiên có dũng khí, có đảm lượng”. Tiếng cười của Mã Không Quần đã biến thành nụ cười mỉm:

“Vị đó có phải là Phó Hồng Tuyết Phó công tử đã một mình một đao phá vỡ bí mật của Công tử Vũ không ?” – Chuyện Phó Hồng Tuyết lực chiến Công tử Vũ là chuyện xảy ra sau chuyện phá Vạn Mã Đường mười năm trước.

- Nếu quả mười năm trước Mã Không Quần đã chết, làm sao biết chuyện đó được ?

Mục quang của Phó Hồng Tuyết lạc trên mặt Mã Không Quần.

“Phó công tử đã đến, thật là hân hạnh vô cùng, ngồi xuống, mời ngồi”. Mã Không Quần cười nói.

Công Tôn Đoạn chợt hồi thủ, mục quang trừng trừng nhìn Mã Không Quần:

- Còn đao của hần ?

“Ta chỉ thấy người hần, không thấy đao hần”. Mã Không Quần điềm đạm trả lời.

Hàm ý trong câu nói rất thâm sâu, cũng không biết có phải nói ánh quang trên người hần đã che phủ đao của hần ? Hay là nói nguy hiểm chân chính là người hần, không phải đao của hần ?

Công Tôn Đoạn nghiêng rặng, cơ bắp toàn thân giật giật liên hồi, đột nhiên tránh qua một bước, “xềng” một tiếng, đao đã chui vào vỏ, người đã ngồi trên ghế.

Lạc Lạc Sơn đang say mèm bất tỉnh phủ phục gục mặt trên bàn, ngay lúc đó đột nhiên đập bàn một cái, cười lớn:

- Hay ! Nói hay.

Người của gã vẫn còn phủ phục trên bàn, cũng không biết là say hay tỉnh, chỉ thấy song thủ mò mẫm trên bàn, miệng lẩm bẩm:

- Rượu đâu ? Nơi này vì sao chỉ thấy đao kiếm, tìm hoài cũng không thấy rượu ?

Mã Không Quần chung quy lại cười lớn:

- Hôm nay muốn mời các vị đến, vốn là vì muốn cùng các vị say một bữa.

“Có phải không say không về ?” Lạc Lạc Sơn ngẩng đầu, mắt say sưa nhìn Mã Không Quần.

- Chính là như vậy.

- Nếu đã say, còn có thể về sao ?

- Đương nhiên.

“Vậy thì ta yên tâm”. Lạc Lạc Sơn thở dài, đầu lại gục trên bàn, nhưng miệng lại lẩm bẩm:

“Rượu đâu ? Có lẽ nào Vạn Mã Đường chỉ nghe chữ rượu, còn nhìn không thấy rượu, cũng uống không được rượu ?” Diệp Khai một mực trầm mặc, bỗng cũng cười nói:

- Vạn Mã Đường có ba ngàn vò rượu chôn cất lâu năm, các hạ nếu uống một mình, chỉ sợ bị say chết.

“Điểm đó Diệp huynh đừng lo, trong Vạn Mã Đường cũng không thiếu gì hào khách về rượu”. Hoa Mãn Thiên cười đáp:

“Cả tại hạ cũng có thể bồi tiếp vài chén”.

“Thật vậy ?” Diệp Khai cố ý giương tròn mắt hỏi:

“Vạn Mã Đường quả thật cao thủ như mây, xem ra ta đêm nay không thể không chết”.

“Tửu quý thì có, đâu có cao thủ gì ?” Nụ cười của Hoa Mãn Thiên phảng phất hơi miễn cưỡng.

“Hắn vốn nói là cao thủ về rượu”. Lạc Lạc Sơn lại chột xen lời:

“Bao nhiêu người nếu thay phiên kính rượu cho ta, ta không say chết mới là quái”.

“Tam lão bản mời khách lần này, chỉ bất quá vì muốn đánh đổ phong thái khách sáo của các vị”. Vân Tại Thiên cười mời mọc:

“Cho dù có thúc đẩy các vị uống rượu, cũng chỉ bất quá là có ý tứ đó”.

- Nhưng ta còn có điểm sợ.

- Sợ cái gì ?

- Sợ bọn người không để ta say.

3. Diệp Khai Có Muội Muội

Chén vàng, vại lớn, rượu màu thúy lục.

Rượu đã bày trên bàn, đồ ăn càng danh quý.

Người đầu tiên cầm đũa là Mộ Dung Minh Châu, người đầu tiên uống rượu lại không phải là Lạc Lạc Sơn, mà là Công Tôn Đoan.

Rượu vừa đặt lên bàn, Công Tôn Đoan đã rót liền mười một chén, nộ khí hồi nãy không có chỗ phát tán, chỉ còn nước tìm rượu để phát tiết, uống ực ực hết chén này tới chén nọ, càng uống sắc mặt càng khó coi, xem bộ dạng của y hiện tại, tốt nhất là đừng có ai quấy rầy y, nếu không chẳng khác gì đổ dầu vào lửa.

Phó Hồng Tuyết không uống chén nào, đũa cũng không động tới, tả thủ của hắn vẫn nắm chặt cán đao, trông mắt sấu hoắm phảng phất như thâm sâu trong vùng núi xa xăm đang lạnh lùng chăm chăm nhìn Mã Không Quần.

Miệng và tay Diệp Khai lại không ngừng nghỉ, gấp một miếng đồ ăn, rót một chén rượu, ăn uống thoải mái ngon lành. Cả ánh mắt cũng lẫn tẩn thần tình khoái trá, phảng phất đang tham gia một đám hảo hữu chí thân vui vầy yến tiệc.

Chàng vừa ăn, vừa uống, vừa nhìn, thị tuyến từ Lạc Lạc Sơn quay qua Hoa Mãn Thiên, lại chuyển qua Mộ Dung Minh Châu, quan sát từng người một, cuối cùng dừng ngay trên mặt Mã Không Quần.

Cũng không biết là hữu ý ? Hay là vô tình ? Ngay lúc đó mục quang của Mã Không Quần cũng đang vọng về phía Diệp Khai, mục quang của hai người đột nhiên tương ngộ, giống như lưu tinh tương kích, ánh mắt của hai người đều đã tóe lửa.

Mã Không Quần đột nhiên cười cười, nụ cười của lão Diệp Khai có cảm giác cười rất miễn cưỡng, lại phảng phất như có ngàn ngôn vạn ngữ muốn nói.

Nhưng Mã Không Quần chỉ cười một tiếng, lập tức mượn rượu để chuyển hướng mục quang, phảng phất sợ để Diệp Khai nhìn ra bí mật gì đó.

Lão sợ cái gì ?

Diệp Khai có cảm giác rất thú vị, chiếu theo lý mà nói, người sợ đáng lẽ là Diệp Khai, nhìn thấy một đám người rõ ràng đã chết mười năm trước, không ngờ còn có thể ăn uống, chạy nhảy hân hoan, cho dù không bị hù chết, cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng hiện tại người sợ không ngờ lại là Mã Không Quần, chuyện như vậy Diệp Khai đương nhiên có cảm giác cực kỳ thú vị.

Mười năm trước, cũng một đêm như vậy, cũng chỗ này, cũng những người này tụ họp, vì Mã Không Quần muốn tìm ra đứa con của Bạch Thiên Vũ.

Còn đêm nay ?

Sự kiện lại lặp lại, có lẽ nào cũng là vì muốn tìm ra đứa con của Bạch Thiên Vũ ?

Nếu quả sự tình quả thật giống như mười năm trước, tiếp theo đây đáng lẽ là tới Mộ Dung Minh Châu hát xướng “... đao đoạn nhân, nhân đoạn trường ...” Nhưng xem bộ dạng hiện tại của Mộ Dung Minh Châu, hát một chút chùng như cũng không được.

Sự tình đang lặp lại, tình tiết lại vì sao tịnh không hoàn toàn nhất dạng ?

Mục quang của Diệp Khai lại vọng về phía Lạc Lạc Sơn, vị “Tam Vô tiên sinh” này không ngờ chỉ mới uống hai chén lại đã gục trên bàn, lại đã ngáy như sấm.

Nhìn lại Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, và Phi Thiên Tri Thù, trên mặt ba người tuy đều cười cợt, nhưng nụ cười còn khó coi hơn cả lúc không cười.

Diệp Khai cười khở, xem chừng tiệc rượu hôm nay nhất định quá ngọt ngào, vừa khi ý niệm đó thoáng qua trong đầu Diệp Khai, Mã Không Quần chợt cất tiếng:

- “Quan Đông đao mã, thiên hạ vô song”, câu nói đó không biết các vị có từng nghe qua chưa ?

Đến rồi, đã đến, cuối cùng đã vào chủ đề, Diệp Khai điều chỉnh lại tư thế chuẩn bị nghênh tiếp đề tài lặp lại.

“Thần Đao Môn, Vạn Mã Đường tung hoành Biên Thành, có ai mà không biết, có ai mà không hiểu”. Phi Thiên Tri Thù cười đáp:

“Lão bản biết nói chơi quá”.

“Đó đã là chuyện hai mươi năm trước”. Mã Không Quần thở dài:

“Từ lúc Thần Đao Môn môn chủ Bạch Thiên Vũ khuất bóng, hai mươi năm nay, Thần Đao Môn đã thành danh từ trong lịch sử”.

- Bạch lão tiên bối vì sao mà chết vậy ?

Câu hỏi đó là Mộ Dung Minh Châu hỏi, vốn Diệp Khai cũng muốn hỏi, bởi vì chàng muốn nghe Mã Không Quần làm sao mà hồi đáp vấn đề đó.

Mã Không Quần chợt trầm mặc, trầm mặc rất lâu, mới thở dài một hơi:

- Chuyện nhân loại bất lực nhất không phải là sinh lão bệnh tử sao.

Lão uống cạn chén, để cho rượu từ từ theo cổ họng thấm vào dạ dày, mới nói:

- Vị Bạch huynh đệ của ta cả đời chưa từng làm qua chuyện trái lương tâm, tuy có thể coi là “anh niên tảo thế”, mất quá sớm, nhưng cũng chết rất an lạc, không có chút thống khổ nào.

Không đúng, người trong giang hồ đều biết Bạch Thiên Vũ đã chết dưới âm mưu của Mã Không Quần, hôm nay vì sao lại nói như vậy ?

Cho nên Diệp Khai đương nhiên phải hỏi:

- Nghe nói Bạch Thiên Vũ lão tiên bối chùng như là chết dưới âm mưu của người ta.

“Giang hồ truyền ngôn giống như phong trung lạc diệp, ai cũng không đoán được”.

Mã Không Quần điềm đạm đắp lời:

“Nếu quả thật chết dưới âm mưu, hai chục năm qua, ta làm sao mà không động tịnh được ? Ta làm sao có thể điềm nhiên không để ý ?” Lão đã nói như vậy, Diệp Khai chỉ còn nước ngồi nghe xem lão còn vẽ vờ gì nữa.

“Cũng may Bạch huynh đệ anh hùng hữu hậu, cuối cùng vẫn còn lưu hạ một đứa con gái”. Mã Không Quần cười cười nói tiếp.

“Lưu hạ một đứa con gái ?” Cả Phó Hồng Tuyết cũng không tránh khỏi giật mình, hấn trợn mắt hỏi.

- Phải.

“Không biết con gái của Bạch lão tiên bối năm nay đã bao nhiêu tuổi ?” Diệp Khai hỏi.

“Không lớn cũng không nhỏ, vừa tròn hai mươi”. Lão thở dài, lại uống một chén rượu mới nói tiếp:

“Từ xưa đến nay, cưới chó theo chó, cưới gà theo gà, con gái phải có chồng, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng ...” “Bạch lão tiên bối đã không còn người nói dòng”. Mộ Dung Minh Châu xen lời.

“Phải”. Mã Không Quần thốt:

“Ta đã kết nghĩa huynh đệ, làm sao có thể nhẫn tâm để chuyện đó xảy ra ? Cho nên mới ... mới ...” “Ý của Tam lão bản là muốn thay Bạch lão tiên bối bắt rể cho con gái ?” Mộ Dung Minh Châu hỏi.

“Chuyện huynh đệ có thể làm được cũng chỉ có như vậy thôi”. Mã Không Quần đắp:

“Nhưng hết năm này qua tháng nọ trú ở Biên Thành, rất ít khi xuất ngoại, hơn nữa là nữ nhân, bất tiện xuất đầu lộ diện ... cũng may ... cũng may hôm nay ...” “Cũng may hôm nay có bọn tôi tình cờ đi đến Biên Thành”. Diệp Khai cười tiếp lời:

“Cho nên Tam lão bản muốn mời bọn tôi đêm nay tụ hội, vì muốn thế Bạch lão tiên bối chọn con rể ?” - Đúng vậy.

- Bạch Thiên Vũ còn có con gái ?

Mười năm trước, là vì muốn tìm ra con trai duy nhất của Bạch Thiên Vũ mới tụ tập bọn họ tại Vạn Mã Đường.

Mười năm sau, lại là vì muốn tìm trượng phu cho đứa con gái duy nhất của Bạch Thiên Vũ, lại tụ tập bọn họ lần nữa.

Diệp Khai không khỏi bật cười trong tâm, theo chàng biết, mình không có đồng bào tỷ muội, vị muội muội này từ đâu mà ra ? Tên của nàng là gì ?

“Phương danh của nàng là gì ?” Diệp Khai hỏi.

- Bạch Y Linh.

Mộ Dung Minh Châu uống cạn chén, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Mã Không Quần:

- Về vụ bắt rể, đa số nam nhân đều không chịu ở rể.

“Cho nên của hồi môn của nàng cũng không giống người ta”. Mã Không Quần cười đắp.

“Không giống chỗ nào ?” Mộ Dung Minh Châu phảng phất rất có hứng thú.

“Một nửa sự nghiệp của Vạn Mã Đường”. Mã Không Quần điềm đạm đắp lời:

“Còn có thần đao bí cấp của Bạch Thiên Vũ”.

Một nửa sự nghiệp của Vạn Mã Đường đã đủ làm cho người ta chảy nước miếng thềm muốn, thêm vào thần đao bí cấp của Bạch Thiên Vũ, đại khái không có nam nhân nào có thể cự tuyệt. Diệp Khai không khỏi hé cười, chàng đã nhìn thấy tia sáng tham lam phát xuất từ ánh mắt của Mộ Dung Minh Châu.

Cả Lạc Lạc Sơn đang gục mặt đều không tránh khỏi tỉnh rượu lập tức, khóe miệng cũng lộ xuất niềm khát vọng.

Phản ứng của Phi Thiên Tri Thù tuy không rõ ràng như hai người kia, nhưng trong mục quang cũng phát xuất thần tình kỳ dị.

– Cửa hồi môn ngon lành như vậy, còn người nếu quả đẹp đẽ như thiên tiên, đó mới thật sự là một chuyện rất “hứng” !

Bao nhiêu người đại khái đều nghĩ đến vấn đề đó, nhưng người đầu tiên há miệng hỏi lại là Diệp Khai.

“Điều kiện thì được, chỉ không biết người ra sao ?” Diệp Khai hỏi Mã Không Quần.

“Tuy không phải là nhân gian tuyệt sắc, nhưng cũng có thể làm cho các người tròn mắt ngất ngây”. Mã Không Quần cười đáp.

“Không biết Tam lão bản lần này bắt rể, lấy tiêu chuẩn gì ?” Mộ Dung Minh Châu hỏi.

“Chuyện đại sự cả đời tịnh không phải là trò chơi trẻ nít”. Mã Không Quần đáp:

“Quyền quyết định đương nhiên là tùy vào nàng”.

“Nàng đâu ?” Diệp Khai hỏi:

“Bọn ta lúc nào mới có thể chiêm ngưỡng dung nhan vị tiểu thư đó ?” Mã Không Quần cười cười, mục quang xoay ra ngoài bóng đêm sau cửa sổ, trên khung trời xa vời có một vì sao nhấp nháy, có một đóa phù vân trôi nổi, ánh mắt của Mã Không Quần cũng lấp lánh như vì sao, thanh âm của lão cũng hư không như đóa phù vân:

- Đêm đã khuya, các vị tối nay nên nghỉ sớm.

Mã Không Quần lại nói tiếp:

- Ta tin rằng sáng sớm ngày mai, Bạch Y Linh sẽ trở về.

Một cơn gió lùa qua, đóa phù vân che mất phân nửa vàng trắng lạnh.

Đêm càng khuya, ánh trăng mờ lung, vạn mã trầm lặng.

Trong hoang mạc ngoài Biên Thành, dưới ánh trăng thê lương, có bao nhiêu người có thể chớp mắt ?

Diệp Khai mở mắt trừng trừng nhìn bóng đêm ngoài song cửa, chàng không cười.

Nụ cười vĩnh viễn treo nơi khóe miệng của chàng, một khi tới lúc không còn ai, lại biến mất không còn thấy nữa.

Chàng không ngủ, Vạn Mã Đường tuy yên ắng, nhưng ruột gan chàng lại giống như thiên quân vạn mã đang dẫm đạp xông pha, chỉ tiếc ai cũng không biết chàng đang nghĩ gì ?

Chàng nhẹ nhàng mân mê bàn tay phải của mình, giữa ngón tay cái và ngón trỏ trên bàn tay phải cứng ngắt chai lì như cát đá, lòng bàn tay cũng đã chai cứng gồ ghề, đó là vết tích bao nhiêu năm cầm đao.

– “Tiểu lý phi đao” vốn phải dùng ngón cái, ngón trỏ, và một đao “chính khí” phát xuất từ tâm tưởng.

Đao của chàng đâu ?

Chàng không mang đao.

– Có phải vì đao của chàng đã giấu trong tâm ?

Người Phó Hồng Tuyết lại đang nằm trên giường.

Hắn không ngủ, trong tay hắn vẫn còn nắm chặt thanh đao đen sì đó.

Ánh trăng thê lương rọi trên khuôn mặt trắng nhợt lạnh lùng của hắn, phác thảo rành rành đường nét khuôn mặt hắn.

Đôi mắt hắn sáng rực, lại trối theo một thứ tịch mịch vô tận, đang nhìn trần nhà.

Trên trần nhà có một con bọ nhỏ không biết tên lê thân rề rề, mục quang của Phó Hồng Tuyết lần theo chuyển động của con bọ đó.

Cửa đột nhiên “kẹt” một tiếng hé mở, Diệp Khai cười cười bước vào.

“Người chưa ngủ ?” Diệp Khai cười hỏi.

“Người đi vào phòng người ta, không bao giờ gõ cửa sao ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

“Ta biết người còn chưa ngủ”. Diệp Khai bắt ghế ngồi xuống:

“Hơn nữa người cũng không phải là người có bí mật sợ người ta biết, cho nên ta đương nhiên rất thoải mái đi vào”.

Diệp Khai tịnh không đến tay không, chàng còn mang theo cả rượu cả chén, chàng rót một chén rượu, từ từ nâng lên, từ từ nhấp một ngụm, sau đó mới nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Đối với chuyện này, người thấy sao ?

“Chuyện gì ?” Mực quang của Phó Hồng Tuyết vẫn ghim trên mình con bọ, phảng phất coi con bọ hấp dẫn hơn cả Diệp Khai.

“Mã Không Quần, Hoa Mãn Thiên, tất cả chuyện ở Vạn Mã Đường”. Diệp Khai thốt:

“Người đối với chuyện đêm nay có ý kiến gì ?” “Cung hỷ người”. Phó Hồng Tuyết chợt nói một câu.

Hắn nói rất nhàn nhã, Diệp Khai lại gần như muốn nghẹn chết, chàng chùi rượu tóa trên khóe miệng, gương tròn mắt nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Người nói cái gì ?” Diệp Khai hỏi:

“Có thể lặp lại không ?” - Cung hỷ người.

“Cung hỷ ta ?” Diệp Khai ngắt người:

“Ta có gì vui mà người chúc tụng ?” “Người đã có muội muội”. Mực quang của Phó Hồng Tuyết cuối cùng đã hướng về phía Diệp Khai:

“Đó lẽ nào không phải là hỷ sự ?” Diệp Khai ngậy người cả nửa ngày, cuối cùng mới cười khổ uống cạn nửa chén còn lại.

“Nói như vậy, người nghĩ chuyện xảy ra đêm nay là chuyện đương nhiên ?”. Diệp Khai cười khổ:

“Xem chừng mười năm trước bọn ta tịnh không có đến Vạn Mã Đường, đám người Mã Không Quần cũng chưa chết ?” Phó Hồng Tuyết không trả lời câu hỏi đó, hắn chỉ đưa mắt ngó con bọ nhỏ.

“Lẽ nào người vẫn giống hệt mười năm trước, vác đao vác hận đến phục cừu ?” Diệp Khai hỏi:

“Ta đương nhiên còn là lãng tử ham lo nhân sự ?” Nghe câu đó, khóe mắt của Phó Hồng Tuyết phảng phất co rúm, nhưng miệng của hắn vẫn bất động.

“Nếu quả nói chuyện mười năm trước lại quay trở lại, muội muội đó nên là của người rồi”. Diệp Khai cười thốt:

“Đáng lẽ ta cung hỷ người mới đúng”.

Khóe miệng của Phó Hồng Tuyết cũng phảng phất giật giật, nhưng Diệp Khai lại không nhìn thấy, bởi vì lúc đó chàng nghe thấy một tiếng hét thảm thê lệ.

Tiếng hét thảm vẫn còn chưa tan biến, người Diệp Khai đã như mũi tên bay ra cửa sổ, song cửa vừa tung mở, lập tức ủa vào một mùi máu làm cho người ta muốn ói.

Phó Hồng Tuyết nhú mày, sau đó mới chậm chậm ngồi dậy, chậm chậm bước xuống giường, chậm chậm đi ra.

Hắn vừa ra khỏi cửa, đã thấy Mộ Dung Minh Châu và Lạc Lạc Sơn cũng vừa ra khỏi cửa phòng, không thấy Phi Thiên Tri Thủ, cửa phòng của gã vẫn còn đóng chặt.

“Hồi này có phải có người la thảm không ?” Mộ Dung Minh Châu nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, hần chỉ nhìn về phương hướng phát xuất tiếng la thảm đó.

“Chuyện gì đã xảy ra ?” Lạc Lạc Sơn phảng phất vẫn còn chưa tỉnh rượu.

- Đi coi thì biết.

Mộ Dung Minh Châu lần theo hướng Phó Hồng Tuyết đang nhìn mà phóng đi, Lạc Lạc Sơn cũng chạy theo.

Đợi cho bọn họ đã đi xa, Phó Hồng Tuyết mới dùng bộ pháp vụng về kỳ dị chậm chậm bước theo.

Hần cho đến bây giờ vẫn không bỏ tính khí không thích đi trước người ta, hần vĩnh viễn đều lẳng lẳng đi sau.

Đó có phải là vì hần sợ người ta đi sau chém một đao lên cổ hần ?

Tuy nghe thấy tiếng hét thảm thương, lập tức phóng tới, nhưng Diệp Khai lại không phải là người thứ nhất đến hiện trường.

Lúc chàng đến, đã có bốn người, một người chết, ba người sống.

Hoa Mãn Thiên, Công Tôn Đoạn, Vân Tại Thiên, sáu con mắt ngó chăm chăm thi thể nằm dưới đất, trên mặt ba người ngập tràn biểu tình nghi hoặc khủng bố.

Ba người bọn họ tịnh không phải là người chưa từng trải qua sóng to gió lớn, đừng nói là một thi thể, người chết dưới tay bọn họ đã không biết là bao nhiêu mà kể, bọn họ làm sao lại có thể lộ xuất biểu tình đó đối với một thi thể ?

Diệp Khai tới nơi, ba người bọn họ biết, nhưng mục quang lại vẫn ghim trên thi thể.

Diệp Khai thấy kỳ quái, bước tới gần nhìn, sau đó nhãn thần của chàng cũng chăm chăm lạc trên thi thể giống như ba người đó.

Người chết thật ra là ai ?

Tại sao lại có thể làm cho bọn họ có phản ứng như vậy.

Tịnh không phải là người chết làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, mà là bộ dạng chết làm cho bọn họ thất kinh.

Trăng thượng huyền lạnh lẽo treo mình nơi chân trời.

Ánh trăng xanh nhạt, chiếu trên mặt Phi Thiên Tri Thù.

Diệp Khai chưa từng thấy qua nét khủng bố trên mặt một người như vậy, đặc biệt là người chết.

Mặt Phi Thiên Tri Thù đã vì khủng bố mà méo mó, sắc mặt gã trắng nhạt đến mức giống như hoa tuyết đông hàn.

Diệp Khai chưa từng thấy qua sắc mặt một người chết trắng nhạt tới mức gần như trong suốt như vậy, càng chưa từng thấy qua da mặt một người có thể như da mặt Phi Thiên Tri Thù hiện tại.

Phi Thiên Tri Thù nhờ vào khinh công mà thành danh, toàn thân cơ bắp của gã dẻo dai như kiện mã, làn da trải qua một thời gian dài dưới ánh mặt trời đã nhuộm màu đồng bóng láng.

Nhưng hiện tại bắp thịt của gã đã thành một đồng mỡ bầy nhầy nhão nhạt, da phảng phất như một cái bao nhăn nheo nhét thịt.

Toàn thân gã không ngờ đã như rút hết máu.

Diệp Khai chú thị nhìn Phi Thiên Tri Thù, trên thế gian này có thứ võ công nào có thể hút hết máu trên người ?

“Chết như vậy, người có từng thấy qua chưa ?” Hoa Mãn Thiên thì thào hỏi.

“Chưa”. Công Tôn Đoạn đáp.

“Toàn thân hần không có một vết thương”. Vân Tại Thiên thốt:

“Ta nghĩ hẳn bị hù chết”.

Lúc bọn họ đối thoại, Diệp Khai đã quỳ xuống, tử tử tế tế dò xét thi thể, cuối cùng chung quy đã phát hiện một vết thương nơi cổ trái của Phi Thiên Tri Thù.

Thương khẩu là hai chấm tròn tròn như hạt đậu, huyết tích còn cô đọng, lại đã ngưng kết xung quanh miệng vết thương.

- Đó là vết thương gì ?

Bọn Hoa Mãn Thiên cũng đã nhìn thấy, bốn người quỳ xuống, mục quang lạc trên hai miệng vết thương đó.

“Xem bộ dạng của gã, chừng như máu của gã đã bị hút ra khỏi hai miệng vết thương đó”. Vân Tại Thiên thốt.

“Trong võ lâm có vũ khí gì có thể tạo thành thứ thương khẩu như vậy ?” Công Tôn Đoạn hỏi.

Diệp Khai nãy giờ một mực trầm mặc quan sát, đột nhiên mở miệng đáp:

- Đó là dẫu răng.

- Dẫu răng ?

“Đó là bị răng cắn vào, mới tạo thành thương khẩu như vậy”. Diệp Khai đáp.

“Răng ?” Trên mặt Hoa Mãn Thiên chợt lộ xuất một thứ biểu tình rất quái dị:

“Ý của người là ... bị hấp ...” - Đúng, hấp huyết quỷ, quỷ hút máu.

Ba chữ đó vừa nói ra, sắc mặt của mỗi người đều biến đổi.

Cổ xưa tương truyền, người đã chết trong vòng bảy bảy bốn mươi chín canh giờ, thi thể nếu quả tình cờ có một con mèo đen nhảy qua, liền có thể có “thi biến”.

Thứ thi thể bị “thi biến” đó, gọi là “cương thi”.

Còn có một thứ, là người đã chết mới mai táng trong “lang huyết”, trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, thi thể có thể hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, qua một trăm ngày, thi thể lại sống lại, phá quan tài đi ra.

Trong những đêm ánh trăng sáng tỏ, “thi thể nhân” phá quan tài đi ra có thể đi kiếm người, dùng hai cái răng đặc biệt dài nhọn như răng hổ, cắn vào huyết mạch trên cổ người ta, hút máu người ta.

Thứ “thi thể nhân” đó gọi là “hấp huyết quỷ”.

Nghe nói “hấp huyết quỷ” bất cứ vũ khí gì cũng giết không được, chỉ có dùng gỗ đào hoa, vót thành cọc nhọn, sau đó đâm ngập vào tâm tạng của “hấp huyết quỷ” mới có thể giết “hấp huyết quỷ”.

Một cụm mây đen lất phất che phủ cả vầng trăng, một trận gió từ phương bắc xào xạc thổi qua, quần quện bọn Diệp Khai.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên phảng phất run người trong gió, miệng bọn nghiêng chặt, không biết vì lạnh ? Hay vì sợ ?

“Đó chỉ bất quá là truyền thuyết dân gian lâu đời”. Công Tôn Đoạn thốt:

“Làm sao có thể là thật được ?” “Trước mắt chỉ có thể tin như vậy”. Diệp Khai đáp:

“Nếu không người còn cách giải thích nào khác sao ?” - Ta không tin.

Câu nói đó là Phó Hồng Tuyết nói.

Hắn tuy đi sau bọn Mộ Dung Minh Châu, lại đến cùng lúc.

“Ồ ?” Diệp Khai cười cười:

“Người không tin Phi Thiên Tri Thù bị hấp huyết quỷ giết chết ?” “Ta không tin trên thế gian có hấp huyết quỷ”. Phó Hồng Tuyết nhìn chằm chằm vào hai lỗ hổng đọng máu trên cổ Phi Thiên Tri Thù.

“Thứ thương khẩu đó, lẽ nào là do thứ vũ khí nào khác tạo thành ?” Hoa Mãn Thiên hỏi.

“Không biết”. Phó Hồng Tuyết đáp.

Gió đêm Biên Thành lạnh như băng tuyết ngàn năm không tan trên Thánh Mẫu Phong, ánh trăng lại mê hoặc không thua gì Giang Nam.

Lạc Lạc Sơn nhìn thi thể dưới đất, đột nhiên run giọng thốt:

- Nghe nói người bị hấp huyết quý cắn chết, sang đêm ngày hôm sau cũng có thể biến thành hấp huyết quý, cũng có thể đi kiếm người hút máu ...

“Hơn nữa lại chịu sự khống chế của hấp huyết quý đã cắn hẳn”. Vân Tại Thiên thốt.

“Truyền thuyết đó ta cũng có nghe qua”. Diệp Khai cười nói:

“Xem ra bọn ta chỉ còn nước đợi đến tối ngày mai mới biết có hấp huyết quý hay không”.

“Vạn nhất quả thật có ...” Lạc Lạc Sơn nghe được cả thanh âm của mình run rẩy:

“Làm sao đây ?” “Bỏ chạy”. Diệp Khai đáp:

“Nếu quả thật sự có hấp huyết quý, bọn ta chỉ còn nước chạy trốn, nghe nói hấp huyết quý giết không chết”.

Lạc Lạc Sơn không mở miệng nữa, nhưng mỗi một người đều nghe tiếng hai hàm răng của lão va vào nhau lập cập.

“Theo ta biết, dùng gỗ đào hoa vót thành cọc nhọn, đâm thủng tâm tạng của hấp huyết quý, là phương pháp duy nhất để giết chết hấp huyết quý”. Mộ Dung Minh Châu nói.

“Vậy thì sáng ngày mai bọn ta mỗi người đều phải chuẩn bị vót một cái cọc gỗ đào hoa cho nhọn !” Diệp Khai lại cười cười.

Đến lúc này, bình minh đã không còn xa mấy, thi thể của Phi Thiên Tri Thù rất mau chóng đưa về tổng liêm trong linh đường ở Vạn Mã Đường.

Mỗi người đều đã mệt mỏi quay trở về phòng an nghỉ, Diệp Khai lại vẫn ngủ không được, mắt chàng trừng trừng nhìn ra song cửa.

Chàng nhíu mày, mỗi lần chàng đụng phải vấn đề cần xét đoán, chàng đều nhíu mày.

Trông mắt của Diệp Khai tuy giương to, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, bất tri bất giác đã ngủ vùi.

Lúc đó, ngoài song cửa chợt ủa vào một làn sương đậm đặc, chỉ trong phút chốc đã mờ mịt cả gian phòng.

Trong làn sương dày đặc, từ từ xuất hiện một bóng người, một cô gái thân người thon thả, tóc xõa quá vai.

Người đó đứng trong sương khói mê mê mông mông, băng băng lãnh lãnh, phảng phất từ xưa đến nay đều đứng ở đó, lại phảng phất mới ngưng kết thành hình từ trong sương dày.

Người đó tuy còn lạnh lẽo hơn cả băng tuyết, lại chừng như hư ảo phiêu diêu giống như khói sương.

Người đó tuy có thể nhận ra là nữ nhân, lại nhìn không rõ mặt, chỉ có thể thấy toàn thân nàng vận y phục trắng như sương, cả mặt mày cũng mông lung như sương.

Người trong sương phảng phất đang nhìn Diệp Khai trên giường, qua một hồi rất lâu, từ trong mù sương truyền ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Nếu quả Diệp Khai lúc này còn tỉnh, chàng nhất định có thể tan nát tâm can vì tiếng thở dài đó.

Không ai có thể hình dung tiếng thở dài đó ai oán làm sao, làm cho mỗi một người đều có thể nghe rõ trong tiếng thở dài vẫn vơ bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ, bao nhiêu tư niệm, bao nhiêu ai oán.

Người trong sương thở dài xong, lại dùng thanh âm ai oán của mình nhẹ nhàng thốt:

- Trên thế gian có rất nhiều chuyện không ai có thể tưởng tượng được.

Nàng dùng một chút, lại nói tiếp:

- Người nhất định phải tin, trong chốn u minh có một lực lượng thần bí cổ xưa con người không thể hiểu thấu tồn tại, hơn nữa ngàn vạn lần không thể đi đầu với lực lượng thần bí cổ xưa đó, người nhất định phải ghi nhớ.

Sương trắng xám, người trong sương cũng trắng xám, sương khói mê man, người trong sương cũng mê mê mông mông, lại lúc ẩn lúc hiện.

Nàng thật ra là người ? Hay là hồn quỷ ?

Lúc Phó Hồng Tuyết tỉnh, lạnh lẽo, cô đơn, một thân một mình ngoài thiên lý, nhưng lúc hấn ngủ thì sao ?

Cuộn mình, rứt chân, uốn hông, mặt mày phảng phất một đứa trẻ bất lực ủy khuất, thấp thoáng một vẻ bơ vơ sợ sệt, trên đôi mắt nhắm chặt của hấn, ẩn ẩn hiện hiện có thể thấy một niềm khát vọng.

Hấn khát vọng cái gì ?

Thân tình ?

Hữu tình ?

Hay ái tình ?

Vấn đề đó, sợ cả chính hấn cũng không biết, cho dù có biết, hấn cũng tuyệt không nói ra, càng không thừa nhận.

Khuôn mặt in hấn nếp nhăn phong sương của Phó Hồng Tuyết vẫn mơ hồ còn đọng ẩn nét bướng bỉnh trẻ con, nhìn bộ dạng hấn nằm ngủ, phảng phất một đứa bé tinh nghịch chơi đùa đã mệt, vừa ngã mình đã ngủ say, cho dù sấm sét vang trời, cũng tuyệt đối không đánh thức được hấn.

Gió lúc đêm gần tàn là lạnh nhất, cũng phảng phất mạnh bạo hơn, vừa ủa tới đã thổi tung song cửa.

Song cửa sổ kéo kẹt, ầm ầm truyền vào một tiếng ca phảng phất đến từ địa ngục, lại phảng phất dội lại từ núi non phiêu diêu hư vô.

“Thiên nhai lộ, vị quy nhân, Nhân tại thiên nhai đoạn hồn xứ, vị đáo thiên nhai dĩ đoạn hồn ...” Tạm dịch:

”Đường chân trời, người không về ...

Nơi đoạn hồn người thuộc chân trời, chưa đến chân trời đã đoạn hồn ...” Tiếng ca vừa vang vọng, lúc còn chưa tan biến, ánh mắt Phó Hồng Tuyết đã lóe chớp mở bừng, trên tả thủ nắm chặt cán đao, gân xanh vòng lên lồ lộ.

”Hoa vị điệu, Nguyệt vị khuyết, Minh nguyệt chiếu hà xứ ?

Thiên nhai hữu sắc tường vi ...” Tạm dịch:

”Hoa chưa tàn, Trăng chưa khuyết, Minh nguyệt chiếu sáng nơi đâu ?

Chân trời ánh màu tường vi ...” Lúc tiếng vọng dội lại lần nữa, Phó Hồng Tuyết hơi nhíu mày, lời ca rất quen thuộc, phảng phất đã từng nghe qua không lâu lắm.

“Thiên nhai lộ, Vị quy nhân, Dạ tam canh, Nhân đoạn hồn”.

Tạm dịch:

“Đường chân trời, Người không về, Đêm canh ba, Người đoạn hồn”.

Lúc tiếng ca còn chưa dứt, ánh mắt Phó Hồng Tuyết đã lóe sáng, hấn đã nghĩ ra lời ca nói về ai.

Yến Nam Phi.

Yến Nam Phi mà Công tử Vũ đã huấn luyện làm con rôi.

Mới nhướng mắt, lại nhíu mày, hơn nữa nhíu mày rất lâu, vì Phó Hồng Tuyết vẫn không quên một chuyện.

Phó Hồng Tuyết vẫn không quên Yến Nam Phi chết dưới đao của mình.

Lời ca đó nếu quả không phải Yến Nam Phi ca, thì là ai ca ?

Ai có thể ca những lời ca đó ?

Tại sao lại đến Biên Thành mà ca ?

Tiếng ca đó có phải phảng phất đặc biệt bay tới Biên Thành hát cho Phó Hồng Tuyết nghe ?

Những vấn đề đó, duy nhất chỉ còn nước gặp người ca lúc nửa đêm mới biết được.

Lần theo tiếng ca, Phó Hồng Tuyết mau mắn đi ra khỏi Vạn Mã Đường, tiếng ca phảng phất phát ra từ trong rừng cây.

Đợi đến lúc bước vào rừng cây, Phó Hồng Tuyết mới phát giác khu rừng đó không ngờ sâu vô tận, phóng mắt nhìn quanh, toàn là cây cổ thụ cực kỳ cao to.

Rễ cây lồi lõm trên mặt đất, trong rừng vắng vắng tiếng dã thú gầm gừ, tiếng ca phảng phất bay ra từ nơi sâu tối nhất trong khu rừng âm u nguyên thủy.

Phó Hồng Tuyết thẳng người, sau đó mới từng bước từng bước hòa mình vào vùng hắc ám, càng đi sâu, tiếng ca càng vang rõ.

Tiếng ca quả nhiên đến từ trong khu rừng âm u đó, nhưng người ca là ai ?

4. Tiếng Ca Bóng Quỷ

Gió đêm như mũi thoa luồn qua lách lại trong rừng, khua động chồi lá rậm rạp, giữa giờ phút như vậy nhìn phảng phất song thủ của những người khổng lồ múa may, lại phảng phất có rất nhiều quỷ mị trong không trung đan dệt một mạng nhện bao la.

Song mục của Phó Hồng Tuyết nhìn bốn phía, cước bộ vẫn lần theo tiếng ca mà bước tới, đi ngang đi dọc, hấn phát hiện mình đã đến một khoảnh đất bằng phẳng khoáng, hơn nữa tiếng ca cũng đã im hẳn ngay lúc đó.

Phó Hồng Tuyết giương mắt nhìn bốn bề, trên mảnh đất trống, ngoại trừ một gò đất cao ra, nhìn không thấy bất cứ bóng dáng nào hết.

Sao lại có thể như vậy ? Tiếng ca rõ ràng là phát ra từ đây, vì sao lại nhìn không thấy người ? Sau khi Phó Hồng Tuyết đi vào khoảnh đất trống, tiếng ca mới đình chỉ, hấn tin rằng không ai có thể trong một thời gian ngắn ngủi như vậy trốn thoát khỏi mắt hấn.

Có lẽ nào người hát trốn trong một chỗ nào đó ở đây ? Trốn trên cây ? Hay là trốn đằng sau bóng cây tối tăm ? Hay là ... trốn đằng sau gò đất ?

Đang lúc Phó Hồng Tuyết nghi nghi hoặc hoặc, tiếng ca hồi nãy vừa tan biến lại vang lên. Lần này Phó Hồng Tuyết cuối cùng đã tìm ra nơi phát thanh.

Là đằng sau gò đất.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh, người cũng chậm chậm đi về hướng gò đất, bước qua gò đất.

Đợi đến lúc hấn đi tới sau gò đất, hấn giật mình liền, bởi vì đằng sau gò đất căn bản không có người, nhưng giọng ca rõ ràng phát ra từ đây.

Phó Hồng Tuyết lắng nghe kỹ càng, lần này mới chân chính giật mình, hấn phát giác tiếng ca không ngờ lại phát ra từ trong gò đất.

Một gò đất lẽ nào có thể phát xuất tiếng ca phảng phất như từ địa ngục chui lên đó ? Có lẽ nào gò đất đó là cửa vào địa ngục ? Tiếng ca đó có phải là tiếng hô hoán của bọn quỷ hồn trong địa ngục ? “Địa ngục ra sao, có ai từng đi qua ? Trong đó có lẽ nào thật sự là nơi khi người ta chết, linh hồn quy ẩn ? Trong ”địa ngục“, thật sự có mười tám tầng địa ngục ? Thật sự có ”ngưu đầu mã diện“ ? Thật sự có “Diêm La Vương” chường quang sinh tử luân hồi của con người ?

Phó Hồng Tuyết từ xưa đến nay cũng không tin những chuyện đó, nhưng những chuyện hấn đụng đầu gần đây, lại làm cho hấn không thể không tin.

Người đã chết mười năm trước không ngờ từng người từng người sống dậy trước mặt hắn, một gò đất bình bình thường thường không ngờ có thể phát xuất giọng ca trong địa ngục.

Những chuyện đó nếu không phải tận mắt chứng kiến, có ai tin được ? Nhưng làm sao mà tin ? Phó Hồng Tuyết chú thị nhìn gò đất, hữu thủ của hắn bất giác thò về phía gò đất, hắn muốn rờ xem gò đất là thật ? Hay là giả ? Ngón tay của hắn mới đụng vào gò đất, hắn biết liền gò đất đó là thật, nhưng lúc đó gò đất không ngờ lại chấn động, trăm ngàn tia sáng từ bên trong gò đất bắn ra đồng loạt.

Luôn theo trăm ngàn tia sáng đó là một tràng tiếng nổ hồng chấn động mang tai.

Những tia sáng nhìn trong bóng đêm càng sáng lạn như khói lửa, lóa mắt, lại xa vời như lưu tinh nhấp nháy.

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc nhìn những tia sáng đan dệt trong rừng, những tiếng nổ hồng đình tai, như vạn quỷ tề tụ, làm cho người ta cảm thấy khủng bố vô ngần.

Khi ánh mắt của Phó Hồng Tuyết như si si dại dại, trăm ngàn tia sáng đó đột nhiên tập hợp lại thành một hình người.

Lúc ban đầu chỉ là một hình tượng mờ mờ lung lung, dần dần đã có thể nhìn rõ y phục trên thân thể, đầu tóc, tay chân, cuối cùng cả những nếp nhăn trên mặt cũng đều có thể nhìn thấy rõ.

Trăm ngàn tia sáng đó, không ngờ đã hợp thành một người.

Một con người sống.

Nhìn con người do những tia sáng đó hợp thành, Phó Hồng Tuyết đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh từ cốt tủy thâm sâu bắn ra, đôi mắt hắn ngập tràn vẻ kinh khiếp đóng đinh trên con người đó.

Con người đó cũng nhìn Phó Hồng Tuyết, y không những mỉm cười, cả ánh mắt cũng có ý cười, nhưng cái cười của y tịnh không thể dung hóa nổi kinh khiếp của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết trợn mắt lẳng lặng nhìn từ đầu tới chân người đó, sau đó lại chăm chăm nhìn một thanh kiếm đỏ tươi trên tả thủ của y.

Đỏ tươi như màu tường vi, lại còn đỏ hơn cả máu.

Tường Vi kiếm.

Tường Vi kiếm của Yến Nam Phi.

Con người những tia sáng đó hợp thành, lại chính là Yến Nam Phi mấy năm trước đã chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết.

“Người khỏe chứ ?” Thanh âm của Yến Nam Phi vẫn thu hút như xưa.

Phó Hồng Tuyết nghe thanh âm của y, lại không biết trả lời làm sao.

“Chỉ bất quá mới mấy năm không gặp, người lẽ nào đã quên ta là ai ?” Nụ cười của Yến Nam Phi càng tươi:

“Ta là Yến Nam Phi”.

“Người thật ra là ...” Phó Hồng Tuyết nghe thanh âm của mình run run.

“Là người ? Hay là quỷ ?” Yến Nam Phi thốt:

“Nếu quả bằng vào loài người bọn người mà nói, ta hiện tại nên coi là quỷ”.

“Loài người ?” Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng là Phó Hồng Tuyết, rất mau chóng khôi phục sự trấn định:

“Người lẽ nào không phải là người ?” - Sống là người, chết biến thành quỷ.

“Nói vậy người đã là quỷ ?” Nụ cười lạnh đã xuất hiện nơi khóe miệng của Phó Hồng Tuyết.

“Lúc mới chết, ta đã làm quỷ một lúc”. Yến Nam Phi cười đáp:

“Cũng may ta đã ngộ kiến Hắc Ám Vương Tử ”.

“Hắc Ám Vương Tử ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Hắc Ám Vương Tử là ai ?” “Giữa quỷ mỵ và nhân loại, có một thế giới tồn tại mà bọn người vô phương tưởng tượng”. Yến Nam Phi đáp:

“Thế giới đó là do Hắc Ám Vương Tử chương quản”.

“Ồ ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Thế giới đó ở đâu ?” “Giữa thiên địa, giữa người và ta”. Yến Nam Phi đáp:

“Thế giới đó ở gần người người, chỉ là người vô phương nhìn thấy”.

- Phải làm sao mới có thể nhìn thấy ?

“Phải là người của thế giới đó”. Yến Nam Phi cười đáp:

“Hoặc có Hắc Ám Vương Tử đỡ đầu”.

Trời khuya không trăng, một áng mây đen âm u giăng kín khung trời, viên mây hiện xuất ánh bạc, phẳng phát lam quang yêu dị phát xuất trên người Yến Nam Phi, cũng làm cho người ta có cảm giác nghi nghi hoặc hoặc.

Song mục của Phó Hồng Tuyết bần thần đóng đinh trên người Yến Nam Phi – giữa nhân loại và quỷ mỵ quả thật còn có một thế giới khác tồn tại ngoài sự tưởng tượng của bất cứ một ai sao ? Thế giới đó ra sao ? “Người” trong đó nên gọi là gì ? Người ? Quỷ ?

Hay Thần ? Phó Hồng Tuyết cũng chưa từng tin trên thế giới thật sự có Thần, có quỷ, nhưng những chuyện và những người hấn đụng phải gần đây, lại làm cho hấn không thể không tin.

Người đã chết, từng người từng người lại sống trước mặt hấn.

Một cái gò đất bình bình phàm phàm, không ngờ có thể bắn ra trăm ngàn tia sáng, những tia sáng đó không ngờ còn có thể hợp thành một người, người đó đương nhiên là người đã chết cách đây nhiều năm.

Những chuyện đó tịnh không phải là chuyện chân chính làm cho Phó Hồng Tuyết thất kinh, chuyện chân chính làm cho hấn cảm thấy kinh hãi, khủng bố, là trong không gian sinh hoạt của bọn hấn, không ngờ còn tồn tại một thế giới không có ai biết.

Thế giới không ai biết đó nên gọi là gì ? Thiên đường ? Địa ngục ? Hay là “thế giới hư vô” truyền tụng đã lâu trong võ lâm ?

“Nếu quả thật có một thế giới như vậy, thế giới đó lại gọi là cái gì ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Còn người sống trong đó lại gọi là gì ?” “Đệ Tứ Thế Giới”. Yến Nam Phi đáp:

“Nơi đó gọi là Đệ Tứ Thế Giới, người trong đó gọi là hư vô nhân , cho nên Đệ Tứ Thế Giới cũng gọi là hư vô thế giới”.

“Cần điều kiện gì mới có thể tiến nhập Đệ Tứ Thế Giới ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Không có điều kiện, bất cứ điều kiện nào cũng không cần”. Yến Nam Phi cười đáp:

“Chỉ có thể tùy vào cơ duyên của người”.

- Cơ duyên ?

“Cũng là duyên phần”. Yến Nam Phi đáp:

“Người có duyên phần, bọn ta tất mở cửa cho họ”.

- Còn người vô duyên ?

“Người vô duyên chỉ còn nước sống ở thế giới đáng buồn này”. Yến Nam Phi cười đáp:

“Cho nên ta phải cung hỷ người”.

“Cung hỷ ta ?” Phó Hồng Tuyết ngậy người:

“Sao vậy ?” “Bởi vì người là người có duyên”. Yến Nam Phi đáp:

“Cho nên người mới có thể nghe tiếng ca của ta, mới có thể đến đây, mới có thể thấy Quang Thúc Sứ Giả ”.

- Sứ giả tia sáng ?

“Là những tia sáng hồi nãy người nhìn thấy, cũng là chỉ ta”. Yến Nam Phi đáp:

“Quang Thúc Sứ Giả là ta”.

“Người có duyên có thể gặp Quang Thúc Sứ Giả ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Có thể được Quang Thúc Sứ Giả tiếp dẫn đến Đệ Tứ Thế Giới ?” - Phải.

“Đến Đệ Tứ Thế Giới có thể làm gì ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

”Thành tiên ?

Trường sinh bất tử ?” “Còn có tài phú người tưởng tượng không nổi”. Yến Nam Phi đáp:

“Tùy tiện lúc nào cũng có thể khơi dậy phong ba trong giang hồ”.

“Những vật đó tuy rất dục hoặc con người, nhưng trên thế giới này còn có người không động lòng”. Phó Hồng Tuyết hững hờ thốt.

“Ta biết tiền tài không làm người động lòng”. Yến Nam Phi cười nói:

“Còn vĩnh sinh ? Trường sinh bất tử lẽ nào người cũng không động lòng ?” “Ta chỉ biết sống phải sống có ý nghĩa”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Nếu trường sinh bất tử như một con rối, ta thà sống thống thống khoái khoái vài năm”.

“Chết tốt đẹp không bằng sống ác hiểm”. Yến Nam Phi thốt.

“Vậy sao ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

“Người của Đệ Tứ Thế Giới đều trường sinh bất tử ?” - Không có sinh mệnh, làm sao chết được ?

“Người không phải đã chết qua một lần sao ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y chăm chăm.

“Phàm là người tiến nhập Đệ Tứ Thế Giới, tất đã chết qua một lần”. Yến Nam Phi đáp.

“Nói như vậy, ta nếu quả muốn gia nhập bọn người, cũng tất phải chết trước đã ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Đúng”. Yến Nam Phi đáp:

“Thoát ly thân thể vô dụng đó, chỉ còn dư lại linh hồn thanh tịnh, mới có thể tiếp nhập thế giới hư vô trong sạch”.

“Xem ra Quang Thúc Sứ Giả người đêm nay đến dẫn ta đi, có phải là tiếp dẫn ta lên Tây Thiên ?” Phó Hồng Tuyết thốt.

Yến Nam Phi cười khanh khách, từ từ bật xuất thanh kiếm đỏ như máu tươi.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, tuy không có ánh mặt trời, kiếm quang lại như dương quang huy hoàng sáng lạn, lại tỏa màu tường vi mỹ lệ dưới ánh trăng.

Kiếm khí tựa nhảm giữa trán Phó Hồng Tuyết.

Sát khí đã đậm nồng.

Phó Hồng Tuyết vẫn bất động. Tả thủ vẫn nắm chặt cán đao đen sì.

Đao đen như tử vong.

Đỏ tươi không phải là sắc màu tử vong sao ?

Đao chưa rút ra khỏi vỏ, sắc mặt Phó Hồng Tuyết càng trắng nhợt, thị tuyến của hắn ngưng chú trên thanh kiếm trong tay Yến Nam Phi, trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu tình gì, đồng tử lại đã co thắt.

Yến Nam Phi cũng ngưng thị nhìn hắn, ánh mắt phát sáng như sao đêm, mang theo một biểu tình rất kỳ quái, cũng không biết là nổi hoan du tiếp cận giải thoát ? Hay là niềm bi thương không còn đường lựa chọn ?

Phó Hồng Tuyết chậm chậm ngẩng đầu, ngưng thị nhìn vào mắt y.

Mục quang hai người chạm vào nhau, phảng phất lưu tinh tương kích giữa trời, phát xuất những tia lửa vô hình.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Người đã từng bại hai lần, hà tất lại đến cầu bại ?

Tròng mắt của Yến Nam Phi đột nhiên co rúm lại, kiếm trong tay dĩ nhiên đã đâm tới.

Kiểm quang mù trời, kiếm như thiểm điện, kiếm khí như hàn băng.

Đao lại phảng phất rất chậm.

Nhưng kiếm quang còn chưa đến, đao đã phá nhập luồng kiếm quang, chặn đứng kiếm khí.

Kiểm quang đỏ tươi, đao phong trắng nhợt.

Đao quang hững hờ lóe lên một cái, êm đềm như mặt hồ ngày xuân, lại thẫn thờ như hàn băng tàn đông.

Đao quang chỉ lóe lên một cái.

Kiểm hoa mù trời đã không còn thấy nữa.

Phó Hồng Tuyết vừa bạt đao, đã hóa giải kiếm thức của Yến Nam Phi.

Xem ra võ công của Yến Nam Phi vẫn không có gì tiến bộ, người của y tuy đã sống lại, võ công lại vẫn chết.

Kiểm quang vừa tiêu tán, Phó Hồng Tuyết vốn đáng lẽ đắc ý, nhưng mày của hắn bỗng nhíu lại, trên mặt chợt lộ xuất một thứ biểu tình rất kỳ dị, bởi vì hắn đột nhiên phát giác hắn tuy hóa giải kiếm chiêu của Yến Nam Phi, kiếm khí của Yến Nam Phi lại vẫn càng dày đặc hơn.

Kiểm thức bị phá, Yến Nam Phi trái lại cười khàn khàn như tiếng gào hú dưới địa ngục, thanh quang trên thân thể cũng lần theo tiếng cười mà dần dần tăng cường.

Tiếng cười vừa khởi lên, kiếm của Yến Nam Phi lại đâm tới.

Lần này kiếm quang không giăng đầy trời, cũng không nhanh nhẹn như thiểm điện, kiếm khí lại càng đậm đặc, càng nồng nặc.

Một kiếm chậm chậm đâm ra, kiếm không có kiếm hoa, mũi kiếm lại run run.

Phó Hồng Tuyết nhìn mũi kiếm, người đã thoái lui một bước.

Lúc hắn đang thoái lui một bước, mũi kiếm run run không ngừng chợt bắn ra một tia sáng xanh dờn.

Tia sáng xanh dờn “rẹt” một tiếng vang vọng, trực chỉ bắn vào ngực Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đổi liền ba thứ thân pháp mới tránh khỏi đạo tia sáng đó, lại thoát không khỏi kiếm của Yến Nam Phi.

Một kiếm rạch ngang, máu tươi đã bắn ra.

Máu đỏ tươi, đỏ như Tường Vi kiếm của Yến Nam Phi.

Vai trái của Phó Hồng Tuyết đã bị cắt một đường dài.

Vết thương rất sâu, lại không đau.

Phó Hồng Tuyết vừa nghiêng răng, đao đã huy khởi, một đao rạch xuống.

Rạch thẳng trên vai trái của mình.

Đao phong lướt qua, miệng vết thương trên vai trái đã bị lóc xuống.

Máu tươi phun ra, lúc đó Phó Hồng Tuyết mới cảm thấy đau đớn, người lại thổ phào.

Mảng thịt bị cắt bỏ nằm dưới đất, chỉ trong phút chốc, mảng thịt đó đã biến thành màu đen bầm, “xèo xèo” vài tiếng, trong nháy mắt lại đã biến thành một vũng nước đen như than.

Độc !

Chỉ có da thịt trúng độc mới có thể sản sinh ra hiện tượng đó.

Nhìn vũng nước đen bầm dưới đất, Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Nguyên lai người của Đệ Tứ Thế Giới cũng gian trá, cũng dùng độc.

Yến Nam Phi không hồi đáp, y lại phát ra tràng cười âm trầm, kiếm trong tay lại đâm tới.

Không đợi mũi kiếm của y run run, đao của Phó Hồng Tuyết đã xuất thủ.

Không có đao hoa, không có đao khí, chỉ chém một cái, từ trên chém xuống, từ nhanh thành chậm.

Trong kiếm quang đỏ tươi, phát xuất một đạo đao quang lợt lạt.

Đao quang vừa lóe lên, kiếm của Yến Nam Phi đột nhiên biến thành hai mảnh, tả hữu phân khai.

Chỉ một đao, chẻ làm hai Tường Vi kiếm.

Kiếm vừa bị chẻ, một nửa còn nằm trong tay Yến Nam Phi, một nửa đã rơi xuống đất, Yến Nam Phi chợt nắm chặt tả thủ, bung hai ngón trở và ngón giữa khếp vào nhau, hoạch vẽ một đồ hình kỳ quái giữa không trung, trong miệng lầm bầm niệm chú, sau đó hét lớn một tiếng:

- Lên !

Nửa lưỡi kiếm đang nằm dưới đất nghe lệnh tiếng hét lớn của Yến Nam Phi, chợt bay lên, bắn về phía Phó Hồng Tuyết, phảng phất bị một bàn tay vô hình nắm lấy đâm về phía Phó Hồng Tuyết.

Một kiếm đột nhiên đã biến thành hai kiếm, một trong tay Yến Nam Phi, một bay lượn giữa không trung.

“Di khí ngự kiếm”.

Đó chỉ là võ công trong truyền thuyết, không tưởng tượng nổi lại thấy Yến Nam Phi sử dụng, xem ra Yến Nam Phi sống lại đã rất quý dị, cả võ công cũng càng quý dị hơn.

Một Yến Nam Phi, một kiếm, đã đủ khó nhọc ứng phó, hiện tại lại có thêm một kiếm bay lượn.

Phó Hồng Tuyết trước sau chống đỡ tránh né thế công lợi hại.

Người quý dị, chiêu thức quý dị, kiếm lại cực độc, trận chiến này hung hiểm khó lường.

Tiếng cười của Yến Nam Phi càng vang dội.

Tiếng cười càng lớn, mồ hôi lạnh trên trán Phó Hồng Tuyết càng thấm đẫm.

Kiếm múa lượn trên không đâm liên tục về phía Phó Hồng Tuyết, hấn mới tránh qua né lại, kiếm trên tay Yến Nam Phi lại đâm tới liên miên.

Phó Hồng Tuyết huy đao chém một nhát, mũi kiếm bay lượn trên không dĩ nhiên xoay hướng, vòng ra đằng sau Phó Hồng Tuyết.

Một kiếm đó hoàn toàn không phát xuất một chút tiếng động, một kiếm đó lẳng lặng đâm vào ót của Phó Hồng Tuyết.

Kiếm chiêu của Yến Nam Phi hung hiểm, Phó Hồng Tuyết tất vận toàn lực phòng bị, sau lưng hấn cũng không có mắt, căn bản vốn không biết phi kiếm vô thanh vô tức đó đã chuyển đầu đâm tới.

Cho dù hấn biết, cũng không thể hồi thân tránh né, cho dù hấn tránh né được một kiếm đó, cũng không tránh được Yến Nam Phi ở trước mặt.

Giữa giây phút sinh tử mỏng manh đó, võ đao trong tả thủ của Phó Hồng Tuyết đột nhiên từ dưới hông vọt bay lên, “keng” một tiếng, võ đao đen sì tóe lửa, nửa kiếm bay lượn trên không trung đã chui vào võ đao.

Tả thủ của Phó Hồng Tuyết thấy một cái, phi kiếm trong vỏ đao bị quăng sang một bên, người của hắn lập tức sụp xuống, xoay người, tránh khỏi một kiếm của Yến Nam Phi.

Phản thủ chém ngược lên, đao quang lóe lên nghênh đón kiếm quang.

Đao kiếm tịnh không chạm nhau.

Công thế của kiếm quang tuy nhanh, đao càng nhanh hơn.

Mũi kiếm của Yến Nam Phi đã đâm sát ót của Phó Hồng Tuyết, tối đa chỉ cách một thốn.

Một tắc đó là một tắc trí mệnh.

Cách một tắc đó, đao quang của Phó Hồng Tuyết đã lóe lên, chỉ nghe một tiếng hô thảm, máu tươi phun tung tóe.

Máu bắn mù trời, người của Yến Nam Phi thoái nhanh ba bước, sau đó bất động.

Phó Hồng Tuyết cũng không động, mũi đao của hắn còn rỉ máu.

Người của Yến Nam Phi lại không có tới một vết thương, đôi mắt y lóe sáng nhìn Phó Hồng Tuyết đang đứng bất động.

Một thứ tia sáng bán tín bán nghi.

Phó Hồng Tuyết bất động, cũng không nhìn Yến Nam Phi.

Miệng Yến Nam Phi phảng phất đang mấp má, phảng phất đang lẩm bẩm:

- Sao lại có thể được ?

Sau đó mới nhìn thấy giữa trán hắn từ từ tiết ra một đường máu, lần theo sóng mũi của hắn chảy xuống, cũng đã xuất hiện huyết ngân.

Huyết ngân vừa hiện, người của Yến Nam Phi cũng như kiếm của y, bị chẻ làm hai.

Đao quang vừa lóe lên, đã chẻ đứt người của Yến Nam Phi.

Một đao tung ra, cho đến khi Yến Nam Phi thoái lui ba bước, nói ra năm chữ, người mới phân khai ra làm hai, một đao nhanh làm sao, bén làm sao.

Yến Nam Phi ngã xuống đất, hai nửa mặt đều hắn biểu tình vừa kinh hãi, vừa không tin.

Phó Hồng Tuyết từ từ đứng dậy, nguyệt quang lạc trên khuôn mặt bị chẻ đôi của Yến Nam Phi, hắn hững hờ thốt:

- Nguyên lai người của Đệ Tứ Thế Giới cũng có thể chết.

Đao đã chui vào vỏ, Phó Hồng Tuyết dùng một thứ bộ pháp kỳ dị, chậm chậm đi bước qua gò đất, ra khỏi khu rừng.

Lúc đó, ánh bình minh từ đông phương đã xuyên phá tầng mây, chiếu rọi vào rừng, những giọt sương đêm qua còn lưu lại trên lá cây ngời ngời tia sáng tinh oanh.

Những giọt sương nhỏ lẫn vào nhau ngưng kết thành một giọt to, tí tách rơi khỏi lá cây, tình cờ rơi ngay trên mắt Yến Nam Phi.

Về đến Vạn Mã Đường đã là sáng sớm, Phó Hồng Tuyết vẫn chậm chậm bước vào, chàng chợt phát giác một quái sự, hiện tại trời đã sáng, Vạn Mã Đường lại tĩnh mịch không có tiếng động, không nhìn thấy ai.

Người đâu ? Người đều đã bỏ đi đâu ? Có lẽ nào giữa một đêm, Vạn Mã Đường lại khôi phục bộ dạng của ngày xưa, người đáng lẽ chết đều đã chết ?

Phó Hồng Tuyết nhìn bốn phía, Vạn Mã Đường vẫn hoành vĩ nguy nga, tịnh không hoang tàn đổ nát, chỉ là không nhìn thấy ai hết, kỳ quái ?

Cả Diệp Khai khoái nhất đông cuồng tây cuồng cũng không thấy bóng dáng.

Phó Hồng Tuyết nhú mào, cước bộ lại không ngừng đi về nơi tiếp tân, đến nơi tiếp tân, hẳn lại phát hiện thêm một quái sự.

Trong địa điểm tiếp tân có nhiều cửa sổ lớn, in bóng rất nhiều người, hiển nhiên có rất nhiều người bên trong, nhưng lại không có một chút tiếng động.

Bao nhiêu người tụ tập một chỗ, một chút tiếng động cũng không có, tình hình này chỉ có một khả năng: đã có chuyện trọng đại phát sinh.

Từ lúc tờ mờ buổi theo tiếng hát cho đến bây giờ, cũng chỉ bất quá khoảng một canh giờ, có lẽ nào trong khoảng thời gian đó, Vạn Mã Đường lại xảy ra chuyện gì ?

Vừa tiến nhập nơi tiếp tân, mọi người quả nhiên đều có mặt, mỗi một người đều nhướng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết, biểu tình trên mặt phẳng phát xem Phó Hồng Tuyết như là ôn thần.

Cả một Diệp Khai luôn luôn mỉm cười cũng trầm tư trầm trọng mặt mày.

Thị tuyền của Phó Hồng Tuyết quét qua mặt từng người, cuối cùng dừng lại trên mặt Mã Không Quân đang ngồi trên ghế tận đầu bên kia.

Trên mặt Mã Không Quân không có tới một chút biểu tình, đôi mắt sáng trưng hữu thần đã biến mất vẻ anh minh, đôi mắt lão tịnh không nhìn Phó Hồng Tuyết, chỉ trực chỉ nhìn chăm chăm lên một tấm vải bố trắng đặt trên bàn.

Phó Hồng Tuyết lúc đó mới phát giác dưới tấm vải bố trắng có một người.

Trên tấm vải bố trắng đã nhuộm vết máu, vết máu còn đỏ tươi, còn ẩm ướt, đương nhiên người dưới tấm vải mới được khiêng đặt đó. Hơn nữa lại không động đậy, nếu đã chết, chết cũng không lâu lắm.

Người đó là ai ? Phó Hồng Tuyết lại quét mắt nhìn mọi người thêm một lượt, Diệp Khai, Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, Mộ Dung Minh Châu, Lạc Lạc Sơn ... Tất cả mọi người đều ở đây, vậy người bên dưới tấm vải bố trắng là ai ? Mọi người đều ngồi quanh bàn, trước mặt bày biện đồ ăn, cháo còn bốc hơi nghi ngút, nhưng không có người nào động tới đĩa.

Trên bàn lại có một phần đồ ăn còn dư, Phó Hồng Tuyết chăm chăm đi tới đó, ngồi xuống, cầm đũa gắp một miếng đồ ăn, ăn một muỗng cháo.

Đợi đến lúc hẳn ăn xong, Mã Không Quân mới điềm đạm nói:

- Còn sớm ?

Câu hỏi đó đương nhiên là nói với Phó Hồng Tuyết, cho nên Phó Hồng Tuyết nghe mình trả lời:

- Đã không còn sớm !

“Đã không còn sớm”. Mã Không Quân hỏi:

“Đêm qua sau canh tư, mọi người đều về phòng, còn các hạ ?” “Ta không ở trong phòng”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp.

- Các hạ đi đâu ?

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Mã Không Quân:

- Ta đi đâu tựa hồ không cần phải báo cáo cho Tam lão bản biết.

“Cần phải nói”. Mã Không Quân gằn từng tiếng.

- Tại sao ?

- Vì người nằm trên bàn này.

- Người đó là ai ?

“Người lẽ nào không biết ?” Mã Không Quân chú thị nhìn hẳn.

- Ta nhất định phải biết ?

“Bởi vì sau canh tư đêm qua, chỉ có một mình các hạ không ở trong phòng”. Mã Không Quần thốt.

“Ta không ở trong phòng, thì nên biết người đó là ai ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Đêm hôm qua sau khi rời khỏi hiện trường xảy ra án mạng, Lạc đại tiên sinh, Mộ Dung công tử, Diệp công tử, còn có mấy vị huynh đệ kia, ai ai đều về phòng ngủ, đều có người chứng minh”. Mục quang của Mã Không Quần lấp lóe, hỏi lớn:

“Nhưng còn các hạ ? Sau canh tư các hạ ở đâu ? Có ai có thể chứng minh ?” Người duy nhất có thể chứng minh chỉ có Yến Nam Phi vừa hồi sinh, nhưng Yến Nam Phi lại đã chết lần nữa dưới đao của hắn, hiện tại còn ai có thể chứng minh giùm hắn ?

“Không có ai”. Phó Hồng Tuyết bình tĩnh đáp lại câu hỏi của lão.

Mã Không Quần chợt không hỏi nữa, trong mắt đã hiện sát cơ, chỉ nghe tiếng bước chân trầm trọng, Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đã đi đến sau lưng Phó Hồng Tuyết.

“Phó huynh, mời”. Hoa Mãn Thiên lạnh lùng thốt.

- Mời ta làm gì ?

“Mời đi ra”. Hoa Mãn Thiên đáp.

Diệp Khai nãy giờ một mực trầm mặc chợt mở miệng:

- Tối thiểu trước khi hắn đi ra, cũng nên để cho hắn thấy người dưới tấm vải bố là ai.

“Hắn không cần nhìn cũng đã biết”. Hoa Mãn Thiên lạnh lùng thốt.

“Sự tình còn chưa hoàn toàn chứng minh, làm sao biết người nhất định là do hắn giết ?” Diệp Khai hỏi.

- Trừ hắn ra, còn có ai ...

“Để hắn nhìn”. Mã Không Quần ngắt lời Hoa Mãn Thiên.

Phó Hồng Tuyết không nói tiếng nào, đi đến đầu bàn thò tay lật tấm vải bố trắng.

Dưới tấm vải có một người nằm, Phó Hồng Tuyết tuy đã lật tấm vải bố, lại vẫn không biết người đó là ai, bởi vì đó là một thi thể không đầu.

Một thi thể không đầu làm sao mà biết là ai ? Phó Hồng Tuyết chỉ biết người đó là nữ nhân, dựa vào y phục trên thi thể mà đoán.

“Nó bị người ta một đao chém đứt đầu”. Mã Không Quần mặt lộ vẻ bi phẫn:

“Người có biết đầu lâu của nó ở đâu không ?” “Nàng là ai ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Nàng là Mã Phương Linh”. Diệp Khai hồi đáp.

“Mã Phương Linh ?” Phó Hồng Tuyết ngăn người.

“Một đao đứt đầu, không những phải có đao bén, còn phải có thủ pháp cao minh”.

Mã Không Quần thốt:

“Phó Hồng Tuyết không hổ là Phó Hồng Tuyết”.

Thần sắc Phó Hồng Tuyết lại khôi phục nét bình tĩnh, lãnh đạm, thậm chí còn phảng phất dâng trào một ý tứ khinh miệt chế giễu.

“Đối với chuyện này, các vị còn có gì để nói nữa ?” Mục quang của Mã Không Quần đảo vòng quanh.

Không ai nói gì nữa, nhưng mỗi một người đều nhìn Phó Hồng Tuyết, trong mục quang ánh lên một màu bi oán.

“Chỉ có một câu”. Phó Hồng Tuyết chợt thốt.

- Cứ nói.

“Tam lão bản nếu giết lầm người ?” “Đã giết lầm, còn có thể giết lại”.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm gật đầu.

“Các hạ còn có gì để nói ?” Mã Không Quần hỏi.

“Không có”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp.

Đại kỳ của Vạn Mã Đường nghênh gió phần phật tung bay dưới dương quang sáng lạn.

Người dưới dương quang.

Phó Hồng Tuyết là người đầu tiên ra khỏi nơi tiếp tân, tiếp đó là Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, Mã Không Quần. Những người khác lục tục theo ra, một Công Tôn Đoạn nóng nảy như thiên lôi lại không cùng đi, Diệp Khai có cảm giác rất kỳ quái.

Hồi nãy lúc còn bên trong, Công Tôn Đoạn cũng không nói tới một câu, tại sao lại như vậy ? Diệp Khai có cảm giác rất lý thú, chàng là người cuối cùng bước ra khỏi nơi tiếp tân, vừa ra dưới ánh mặt trời, chàng ngẩng mặt hít một hơi dài.

“Hôm nay khí hậu tốt”. Diệp Khai mỉm cười:

“Khí hậu như vậy, chỉ sợ không có ai muốn chết”.

“Chỉ tiếc vô luận khí hậu có tốt hay xấu, mỗi ngày đều có người chết”. Mã Không Quần thốt.

“Không sai, đích xác không sai”. Diệp Khai thở dài.

Mã Không Quần chợt chuyển người đối diện Phó Hồng Tuyết:

- Đêm hôm qua vào canh tư, các hạ thật ra ở đâu ?

“Tại một chỗ không có người”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp.

“Đáng tiếc, đáng tiếc !” Tay của Hoa Mãn Thiên chợt hạ xuống, vỗ vào thắt lưng da trên hông một cái, “xẹt” một tiếng, một thanh nhuyễn kiếm dùng sắt tốt nguyên chất luyện thành đã bay ra khỏi vỏ, thẳng người nghênh gió.

“Kiếm tốt”. Diệp Khai không khỏi thoát miệng khen.

“So với thanh đao đó thì sao ?” Hoa Mãn Thiên liếc đao trên tay Phó Hồng Tuyết.

“Còn tùy coi đao trong tay ai”. Diệp Khai cười đáp.

“Nếu trong tay các hạ ?” Mã Không Quần chợt hỏi.

“Trong tay ta từ đó tới giờ không có đao”. Diệp Khai đáp:

“Cũng không cần đao”.

Chỉ dùng phi đao.

Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát.

Võ lâm gần một trăm năm nay chưa từng có ai hoài nghi câu nói đó.

Diệp Khai là truyền nhân duy nhất của Lý Tâm Hoan, phi đao của chàng cũng chưa từng có ai dám khinh thị.

“Còn phi đao của ngươi ?” Mã Không Quần hỏi Diệp Khai.

“Đao ở đây”.

Song thủ của Diệp Khai vốn trống không, nhưng không biết từ lúc nào, từ đâu đã bật xuất một ngọn phi đao.

Phi đao dài ba tấc bảy phân.

Đao trong tay, ánh mắt Diệp Khai sáng ngời.

Phi đao vừa xuất hiện, mỗi một người đều không khỏi thoái lui một bước, ánh mắt mỗi một người đều dâng tràn thần sắc kính úy, sợ hãi.

Đao quang lóe lên một cái.

Phi đao lại biến mất, nhìn lên song thủ của Diệp Khai, đã trống không như trước.

“Ta giết người không thích dùng đao”. Diệp Khai cười cười:

“Bởi vì ta rất thưởng thức thanh âm dùng tay bóp gãy xương cốt của người ta nghe rộp rộp.”

“Thanh âm mũi kiếm đâm vào da thịt người ta người có từng nghe qua chưa ?” Hoa Mãn Thiên hỏi.

“Chưa”.

“Thứ thanh âm đó cũng không tệ”. Hoa Mãn Thiên lạnh lùng thốt.

“Khi nào người có thể cho ta nghe ?” Diệp Khai cười cười hỏi.

- Người có thể nghe liền.

Trường kiếm của Hoa Mãn Thiên rung lên một cái, mũi kiếm tà tà chênh chếch nghênh đón dương quang chói ánh thập tự.

Kiếm của Vân Tại Thiên cũng đã rút ra khỏi vỏ, thân hình của gã thấp thoáng, đã ra tới sau lưng Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không động, tả thủ vẫn nắm chặt đao, hấn chỉ lẳng lặng đứng đó, song nhãn nhìn bãi cát vàng trước mặt mình, bộ dạng giống như là chuyện bọn Hoa Mãn Thiên muốn giết người không quan hệ gì tới hấn.

Mã Không Quần cũng không động, lão tuy đứng đối diện Phó Hồng Tuyết, nhưng mắt lại một mực ghim về hướng Diệp Khai.

Có phải lão sợ Diệp Khai ra tay trợ giúp Phó Hồng Tuyết ? Hay sợ phi đao lệ bất hư phát của Diệp Khai ?

Ánh mặt trời Biên Thành sáng lạn, tươi tắn như nụ cười của Diệp Khai, Diệp Khai cười cười nói với Phó Hồng Tuyết:

- Người an tâm, sẽ có người an bày hậu sự cho người, ta cũng có thể mang rượu ngon đến viếng mộ người.

Mặt trời rực lửa.

Cát vàng Biên Thành bay quện, cỏ cháy vàng như nghệ.

Đất bằng tuy vừa huy hoàng, vừa sáng lạn, nhưng lại bốc ngời một thứ sát cơ bá đạo.

Ở nơi này, sinh mệnh tuy không ngừng phát triển, lại lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Ở nơi này, vạn sự vạn vật đều tàn bạo cường liệt, tuyệt không có một tia nhu tình.

Trường kiếm của Hoa Mãn Thiên run lên một cái, năm đóa kiếm hoa hóa xuất, Phó Hồng Tuyết vẫn bất động, hấn lạnh lùng đứng giữa Vân Tại Thiên và Hoa Mãn Thiên, lạnh lùng giống như một khối hàn băng không tan chảy.

Một khối hàn băng trong suốt !

Mặt trời lửa và gió cát ở Biên Thành vô tình này, đối với hấn càng giống như hoàn toàn không có ảnh hưởng, hấn vô luận đứng ở đâu, đều giống như băng tuyết trên đỉnh núi xa xăm.

Tay của Vân Tại Thiên đã nắm chặt cán kiếm, kiếm phong lạnh lẽo, hiện tại cũng đã biến thành sắt thép nồng nhiệt, lòng bàn tay của hấn đầm mồ hôi, trên trán cũng rỉ mồ hôi, toàn thân hấn đều như bùng cháy dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

“Rút đao ra !” Thanh âm của Vân Tại Thiên cũng phảng phất như một ngọn lửa phừng phừng.

Người của Phó Hồng Tuyết tuy vẫn không động, nhưng trên tả thủ của hắn gân xanh đã vòng lên.

“Rút đao ra !” Mồ hôi trên trán Hoa Mãn Thiên đọng trên khoeo mắt, tụ trên góc mũi, y phục đầm ướt dần dính trên lưng.

Phó Hồng Tuyết có lẽ nào không đổ mồ hôi ? Tay của hắn vẫn cùng một tư thế nắm chặt cán đao như trước, chỉ là gân xanh đã vòng lên.

Hoa Mãn Thiên chợt hét lớn:

- Rút đao của ngươi ra.

“Hiện tại không phải là lúc bạt đao”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp.

“Hiện tại chính là lúc bạt đao”. Hoa Mãn Thiên thốt:

“Ta muốn nhìn xem trên đao của ngươi có máu không ?” “Thanh đao này cũng không phải để cho người ta nhìn”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Làm sao thì ngươi mới chịu bạt đao ?” Vân Tại Thiên hỏi.

“Ta bạt đao chỉ có một lý do”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Lý do gì ?” Hoa Mãn Thiên hỏi:

“Giết người ?” “Đó còn tùy là giết ai”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Ta luôn luôn chỉ giết ba hạng người”.

“Ba hạng nào ?” - Cừu nhân, tiểu nhân ...

“Còn có một hạng người là gì ?” Vân Tại Thiên hỏi.

Phó Hồng Tuyết quanh đầu lạnh lùng nhìn gã, lạnh lùng đáp:

- Là người nhất định ép ta bạt đao.

“Được, nói hay lắm”. Vân Tại Thiên ngửa mặt cười:

“Ta đã đợi nghe ngươi nói câu đó”.

Tiếng cười của Vân Tại Thiên còn chưa dứt, lòng bàn tay đã nắm chặt.

Kiểm của Hoa Mãn Thiên vẫn lấp lánh kiếm hoa, song nhân của gã đã vằn vện những tia máu đỏ ngầu.

Tròng mắt của Phó Hồng Tuyết càng sáng rực, cũng đã đợi chờ một sát na.

Sát na bạt đao.

Nhưng lúc đó trừ tiếng gió lồng lộng ra, trên thảo nguyên tĩnh mịch như tử vong đột nhiên truyền lại thanh âm rồn rảng của Công Tôn Đoạn:

- Đại tiểu thư đã trở về !

5. Đại Tiểu Thư Là Nàng?

“Đại tiểu thư đã trở về !” Vừa nghe thanh âm đó, Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên lập tức thu thế, mặt Mã Không Quần cũng lộ sắc mừng, mày lại nhíu lại.

“A đầu đó sớm một chút cũng không về, trễ cũng không về, lại khơi khơi chọn lúc này mà về”. Mã Không Quần nhìn về phía nơi tiếp tân, không quay đầu lại, nói với Hoa Mãn Thiên:

“Thu kiếm, đi”.

- Nhưng Phó Hồng Tuyết ...

Mã Không Quần không để Hoa Mãn Thiên nói hết:

- Phó công tử muốn đi, có ai có thể ngăn cản được ?

Nói xong, Mã Không Quần bước dài trở về nơi tiếp tân, Hoa Mãn Thiên lại vẫn còn do dự nhìn Phó Hồng Tuyết.

Lúc đó Diệp Khai lại mỉm cười, vừa cười vừa nói:

- Hoa đường chủ, người an tâm, chuyện này còn chưa ra ánh sáng, người cho dù có dùng kiểu rước hấn cũng không đi đâu.

Nghe thấy câu nói đó, Hoa Mãn Thiên mới tra kiếm vào vỏ, chuyển người cùng Vân Tại Thiên bước đi, Diệp Khai chợt hỏi:

- Đại tiểu thư đã trở về, vị đại tiểu thư đó là ai ?

“Đại tiểu thư là con gái của Đại lão bản Bạch Thiên Vũ”. Hoa Mãn Thiên cười đáp:

“Cũng là Bạch Y Linh”.

“Ồ”. Diệp Khai gật gật đầu:

“Cũng là Bạch đại tiểu thư mà Tam lão bản muốn chọn một người trong bọn ta làm chồng nàng”.

Hoa Mãn Thiên cười cười, quay mình đi vào nơi tiếp tân.

Diệp Khai trầm tư một hồi, chợt ngẩng đầu nhìn Phó Hồng Tuyết, cười hỏi:

- Nếu quả Bạch đại tiểu thư đã tuyển chọn người, không biết Mã Không Quần còn có thể giết người vì chuyện Mã Phương Linh không ?

“Chuyện đó tịnh không đáng cười”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt, gân xanh trên tả thủ của hấn đã tiêu thất.

“Sự tình tự nó vốn không đáng cười”. Diệp Khai vẫn cười nói:

“Nhưng quan hệ vi diệu bên trong, càng nghĩ càng có cảm giác rất lý thú”.

Chàng có cảm giác thú vị, Phó Hồng Tuyết lại không có chút nào thú vị, không lý gì đến chuyện đó, quay mình đi về hướng gian phòng nghỉ tối hôm qua.

“Ừa, người không muốn đi vào nhìn vị Bạch đại tiểu thư đó à ?” Diệp Khai cười hỏi:

“Cơ hội ngàn vạn lần không thể bỏ qua đó”.

“Giao cho người đủ rồi”. Phó Hồng Tuyết không quay đầu, biến mình nơi góc quanh.

Diệp Khai cười cười, ngửa mặt lên trời cười, thần sắc nghĩ ngợi sâu xa, chàng hiện tại nghĩ đến không biết vị Bạch đại tiểu thư đó có phải là nữ nhân phiêu dật tóc dài quá vai mà mình đã gặp trong mộng寐 mơ hồ hồi canh tư đêm hôm qua hay không.

Thi thể trên bàn đã được dời đi, mặt bàn đã chùi sạch bóng loáng như gương, cháo thịt đã đổi thành rượu thịt.

Ngoại trừ người của Vạn Mã Đường ra, khách nhân mời đến đêm qua đều vẫn còn ở nơi tiếp tân, Mộ Dung Minh Châu và Vân Tại Thiên còn chưa động đến rượu thịt đặt trước mặt, Vị “Tam Vô tiên sinh” Lạc Lạc Sơn khoái rượu vô ngần đó lại đã sớm gục mặt trên bàn, xem bộ dạng đã say túy lúy.

Diệp Khai mỉm cười bước tới ghế của mình, khoan khoái rót một chén rượu, khoan khoái uống cạn.

“Ừm, đây là cao lương cất bốn mươi năm ở Biên Thành”. Diệp Khai nhắm mắt lẩm bẩm:

“Rượu ngon”.

“Đương nhiên là rượu ngon, Vạn Mã Đường không bao giờ dùng rượu dở chiêu đãi khách nhân”. Lạc Lạc Sơn chợt ngẩng đầu, ánh mắt say sưa tỉnh lại đủ để nói xong câu đó, lại gục mặt xuống.

Diệp Khai nhìn lão, lại cười cười:

- Xem ra Tam Vô tiên sinh lại phải thêm vào một Vô.

Chàng uống cạn chén, nói tiếp:

- Vô luận bất cứ lúc nào ở bất cứ chỗ nào, chỉ cần nghe có chuyện liên quan đến rượu, liền tỉnh táo.

“Nói đúng”. Lạc Lạc Sơn lần này không ngẩng đầu, chỉ trở đầu tiếp tục gục trên bàn.

“Xem ra Diệp công tử quả thật là tri kỷ của Tam Vô tiên sinh”. Mã Không Quần không biết lúc nào đã vào đến.

“Tri kỷ thì chưa dám nhận”. Diệp Khai cười cười:

“Chỉ là đối với rượu có cùng ý tưởng”.

Mã Không Quần cũng cười cười, sau đó mới quay mình đối diện mọi người:

- Chút đồ ăn thô thiển cùng chút rượu lạt lẽo, mời các vị tùy tiện dùng, sau đó nghỉ ngơi một chút, đến bữa tối, tại hạ nhất định cùng các vị say một trận túy lúy.

“Còn đại tiểu thư ?” Mộ Dung Minh Châu vội hỏi:

“Đại tiểu thư không phải đã về tới sao ?” “Phải”. Mã Không Quần cười đáp:

”Bôn ba đường dài, cho dù người là sắt đá cũng mệt mỏi, đã đi nghỉ rồi, yến tiệc tối nay nhất định cùng các vị cộng hưởng.

Lạc Lạc Sơn một mực gục đầu trên bàn chợt lại ngẩng đầu:

- Không biết tử lượng của nàng ra sao ?

“Vẫn có thể uống hai chén”. Mã Không Quần đáp.

“Tốt, rất tốt”. Lạc Lạc Sơn lại gục xuống, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm:

“Ta sợ nàng không thể uống, vạn nhất làm sao có cách để ta say cho được ?” Sau bữa ăn trưa, mọi người tựa hồ đều về phòng nghỉ, Phó Hồng Tuyết từ khi vào phòng hồi nãy, một mực không đi ra.

Diệp Khai không về phòng nằm nghỉ, chàng cũng không lưu lại Vạn Mã Đường, chàng đi loanh quanh hết đông rồi tây, nhìn trái liếc phải, cuối cùng đã vào đến tiểu trấn, chàng chậm chậm đi dọc theo con đường dài, đôi mắt vĩnh viễn cười cợt chừng như một dụng cụ tinh mật quét thâu mỗi một góc cạnh, mỗi một con người.

Nếu có người chú ý, chàng hôm nay ít ra đã ngáp ba bốn chục lần, nhưng chàng lại không đi ngủ.

Chàng luôn nghĩ con người cả đời đã lãng phí mất một phần ba cuộc đời trên giường, khi không cần thiết, chàng tuyệt đối không đi ngủ.

Luận điệu đó chàng vừa đề xuất, đã có người hỏi liền:

- Hai phần ba còn lại của cuộc đời là để làm gì ?

“Một phần ba là đợi nữ nhân thoát y”. Diệp Khai cười đáp.

- Còn một phần ba kia ?

- Còn một phần ba là đợi nữ nhân mặc áo.

Diệp Khai thích chuyện trò huyền thuyên với đủ hạng người, chàng có cảm giác, không cần biết là chỗ nào, người nào, đều có điểm hay của hẳn, chỉ có đi tiếp cận bọn họ, mới có thể phát giác ưu điểm của bọn họ.

Chàng hiện tại đang đi ngang qua một tiệm tạp hóa, nhớ lại mười năm trước chỗ này cũng mở tiệm tạp hóa.

Lão bản của tiệm tạp hóa lúc đó là một người trung niên rất lạc quan, mặt tròn tròn vô luận gặp ai cũng đều chào mời vui vẻ:

“Được mà, đừng lo mà, dù gì tính ra cũng đều là hàng xóm lân cư mà !” Lão bản luôn luôn tươi cười đó họ Lý, người ta đều gọi là Lý Mã Hồ, chỉ tiếc lão Lý Mã Hồ đó đã vô tư đi mở tiệm tạp hóa dưới chỗ Diêm La Vương rồi.

Hiện tại lão bản của tiệm tạp hóa này họ Trương, tên là Kiện Dân, đại khái cũng đã trước sau bốn mươi tuổi, ôn hòa thân mật, nhưng một khi thấy con gái, đôi mắt lập tức biến thành mê mèm mờ mịt liền.

Nhìn khuôn mặt tuy già mà còn phong độ của gã, thời trẻ nhất định thuộc loại nam nhân anh tuấn, chỉ tiếc thứ nam nhân đó khi cưới vợ, đại đa số toàn là nữ nhân không tương phối.

Một điểm đó Diệp Khai không tính sai, bởi vì chàng rất mau chóng nhìn thấy bà vợ của Trương Kiện Dân từ bên trong bước ra.

Nếu quả không nhìn người mà nói, chỉ cần nghe tiếng bước chân của ả, Diệp Khai nhất định có thể nghĩ là đến tiếng bước chân của một con voi to kềnh.

Người cao không tới vai Trương Kiện Dân, tay lại còn thô hơn cả chân của Trương Kiện Dân, mặt mày phì nộn què mùa lại đang làm ra dáng “mỹ nữ” điệu bộ, làm cho người ta thật sự không thể thưởng thức nổi.

Diệp Khai luôn nghĩ mặt mày đẹp đẽ chỉ là biểu hiện bề ngoài của con người, quan trọng nhất là cái đẹp bên trong.

Chỉ tiếc bà vợ của vị Trương Kiện Dân này, nội ngoại thật sự đều rất “hợp nhất”, người đã gần bốn chục tuổi, mỗi ngày còn ăn vận thoa son trét phấn như là thiếu nữ mười bảy mười tám.

Không mở miệng còn đỡ, vừa nói đã làm cho người ta sợ muốn nhảy lên nóc nhà, thanh âm khàn khàn đục đục, không có chút thu hút, lại còn giả vẻ nóng giận của thiếu nữ.

Hiện tại ả đang dùng thứ thanh âm làm cho người ta dựng tóc gáy đó để nói chuyện với Trương Kiện Dân.

Vừa thấy ả bước ra, Diệp Khai vội bước nhanh qua mặt tiệm tạp hóa, thanh âm của ả Diệp Khai thật sự không muốn nghe lần thứ hai.

Chàng cũng rất đồng tình với Trương Kiện Dân, bà vợ như vậy làm sao mà chịu đựng được ? Hơn nữa chịu đựng một ngày chẳng khác gì mười năm.

Diệp Khai đương nhiên cũng biết bà vợ của Trương Kiện Dân tên là gì, cái tên và con người của ả thật sự không xứng hợp, bất quá có một điểm cũng có thể coi là có dính dáng, tên của ả và người của ả đều thuộc về Đông Doanh Phù Tang.

Tên của ả là Giang Mỹ Anh.

Hoa anh đào là quốc hoa của Đông Doanh, thân hình của ả cũng theo tiêu chuẩn thân hình Phù Tang, lùn thấp, mập mạp.

Vừa qua khỏi tiệm tạp hóa, là tới một tiệm bán thóc đậu. Bất cứ cái gì chỉ cần có liên quan tới đậu, tiệm này đều có bán.

Diệp Khai nhớ lại mười năm trước tiệm này tịnh không phải là bán mễ cốc, mà là tiệm mì của Trương Lão Thực.

Chủ tiệm mễ cốc hiện tại cả họ và người cũng như nhau, rất ít khi thấy, lão họ Thủ, tên là Vi Vi.

Bình thường là một người rất chân thật, rất quy củ, một khi uống rượu vào lại hoàn toàn biến thành người khác, biến thành giống như cái họ của lão, rất ít khi thấy.

Tiểu trấn Biên Thành vốn là một nơi tiết kiệm, thuần phác, hiện tại đã vừa quá chính ngọ, cho nên lúc này trong tiệm mễ cốc có rất ít người ghé qua, Thủ Vi Vi vẫn như lúc bình thường, ngủ gục trên quầy.

Nhìn thấy lão, Diệp Khai không khỏi mỉm cười, đã mười năm, cảnh vật như xưa, còn người ?

Người đáng lẽ đã chết mười năm trước, cũng đã chết.

Người ở Vạn Mã Đường mười năm sau lại không biết vì nguyên nhân kỳ diệu gì đó, lại sống trở lại.

Người của Vạn Mã Đường có thể sống lại, còn Trương Lão Thực, Lý Mã Hồ ...

những thôn dân ở tiểu trấn này, có thể sống lại không ?

Vừa nghĩ đến vấn đề đó, Diệp Khai lại nhớ đến mục đích mình đến tiểu trấn này, chàng ngẩng đầu vọng nhìn Tương Tụ Lô bên kia đường, giờ này nhất định Tiêu Biệt Ly đang ngồi xào bộ bài cốt.

Còn chưa tiến vào cửa, đã nghe thanh âm cổ bài xương sột soạt trên bàn, Diệp Khai cười cười đẩy cửa bước vào, vừa tiến vào cửa, chàng đã gặp người.

Có người đang xào bài, lại không phải là Tiêu Biệt Ly, mà là một nữ nhân tóc dài quá vai.

Diệp Khai không biết làm sao có thể hình dung nữ nhân đó, nàng tịnh không phải là nữ nhân rất đẹp, cũng không phải là dạng nữ nhân có thể làm cho nam nhân xung động.

Nữ nhân đó người cao thon thả, mái tóc mượt mà đen nhánh uốn oải xòa trên vai, khuôn mặt trái xoan lại trắng như tuyết ngọc, bờ má ửng màu thiếu nữ thoảng hồng.

Nàng không phải là dạng mỹ nữ làm cho người ta vừa gặp đã tiêu hồn, nhưng nhất cử nhất động đều đáng trào một thứ khí vị thành thực.

Đặc biệt là đôi mắt của nàng, tròn tròn, lại không to, đen đen, lại chứa đựng tịch tịch, phẳng phất sự cô độc của một oán phụ quá thời.

Nhân tình của nàng làm cho người ta có cảm giác rất đẹp, lại đẹp đến mức đáng thương, đẹp đến mức làm cho người ta vỡ tim.

Bởi vì ánh mắt của nàng chứa đựng một thần vận đáng thương, cho nên mới làm cho nam nhân nghĩ đến ếp hiếp nàng.

Nàng vận một dải khinh sa, tựa như minh nguyệt treo lơ lửng trên khung trời sau cơn mưa, toàn thân nàng cũng cho người ta một thứ cảm giác mông lung, hư vô.

Nhưng trong thứ cảm giác đó, lại cho người ta một hơi thở trắng trong như băng tuyết, phiêu dật như làn gió, tĩnh lặng như dốc đá, mỹ lệ như u linh.

Diệp Khai vừa có thứ cảm giác đó, trên con đường trường chừng như xuất hiện một trận gió, từ đằng sau người chàng xông thẳng vào Tương Tụ Lô.

Gió vuốt ve mái tóc dài của nàng, bạch sa bào của nàng cũng nhấp nhô như sóng biển xanh thẳm.

Diệp Khai chợt phát giác dưới lớp trường bào của nàng, cơ hồ hoàn toàn lỏa thể.

Đợi đến lúc gió lặn, lưng Diệp Khai đã thấm ướt mồ hôi lạnh, chàng chưa bao giờ có thứ cảm giác đó, trong ký ức của chàng, chưa từng có một nữ nhân có thể làm cho chàng có bộ dạng như vậy ...

“Tôi biết chàng nhất định là Diệp Khai”. Nữ nhân như giấc mộng đó thanh âm cũng mê người như trong mộng:

“Thư phụ của tôi thường hai nhắc về chàng”.

“Anh rể của nàng ?” Nụ cười của Diệp Khai lại nhoén trên mặt:

“Anh rể của nàng nói ta làm sao ?” “Y nói với tôi, ở đây người nguy hiểm nhất là chàng”. Nữ nhân như mộng mỉm cười, nụ cười phẳng phất như mưa xuân rắc rơi trên mặt hồ, làm cho tâm tình người ta bản thân:

“Bảo tôi nhất định phải đề phòng chàng”.

- Đề phòng ta cái gì ?

“Đề phòng thủ đoạn của chàng”. Nàng vẫn tươi cười:

“Y nói thủ đoạn câu dẫn nữ nhân của chàng cũng giống như phi đao của chàng, lệ bất hư phát”.

“Ồ ? Anh rể của nàng sao lại nghĩ vậy ?” Diệp Khai cười hỏi:

“Y là ai ?” - Ta.

Tiêu Biệt Ly không biết đã xuống lầu từ hồi nào, y đang đứng ở chân thang lầu, mỉm cười nhìn Diệp Khai:

- Ta là anh rể của nàng, nàng là em vợ của ta.

“Người đã kết hôn ?” Diệp Khai ngẩn người:

“Kết hôn hồi nào ?” “Bảy năm trước”. Tiêu Biệt Ly bước tới ngồi xuống cái ghế quen thuộc của y:

“Chỉ tiếc hồng nhan mệnh bạc, ba năm trước, nàng đã chết”.

“Thư phu, có phải tôi cũng làm cho huynh nhớ về thư thư ?” Nàng phảng phất đang tự trách mình.

“Đã ba năm rồi, tâm ta đã như nước đọng”. Tiêu Biệt Ly thẫn thờ cười một tiếng:

“Nhớ nhưng cũng không có gì xấu”.

“Đúng, nhớ nhưng tuy luôn đến sau chia tay, nhưng điềm mật nhất định nhiều hơn thống khổ”. Diệp Khai đi tới, bắt ghế ngồi xuống:

“Người còn không giới thiệu cho ta biết danh tánh của cô em vợ sao ?” - Tôi họ Tô, tên là Minh Minh.

“Tô Minh Minh ...” Diệp Khai lẩm nhẩm.

“Thư thư của tôi là Tô Kim Kim”. Tô Minh Minh cười nói.

“Tô Kim Kim ?” Diệp Khai lại cười:

“Nếu quả nàng có muội muội, nhất định đặt tên là Tô Hậu Hậu”.

“Tại sao ?” Tô Minh Minh ngẩn người.

“Kim thiên, hôm nay, Minh thiên, ngày mai, tiếp nữa tất là Hậu thiên, ngày mốt”.

Diệp Khai đáp.

Tô Minh Minh cười khúc khích:

- Nếu quả chàng từng gặp qua thư thư của tôi, chàng biết liền thế nào gọi là “mỹ nữ”.

“Cũng may ta chưa từng gặp”. Diệp Khai thốt:

“Nàng đã như vậy, ta nếu quả gặp tới thư thư của nàng, nhất định đánh lộn cùng anh rể của nàng”.

“Chàng cũng là hạng người vì nữ nhân mà đánh lộn sao ?” Tô Minh Minh tròn xoe mắt nhìn chàng.

“Đó còn tùy xem là dạng nữ nhân nào, trong tình hình nào”. Diệp Khai cười đáp.

- Nếu quả là tôi thì sao ?

“Hắn không thể vì nàng mà đánh lộn”. Tiêu Biệt Ly trả lời giùm Diệp Khai:

“Có một Đinh Linh Lâm, đã đủ cho hắn điên đầu, nếu quả thêm nàng vào, ta bảo đảm đầu của hắn sẽ phình to như đầu bò”.

“Vậy cũng không thành yêu quái mà”. Tô Minh Minh lại cười khúc khích:

“Đầu bò thân người, tôi nghe nói ở vùng viễn tây xa xôi, có một đất nước người dân cung phụng thứ thần đó”.

Nhìn bề ngoài của Tô Minh Minh, cực kỳ hiền lành tội nghiệp đáng thương, nhưng khi nói chuyện lại như một thiếu nữ tinh nghịch đang lúc xuân thì.

Diệp Khai đối với nàng càng lúc càng có hứng thú, đôi mắt láo liên của chàng đã bắt đầu hoành tảo trên người nàng, chàng lại nhớ đến lúc cơn gió hồi nãy thổi bay bạch sa bào của nàng, nhớ đến cảnh tình bên trong.

Tô Minh Minh phảng phất biết Diệp Khai đang nghĩ gì, hai má nàng lại lập tức ửng hồng, đầu cũng cúi xuống từ từ.

Diệp Khai chưa uống đã say.

Hồ rượu đặt trên bàn, rượu đã chui vào trong dạ dày của Diệp Khai.

Ba món đồ ăn tinh trí, một hồ rượu mạnh, ba người, cổ bài xương đã bị đẩy qua một góc bàn, Tiêu Biệt Ly đặt con bài cuối cùng xuống, mới hỏi Diệp Khai:

- Yếu tiệc đêm hôm qua ở Vạn Mã Đường ra sao ? Lần này Mã Không Quần lại là ai ?

Vừa nói đến vấn đề đó, thần sắc Diệp Khai đã bắt đầu ngưng trọng, chàng trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Người có tin người đã chết còn có thể sống lại không ?

“Có một thứ người chết có thể sống lại”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Nhưng thứ người đó tịnh không hoàn toàn chết đi, chỉ là nín thở cầm hơi, đợi đến lúc khẩu khí lại khai thông là có thể sống lại”.

“Thứ người đó chỉ có thể cầm hơi trong nhiều ngày”. Diệp Khai thốt:

“Ta nói là người cách sau mười năm lại sống lại”.

- Không thể có.

- Nhưng sự thật lại bày trước mắt.

“Mã Không Quần lại sống lại ?” Tiêu Biệt Ly hỏi.

“Không chỉ là lão, còn có Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, Mộ Dung Minh Châu ... Tất cả những nhân vật có liên quan đến mười năm trước đều sống lại”. Diệp Khai đáp:

“Trừ những người lật vạt trong tiểu trấn này”.

- Những người lật vạt, là chỉ bọn Trương Lão Thực, Lý Mã Hồ.

“Người nhìn rõ ràng ?” Tiêu Biệt Ly không tin lời nói của chàng:

“Có thể là người ta dịch dung mà ?” “Đôi mắt của ta là gì chứ ?” Diệp Khai chỉ vào mắt mình:

“Nếu quả là dịch dung giả trang, tuyệt đối không thể thoát khỏi mắt ta”.

“Có thể là anh em song sinh ?” Tô Minh Minh lên tiếng.

“Một người còn có thể, nhưng bao nhiêu người như vậy ...” Diệp Khai lắc lắc đầu.

Tiêu Biệt Ly nâng chén rượu uống từ từ, song nhãn ngưng chú nhìn bức tường đối diện, mục quang như thấu suốt bên ngoài bức tường, lạc vào một nơi không biết tên tuổi, qua một hồi rất lâu, y mới mở miệng, thanh âm của y phảng phất từ nơi không biết tên tuổi đó truyền lại.

“Trong u minh, có một lực lượng thần bí tồn tại mà nhân loại vô phương tưởng tượng được”. Tiêu Biệt Ly từ từ nói:

“Thậm chí lúc còn chưa có nhân loại, lúc Bàn Cổ còn chưa khai thiên, lực lượng thần bí đó đã có rồi”.

Diệp Khai lắng nghe, Tô Minh Minh lại hỏi:

- Lực lượng thần bí đó ra sao ?

- Không ai biết.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu, thu hồi mục quang, sau đó mới uống cạn chén rượu.

“Đám người Mã Không Quần lần này sống lại, giải thích duy nhất là đã chịu sự thao tác của lực lượng thần bí đó”. Tiêu Biệt Ly nói:

“Ta thậm chí hoài nghi, lực lượng thần bí đó và ngôi sao chổi bảy mươi sáu năm xuất hiện một lần có mối quan hệ”.

“Vì sao ?” Diệp Khai hỏi:

“Người có nhớ trong vòng trăm năm gần đây, trận chiến thảm liệt oanh động nhất là lần nào không ?” Tiêu Biệt Ly hỏi.

“Thái Bình Sơn huyết dịch”. Diệp Khai đáp.

“Năm trăm hào kiệt Thái Bình Sơn, vốn là anh hùng hào kiệt trung can nghĩa đảm, tại sao lại trong một đêm biến thành cuồng đồ giết người không chớp mắt ?” Tiêu Biệt Ly hỏi:

“Người có biết nguyên nhân không ?” “Có lẽ bọn họ đã uống lầm thuốc ?” Diệp Khai cười cười.

- Bốn trăm người cùng uống lầm thuốc ?

Diệp Khai nhún vai, lại cười cười.

- Một đêm đó nếu không phải nhờ tay Liên Nhất Phương và bốn mươi chín vị huynh đệ kết nghĩa của lão còn tỉnh táo, hậu quả quả thật bất kham thiết tưởng.

Đêm đó Liên Nhất Phương và bốn mươi chín vị huynh đệ kết nghĩa của lão đang ngồi đối ẩm, đột nhiên phát giác hơn bốn trăm vị huynh đệ kia trông mắt đỏ ngầu, miệng sùi bọt mép, hươt đao đâm chém, thần tình mỗi một người đều giống như dã thú phát cuồng xông tới.

- Trận chiến đó từ lúc nửa đêm đánh cho đến bình minh, máu chảy ngập đất, tụ lại thành suối.

- Bọn Liên Nhất Phương một đàng giết người, một đàng rơi nước mắt, có ai có thể đang tâm giết đám huynh đệ đồng cam cộng khổ với mình ? Nhưng bọn họ đã không còn đường lựa chọn, không giết bọn chúng, giang hồ tất vì bọn chúng mà gặp tai kiếp.

- Theo người đi lượm xác nói lại, trên người Liên Nhất Phương trên dưới tổng cộng có hơn ba trăm vết thương.

Khi trời sáng, bầu trời bu đầy ruồi nhặng, đứng từ triền núi nhìn xuống chân núi, chỉ thấy một màu đỏ thẫm, từ chân núi lên đến đỉnh núi phủ đầy thi thể, không gian tràn ngập mùi hôi xác chết sinh thối.

Tô Minh Minh không khỏi gờ tay bịt mũi, phảng phất mũi nàng đang ngửi được mùi xác chết năm đó.

Diệp Khai tuy không có bộ dạng như vậy, nhưng trong tâm chàng hiểu rõ, chỉ cần nghe tiếp chuyện đó, bảo đảm sẽ ối mửa đầy đất, cũng may Tiêu Biệt Ly không còn kể nữa.

Y uống thêm một chén, thở dài một hơi, mới từ từ hỏi:

- Người có biết trận chiến Thái Bình Sơn lần đó, là chuyện bao nhiêu năm trước không ?

- Bảy mươi sáu năm ?

“Bảy mươi sáu năm”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Chính xác là bảy mươi sáu năm ba tháng bảy ngày”.

Ánh mắt Diệp Khai phát sáng:

“Năm đó cũng là năm sao chổi xuất hiện ?” “Phải”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Đêm đó sao chổi chính là đã xuất hiện trên Thái Bình Sơn”.

“Ý của người là, đám hảo hán Thái Bình Sơn trong một đêm phát cuồng lại chịu ảnh hưởng của sao chổi đó ?” Diệp Khai hỏi Tiêu Biệt Ly.

“Là sao chổi ảnh hưởng đến lực lượng thần bí đó, lực lượng thần bí đó đã thao tác đám hảo hán Thái Bình Sơn”. Tiêu Biệt Ly uống một ngụm rượu, chú thị nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai vừa ngẫm nghĩ, vừa rót rượu, chàng chưa từng tin tưởng luận lý quỷ thần, lại tin trong u minh có một lực lượng thần bí, nhưng muốn chàng tin lực lượng thần bí đó có thể đạt đến trình độ mà Tiêu Biệt Ly kể, chàng lại rất hoài nghi.

Hơn nữa lực lượng đó và ngôi sao chổi mỗi bảy mươi sáu năm năm xuất hiện một lần lại tương quan với nhau, sự thật đó quả là ...

Nhưng còn có cách giải thích nào đúng hơn ?

Bọn Mã Không Quần vì sao lại sống lại ? Có lẽ nào là do lực lượng thần bí đó thao tác ?

Phó Hồng Tuyết bị tiếng gõ cửa nhẹ đánh thức, hần lẳng lạng mở mắt, tả thủ lập tức nắm chặt cán đao.

Tiếng gõ cửa còn vang vọng, bên ngoài cửa có người thì thầm:

- Phó huynh, Phó huynh, người đã ngủ sao ?

Nghe thấy thanh âm đó, Phó Hồng Tuyết lập tức nhíu mày, hần đã nhận ra thanh âm đó là ai.

“Các hạ muốn vào phòng người ta không phải luôn luôn có rất nhiều cách sao ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi.

Tiếng gõ cửa dừng hẳn, sau đó lại vang lên một tràng cười nhỏ, một bóng người từ ngoài cửa sổ phóng vào, vừa rơi xuống đất, lập tức nghiêng người chào:

- Ta sợ làm kinh động Phó huynh.

- Người đã làm kinh động rồi.

Bóng người vừa bay qua song cửa sổ, Phó Hồng Tuyết đã ngồi dậy, hần lạnh lùng nhìn Mộ Dung Minh Châu toàn thân vận hoa phục:

- Chuyện gì ?

“Tiếng ca đêm hôm qua, ta cũng nghe được”. Mộ Dung Minh Châu thốt.

- Ồ ?

“Ta vốn muốn cùng đi coi với Phó huynh”. Mộ Dung Minh Châu nói nhỏ:

”Ai biết được ta còn chưa ra khỏi phòng, đã nghe đằng sau có người nói:

Đừng nhiều chuyện ”.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng cười một tiếng:

- Nguyên lai Mộ Dung công tử rất nghe lời.

Mộ Dung Minh Châu cười gượng gạo:

- Thanh âm đó vừa phát ra, ta lập tức quay mình, nhưng không thấy ai, ta hoán đổi thân pháp mấy chục lần, thủy chung cũng không thấy người nói chuyện.

- Người có nhận ra là ai không ?

“Chưa từng nghe qua”. Mộ Dung Minh Châu đáp:

“Chỉ biết là nữ”.

“Nữ ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người.

- Thanh âm rất trẻ.

Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Minh Châu:

- Người đặc biệt tới đây trình báo cho ta chuyện này ?

Mộ Dung Minh Châu lại cười cười:

- Đợi khi ta muốn tìm người, đã không còn thấy người, lúc đó khi ta muốn về phòng, chợt phát hiện một bóng người lén vào phòng Mã Phương Linh.

“Người làm sao mà biết Mã Phương Linh trú trong phòng nào ?” Mực quang của Phó Hồng Tuyết sáng rực nhìn gã chăm chăm.

“Ta ...” Mộ Dung Minh Châu lại cười ngượng nghịu:

“Không giấu gì Phó huynh, ta lần này đến Biên Thành, vốn là hy vọng có thể tiếp cận Mã Phương Linh, có thể ...” “Có thể làm con rể thừa kế cả Vạn Mã Đường ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Lần này Mộ Dung Minh Châu tịnh không ngượng nghịu, hần liền nói tiếp:

- Bóng người đó tiến nhập vào phòng không lâu, có tiếng đàm thoại vang lên, ta cảm thấy rất kỳ quái, lập tức đến bên song cửa nhìn lén, ta thấy ...

- Thấy cái gì ?

“Thấy y đột nhiên xuất thủ điểm huyết nang, sau đó huy đao ...”. Mộ Dung Minh Châu nín thở.

“Chém đầu Mã Phương Linh ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Người đó là ai ?” Mộ Dung Minh Châu sợ hãi nhìn quanh, hạ giọng thì thầm:

- Người đó là – Vô số tiếng “rẹt rẹt”, năm sáu mũi ám khí từ ngoài cửa sổ bắn vào, nhắm thẳng yết hầu của Mộ Dung Minh Châu.

Ám khí vừa xé gió, Phó Hồng Tuyết lập tức huy đao đón đỡ, ám khí vừa bị Phó Hồng Tuyết đánh rớt, hần lập tức đá một cước tung cửa sổ, muốn nhìn xem người bên ngoài là ai ?

Ngay lúc đó, một mũi trường thương chọt từ nóc nhà đâm xuống, thanh âm ngói vỡ bị tiếng cửa sổ bung che giấu.

Đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết phát hiện, mũi trường thương đã xuyên xuống đỉnh đầu Mộ Dung Minh Châu, xuyên qua thân thể, đóng đinh trên đất.

Thân ảnh vừa nhún một cái, người Phó Hồng Tuyết đã xuyên phá nóc nhà bay ra.

Nhà nhà nóc nóc khắp nơi, còn nhân ảnh đâu ? Phó Hồng Tuyết phóng nhãn nhìn bốn phía, chỉ thấy xa xa phẳng phất có một thớt ngựa phi nhanh giữa vùng hoang dã, trên ngựa phẳng phất cũng có người, một người giống như một trái cầu lửa.

Nàng vận một trường bào vải bố rộng thùng thình, màu đỏ tươi, phẳng phất đỏ như máu, lại phẳng phất như màu mai khô dưới ánh dương quang, nàng cỡi bạch mã, trắng thuần như tuyết, rạp mình phóng trên mảnh hoang nguyên quảng khoáng.

Cỏ cây và nham thạch như sóng nước dạt chia tránh đường như một kỳ tích trước mắt nàng, lại mau mắn tụ hòa sau khi nàng phóng qua.

Tóc dài đen nhánh nghênh gió bình bông, hồng bào nhấp nhô như ba đào chuyển động, toàn thân nàng vì dụng lực chạy quá nhanh đã thấm đẫm mồ hôi, nhưng thần tình nàng lại khoan khoái vô cùng.

Bởi vì nàng có thể thể nghiệm hoàn toàn sự sôi nổi của gió, sự liêu lĩnh của ngựa, sự sống của sinh mệnh, sự hoang tịch của Biên Thành.

Những cảm thụ đó, ở Giang Nam không có cách gì thể nghiệm được.

Nàng đã phi ngựa như vậy chừng khoảng nửa canh giờ, không có một chút ý nghĩ dừng chân, nếu không phải nàng đột nhiên nhìn thấy một người rất kỳ quái, đang dùng một biểu tình rất kỳ quái nhìn nàng, nàng tuyệt đối không dừng chân.

Đợi đến lúc cả người lẫn ngựa đều an tĩnh, nàng đã đối diện con người kỳ quái đó, lúc đó nàng mới phát giác con người kỳ quái đó có một khuôn mặt trắng nhợt.

Trắng nhợt đến mức giống hệt tử vong.

Mặt trắng nhợt, tròng mắt đen sì.

Sau đó nàng nhìn thấy đao của hần.

Đao đen sì, tay trắng nhợt.

Chiều theo thời gian mà tính, giết người, lập tức leo lên ngựa phi nhanh, phải đi đến mảnh hoang nguyên này, cho nên Phó Hồng Tuyết đã đón đầu ở đây.

Nhìn từ xa, chỉ thấy một trái cầu lửa, đợi đến lúc tới gần, mới nhìn rõ nữ nhân đó.

Nhưng đợi đến lúc nàng dừng lại trước mặt, Phó Hồng Tuyết ngăn người si dại.

Không, nên gọi là choáng váng.

Nữ nhân cỡi bạch mã, vận trường bào đỏ tươi, không ngờ chính là nữ nhân hồi sáng bị chém bay đầu, Mã Phương Linh.

Bao nhiêu ngày nay Phó Hồng Tuyết đã gặp lại rất nhiều người đã chết đi sống lại, đã không còn cảm thấy quái lạ, nhưng vừa gặp lại Mã Phương Linh, vẫn giật mình mãnh liệt.

Nàng lại không có chút biểu tình kinh sợ gì, nàng chỉ dùng ánh mắt thích thú nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Ừa, ngươi là ai ?” Nàng hỏi lớn.

“Ta là ai ?” Phó Hồng Tuyết cười khở:

“Xem chừng đáng lẽ là người đêm hôm qua đã chém đầu ngươi”.

“Chém đầu ta ?” Nàng nhìn hẩn chằm chằm:

“Đêm hôm qua ? Đêm hôm qua ta còn ở quan nội mà”.

“Quan nội ?” Phó Hồng Tuyết ngăn người:

“Đêm hôm qua ngươi không phải ở Vạn Mã Đường ?” “Sáng nay ta mới về tới”.

“Vậy người đêm qua bị giết không phải là ngươi ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Bị giết ?” Nàng bỗng nhớ sự ra, ánh mắt lập tức phát sáng:

“Ta biết ngươi là ai, ngươi là người giết con gái của tam thúc ta, Phó Hồng Tuyết”.

“Tam thúc của ngươi ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Tam thúc của ngươi là ai ?” - Tam lão bản của Vạn Mã Đường, Mã Không Quân.

“Mã Không Quân là tam thúc của ngươi ?” Phó Hồng Tuyết càng nghe càng cảm thấy mơ hồ:

“Vậy ngươi là ai ?” “Ta ?” Nàng cười tươi:

“Ta là Bạch Y Linh”.

“Ngươi là Bạch Y Linh ?” Phó Hồng Tuyết lần này mới chân chính thất kinh.

6. Gặp Lại Thúy Bình

“Ta là Bạch Y Linh”.

Nghe câu đó, Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước thở dài, hẩn ngoại trừ thở dài ra, còn có thể làm gì ?

Bạch Thiên Vũ rõ ràng không có con gái, cô nhi duy nhất của Bạch Thiên Vũ, vốn chừng như là Phó Hồng Tuyết, nhưng đến sau lại biến thành Diệp Khai.

Vì chuyện đó, Phó Hồng Tuyết thống khổ tới năm sáu năm, sau đó mới dần dần giảm bớt bi thống.

Không cần biết là sao, có một điểm Phó Hồng Tuyết tuyệt đối tin tưởng, cũng biết chắc, Bạch Thiên Vũ Bạch lão tiên bối tuyệt đối không có con gái, đứa con trai độc nhất của lão là Diệp Khai.

Đêm hôm qua Mã Không Quần đột nhiên tuyên bố muốn tìm kiếm trượng phu cho đứa con gái duy nhất của Bạch Thiên Vũ, chuyện đó Phó Hồng Tuyết tin Diệp Khai có trình độ hơn hẳn, nhất định lợi hại hơn hẳn.

Phó Hồng Tuyết cũng tin Diệp Khai nhất định cũng nhẫn nhịn trong tâm như hẳn để xem lần này Mã Không Quần bày trò gì? Cho nên lúc nghe người đáng lẽ là Mã Phương Linh lại xưng mình là Bạch Y Linh, Phó Hồng Tuyết liền dần nén vẻ kinh ngạc, sau đó hỏi nàng:

- Người là Bạch Y Linh? Có ai nói người rất giống Mã Phương Linh không?

“Nào chỉ nói giống, có người nói bọn ta là song sinh”. Bạch Y Linh cười tươi:

“Ta nghĩ hồi này khi người thấy ta, nhất định giật mình tưởng gặp quý phải không?” - Quý lại đẹp như người được sao?

Câu nói đó là cách thức tiêu chuẩn của Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết không ngờ cũng có thể nói ra, hơn nữa nói mà mặt không đỏ, tai không tía.

Một khi là nữ nhân, nhất định đều thích nghe người ta khen mình đẹp – đại khái đó có phải là một trong những nhược điểm của nữ nhân?

Trên mặt Bạch Y Linh tuy không có biểu hiện gì, trong tâm đã bắt đầu “ngọt”, nàng dùng một nụ cười rất lọt lọt đáp trả câu tăng bốc của Phó Hồng Tuyết.

“Mã Phương Linh thật bị người giết sao?” Bạch Y Linh chú thị nhìn hẳn.

“Người nghĩ sao?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Người đích xác rất giống kẻ giết người”. Bạch Y Linh đáp:

“Nhưng ta lại có cảm giác Mã Phương Linh không phải là người giết”.

“Mã Không Quần nếu quả có cảm giác như người, thế giới đã thái bình”. Phó Hồng Tuyết hững hờ thốt.

“Người không phải bị người giết, người vì sao lại muốn thừa nhận?” Bạch Y Linh hỏi.

- Ai nói ta thừa nhận?

- Vậy người tại sao lại không phủ nhận?

- Hữu dụng sao?

“Ít ra người nên thử một lần”. Bạch Y Linh đáp:

“Ta tin tam thúc không phải người không nói lý lẽ”.

“Không có chứng cứ có thể chứng minh người không phải bị ta giết”. Phó Hồng Tuyết chợt nhớ đến Mộ Dung Minh Châu bị giết, nghĩ thầm:

“Cũng như không có chứng cứ có thể chứng minh người là người giết”.

Gió vương quyen mái tóc mượt mà của nàng, phảng phất như đuôi cá vàng quẫy động trong nước.

Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ, chợt hỏi nàng:

- Người có thể dẫn ta đến phòng Mã Phương Linh không?

- Làm gì?

“Ta muốn tìm xem có chút manh mối gì không?” Phó Hồng Tuyết đáp.

“Được”. Bạch Y Linh mỉm cười:

“Nhưng người phải theo kịp ta mới được”.

Song cước của nàng thúc vào bụng ngựa một cái, giật cương một lượt, há miệng hét nhẹ một tiếng, bạch mã lập tức phóng chân tung vó.

Vọng theo bóng người đỏ như lửa, Phó Hồng Tuyết chậm chậm cúi đầu, nhìn chân phải của mình, trong mắt dạt dào một nỗi niềm bất lực.

Màu phấn hồng.

Tất cả trang sức đều có màu phấn hồng, cả màn cửa sổ cũng màu phấn hồng.

Đây là lần đầu tiên Phó Hồng Tuyết bước vào khuê phòng của nữ nhân, khi hấn đến, Bạch Y Linh đã ở trong phòng đợi hấn.

Hấn vốn có thể đến trước nàng, nhưng hấn lại tình nguyện chậm chậm bước đi, không biết là vì Bạch Y Linh ? Hay là muốn hành hạ song cước của mình ?

Trong phòng thoang thoang một hương thơm thân thể xử nữ, vốn là đã có từ trước ?

Hay phiêu xuất từ trên mình Bạch Y Linh ? Phó Hồng Tuyết không dám nghĩ về vấn đề đó, hấn đang ngưng thần kỹ càng quan sát mọi thứ trong phòng.

Một tấm gương đồng bóng loáng treo phía trên một cái bàn đặt hộp đựng son phấn, son phấn vút bừa bãi trên mặt bàn. Trên bàn còn có một cấm một đóa kim tiền lan chớm nở màu phấn hồng.

Trên giường mềm gối sắp xếp ngay ngắn, hiển nhiên phòng này đã có người dọn dẹp, vậy Phó Hồng Tuyết còn muốn tìm manh mối gì nữa ? Không phải đã bị che giấu hết sao ?

Bạch Y Linh ngồi ở bìa giường, nhìn Phó Hồng Tuyết một cách hứng thú.

“Ta không biết người muốn tìm manh mối gì, nhưng ta biết, nếu quả có bằng chứng, cũng đã sớm bị người ta đem đi”. Bạch Y Linh hỏi:

“Người nói phán đoán của ta có đúng không ?” “Trăm thứ cuối cùng cũng sót lại một”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp lời nàng:

“Người chết đều có thể nói, hà huống là hiện trường vụ án”.

- Người làm sao biết đây là hiện trường vụ án ?

“Người nhìn thử nền đá xanh ở đây, đặc biệt sáng loáng, hiển nhiên mới tẩy chùi không lâu”. Phó Hồng Tuyết chỉ lên sàn:

“Phòng khác không chùi, tại sao chỉ chùi sàn phòng này ?” - Bởi vì có vết máu ?

- Phải.

Phó Hồng Tuyết cúi người, thò tay mò mẫm trên nền đá xanh, chợt phát hiện giữa đường nối của hai phiến đá có một cọng tóc bạc, hấn cầm lên, mặt lộ vẻ hoài nghi.

“Mã Phương Linh năm nay đại khái chừng hai mươi hai tuổi ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Hai mươi tròn”. Bạch Y Linh đáp:

“Người sao lại hỏi như vậy ?” “Nam nhân hai mươi tuổi có thể có tóc bạc, nhưng nữ nhân hai mươi tuổi ...” Phó Hồng Tuyết lắc lắc đầu nhìn cọng tóc bạc.

Bạch Y Linh đương nhiên cũng nhìn thấy cọng tóc bạc mà Phó Hồng Tuyết lượm lên:

- Người nghĩ cọng tóc bạc đó là từ trên đầu hung thủ rơi xuống ?

- Có thể là vậy, cũng có thể là không phải.

Phó Hồng Tuyết cười cười, đứng dậy quay mình đi ra, Bạch Y Linh ngậy người hỏi:

- Tìm mau vậy sao ?

“Chính như người nói, có lẽ đều bị người ta lấy đi hết rồi”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

“Xem ra cọng tóc đó là manh mối duy nhất”.

Hấn nói xong đã đi liền, Bạch Y Linh vọng nhìn sau lưng hấn, trầm tư.

Vạn Mã Đường tựa hồ chìm đắm trong tĩnh lặng, xem ra chuyện Mộ Dung Minh Châu chết trong phòng Phó Hồng Tuyết, vẫn không có ai phát giác, nếu quả để bọn họ biết, nhất định lại đã nghĩ là hấn giết.

– Trên thế gian đích xác có rất nhiều chuyện giống như vậy, một khi người ta nghĩ mình làm sai một chuyện, tới những chuyện sau này, cho dù mình có làm đúng, bọn họ cũng nhận định mình sai, mình cho dù có một trăm cái miệng cũng khó biện giải.

Bóng người mà Mộ Dung Minh Châu là ai ? Gã đã biết hung thủ không phải là Phó Hồng Tuyết, tại sao hỏi sáng sớm không nói ra ? Có phải lúc đó hung thủ cũng có mặt ở nơi tiếp tân ? Mộ Dung Minh Châu chết, hiển nhiên là hung thủ sợ gã tiết lộ bí mật nên diệt khẩu, hung thủ vì sao không giết gã đêm hôm qua ? Sao phải đợi đến sau Ngọ ? Lúc hung thủ tiến nhập vào phòng Mã Phương Linh, tịnh không làm cho nàng kêu cứu, hiển nhiên hung thủ là người nàng quen, có thể buổi gặp mặt đêm hôm qua đã sớm hẹn từ trước.

Nếu quả đã có ước hẹn, hung thủ sao lại phải giết nàng ? Vì lý do gì mà giết nàng ?

Phòng Mã Phương Linh và phòng Phó Hồng Tuyết không xa lắm, nhưng Phó Hồng Tuyết vì đang bần thần suy nghĩ nên cước bộ rất chậm.

Nhờ đi chậm, hấn mới có thể nghe thấy tiếng bước chân khác, tiếng bước chân đó đi từ hành lang bên trái của nơi tiếp tân.

Tiếng bước chân tuy nhẹ, lại ngắn, thông thường chỉ có nữ tử mới có thể có lối đi đó.

Vừa nghĩ đến đó, Phó Hồng Tuyết đã ngửi được một làn u hương thoang thoảng, dịu vợ như hoa sen.

Hương vị quen thuộc làm sao !

Vấn vợ theo làn u hương là một tiếng thở dài ai oán.

Tiếng thở dài lại đã khơi sống một góc nội tâm của Phó Hồng Tuyết đã từ lâu bị chôn giấu.

Thanh âm đó ... có thể nào là nàng không ? Trên mặt Phó Hồng Tuyết không biết vì nghi hoặc mà ửng hồng ? Hay là con tim chàng đã rung động ?

Trên mặt giấy cửa sổ mỏng manh, từ từ xuất hiện một bóng người thon thả, bóng người đó nhẹ nhàng thì thào một tiếng:

- Tiểu Phó.

Xa vời làm sao ! Lại gần gũi làm sao ! Hư ảo làm sao ! Lại chân thật làm sao !

Đã bao lâu rồi ? Đại khái đã trăm ngàn năm ?

Hồi ức trở lại trước mắt Phó Hồng Tuyết, như đao rút khỏi vỏ bay về mười năm trước.

Cũng Biên Thành này, lúc đó Phó Hồng Tuyết mới mười tám tuổi, mang thanh đao nhuộm lời nguyện và mười tám năm hận oán đến đây.

Đêm đó, trong đêm đó ... sau khi về phòng, Phó Hồng Tuyết không thấp đèn nằm trên giường, hấn từ nhỏ đã hoàn toàn quen với bóng tối.

Trong bóng tối chợt có một bàn tay choàng qua, nắm lấy tay hấn.

Đó là một bàn tay mềm mại, mịn màng, ấm áp.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng nằm đó, để cho bàn tay đó nắm bàn tay hấn – nắm bàn tay không cầm đao của hấn.

Sau đó trong hắc ám mới vọng lên thanh âm một người, thanh âm mộng ảo, thì thào vào tai hấn:

- Tiểu Phó, ta đã đợi rất lâu.

Thanh âm đó ôn nhu, điềm mỹ, trẻ trung.

Đó là thanh âm thiếu nữ.

“Người đích xác đợi đã lâu ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi.

“Không sai”. Thanh âm mộng ảo lại vang lên:

“Chỉ cần người có thể tới, ta vô luận đợi bao lâu cũng đáng”.

Lúc đó Phó Hồng Tuyết vẫn không biết nàng là ai:

- Người đã chuẩn bị đầy đủ ?

“Tất cả đã chuẩn bị”. Thiếu nữ đáp:

“Vô luận người muốn cái gì, chỉ cần nói ra là có”.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, thân thể cũng không động.

Tay thiếu nữ càng dịu dàng, thanh âm mộng ảo càng ôn nhu:

- Ta biết người muốn gì ...

Tay thiếu nữ quờ quạng trong bóng tối, tìm khay áo của Phó Hồng Tuyết, tay nàng vừa khinh xảo, vừa ôn nhu ... Phó Hồng Tuyết chợt đã hoàn toàn lơ đãng, trong phòng không có gió, nhưng da thịt hắt lại như cuốn hút trong gió, rùng mình run rẩy.

“Người còn là hài tử, hiện tại, ta muốn người thành nam nhân chân chính”. Thanh âm của thiếu nữ như mộng du:

“Bởi vì có những chuyện chỉ có nam nhân chân chính mới có thể làm được ...” Môi thiếu nữ vừa ẩm diệu, vừa ướt át, môi hôn nhẹ trên ngực Phó Hồng Tuyết, tay của nàng phảng phất tới bây giờ vẫn còn truyền hơi ấm trên người Phó Hồng Tuyết, hiện tại đang đi trên hành lang không có gió, nhưng thân người chàng lại đã run rẩy, run như hoa sen giữa ngày xuân.

Phó Hồng Tuyết ngưng chú nhìn bóng người in trên song cửa sổ, thanh âm mộng ảo đó nghe dưới ánh mắt trời cũng ôn nhu như trong bóng tối.

- Bàn tay vừa ôn nhu vừa khinh xảo đó, đôi môi vừa ẩm áp vừa ướt át đó, dục vọng vừa bí mật vừa diêm mật đó ... Những thứ đó vốn đã xa vời như mộng cảnh hư ảo, nhưng giữa giờ phút này, đột nhiên toàn bộ đều biến thành chân thật.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt song thủ, toàn thân đều đã khẩn trương hưng phấn đến run người, nhưng ánh mắt hắt lại không chớp một cái, chú thị lên bóng người trên song cửa, trong ánh mắt lạnh lùng chợt ngập tràn nhiệt tình như một ngọn lửa.

Bóng người trên khung cửa sổ cũng cảm thấy được nhiệt tình trong mắt Phó Hồng Tuyết, qua một hồi rất lâu, thanh âm mộng ảo lại vang lên:

- Đã mười năm, người còn chưa quên ta sao ?

Làm sao mà quên được ? Nàng là nữ nhân đầu tiên của Phó Hồng Tuyết, là người hắt trao hết toàn tâm toàn ý, tuy sau này hắt biết nàng đối với hắt tất cả đều là giả, nhưng hắt đã trao hết, làm sao mà thu hồi về ?

- Nếu quả mình cũng trao hết như vậy, mình có thể thu hồi lại được không ?

Phó xuất cảm tình, giống như đổ nước, chỉ có thể ngừng, chứ vĩnh viễn vô phương thu hồi lại.

Thân người Phó Hồng Tuyết đã không còn run rẩy, đôi mắt nóng bỏng ngọn lửa nhiệt tình cũng dần dần nguội lạnh, chỉ còn thống khổ.

Một thứ thống khổ phát ra từ tận cốt tủy thâm sâu.

Mười năm nay người không nguyện gặp lại nhất là nàng, nhưng mỗi cơn mộng lúc nửa đêm, trong ý tưởng luôn lại là nàng.

Thúy Bình.

Cái tên đó như thiên biên phù vân xa xăm, lại có bóng dáng theo đuổi Phó Hồng Tuyết.

Có qua thống khổ, đương nhiên cũng có qua khoái lạc, có qua phiền não, cũng có qua điềm mật, có bao nhiêu lần ôm ấp điềm mật ? Bao nhiêu lần vuốt ve ôn nhu ? Tuy tất cả đều đã thành quá khứ, nhưng thứ tình cảm tha thiết khắc cốt ghi tâm, dây mộng trời hôn đỏ, lại như giò bọ bám dính cốt tủy của hắn, đêm ngày không ngừng gặm đục cốt tủy của hắn.

Bao nhiêu lần hắn muốn dùng rượu làm chất ma túy cho lòng mình, nhưng quả thật có thể say túy lúy sao ? Quả thật có thể quên sao ? Nếu vĩnh viễn quên không được thì sao ? Quên được thì sao ? Nhớ thì sao ?

Nhân sinh, đây là nhân sinh sao ? Là người cho nên có thể có thống khổ, đó là vì nhân loại là động vật có tình cảm.

Chỉ có khi mình chân chính yêu một người, mới có thể có thống khổ chân chính.

– Đó vốn là một thứ bi ai tối cao của nhân loại.

Mặt trời đã ngã về tây, hoàng hôn mù sương vô biên.

Vạn Mã Đường phẳng phất bao phủ một lớp khinh sa, bóng người trên khung cửa sổ phẳng phất như trong một bức đồ họa thủy mặc mông lung.

“Mười năm trước ngươi không nên đến, mười năm sau ngươi cũng không nên đến”.

Bóng người thì ào:

“Ngươi vì sao còn phải đến đây ?” “Vì sao ?” Phó Hồng Tuyết không biết đã tự hỏi mình bao nhiêu lần, vì sao còn phải đến đây ? Nơi đây không phải là quê hương của hắn, cũng không có thân nhân của hắn, nơi đây chỉ có hồi ức.

Hồi ức thống khổ.

Hắn đến đây, chỉ vì để ném hồi ức thống khổ đó sao ? Phó Hồng Tuyết tuyệt đối không thể thừa nhận.

Nhưng thừa nhận thì sao ? Không thừa nhận thì sao ?

“Mười năm trước Vạn Mã Đường tuy đã bị bọn ngươi hủy diệt, nhưng Vạn Mã Đường mười năm sau lại vì hủy diệt bọn ngươi mà tái xuất hiện”. Thanh âm của nàng tuy cách một song cửa, lại vẫn khinh nhu:

“Đi, rời khỏi nơi này nhanh lên, tiểu Phó, tất cả mọi chuyện ở nơi này ngươi tuyệt đối không thể tưởng tượng được”.

Đi ? Mười năm trước bỏ đi, đổi lại mười năm thống khổ.

Mười năm qua hắn mới lãnh hội thâm sâu, trên thế gian này ngoại trừ thù hận ra, còn có một thứ cảm tình còn đáng sợ hơn cả thù hận.

Cái thù hận làm cho hắn muốn hủy diệt chỉ bất quá là cừu nhân của hắn, nhưng thứ cảm tình đó lại làm cho hắn muốn hủy diệt chính mình, muốn hủy diệt toàn thế giới.

Thống khổ mười năm mới làm cho hắn biết một chuyện.

Giữa nam nữ, có câu nói nhất định phải nói ra.

Mình nếu không nói ra, người ta làm sao biết được ? Làm sao mình bạch được ?

“Mười năm trước ta đã sai một lần”. Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết tuy thống khổ, thanh âm lại rất bình tĩnh:

“Hôm nay ta không muốn sai nữa”.

Ý tứ của câu nói đó là muốn nói:

”Mười năm trước, ta đã sai lầm đuổi nàng đi, hôm nay ta làm sao lại kêu nàng đi nữa ?

- Ngươi không thể ...

Hiển nhiên nàng cũng biết ý tứ của Phó Hồng Tuyết, cũng biết hắn có thể làm chuyện gì, nhưng nàng đã không còn kịp ngăn trở.

Song cửa vừa phá tung, người Phó Hồng Tuyết đã vào tới bên trong, nhưng thân pháp của hắn dù có nhanh tới cỡ nào, cũng không nhanh bằng Thúy Bình.

Phó Hồng Tuyết vừa phóng vào, Thúy Bình đã biến mất như quỷ魅, trong nơi tiếp tân chỉ còn lưu hạ một hương khí thoang thoang.

Nếu quả không có làn hương đó tồn tại, Phó Hồng Tuyết nhất định đã nghĩ hồi này là ảo mộng hồi nửa đêm.

Ánh tịch dương xuyên qua song cửa, lưu luyến trên mặt Phó Hồng Tuyết, giờ phút này hắn đã không còn bi thống nữa, cũng không kích động nữa, mặt hắn lại đã khôi phục lại dáng dấp như băng tuyết trên núi kết thành.

– Một thứ băng tuyết không bao giờ dung hóa.

Đầu hắn cúi thấp, phảng phất đang nhìn chỗ nàng đứng hồi này, lại phảng phất đang trầm tư.

Cũng đồng thời ngay lúc đó, Diệp Khai cũng đang trầm tư.

Người của chàng tuy đã về đến Vạn Mã Đường, lại đang trầm tư trên nóc nhà.

Diệp Khai ngồi trên nóc nhà của Phó Hồng Tuyết, ngồi kề chỗ ngói bị phá vỡ, song nhãn của chàng chú thị nhìn lỗ hổng, mọi vật trong phòng cũng lọt vào mắt Diệp Khai.

Mộ Dung Minh Châu bị thương đâm tròng trên đất, lúc này đã không còn thấy nữa, trong phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, nhìn không ra một chút dấu vết đả đấu, ngoại trừ lỗ hổng trên nóc.

Thi thể của Mộ Dung Minh Châu đã đi đâu? Có phải Diệp Khai đã kéo đi? Nếu quả là Diệp Khai, chàng vì sao lại phải di chuyển thi thể? Nếu quả không phải, thì là ai?

Những vấn đề đó Phó Hồng Tuyết không thềm liên tưởng, hắn ly khai nơi tiếp tân, trực tiếp đi trở về phòng, hắn đương nhiên cũng nhìn thấy trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, thi thể Mộ Dung Minh Châu đã không còn thấy nữa.

Hắn cả một chút nhíu mày cũng không, ngã mình trên giường, vừa nằm xuống là nhìn thấy đôi mắt Diệp Khai.

Diệp Khai từ lỗ hổng nhìn thấy Phó Hồng Tuyết đi vào, thấy hắn nằm, cũng thấy hắn đã thấy mình, nhưng Phó Hồng Tuyết lại cả một chút biểu tình kinh ngạc cũng không có.

Diệp Khai thực sự không thể không bội phục hắn.

- Người có phải là người không?

Diệp Khai không biết từ lúc nào đã nhảy xuống nóc, bước vào qua cửa, chàng đứng trước giường nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Người có phải là chó?” Phó Hồng Tuyết không đáp mà hỏi ngược, cũng chỉ có Phó Hồng Tuyết mới có thể dùng dạng câu từ như vậy để hỏi đáp.

“Trong phòng ngươi xảy ra biến hóa lớn lao như vậy, thi thể đột nhiên không thấy nữa, ngươi không có một chút kinh ngạc?” Diệp Khai hỏi.

“Chỉ có chó mới có hứng thú với thi thể”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp lời:

“Ta cho dù không phải là người, cũng không thể coi là chó”.

“Ngươi nhìn thấy ta trên nóc nhà, biết ta nhất định biết thi thể của Mộ Dung Minh Châu đã đi đâu”. Diệp Khai bắt ghe ngồi:

“Ngươi vì sao lại không hỏi ta?” “Ta biết ngươi sớm muộn gì cũng kể, tại sao còn phải hỏi?” Phó Hồng Tuyết đáp.

“Nếu quả ta không muốn nói cho ngươi biết thì sao?” Diệp Khai hỏi.

“Vậy thì ta hỏi cũng vô dụng”. Phó Hồng Tuyết chợt mỉm cười:

“Vậy thì người không phải là Diệp Khai”.

Nghe thấy câu đó, Diệp Khai cũng cười:

“Xem ra người rất hiểu ta”.

“Hiểu nhau”.

Diệp Khai lại cười cười, móc trong ngực ra một hồ rượu, tháo nút, nhấp một hơi, hương rượu ngậy ngất cả phòng.

“Sau khi ta rời chỗ Tiêu Biệt Ly, chợt nghĩ có chuyện cần hỏi người, nhắm hướng phòng người mà đi, còn chưa tới phòng người ta đã nghe trong phòng phát ra tiếng động mà không thể là người làm được”. Diệp Khai bắt đầu kể:

“Đó là một tiếng tạt nước, cho nên ta lập tức phóng lên nóc, vừa lên tới nóc đã phát hiện lỗ hổng này, ta nhìn qua lỗ hổng thấy Công Tôn Đoạn đang di chuyển thi thể của Mộ Dung Minh Châu”.

“Công Tôn Đoạn ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người.

“Phải”. Diệp Khai đáp:

“Công Tôn Đoạn vừa ra khỏi cửa, ta đương nhiên theo dõi, nhưng đến nửa đường lại nhìn thấy người và một nữ nhân đi vào phòng của Mã Phương Linh”.

“Người nhất định nghĩ không ra nữ nhân đó là ai ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Vốn đoán không ra, nhưng đợi đến lúc ta nhìn thấy mặt nàng, ta biết Mã Phương Linh vì sao nhất định phải chết”.

“Ồ ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Mã Phương Linh vì sao nhất định phải chết ?” “Bởi vì Mã Phương Linh không chết, Bạch Y Linh vô phương xuất hiện được”. Diệp Khai đáp.

Phó Hồng Tuyết nhìn Diệp Khai, đang đợi chàng giải thích.

“Người chết tuy sống lại, nhưng thanh xuân của người sống lại không thể vĩnh viễn ngưng lưu”. Diệp Khai nói:

“Người của Vạn Mã Đường mười năm trước chỉ còn dư lại Mã Phương Linh một người còn sống, trải qua mười năm, tuổi tác ít nhiều đã lưu hạ một chút dấu vết trên mặt nàng”.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu đồng ý.

“Nhưng lần này bộ dạng của bọn Mã Không Quần lại giống hệt mười năm trước, một chút già nua hơn cũng không”. Diệp Khai thốt:

“Sự tình muốn giống hệt mười năm trước, Mã Phương Linh tất phải chết, nhưng bọn họ tuy có thể có những phương pháp sống lại bí mật mà bọn ta không biết, lại vô phương làm cho dấu vết năm tháng tiêu tán”.

“Cho nên Mã Phương Linh tất phải chết”. Phó Hồng Tuyết nói:

“Cho nên mới có Bạch Y Linh”.

“Nên là vậy”, Diệp Khai thốt:

“Người và Bạch Y Linh đối thoại, ta không những đã nghe, cũng nhìn thấy người đứng đằng sau lưng nàng bứt tóc của mình quăng dưới đất, còn nói có thể là hung thủ đã làm rớt lại”.

– Nguyên lai cọng tóc rơi trên kê gạch là do Phó Hồng Tuyết tự mình bứt bỏ.

Hắn sao lại làm như vậy ? Làm vậy có dụng ý gì ?

“Ta làm vậy có dụng ý gì, ta nghĩ người nhất định biết”. Phó Hồng Tuyết cười nói.

“Người vừa thấy trong phòng đã được thu thập gọn gàng, đương nhiên biết không thể tìm ra manh mối gì nữa, cho nên người thay hung thủ chế tạo ra một bằng chứng”.

Diệp Khai đáp:

“Người đương nhiên biết bằng chứng đó nhất định truyền đến tai hung thủ, hung thủ nhất định lo lắng muốn tiêu diệt chứng cứ, hoặc giả là muốn giết người”.

Diệp Khai cười cười, lại nói:

- Chỉ cần y có động, người có thể nắm được đuôi của y.

“Chỉ cần hung thủ có trí thông minh như người, cọng tóc bạc của ta đã hy sinh vô ích”. Phó Hồng Tuyết thở dài.

“Người an tâm, cho dù y có thông minh đi nữa, cũng nhất định động”. Diệp Khai thốt:

“Bởi vì y không thể mạo hiểm”.

Phó Hồng Tuyết nghĩ một hồi mới hỏi:

- Còn sau đó ? Sau đó ta đi ra hành lang đặng chuyện, người có nhìn thấy gì không ?

“Ta cũng như người, chỉ nghe thấy thanh âm”. Diệp Khai đáp:

“Ở chỗ ta ẩn mình, chỉ có thể nhìn thấy tình hình trên hành lang, vô phương nhìn thấy bên trong nơi tiếp tân”.

Phó Hồng Tuyết lại lẳng lặng trầm tư.

Diệp Khai liếc hần một cái, liền nói tiếp:

- Người chết đều có thể sống lại, thanh âm đương nhiên cũng có thể tương tự như vậy.

“Đó là thanh âm của nàng”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Ta dám bảo đảm đó là thanh âm của nàng”.

“Cho dù là nàng cũng được, người có thể làm gì ?” Diệp Khai hỏi:

“Nàng không muốn gặp mặt người, nhất định có nỗi khổ tâm riêng, người hà tất phải phiền lòng ?” “Ai nói ta phiền lòng ?” Trên mặt Phó Hồng Tuyết tuy rất bình tĩnh, nội tâm lại đã rỉ máu.

Diệp Khai đương nhiên biết cảm tình trong nội tâm của hần, nhưng có thể làm gì đây ? Chuyện cảm tình không phải là chuyện người thứ ba có thể trợ giúp, hà huống đó lại là tình cảm khắc cốt ghi tâm.

Tương giao mười năm, không ai có thể hiểu rõ cảm tình của Phó Hồng Tuyết bằng chàng, hần bề ngoài xem ra có vẻ là người rất lãnh đạm, rất cao ngạo, kỳ thực tình cảm còn si mê cuồng nhiệt hơn hết, khát vọng ái tình hơn hết.

Từ nhỏ đã bị huấn luyện thành một công cụ phục cừ, một thời gian dài, hần đã xây trong thâm tâm một bức tường ngăn cách, tình cảm của mình cố nhiên vô phương phát xuất, tình cảm của người ta cũng căn bản không thể thâm nhập.

Cho nên hần càng lạnh nhạt, càng cao ngạo, tâm của hần càng lúc càng hư không.

Tịch tịch khôn tả, hư không khôn tả, đặc biệt đến lúc đêm khuya tĩnh lặng, nỗi tịch tịch của hần đơn giản gần muốn phát cuồng.

Bình thường hần cả đêm không chớp mắt được, cho nên mắt thường trừng to vọng nhìn bóng tối vô tận ngoài song cửa đến trời sáng.

Hần cũng rất muốn có thể tìm được bạn lữ hồ tương kẻ lẻ, hồ tương an ủi, hồ tương thông hiểu, lại thủy chung không dám đem thứ tình cảm tương tự phó xuất.

Gần đây hần thường hối hận, hối hận mình vì sao lại đối với Thúy Bình tàn nhẫn như vậy, có lẽ hần thủy chung luôn yêu Thúy Bình, có thể hần lại cự tuyệt thừa nhận.

Con người vì sao luôn luôn đối với lúc tận hưởng tình cảm lại không biết trân quý, lại chờ tới lúc thất lạc rồi mới tiếc nuối ?

– Nỗi thống khổ đó, vốn là nỗi thống khổ thâm thúy cổ xưa nhất của nhân loại.

Vạn ánh hồng từ ngoài song cửa bắn vào, phân chia Phó Hồng Tuyết đang nằm trên giường thành hai mặt sáng tối đối chiếu.

Nhìn hẳn, trong mắt Diệp Khai vẫn vờ một niềm thống khổ, con người trước mắt vốn đáng lẽ không có chút quan hệ với chàng, vốn có lẽ là một người rất bình phàm, rất bình phàm, nhưng do một sự ích kỷ to lớn, do cừ hận của đời trước, hẳn đã biến thành một công cụ phục thù của người ta.

Tuy sau đó Diệp Khai nói ra bí mật đó, nhưng bất hạnh đã in hẳn trong lòng Phó Hồng Tuyết, cho dù Diệp Khai có bồi thường cách nào đi nữa, cũng vô phương vãn hồi ...

Một ngụm rượu, một nửa đã lưu nhập qua cổ họng, một nửa trào ra nơi khóe miệng. Diệp Khai dùng tay áo chùi miệng rồi mới mở miệng, chuyện nói lại không liên quan tới chuyện hành lang.

“Công Tôn Đoan vốn đáng lẽ là một người tính khí nóng nảy, cương liệt, nhưng lần này Công Tôn Đoan lại không giống vậy”. Diệp Khai hỏi:

“Người có cảm thấy như vậy không ?” Phó Hồng Tuyết đang lắng nghe.

“Mộ Dung Minh Châu chết trong phòng người, y không những không hô hoán, trái lại còn lẳng lặng mang thi thể đi, dọn dẹp trong phòng sạch sẽ”. Diệp Khai nói tiếp:

“Còn hồi sớm lúc Mã Không Quần chất vấn người, y cả một câu cũng không nói, thậm chí sau khi người bị bức ra ngoài động thủ, Công Tôn Đoan cũng không ra”.

Diệp Khai chăm chú nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nói tiếp:

- Những hành vi khác thường như vậy, người có thể suy luận ra cái gì không ?

“Ta đang lắng nghe”. Phó Hồng Tuyết thốt.

“Vạn Mã Đường hôm nay tuyệt không phải đơn thuần chỉ vì muốn giết bọn ta”.

Diệp Khai thốt:

“Vạn Mã Đường trùng hiện giang hồ, nhất định có một âm mưu càng lớn hơn”.

“Âm mưu ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Âm mưu gì ?” Diệp Khai lại uống một ngụm rượu rồi mới đáp:

- Muốn Vạn Mã Đường trùng hiện giang hồ, phải cần bao nhiêu tài lực ? Đừng nói gì bao nhiêu phòng ốc tường đổ cột xiêu khôi phục lại như xưa nội trong một đêm, lấy bọn Mã Không Quần mà nói, bọn chúng thật sự chết đi sống lại được sao ?

Diệp Khai cười cười, lại nói tiếp:

- Nếu chỉ một mình người thấy, ta cũng không tin, nhưng cả ta và người nhất định đều thấy rõ đám người đó tuyệt không phải là người khác giả trang dịch dung, bọn chúng đích xác đều là những người lúc trước.

Chàng nói tiếp:

- Hồi sáng ta đến chỗ Tiêu Biệt Ly, cách nhìn của y là những người chết đi sống lại đó chịu ảnh hưởng của ngôi sao chổi mỗi bảy mươi sáu năm xuất hiện một lần.

- Sao chổi ảnh hưởng ?

“Y nói trong không gian bọn ta đang cư trú, có một lực lượng thần bí tồn tại, hơn nữa thứ lực lượng thần bí này lại chịu ảnh hưởng của sao chổi xuất hiện mỗi bảy mươi sáu năm”. Diệp Khai cười nói:

“Sau đó lực lượng thần bí đó đã thao tác đám người chết đi sống lại”.

Diệp Khai chú thị nhìn hẳn:

- Người có tin không ?

Phó Hồng Tuyết trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Lời nói của Tiêu Biệt Ly và gã cũng tương tự nhau.

“Gã ?” Diệp Khai hỏi:

“Gã là ai ?” - Yến Nam Phi.

“Yến Nam Phi ?” Diệp Khai ngậy người:

“Yến Nam Phi người tiếp bóng của Công Tử Vũ ?” - Phải.

“Gã không phải đã chết rồi sao ?” Diệp Khai hỏi:

“Năm năm trước gã đã chết dưới đao của người mà”.

“Bao nhiêu người của Vạn Mã Đường đều có thể đồng thời sống lại, hà huống chỉ có một Yến Nam Phi”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp lời.

- Người gặp gã khi nào ? Gã nói những gì ?

Phó Hồng Tuyết đem chuyện sau khi trở về phòng, nghe thấy tiếng ca, truy đuổi ra ngoài đến gò đất nhìn thấy hiện tượng quái dị, sau đó Yến Nam Phi xuất hiện, giảng giải những chuyện quỷ bí đó ...

Ánh dương dần dần lặn chìm phương tây, mặt đất một dãy mênh mông bát ngát, xa xa thấp thoáng vài ngọn đèn lấp lóe.

Vì sao sáng nhất khung trời phương bắc cũng đã nhấp nháy.

Đèn trong phòng Phó Hồng Tuyết còn chưa tắt, bọn họ hai người chìm mình trong bóng tối.

Nghe lời tự thuật của Phó Hồng Tuyết, Diệp Khai hăm nhập mình trong trầm tư, chàng nhú mày, đồng tử xa xăm, từ từ ngưng kết một luồng ánh sáng.

Phó Hồng Tuyết nói dứt lời, chỉ tĩnh lặng nhìn Diệp Khai, hẳn đợi Diệp Khai đưa kết luận cá nhân.

Không biết bao lâu sau, sau khi luồng ánh sáng từ trong tròng mắt của Diệp Khai phát ra đã tiêu tán, chàng mới chậm chậm nâng hồ rượu, nhấp một ngụm, rồi mới nói:

- Từ gò đất bắn ra những tia sáng, ngưng kết thành một Yến Nam Phi, những chuyện đó nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai cũng không tin được.

“Ta tận mắt chứng kiến còn không dám tin, hà huống là nghe”. Phó Hồng Tuyết thốt.

- Nơi bọn ta cư trú, còn có một thế giới khác tồn tại, lời nói đó và lời nói của Tiêu Biệt Ly rằng có một thứ lực lượng thần bí tồn tại đều tương tự nhau.

Diệp Khai cười cười.

“Theo Yến Nam Phi nói, người muốn tiến nhập Đệ Tứ Thế Giới, tất trước tiên phải chết mới có thể tiến nhập”. Phó Hồng Tuyết nói:

“Ý tứ đó là muốn nói, người trong Đệ Tứ Thế Giới đều là người chết đi sống lại”.

“Giống như bọn Mã Không Quần ?” Diệp Khai lại uống một ngụm rượu:

“Xem ra bọn ta chỉ còn nước tiếp nhận sự thật đó”.

- Sự thật gì ?

“Trong u minh có một lực lượng thần bí tồn tại, và giữa không gian bọn ta cư trú có Đệ Tứ Thế Giới tồn tại”. Diệp Khai cười hỏi:

“Nếu không còn có lý do nào tốt hơn để giải thích mọi chuyện mà bọn ta đụng phải ?” Xem ra đó đại khái là kết luận duy nhất tốt nhất trước mắt.

Diệp Khai nhìn bầu trời ngoài song cửa, trời đã tối, đã tới giờ ăn tối, cũng là giây phút Bạch Y Linh muốn gặp mặt mọi người.

“Bữa ăn tối nay, không biết Mã Không Quần có kế mưu gì mới ?” Diệp Khai đứng lên:

“Chiều theo tình hình sau giờ Ngọ mà nhìn, người Bạch Y Linh tuyển chọn tất phải là người”.

Nói còn chưa dứt lời, Diệp Khai đã mau chân bước ra ngoài, chàng tin sắc mặt của Phó Hồng Tuyết hiện tại nhất định rất khó nhìn. Hắn cười mở với bất kỳ chuyện cười nào, duy độc nhất không thể nói đến chuyện giữa nam nữ.

Nhìn bóng hình Diệp Khai tan biến ngoài cửa, Phó Hồng Tuyết thở dài nhẹ, lẩm bẩm:

- Người sai rồi, ta nếu quả không chịu đựng được trò cười đó, ta còn có thể sống tới bây giờ sao ?

“Người cũng sai”. Mặt Diệp Khai chợt xuất hiện ngay cửa, chàng cười thốt:

”Người lẽ nào không cảm thấy cái gò đất đó là chìa khóa cho tất cả mọi bí mật ?

7. Người Nhỏ Be Bé

Bữa ăn tối tiến hành tại chính sảnh của Vạn Mã Đường.

Chín người vây quanh một cái bàn tròn lớn, lo việc hầu cận còn có hai ba chục người, đồ ăn trên bàn không quá nhiều, đại khái chỉ có bảy tám món – mỗi lần đem lên bảy tám món.

Đồ ăn đương nhiên đều là đồ ăn vùng quan ngoại, mỗi một món đều rất hấp khẩu vị, nhưng thứ làm cho Diệp Khai cảm thấy hứng thú nhất là một nồi canh trên hỏa lò giữa bàn.

Trong nồi chỉ có gà ta chặt từng miếng, thêm vào rượu mạnh thuần gốc Biên Thành, nấu sôi lên, rượu mạnh trong nồi cũng bốc hơi cháy phừng phừng.

Đại khái cháy cỡ một tuần trà, ngọn lửa tự động tắt, lúc đó rượu mạnh trong nồi đã không còn độ nóng của rượu, nhưng vẫn còn vị nồng của rượu, húp thoải mái mát miệng, thịt gà đương nhiên ngon không cách nào tả được, chỉ nên mau mau gấp một đĩa !

“Đây là thứ đồ ăn gì vậy ?” Diệp Khai húp một chén canh, ngạc nhiên hỏi.

Mã Không Quần cười cười đáp:

- Đây là món ăn danh tiếng ở Biên Thành, gọi là “gà hấp rượu”.

“Gà hấp rượu ?” Diệp Khai ngẫm nghĩ, cười một tiếng:

“Đây quả thật rất xứng đáng với cái tên gà hấp rượu”.

Diệp Khai lại múc thêm một chén, một đặng húp, một đặng hỏi:

- Ông nói đây là món đồ ăn nổi tiếng vùng Biên Thành, sao trước đây tôi chưa bao giờ ăn qua ?

“Người trước đây đã đến Biên Thành từ khi nào ?” Hoa Mãn Thiên chợt mở miệng hỏi.

“Mười năm trước”. Diệp Khai cười đáp.

“Không trách người không được ăn”. Hoa Mãn Thiên cười nói:

“Món ăn này là từ bảy năm trước, Tam lão bản của bọn ta lúc nhàn rỗi giết thời giờ mới lộng xuất làm ra”.

- Bảy năm trước ?

“Năm đó mùa đông đặc biệt lạnh, ăn cái gì cũng đều không ấm người được, uống rượu đương nhiên là có thể ấm người, nhưng uống nhiều quá lại say”. Mã Không Quần đặc ý đáp:

“Cho nên ta nghĩ, nếu quả đem rượu mạnh và thịt gà bỏ chung hấp một chỗ, vừa có thể không quá say, lại có thể ấm bụng”.

“Cho nên ông đã thí nghiệm ?” Diệp Khai hỏi.

“Cho nên mới có món gà hấp rượu của ngày nay”. Mã Không Quần đáp.

“Món đồ ăn ngon như vậy, Mộ Dung huynh thật không có phước phận nếm qua sao ?” Diệp Khai điềm điềm thốt:

“Thịnh yến đêm nay, Mộ Dung Minh Châu tại sao không tham gia ?” Công Tôn Đoạn nãy giờ một mực trầm mặc chợt mở miệng đáp:

- Gã hồi quá ngộ đã nhận được tin nhà phải về gấp.

“Gã nếu quả có ở đây, nhất định cũng khen món ăn này không ngót”. Diệp Khai len lén liếc Phó Hồng Tuyết một cái.

Phó Hồng Tuyết không có một chút biểu tình gì, hần vẫn lạnh lùng ăn uống, bất quá khóe mắt của hần hữu ý hay vô ý lại vọng về phía Mã Không Quần.

Mã Không Quần lại đang nhìn Công Tôn Đoạn, trên mặt thoáng vẻ giận:

- Có chuyện đó sao lại không báo cho ta biết ?

“Đó là lúc Tam lão bản đang ngủ trưa”. Công Tôn Đoạn cúi đầu:

“Tôi hồi nãy cũng hơi bận bịu, cho nên quên đi”.

“Ta hy vọng lần sau không có chuyện như vậy xảy ra nữa”. Mã Không Quần thốt.

- Tuyết không có.

Mã Không Quần lại nhìn Công Tôn Đoạn một cái, nâng chén cười mời mọc mọi người:

- Thiếu mất một Mộ Dung Minh Châu, đối với các vị mà nói, có khi không phải là một chuyện không đáng cao hứng.

“Đối với ta lại không có ảnh hưởng gì”. Lạc Lạc Sơn cười nói:

“Niên kỷ của ta đã lớn, còn có gì để cạnh tranh”.

“Người trẻ tuổi tuy tuấn tú, nhưng kinh tế không ổn định !” Bạch Y Linh đột nhiên cười thốt.

“Ồ, có vậy sao ?” Mặt mày Lạc Lạc Sơn xem chừng chợt ngời sáng.

“Xem ra người trẻ tuổi nên nỗ lực hơn nữa”. Diệp Khai cười cười nhìn Bạch Y Linh:

“Nếu không thì vài năm nữa, mỗi một tiểu thư đều có ý tưởng giống với Bạch đại tiểu thư, thì bọn tôi không khỏi thảm nào”.

“Vốn nên như vậy”. Bạch Y Linh thốt:

“Người trẻ tuổi thời nay ngoại trừ tranh cường hiếu thắng ra, cơ hồ đã gần như không có gì tốt đẹp”.

“Nhưng nếu không phải vì những người trẻ tuổi tranh cường hiếu thắng, đương kim giang hồ không biết đã thành cái gì ?” Diệp Khai cười hỏi:

“Nàng nói có phải không ?” “Không cần biết là trẻ hay già, đều có chỗ tốt của bọn họ”. Mã Không Quần nâng chén:

“Mời, mọi người chung vui một chén !” Vừa nghe đến chuyện cạn chén, vui nhất là Lạc Lạc Sơn, chỉ tiếc một chén vừa cạn, lão đại khái đã muốn say té, ngay lúc đó, lão chợt nghe bên ngoài cửa truyền vào một tiếng địch du dương.

Tiếng địch nhu mỹ du dương, khúc điệu triền miên trầm ẩn, bất tri bất giác đã làm mê man cả sảnh đường, cũng làm cho tâm lý mọi người say sưa ngây ngất.

Đôi mắt say sưa của Lạc Lạc Sơn mông lung nhìn ra ngoài cửa, hai người lần theo tiếng địch từ bóng tối bên ngoài tiến vào, là hai người lùn be bé.

Hai người rất thấp, rất bé.

Một tiểu lão đầu be bé, một tiểu lão thái thái be bé, mặt be bé, mũi be bé, miệng be bé, bạch ngọc địch be bé.

Diệp Khai chưa từng thấy người bé như vậy, trên thân mình vô luận là chỗ nào cũng đều nhỏ hơn người bình thường một nửa.

Nhưng thân hình bọn họ lại rất cân xứng, tuyệt không có chút gì xú lậu kỳ quái.

Tiểu lão đầu tóc tai bạc trắng, diện mạo nhân từ, tiểu lão thái thái my thanh mục tú, ôn nhu nhàn tĩnh, ôm trong tay một cây bạch ngọc địch.

Vô luận là ai đều không thể không thừa nhận hai người này là một đôi thiên tạo địa thiết, phối hợp xứng đôi.

Không ai mở miệng, Diệp Khai cũng không, vô luận là ai đều lắng nghe tiếng địch đó, nhìn xem bộ dạng hai người đó, đều ngây người im lặng.

Chỉ có Bạch Y Linh là ngoại lệ, nàng vừa nhìn thấy hai người bước vào, trên mặt lập tức lộ xuất nụ cười như hoa nở.

- Lão tiên sinh, lão thái thái, các người sao lại đến đây ?

“Bọn ta đương nhiên nhất định phải đến”. Tiểu lão đầu cười nheo mắt nhìn nàng:

“Đây là đại sự của người, bọn ta làm sao mà không thể đến chứ ?” Đại sự ? Đại sự của Bạch Y Linh ? Hai người đó có lẽ nào vì chuyện Bạch Y Linh chọn trượng phu mà đến ? Có lẽ nào tiểu lão đầu be bé đó cũng muốn đến cạnh tranh ?

Mã Không Quần chợt đứng dậy, chợt cung cung kính kính hướng về phía tiểu lão đầu cung thân hành lễ.

Tiểu lão đầu phảng phất rất kinh dị:

- Ta chỉ bất quá là một lão đầu tử bình dung lão hủ, các hạ tại sao lại đa lễ như vậy ?

Sắc mặt Mã Không Quần càng cung kính:

- Gặp được Phong lão tiên bối, ai lại dám vô lễ ?

Ánh mắt Diệp Khai chợt phát sáng, thất kinh nhìn tiểu lão đầu.

“Phong lão tiên bối ?” Thanh âm của Diệp Khai cũng ngập tràn nỗi kinh ngạc:

”Ông có phải là Thiên Lý Phi Vân, Vạn Lý Tróc Nguyệt, Thần Xảo Vô Ảnh Truy Phong Tẩu, Phong lão gia tử ?

Tiểu lão đầu mỉm cười gật đầu.

Diệp Khai lại nhìn về phía tiểu lão thái thái cầm bạch ngọc địch:

- Phong Tẩu Nguyệt Bà, hình ảnh bất ly, vị này đương nhiên là Nguyệt Bà Bà danh vang thiên hạ.

“Nghĩ không ra vị trẻ tuổi này lại có kiến thức dồi dào như vậy”. Nguyệt Bà Bà cười từ tốn.

“Hai vị tiên bối không ở Bàn Nguyệt tiểu lâu hưởng phước, quá bộ đến nơi cùng hoang chi địa này làm gì ?” Mã Không Quần cười hỏi.

“Tam lão bản đêm nay mời mọc tụ hội, tại sao vậy ?” Truy Phong Tẩu nhìn lão cười ha hả:

“Đương nhiên là vì hôn sự của Bạch đại tiểu thư”.

Mã Không Quần ngây người:

- Các người làm sao mà biết vậy ?

“Bọn ta đương nhiên biết”. Truy Phong Tẩu cười đắc ý:

“Chuyện đó bọn ta làm sao mà không biết được ? Người nói có phải không, Bạch đại tiểu thư ?” “Chuyện nhỏ như vậy, nghĩ không ra cũng kinh động đến hai vị”. Bạch Y Linh cười thốt.

Mã Không Quần thất kinh nhìn Bạch Y Linh:

- Linh nhi, người làm sao mà biết được hai vị lão tiền bối này ?

“Lão là bạn cờ của Vương lão bá”. Bạch Y Linh cười đáp:

“Lúc tôi trú ở chỗ Vương lão bá, bọn họ vẫn thường dạy tôi đánh cờ”.

“Bạn cờ gì ? Bọn ta chỉ bắt quá là người hầu của lão ta”. Nguyệt Bà Bà cười thốt.

Người hầu ? Lão tiền bối gần như là nhân vật thần thoại này không ngờ lại là người hầu của người ta ? Vậy vị Vương lão bá đáng sợ đó là ai ? Có thể có người hầu như Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà, vị Vương lão bá đó thần thánh tới mức nào ? Diệp Khai thật sự kinh hãi cực kỳ, cả Phó Hồng Tuyết luôn luôn trầm tĩnh cũng đã động dung.

“Có phải Vương lão bá kêu các người tới ?” Bạch Y Linh cười càng khả ái.

“Trừ lão ta ra, còn có ai có thể sai bọn già ta đi xa như vậy ?” Truy Phong Tẩu đáp:

“Bắt quá cho dù lão không nói, bọn ta cũng đến, vì người là tiểu khả ái của bọn ta”.

“Từ lúc người đi, ở đó xem chừng thiêu thiêu một cái gì đó”. Nguyệt Bà Bà cười nói:

“Lông mày của hai người bọn họ chừng như đầu lại kết dính, nhũ mày đánh cờ cả ngày, vừa nhắc con cờ lên một cái, bất động giữa không trung cả nửa ngày không đặt xuống, hai người tuy đang đánh cờ mà lại phẳng phất chỉ toàn thở dài”.

“Bà cũng vậy”. Truy Phong Tẩu thốt:

“Trốn trong phòng cả ngày, địch cũng không thổi, hai mắt đỏ ngầu”.

Hai người đó niên kỷ đều đã trên trăm tuổi, lúc nói chuyện lại không khác gì hài tử, người ta nghe được thật sự có cảm giác lý thú cực kỳ.

Nhưng Diệp Khai biết, hai người đó thật sự là người “rất không lý thú”, xa xưa thời cha mẹ Diệp Khai còn chưa luyến ái, hai người bọn họ đã là nhân vật phong vân trên giang hồ.

Sự cố chấp của Truy Phong Tẩu, sự ngang tàng của Nguyệt Bà Bà, cũng đáng sợ như võ công của bọn họ.

Tính ngang tàng của Nguyệt Bà Bà mà nổi lên, cho dù bà ta có muốn hái sao trên trời, bà ta cũng phải làm cho được, Truy Phong Tẩu nếu quả muốn mình phải chết không thể sống, mình cho dù có trốn dưới giường Thiên Hoàng lão tử, lão cũng không thể không giết mình.

Hai người đột nhiên xuất hiện ở đây, lại thân thiết với Bạch Y Linh như vậy, Diệp Khai có cảm giác chuyện này càng lúc càng lý thú.

Nguyệt Bà Bà phẳng phất cũng cảm thấy Diệp Khai rất lý thú, đôi mắt be bé của bà ta lúc này đang nhìn chàng chăm chú.

Diệp Khai chưa bao giờ có cảm giác để nữ nhân nhìn là chuyện không tốt, nhưng hiện tại nếu quả có cái lỗ, bảo đảm chàng nhất định chui vào lập tức.

Truy Phong Tẩu cũng nhìn, mục quang của lão bén nhọn quét qua mặt mỗi một người, cuối cùng thị tuyến dừng lại trên mặt Diệp Khai.

Nếu quả để Diệp Khai nói coi cái gì còn làm cho mình ngượng nghịu hơn cả bị một nữ nhân nhìn mình chăm chăm, chàng nhất định nói là đồng thời để hai tiểu lão nhân be bé đó nhìn chăm chăm.

Diệp Khai bị nhìn đến mức cả thân lẫn hồn không còn thấy thoải mái, chợt nghe Nguyệt Bà Bà hỏi:

- Linh nhi be bé, hôm nay bao nhiêu nam nhân ở đây, có phải có một người có thể trở thành trượng phu của người ?

“Tôi ...” Bạch Y Linh không ngờ cũng có thể đỏ mặt, không ngờ cũng có thể ngượng nghịu cúi đầu.

“Phong lão đầu, người xem Linh nhi be bé của bọn ta kìa, không ngờ cũng có lúc đỏ mặt”. Nguyệt Bà Bà cười thốt.

“Con gái nhà người ta còn nhỏ !” Truy Phong Tẩu cười cười:

“Đâu giống như người, da mặt đại pháo phá không nổi !” “Ý của người muốn nói ta không nhạy cảm ?” Nguyệt Bà Bà cố ý nghênh mặt.

Truy Phong Tẩu liền giả bộ ngây thơ:

“Ý của ta là nói bà là mỹ nhân, mỹ nhân thông thường đều không đỏ mặt”.

Lời nhỉnh bợ, không cần biết là người trẻ hay gần chết, đều thích nghe, cho nên tâm tình của Nguyệt Bà Bà liền hết giận dữ.

Lúc đó Truy Phong Tẩu đứng che trước mặt Nguyệt Bà Bà, vội làm mặt quỷ với Bạch Y Linh, nàng cũng làm mặt quỷ hồi trả, mục quang hai người đụng nhau đã thay từ ngữ giúp hai người hội ý mỉm cười.

Diệp Khai cũng cười, chàng cười Nguyệt Bà Bà rõ ràng nhìn thấy cử động của hai người bọn họ, nhưng lại giả như không thấy.

– Đó vốn là chuyện làm chồng vợ nên đạt tới, có những chuyện nhắm một con mắt còn hay hơn là không nhắm bộ.

Nguyệt Bà Bà không còn nghi ngờ gì nữa rất hiểu rõ đạo lý đó, cho nên bà ta mới giả bộ không nhìn thấy động tác của bọn họ, đợi qua một lúc sau mới ngẩng đầu lên, mới nói:

“Linh nhi be bé, không cần biết người chọn ai, bọn già ta hai người một cửa ải này, hấn không qua không được”. Nguyệt Bà Bà lại vừa cười vừa nói:

“Bất quá bọn ta không làm khó gì hấn, chỉ thử nghiệm ba cửa nho nhỏ”.

“Ba cửa ?” Bạch Y Linh phảng phất còn áy náy hơn cả chuyện người chồng tương lai của nàng:

“Ba cửa gì ?” “Cửa đầu đương nhiên là ngoại hình”. Nguyệt Bà Bà cười đáp:

”Còn cửa thứ hai ?

Đương nhiên là do lão đầu tử của ta khảo nghiệm võ công của hấn”.

Bà ta ngừng một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Cửa thứ ba đương nhiên là do lão thái bà ta lược trận.

- Cửa thứ ba là gì ?

“Kiểm tra thân thể”. Nguyệt Bà Bà đáp.

“Kiểm tra thân thể ?” Bạch Y Linh ngẩn người:

“Cách kiểm tra là gì ?” “Thoát y”. Nguyệt Bà Bà đáp:

“Đương nhiên là thoát y ! Nếu không thân thể làm sao mà kiểm tra ?” “Thoát y ?” Lần này Bạch Y Linh cũng giật mình:

“Kêu hấn cởi hết y phục, để cho bà kiểm tra ?” “Phải”. Nguyệt Bà Bà mặt vẫn nghiêm nghị.

“Có thể ... có thể hấn chịu thoát y, bà ... bà làm sao mà kiểm tra ?” Bạch Y Linh không biết dùng từ ngữ gì để đặt câu.

“Tùng tắc tùng tắc mà kiểm tra”. Nguyệt Bà Bà đáp:

“Nếu không ta làm sao biết hấn có bệnh gì không ?” Một nam nhân thoát hết y phục, để một nữ nhân đến kiểm tra, cho dù nữ nhân đó tuổi tác đã quá trăm, nhưng bà ta chung quy cũng là nữ nhân, chuyện đó bất cứ ai đều không khỏi có ý tứ ngượng nghịu.

Lời nói của Nguyệt Bà Bà làm cho mỗi một người đều giật mình một cái, đặc biệt là Diệp Khai, bởi vì mục quang của Nguyệt Bà Bà hiện tại phẳng phát như đôi bàn tay linh xảo đang lột trần quần áo bọn họ.

Bà ta phẳng phát đã nhận định Diệp Khai là trượng phu của Bạch Y Linh, cho nên trong mục quang đã ngập tràn ý vị muốn kiểm tra.

Diệp Khai khó nhọc lắm mới chịu đựng nổi đến lúc thị tuyển của Nguyệt Bà Bà rời khỏi mặt chàng, thở phào một hơi, sau đó chàng nghe Nguyệt Bà Bà hỏi Bạch Y Linh:

- Linh nhi be bé, người đã chọn vị nào ?

Bạch Y Linh một mực cúi đầu, mặt đỏ hồng, lẳng lặng ngồi đó, xem chừng bộ dạng rất ngượng ngùng, nhưng khóe miệng đã không khỏi hé nở vẻ hoan hỉ, nụ cười của nàng giống như con tiểu hồ ly vừa bắt được cả đàn gà.

Nàng thật ra thích ai ? Nàng tuyển chọn người nào ? Mọi người đều nhìn nàng, cả Phó Hồng Tuyết lúc bình thường trầm mặc ừ cũng nhìn không được muốn nhìn cho ra nàng muốn chọn ai ? Lạc Lạc Sơn hồi nãy phẳng phát đã say, hiện giờ lại chợt tỉnh táo như gần chết, trong đôi mắt lão dâng trào nhiệt khí của người trẻ tuổi.

Nguyệt Bà Bà nhìn Bạch Y Linh không nói tiếng nào, lại hỏi lần nữa:

- Nói đi ! Linh nhi be bé.

Bạch Y Linh càng cúi thấp đầu, mặt càng đỏ ửng, coi bộ rất mắc cỡ, lại trông rất đáng thương, tốn cả nửa ngày mới ấp úng “ừm” một tiếng, nhẹ đến mức giống như nói bằng mũi.

Nhưng một tiếng nhẹ đó lại đã làm cho tâm tình Lạc Lạc Sơn gần như gục ngã, toàn thân mềm nhũn, gần gục thẳng trên bàn.

“Là ai ?” Nguyệt Bà Bà hỏi.

Mã Không Quần luôn ngồi bên cạnh mỉm cười chợt mở miệng:

- Linh nhi còn chần chờ chưa nói ra là có nguyên nhân, ta đại khái có thể biết chút ít.

“Nguyên nhân gì ?” Nguyệt Bà Bà hỏi.

“Nàng sợ người được nàng tuyển lại không đáp ứng”. Mã Không Quần cười đáp.

“Ai không chịu ?” “Vạn nhất có người không chịu ?” Mã Không Quần hỏi.

“Ai không chịu, không đáp ứng, bọn ta giết hắn”. Truy Phong Tẩu ngưng cười, mục quang quét qua mặt từng người:

“Lời nói của ta, các vị đại khái đã nghe rõ chứ ?” Điều kiện tốt như vậy, người chống lưng tốt như vậy, người lại đẹp cực kỳ, còn có ai không chịu ? Diệp Khai biết có một người nhất định không chịu đáp ứng, bởi vì chàng đã nhìn thấy người đó đứng đây.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đứng dậy, không nói tiếng nào quay mình bỏ đi.

Nguyệt Bà Bà biến sắc:

- Người muốn làm gì ?

Phó Hồng Tuyết tuy dừng chân, đầu lại không quay lại, chỉ lãnh đạm nói ba chữ:

- Đem đã khuya.

Nói dứt lời, hấn lại dùng bộ pháp kỳ quái đặc biệt đi về phía cửa.

Mục quang của Nguyệt Bà Bà lộ xuất vẻ tàn độc, người Truy Phong Tẩu đã phóng đến cửa, chặn đường Phó Hồng Tuyết.

Đem đã khuya, đã đến lúc đi ngủ, cũng là ý không chịu đáp ứng, Phó Hồng Tuyết tuy không nói ra, nhưng mỗi một người đều hiểu ý tứ của hấn, Truy Phong Tẩu càng hiểu rõ hơn ai.

Lão chặn ngay cửa, đôi mắt be bé tuy không phát xuất những tia tàn độc như Nguyệt Bà Bà, lại đã dăng tràn sát khí.

Cửa bị chặn, Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước dừng lại, đôi mắt lãnh đạm của hắn lại vẫn đeo theo vẻ tịch mịch vô biên, lạnh lùng nghênh đón mục quang của Truy Phong Tẩu.

Đại sảnh im lìm tĩnh lặng đột ngột, vốn tràn đầy không khí hoan lạc, trong phút chốc đã biến thành chiến trường sát khí đằng đằng.

Dưới tình hình này, Mã Không Quần đáng lẽ có trách nhiệm phải dàn xếp chuyện tranh cãi, ngược lại, Diệp Khai lại phát hiện lão đang cười cười ngời yên, một chút ý tứ khuyên can cũng không có.

Phó Hồng Tuyết tuy bất động đứng đó, gân xanh trên tả thủ của hắn đã vòng lên, trong ánh mắt tịch mịch lạnh lùng lại phát lên một nỗi thống khổ, một nỗi thống khổ cổ xưa sâu sắc.

Mắt Truy Phong Tẩu lộ sát cơ, mặt lại cười tươi:

- Các hạ có phải muốn đi ngủ ?

“Phải”. Chỉ đơn giản một chữ hồi đáp.

“Muốn ngủ là không chịu đáp ứng ?” Truy Phong Tẩu lại hỏi.

Lần này Phó Hồng Tuyết không hồi đáp.

- Có lúc không hồi đáp là mặc nhận.

Truy Phong Tẩu hiểu, cho nên lão không những mắt lộ sát khí, cả thân thể đều bao bọc một thứ sát khí vô hình.

Nói đã nói rồi, can qua còn chưa động.

Người lại đã động.

Diệp Khai đột nhiên cười cười đứng kề bên Truy Phong Tẩu và Phó Hồng Tuyết:

- Đây là chuyện trọng đại, ta nghĩ cả đại tiểu thư cũng nhất thời vô phương quyết định, giờ này đã khuya, mọi người sao không đi nghỉ một đêm, có thể sáng hôm sau đại tiểu thư sẽ có quyết định ?

Truy Phong Tẩu quay đầu nhìn Diệp Khai, lại không nhìn mặt chàng, mà nhìn phương vị đứng của chàng, nhìn một hồi, đột nhiên mỉm cười:

- Được, được, người trẻ tuổi thời nay quả nhiên có chỗ cuồng ngạo của hắn.

- Không dám.

Diệp Khai xem ra tuy tùy tiện đứng ở đó, nhưng nơi đó lại không còn nghi ngờ gì nữa đã ngăn trở công lộ của Truy Phong Tẩu, cũng có thể phòng ngự Nguyệt Bà Bà công kích.

Vừa nhìn thấy chàng ưỡn ngực bước lên, trong mắt Nguyệt Bà Bà đã lộ xuất vẻ tiếc nuối, bà ta chợt thở dài đứng dậy.

“Trẻ người non dạ, còn nhiều cái nghĩ không ra”. Nguyệt Bà Bà diềm đạm thốt:

“Chẳng trách người thời nay đều sống không lâu”.

Bà ta tuy chỉ đứng lên, người có kinh nghiệm lại nhất định nhìn ra bà ta đã phá vỡ bộ vị mà Diệp Khai phong bế.

Bà ta vừa đứng lên, người Diệp Khai không động đây, ngón trỏ, ngón cái, và ngón giữa của bàn tay trái lại đã động ba lần.

Chỉ động ba lần thôi, mục quang của Nguyệt Bà Bà lại đã lộ xuất vẻ kinh hãi.

Xem chừng tùy ý phẩy ba cái, lại còn lợi hại hơn cả một kiếm trí mệnh của đại kiếm khách đương đại.

Lối giao thủ vô hình đó, cũng chỉ có những cao thủ như Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà mới nhìn ra, mới lãnh hội được.

Bốn người chợt chùng như bị người ta điểm huyết đứng bất động.

Cả gió chùng như cũng bất động, không khí trong đại sảnh một phiến ngưng trọng, ngoại trừ bốn người bọn họ ra, người khác tuy không tham chiến, lại phảng phất đã giao thủ trên trăm chiêu một mỗi hư thoát, mồ hôi lạnh trên trán chảy đầm đề, lưng áo cũng đã ướt đầm.

Cục thế đó cũng không biết đã duy trì bao lâu, phảng phất đã một thế kỷ sau mới thấy Bạch Y Linh cười một tiếng đứng dậy.

- Phong Công Công, Nguyệt Bà Bà, các người còn nói vậy nữa, ta ... ta ...

“Làm sao ?” Nguyệt Bà Bà lại cười hỏi.

“Đi ... đi chết”. Bạch Y Linh thốt.

“Không được chết”. Truy Phong Tẩu vội nói:

“Người mà chết, bọn ta làm sao mà nhận tội với lão ?” “Lão” đương nhiên là chỉ “Vương lão bá” của Bạch Y Linh.

“Các người bức bách người ta, xem ra ... tôi không ra gì”. Bạch Y Linh nũng nịu thốt.

“Vậy người muốn bọn ta làm gì ?” Nguyệt Bà Bà dịu dàng hỏi.

“Hiện tại đêm đã khuya”. Bạch Y Linh chớp chớp mắt:

“Hai vị lão nhân gia các người từ xa đến đã mệt nhọc, thôi thì đi nghỉ một đêm, sáng hôm sau nói cũng được”.

Mã Không Quần nãy giờ một mực trầm lặng quan chiến, lúc này chợt mở miệng:

- Đúng, hai vị lão tiên bối nghỉ một cái đã, chờ sáng mai nói sau !” Ánh trăng đêm nay không ngờ rất sáng, không ngờ cũng dịu dàng như nước mùa xuân ở Giang Nam.

Giang Nam xa xăm, ánh trăng lại càng xa xăm hơn, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trăng, còn Giang Nam ở đâu ?

Hồ Tam sinh trưởng ở Giang Nam, lại đã sống ở Biên Thành mười năm nay.

Mười năm nay, chưa từng trở về Giang Nam một lần, mỗi một lần say sưa, mỗi một lần mơ mộng nửa đêm, hẳn đều nghĩ về cố hương xa xăm.

Chùng nào mới có thể trở về cố hương ? Chùng nào mới có thể gặp lại mẹ cha ?

- Vì sao phải lưu lạc xa cách cố hương xa xôi như vậy ?

Đêm nay Tam lão bản của Vạn Mã Đường đặc biệt thưởng đãi người hầu kẻ hạ năm chục thùng rượu, Hồ Tam bao nhiêu đồng sự đã uống một trận đã điệu, mọi người chợt đề nghị đến Tương Tự Lâu ở tiểu trấn để “chơi” một chuyến.

Cho nên bọn chúng hiện tại năm người mới xuất hiện trên sơn lộ đi về hướng tiểu trấn.

Tuy đang mùa hè, gió đêm lại lạnh như lúc tàn đông.

Nhưng bọn Hồ Tam lại không cảm thấy lạnh chút nào, áo phạch ngực khơi khơi, không biết có phải là vì tử ý ? Hay là vì “nhiệt tình” ở Tương Tự Lâu ?

Trăng sáng vàng vạc, tận đầu sơn lộ mờ lung, phảng phất có một bóng người mờ lung.

Bóng người phảng phất vận toàn một màu đen thui, sắc mặt lại trắng nhợt đến mức không khác gì tử vong.

Có phải đại khái cũng là một tay đầu bếp ở Vạn Mã Đường ? Hồ Tam chuẩn bị nhìn kỹ coi người đó là ai ? Không ngờ còn có người một mình len lén đi ra tiểu trấn “chơi”.

Bọn Hồ Tam nói đuôi nhau đi, không đi được mấy bước, Hồ Tam mới phát giác người đối diện không ngờ không đi, gã chỉ đứng bất động giữa đường.

Khoảng cách giữa song phương tịnh không xa, bởi vì lúc đó hắn đã có thể nhìn rõ người trước mặt là ai.

Người đó toàn thân vận y phục đen tuyền, sắc mặt trắng nhợt, không ngờ chính là người đêm qua bị Hấp Huyết Quỷ cắn chết, Phi Thiên Tri Thù.

Gã không phải đã chết rồi sao ? Không phải đã bị mai táng rồi sao ? Hơn nữa là chính tay Hồ Tam đã mai táng, làm sao có thể trốn ra đây ? Trừ khi ... Hồ Tam chợt rùng mình một cái, hắn chợt nghĩ tới một truyền thuyết.

– Nghe nói, người bị Hấp Huyết Quỷ cắn chết, sang đêm thứ hai cũng có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ.

Vừa nghĩ đến truyền thuyết đó, bọn Hồ Tam nắm người toàn thân đều đã nổi da gà, trong mắt đều đã lộ xuất biểu tình khủng bố, nhưng mục quang lại ghim chặt trên mặt Phi Thiên Tri Thù.

Bởi vì lúc đó bọn họ đã nhìn thấy miệng Phi Thiên Tri Thù nhe ra, máu tươi từ khóe miệng rỉ rả, hai cái răng nanh không ngờ còn dài hơn cả nanh hổ, dưới ánh trăng mà nhìn, phẳng phất hai trụ tuyết ngàn năm không tan trên đỉnh núi.

Lần theo dòng máu tươi chảy rỉ, cổ họng Phi Thiên Tri Thù phát ra tiếng cười khàn khạc.

Người đầu tiên nghĩ tới bỏ chạy là Hồ Tam, hai chân của hắn không ngờ vẫn còn khí lực, không ngờ còn chạy rất nhanh.

Đương lúc bỏ chạy, hắn nghe bốn tiếng la thảm thiết, xem ra bốn gã đồng bạn đều bị Hấp Huyết Quỷ hút máu.

Hồ Tam không dám quay đầu nhìn, hắn sợ vừa quay đầu đã nhìn thấy Hấp Huyết Quỷ ở đằng sau rượt theo, ngay lúc đó, hắn chợt nghe đằng trước truyền lại một thứ thanh âm.

Một thứ thanh âm phẳng phất như đại bàng vỗ cánh.

Hắn nhin không được phải ngẩng đầu nhìn, hắn nhìn thấy Phi Thiên Tri Thù đang giang hai tay, giống như một con dơi đang giang hai cánh bay qua.

Hồ Tam kinh hãi mềm nhũn cả người, “phạch” một tiếng, đã ngồi bịch xuống đất, lúc đó Phi Thiên Tri Thù cũng đã đáp xuống, đáp ngay trước mặt hắn.

Hồ Tam không kịp nhìn rõ biểu tình trên mặt Phi Thiên Tri Thù, hắn chỉ nhìn thấy hai cái răng nanh rất dài, càng lúc càng nhe sát cổ hắn, sau đó bên cổ trái có cảm giác bị đâm đau điếng.

Nhìn kỹ mình, hắn phát giác huyết dịch từ cổ trái phun ướt cả thân mình, thân thể bắt đầu từ chân trở lên càng lúc càng tê dại, phẳng phất như một cái bịch không khí đang xì hơi.

Không lâu sau, cả người Hồ Tam nằm lì trên đất, lớp da như vỏ bánh bao nhăn nheo, sắc mặt trắng nhợt pha chút xám xịt, huyết dịch toàn thân hắn đã bị hút cạn.

Phi Thiên Tri Thù quăng xác Hồ Tam, ngửa mặt lên trời nghênh ánh trăng, máu tươi rướm đầy miệng, gã há miệng cười khàn khạc, sau đó người bay bổng như một con dơi tung cánh.

Bay vào trong bóng đêm vô tận.

8. Chàng Muốn Phục Rượu Nàng

Đêm hôm qua khi trở về phòng, nằm lên tới giường, Diệp Khai mới phát giác lưng mình bất tri bất giác đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nhớ lại nguyên hình trận chiến ngoài đại sảnh, nếu không phải Bạch Y Linh đứng lên giải nguy, Diệp Khai quả thật vô phương nghĩ ra hậu quả sẽ như thế nào ? Truy Phong Tẩu, Nguyệt Bà Bà từ năm mươi năm trước đã là cao thủ hàng nhất nhì trong võ lâm, tuy hiện tại niên kỷ đã cao, nhưng học vấn võ công lại không phân tuổi tác già cả hay niên thiếu.

Hơn nữa thái dương của Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà ẩn ẩn hiện hiện hồng quang, hiện tượng đó chỉ có nội công đã đạt đến mức “chuyển vận tự do” mới có thể xuất hiện.

Giao thủ nguyên hình trong đại sảnh, ngoài mặt xem ra phảng phất Diệp Khai đã chiếm ưu thế, nhưng Diệp Khai biết, trừ phi chàng tranh tiên xuất chiêu, hơn nữa lúc vừa xuất thủ phải dùng liền “Tiểu Lý Phi Dao”, nếu không chỉ sau năm mươi chiêu, Diệp Khai tất bại.

Chiếu theo tình hình đêm hôm qua mà nói, Mã Không Quần phảng phất không nhận ra Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà, càng không biết Bạch Y Linh và bọn họ rất quen thân.

Nhờ vào miệng của bọn Truy Phong Tẩu mới biết Bạch Y Linh mấy năm nay luôn luôn qua lại với bọn họ, còn có một vị “Vương lão bá” ở chung chỗ.

Dựa vào một điểm đó có lẽ có thể đã chứng minh Bạch Y Linh là Bạch Y Linh, không phải là Mã Phương Linh, nhưng Diệp Khai biết, nàng vẫn không thể nào là con gái độc nhất của Bạch Thiên Vũ.

Thân phận của nàng chỉ sợ cả Truy Phong Tẩu, Nguyệt Bà Bà, và còn có vị “Vương lão bá” đều không biết.

Nàng thật ra là ai? Nếu quả có thể biết thân phận của nàng, có lẽ có thể vạch trần bí mật lần này của Vạn Mã Đường. Nhưng chuyện đó nói thì dễ hơn làm. Nếu quả Bạch Y Linh quả thật là chìa khóa của mọi bí mật, sự phòng bị của nàng nhất định làm rất vững, muốn nghĩ tới giải khai, có thể phải trả một cái giá rất đắt.

Ánh dương dâng mọc từ hướng đông.

Mặt trời giống như đôi mắt mông lung của xử nữ mới tỉnh ngủ, đưa ánh mắt ngời sáng liếc diu dàng tình nhân đang nằm bên cạnh trên giường.

Bầu trời phương tây còn ẩn hiện một cụm mây xám âm u, bình minh đã từ đông phương chiếu rọi khắp phòng Diệp Khai.

Cả đêm chàng không ngủ, chàng không ngờ đã nghĩ chuyện cả đêm, nhưng ánh mắt lại không lộ chút mệt mỏi, trái lại có một thứ ánh sáng hưng phấn xuất hiện.

Chàng vươn vai ngồi dậy, ngồi ở bìa giường uốn éo cả sáu bảy chục tư thế kỳ quái, thân thể chàng giống như cọng mì lần theo tư tưởng của chàng mà cuộn cuộn quấn quện.

Nằm cứng đờ trên giường cả đêm, hơn nữa không đắp mền, tay chân đều đã lạnh ngắt trong khí lạnh Biên Thành.

Cho nên chàng vừa xuống giường đã mau chóng cử động những tư thế quái dị, làm đến tư thế thứ mười một, toàn thân chàng mới bắt đầu cảm thấy ấm áp, đợi đến lúc chàng dừng hẳn, chỉ cảm thấy tinh thần mình rất phấn chấn, mặt mày tươi tắn, tâm tình cũng thoải mái cực kỳ, phảng phất như một người đã ngủ một giấc thẳng giấc, tinh thần sung túc.

Diệp Khai hăng hái mở cửa phòng, ưỡn mình nghênh ánh dương quang khả ái.

Lá cây xào xạc, ánh mặt trời lấp lóe bắn rọi vào rừng cây.

Trên đất còn ẩm hơi sương, trên lá cây còn tàng đọng những giọt sương trong vắt.

Gió thổi về, cây rung động, lá lắc lư, sương rơi rớt.

Dẫm trên những giọt sương vừa thấm đất, Diệp Khai đã đi đến khu rừng âm u nguyên thủy phảng phất như tận đầu thế giới.

Rừng cây này nằm trên một sơn cốc núi non bao bọc, sơn thế đến chỗ đó đột nhiên trùng xuống, cho nên gió từ bên trên đổ dồn xuống liên tục.

Hiện tại tuy là mùa hè, tuy còn chưa đến tiết lá rụng, nhưng dưới đất đã có lá rơi.

Giống như một người thường thường có thể vì rất nhiều nguyên nhân mà phải rời xa gia đình của hắn, lá cũng thường thường có thể vì rất nhiều nguyên nhân mà phải rời cành.

Diệp Khai chậm chậm bước đi, chậm chậm đi vào nơi sâu thẳm nhất của khu rừng, nơi sâu thẳm xanh rì xa lánh hồng trần.

Gió vẫn lùa như trước, trong gió vẫn ngập tràn mùi lá cây mang đến từ núi xa như trước.

Mặt trời nóng bỏng tuy nhiều màu sắc, dương quang lại chiếu không thấu rừng cây nguyên thủy dày đặc đó, bốn bề một mảnh xanh rì đậm đặc, dày đặc đến mức không bao giờ tan biến, xanh thẳm giống như nước xuân Giang Nam.

Ngoại trừ một mảnh xanh rì và Diệp Khai ra, giữa thiên địa phẳng phất không còn gì khác, nhưng trong mỗi một âm ảnh đậm đặc, lại phẳng phất tiềm phục những con quái thú không biết tên, đang đợi chờ cơ hội xông ra chộp người xé xác.

Gió đùa lá động, lá động sương rơi.

Bước chân Diệp Khai đạp trên lá khô xào xạc, chàng đã nhìn thấy gò đất nhỏ.

Gò đất nhỏ vàng vọt, hoang lương vô hạn.

Một gò đất bình thường như vậy, cảnh tượng có thể quỷ bí như Phó Hồng Tuyết kể được sao ?

Diệp Khai không khỏi nghi hoặc nhìn cái gò đất, tử tử tế tế quan sát, đi một vòng bốn bề, vẫn nhìn không ra nó có chỗ quái dị nào.

Giơ tay sờ gò đất, thuận tay bóc một nhúm đất vàng, đất tuy ẩm, lại vẫn là đất vàng như những chỗ khác, đưa lên mũi ngửi thử, cũng có mùi như đất chỗ khác.

Diệp Khai nghiêng lòng bàn tay, để cho nhúm đất từ từ rơi xuống, trên mặt ngập tràn vẻ trầm tư.

- Có lẽ nào đã tìm lộn chỗ ?

Không thể được, trong tâm Diệp Khai phủ nhận, chàng lại nhìn gò đất một lần nữa, kỳ quái, sao không thấy tình cảnh mà Phó Hồng Tuyết kể ? Còn chưa đúng lúc ? Đáng lẽ cũng giống như Phó Hồng Tuyết, đến lúc trước bình minh, hoặc có lẽ gò đất này cũng bèn lên như thiếu nữ đang yêu, lúc trời sáng trưng sợ gặp người ta, chờ tối mới dám lộ diện.

Vừa nghĩ tới thiếu nữ đang yêu, Diệp Khai lại nhớ tới hôm qua ở Tương Tụ Lâu gặp Tô Minh Minh toàn thân vận bạch y, ánh mắt tịch mịch như oán phụ.

Đang nghĩ tới Tô Minh Minh, lúc môi Diệp Khai hé nở nụ cười mỉm, đã nghe thanh âm của nàng.

“Nghĩ không ra chàng cũng biết cái gò đất này”. Tô Minh Minh chột từ trong âm ảnh dày đặc bước ra:

“Càng nghĩ không ra chàng đối với cái gò đất này cũng có hứng thú”.

Nghĩ đến người, không ngờ lại có thể liền gặp được người, thật sự là một chuyện rất du khoái.

“Nàng sao lại biết gò đất này ?” Diệp Khai cười hỏi:

“Có lẽ nào nàng đối với gò đất này cũng có hứng thú ?” “Tôi đương nhiên có hứng thú”. Tô Minh Minh cũng cười cười:

“Tôi từ nhỏ đã mê truyền thuyết về cái gò đất này muốn chết”.

“Truyền thuyết gò đất ?” Tinh thần Diệp Khai rung động:

“Nàng có thể kể cho ta nghe không ? Để ta cũng mê muốn chết luôn”.

“Tôi có thể kể cho chàng nghe, nhưng chàng đền đáp tôi ra sao ?” Tô Minh Minh cười quả thật rất dễ nhìn.

“Mời nàng đi ăn”, Diệp Khai đáp:

“Hoặc giả mang nàng đi Giang Nam du ngoạn một phen”.

- Giang Nam ?

Giang Nam cũng chỉ bắt quá là hai chữ, nhưng nghe đến hai chữ đó, ánh mắt của Tô Minh Minh đã lộ xuất biểu tình như trong mộng, nàng chợt ngâm nhỏ:

”Trùng hồ điệp hiển thanh gia, hữu tam thu quế tử, thập lý hà hoa.

Khương quang lộng tình, lãng ca phiếm dạ, hi điều tẩu liên oa.

Thiên kỳ ủng cao nha, thừa túy thính tiêu cổ, ngâm thương yên hà.

Dị nhật đồ tương hảo cảnh, quy khứ phượng trì khoa ”.

“Đó là bài từ của Liễu Vĩnh Liễu Truân Điền”. Diệp Khai thốt:

“Người chưa từng đến Giang Nam, đều nghĩ đến Giang Nam, nhưng nếu quả nàng đã đến Giang Nam, nàng có thể lại hoài niệm Biên Thành”.

Trong mắt Diệp Khai chợt lộ xuất một nỗi sầu ly khác.

Sầu nhớ nhà.

Mộng của chàng ở Giang Nam.

Giang Nam ở trong mộng của chàng.

Trong mộng của chàng tràn đầy sự bi thương của lãng tử và sầu ly của du tử.

Giang Nam tĩnh lặng mỹ lệ, Giang Nam trong hạnh hoa yên vũ, những mái chèo vời vời giữa Giang Nam đa kiều đa thủy đa sầu.

Thanh âm của Tô Minh Minh cũng biến thành xa vời như Giang Nam:

- Cố hương của chàng là Giang Nam ?

“Giang Nam là nơi ta lớn lên”. Diệp Khai điềm đạm đáp.

- Vậy gia hương của chàng ở đâu ?

Ở đâu ? Biên Thành.

Biên Thành là quê nhà của Diệp Khai.

Biên Thành là nơi chôn nhau cắt rốn của chàng.

Biên Thành cũng có trong mộng chàng, chỉ là ác mộng.

Ác mộng tuy đã xa, Biên Thành lại vẫn như xưa, còn người ? Vợ chồng Bạch Thiên Vũ – cha mẹ của Diệp Khai, bọn họ đã ... Diệp Khai đột nhiên dùng hết sức lắc lắc đầu, phảng phất muốn rũ sạch ác mộng, sau đó chàng lại cười.

“Lãng tử tứ hải là nhà, lưu lãng khắp nơi, người ở đâu, nhà ở đó”. Diệp Khai cười thốt:

“Kể truyền thuyết gò đất cho ta nghe đi !” Trong hoang mạc bốc nhiệt như lò lửa, không ngờ mình vẫn có thể thấy tuyết trắng nhấp nhóang trên núi cao xa xa.

Đang lúc mình nóng gần chết, tuyết phong xa xăm vẫn vọng nhìn.

Chỉ có ở Biên Thành, mình mới có thể nhìn thấy kỳ cảnh như vậy, đợi đến lúc mình thân tại Biên Thành, tận mắt nhìn thấy kỳ cảnh đó, cho dù mình không phải là người Tây Tạng, mình cũng có thể hiểu thấu tư tưởng của người Tây Tạng vì sao mà lãng mạn như vậy ? Thần bí như vậy ? Ảo không như vậy ?

Thứ tư tưởng đó tuyệt không phải một sớm một chiều có thể tạo thành, trải qua trăm ngàn sinh hoạt vừa lãng mạn, vừa thần bí, vừa mỹ lệ, mới có thể sản sinh nhiều thần thoại như vậy.

Có những thần thoại mỹ lệ nhất, lãng mạn nhất, cũng có thứ thần thoại thần bí nhất, quỷ dị nhất, khủng bố nhất, là “Thiên Niên Ác Linh”.

“Cổ xưa tương truyền, ở biên duyên mặt đất, ở tận đầu thế giới, có một ngọn núi còn cao hơn cả trời”. Thanh âm của Tô Minh Minh phảng phất đã đến ngọn núi đó:

“Trên núi không những có băng tuyết vạn cổ bất hóa, có kỳ thú trăm năm mới gặp một lần, hơn nữa còn có yêu ma còn đáng sợ hơn cả ác quỷ”.

“Nàng nói đó có phải là Thánh Mẫu Phong không ?” Diệp Khai hỏi.

“Phải”. Tô Minh Minh lại nói:

“Yêu ma trên núi là Thiên Niên Ác Linh, nó không những có thể nhập vào bất cứ vật gì, thậm chí đã luyện thành hình người”.

Ánh mắt thán oán của nàng chợt lộ xuất một thứ tia sáng kỳ quái, phảng phất đang dăm dăm vọng khứ một nơi xa xăm vừa thần bí, vừa yêu dị, vừa tà ác.

Diệp Khai phảng phất cũng bị thần tình của nàng làm cho mê hoặc.

“Ngày đó khi Thiên Niên Ác Linh luyện thành hình người, nó đã đi đến khu đồi núi này, thống trị người ở đây”. Tô Minh Minh kể:

“Người ở đây bị đày làm nô dịch cho nó gần một trăm năm, mới xuất hiện một vị cứu tinh, mới xuất hiện một vị Thần Tiên Sứ Giả”.

“Thần Tiên Sứ Giả ?” Diệp Khai hỏi.

“Thần Tiên Sứ Giả đến đây đấu với Thiên Niên Ác Linh bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới nhờ vào một cái chén phép thần tiên mà giam Thiên Niên Ác Linh ở trong gò đất này”.

“Trấn áp ?” Diệp Khai lại hỏi:

“Không phải giết chết ?” “Thiên Niên Ác Linh giết không chết, nó chỉ bị cái chén phép giam giữ”. Tô Minh Minh đáp:

“Thần Tiên Sứ Giả nói với người ở đây, cái gò đất này tuyệt không thể đào bới, nếu không có thể giúp cho Thiên Niên Ác Linh trốn thoát”.

“Vậy Thiên Niên Ác Linh đó cho tới nay vẫn còn bị giam trong cái gò đất này ?” Diệp Khai nhìn cái gò đất nhỏ nhỏ bình bình phàm phàm:

“Nó đã bị giam bao nhiêu năm ? Một trăm năm ?” “Bốn trăm năm mươi sáu năm”. Tô Minh Minh đáp:

“Nó đã bị giam ở đây bốn trăm năm mươi sáu năm”.

“Bốn trăm năm mươi sáu năm ?” Diệp Khai kinh ngạc:

“Nàng làm sao mà nhớ rõ vậy ?” “Tôi có tính qua”. Tô Minh Minh chợt cười đáp:

“Tổ phụ của tôi lúc tôi còn nhỏ có kể cho tôi nghe, Thiên Niên Ác Linh bị bắt vào năm sao chổi xuất hiện cách đây sáu lần”.

“Sao chổi xuất hiện cách đây sáu lần ?” “Năm nay là lần thứ bảy”. Tô Minh Minh đáp:

“Mỗi bảy mươi sáu năm lại xuất hiện một lần, cách đây sáu lần là bốn trăm năm mươi sáu năm rồi”.

“Sáu lần trước ? Sao chổi ?” Diệp Khai trầm tư, qua một hồi rất lâu lại hỏi:

“Vậy nàng có biết lúc Thiên Niên Ác Linh xuất hiện cho tới lúc bị Thần Tiên Sứ Giả trấn áp là bao nhiêu năm không ? Năm nó xuất hiện có phải cũng là năm sao chổi xuất hiện không ?” “Không biết”. Tô Minh Minh đáp:

“Chỉ biết năm Thiên Niên Ác Linh xuất hiện, trên trời có dị tượng”.

- Dị tượng ?

Dị tượng kiểu nào ? Có phải cũng là dị tượng sao chổi quét qua bầu trời ? Diệp Khai nhớ mang máng người đời xưa gọi sao chổi là “tảo bả tinh”, bởi vì nó không những có một cái đuôi rất dài như cây chổi, hơn nữa mỗi lần nó xuất hiện đều mang đến bất hạnh.

Năm nay nó lại mang đến nỗi bất hạnh gì ? Người chết sống lại ? Truyền thuyết cổ xưa, ác linh cổ xưa ?

Gò đất đó có thật sự có một ác linh cổ lão không ? Nó thật sự còn sống sao ?

Ánh mặt trời diễm lệ xuyên qua tầng cây, chiếu rọi bóng lá cây rung rinh trên gò đất.

Đối diện một cái gò đất phổ phổ thông thông như vậy, Diệp Khai thật sự khó tin được truyền thuyết của nó.

Trên thế gian nếu quả thật sự có thứ Thiên Niên Ác Linh đó tồn tại, người trên giang hồ hà tất phải khổ luyện võ công làm gì ? Hà tất phải tranh cường đoạt lợi làm gì ?

Võ công của mình có cao tới đâu cũng dùng được gì chứ ? Thế lực của mình có lớn tới cỡ nào cũng có thể làm gì được chứ ? Cũng không qua được ma chướng của Thiên Niên Ác Linh.

Truyền thuyết quý bí như vậy, thần thoại quái dị như vậy, Diệp Khai không biết có nên tin ? Hay không tin ? Chàng không khỏi mê hoặc.

Đôi mắt tịch mịch như oán phụ của Tô Minh Minh ngưng thị nhìn Diệp Khai:

- Chàng đang hoài nghi những truyền thuyết đó ?

“Không phải hoài nghi, ta đơn giản khó có thể tin được”. Diệp Khai cười khổ:

“Đó vốn chỉ là truyền thuyết cổ xưa mỹ lệ, không ai tận mắt chứng kiến, có ai có thể tin nó là thật ? Hay là giả ?” Tô Minh Minh chợt lộ xuất một nụ cười thần bí:

- Là thật hay là giả ? Sự thật nằm trong gò đất này, bọn ta sao không đào lên xem sao ?

- Đào lên ?

Tô Minh Minh gật gật đầu.

Diệp Khai chuyển mục quang liếc gò đất thêm lần nữa, trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Đó xem ra là biện pháp duy nhất để giải khai sự mê hoặc.

Chàng ngẩng đầu nhìn Tô Minh Minh, nói tiếp:

- Nàng không sợ bên trong thật sự có Thiên Niên Ác Linh ?

“Không cần biết có cái gì”, Tô Minh Minh chợt hiển lộ thần tình cuồng nhiệt:

“Từ nhỏ tôi đã mong đợi có ngày hôm nay”.

“Lấy gì đào ?” Diệp Khai cười cười:

“Dùng hai tay ?” Dùng hai tay cũng có thể đào, nhưng quá phí thời gian, cũng may Tô Minh Minh đang mang theo công cụ, nàng vác ra đằng sau gốc cây hai cây cuốc.

Diệp Khai không ngờ nàng lại mang đến hai công cụ, không khỏi cười khổ:

- Xem ra nàng đã sớm chuẩn bị trước, nàng đã sớm tính là ta sẽ giúp nàng đào.

Tô Minh Minh không hồi đáp, nàng chỉ cười nhẹ, đưa một cây cuốc cho Diệp Khai, hai người vác cuốc triển khai hành động.

Bóng cây đung đưa, cuốc bổ lên xuống, mồ hôi từng giọt thấm đượm trên trán, rót thấm đất đai vốn đã ẩm ướt từ trước.

Càng đào bới, vẻ cuồng nhiệt trên mặt Tô Minh Minh càng minh hiển. Nhân thân tịch mịch ai oán đan dệt lẫn những tia sáng hưng phấn, tản phát một thứ kích thích không tên tuổi, càng làm tăng thêm mỹ lực của nàng.

Nàng đào còn hăng hái hơn cả Diệp Khai, xem ra truyền thuyết cổ lão đó đã mọc rễ trong tâm nàng, nàng đối với việc giải khai bí mật ngàn năm này còn vội vã hơn cả Diệp Khai.

Diệp Khai đương nhiên cũng muốn biết bí mật của cái gò đất này, nhưng mục đích không giống nàng, nếu quả chiếu theo Phó Hồng Tuyết mà nói, cái gò đất này có thể bắn ra một thứ tia sáng biến thành người, vậy thì trong cái gò đất này nhất định có giải thích hợp lý, hoặc có trang trí hợp lý.

Diệp Khai muốn biết là một điểm đó, nhưng gần đây chuyện chàng đụng phải, mỗi một chuyện làm sao có thể dùng hai chữ “hợp lý” để giải thích được ? Một cái gò đất tùy tùy tiện tiện, đi đâu cũng có thể thấy, thật sự tàng ẩn Thiên Niên Ác Linh sao ?

Thật sự bắn ra những tia sáng biến thành người sao ? Ngày đã quá giữa trưa, gió càng ì ảm.

Tiếng gió gào hú, gió thổi thân thể như đao chém.

Gò đất rất mau chóng bị xói thành bình địa, để lộ một bản đá xanh.

“Xem ra Thiên Niên Ác Linh đó bị đè thành một bản đá xanh”. Diệp Khai nhìn bản đá cười nói.

“Không phải bị đè thành bản đá xanh, mà là bị đè dưới bản đá đó”. Tô Minh Minh cũng cười nói.

Quy trước bản đá xanh, Diệp Khai và Tô Minh Minh không khỏi liếc nhìn nó một cái.

Nếu quả thật sự có Thiên Niên Ác Linh, bản đá xanh đó là chìa khóa nhất nó, tuy vội vàng muốn biết bí mật thiên niên đó, nhưng chân chính đến lúc khẩn yếu quan đầu, hai người cũng không tránh khỏi do dự một chút.

Vừa nhìn thấy ánh mắt bừng cháy của Tô Minh Minh, Diệp Khai nhẹ nhàng thốt:

“Nâng lên !” Gồng chân rùn hông, song thủ tích tụ khí lực toàn thân, dùng hết sức nhấc một cái, “cách cách”, bản đá xanh vẫn còn nặng cực kỳ.

Mặt mày Tô Minh Minh đã vì dùng hết sức mà đỏ hồng. Cũng may Diệp Khai vẫn còn lực khí, gia tăng nội lực thêm chút nữa, sau đó mới nghe một tiếng “cách”, bản đá xanh đã đẩy về một bên.

Không có khói trắng, không có tia sáng, cũng không có âm thanh lạ lẫm gì, chỉ có một mùi hôi xộc vào mũi.

Tô Minh Minh che mũi thoái lui hai bước:

- Hôi quá !

Diệp Khai tuy không che mũi thoái lui, mũi lại cũng nhú lại, chàng giơ tay quạt quạt trước mặt mình, sau đó định nhân nhìn xuống động, chàng đã bắt đầu nhú mày.

Tô Minh Minh nhìn thấy chàng nhú mày, cũng cố quên mùi hôi, lập tức bước tới nhìn xuống, không khỏi thoát miệng thốt:

- Không có gì hết !

Bản đá xanh vừa hé, bên dưới không có gì hết, chỉ có một đường động sâu dài, trong động trong động cả một con kiến cũng không thấy, nói gì tới Thiên Niên Ác Linh.

“Sao lại có thể thế được ?” Tô Minh Minh tròn xoe mắt, vẻ nhiệt tình trong mắt đã dần dần tan biến.

“Có lẽ Thiên Niên Ác Linh chịu không được tịch tịch, đã sớm trốn thoát”. Diệp Khai lại cười một tiếng.

“Phí bao nhiêu khí lực, kết quả cái gì cũng không thấy”. Tô Minh Minh thất vọng thốt.

- Tuy cái gì cũng không thấy, lại đã có thể ăn.

“Có thể ăn ?” Tô Minh Minh ngây người:

“Ăn cái gì ?” - Ăn cơm !

Đồ ăn còn chưa bưng ra, Tô Minh Minh ngó quán cơm một cái, sau đó lại hỏi Diệp Khai:

- Tại sao lại không đến chỗ anh rủ tôi mà ăn ? Trong Tương Tụ Lâu cái gì cũng có, tại sao lại không đến đó ăn ?

“Nếu quả Tiêu tiên sinh anh rể của nàng thấy ta và nàng cùng đi, bảo đảm y nhất định nói với nàng ta là một tên háo sắc, đó là cái phiền thứ hai, còn muốn nghe cái phiền thứ hai không ?” - Có cái phiền thứ hai sao ?

“Ồ đây có thể tránh gặp người quen”. Diệp Khai cười đáp:

“Bởi vì ta muốn phục rượu nàng”.

“Phục rượu tôi ?” Trên mặt Tô Minh Minh hiển lộ biểu tình kinh ngạc, cả đứa trẻ ba tuổi đều có thể nhìn thấy là giả bộ:

“Tại sao lại muốn phục rượu tôi ?” “Con trai muốn phục rượu con gái, thông thường đều có cả trăm thứ lý do”. Diệp Khai đáp:

“Ta dám bảo đảm với nàng, cả trăm lý do đó đó tuyệt đối không hay bằng một lý do của ta”.

- Lý do của chàng là gì ?

“Đến lúc đó nàng sẽ biết”. Diệp Khai cười thần bí.

Tô Minh Minh lại muốn hỏi, lúc đó tiểu nhị đang bưng ra rượu thịt bày trên bàn, cho nên nàng chỉ còn nước ngậm miệng, đợi đến lúc tiểu nhị bỏ đi rồi, nàng nói vội:

- Chàng không nói, tôi không uống.

- Nếu quả nàng muốn biết, chỉ còn một biện pháp.

- Biện pháp gì ?

“Uống trước đã”. Diệp Khai cười đáp:

“Chỉ có trước hết uống rượu, nàng mới có thể biết lý do của ta là gì ?” Rượu đã rót, chén đã trong tay, người đã cạn chén.

Người còn chưa say, rượu đã gần hết.

Bọn họ đã uống quá một canh giờ, lại không say chút nào, đặc biệt là Tô Minh Minh, nàng càng uống, nổi tịch mạch trong mắt lại càng nồng đậm, nồng đậm đến mức phảng phất như nước sâu trăm trượng.

Vừa uống cạn chén thứ nhất, Diệp Khai đã biết hôm nay muốn phục rượu Tô Minh Minh là chuyện không thể được, nếu quả giữ cho mình không bị say là may mắn cho chàng lắm rồi.

Uống một chén rượu, ăn một miếng đồ ăn, đó là phương thức uống rượu của Tô Minh Minh, qua một canh giờ, ít ra cũng đã uống ba chục chén hơn.

Ba chục chén rượu, ba chục miếng đồ ăn, Diệp Khai quả thật hoài nghi bao nhiêu rượu thịt đó lại có thể chui hết vào bụng Tô Minh Minh, nhìn nàng mảnh mai, sức ăn không ngờ lại mạnh như vậy.

Diệp Khai rượu thì còn có thể uống, đồ ăn lại đã không dám lãnh giáo, chàng vuốt vuốt mũi mình, lắc đầu thở dài.

“Chàng thở dài chuyện gì ?” Tô Minh Minh hỏi.

“Ta thật là một nam nhân rất ngu xuẩn”. Diệp Khai thốt:

“Không ngờ còn muốn phục rượu một nữ nhân lớn lên ở vùng biên thùy”.

Chàng lại thở dài:

- Ta có phải là tự mình chịu tội hay không chứ ?

Tô Minh Minh cười khúc khích:

- Mới uống có một canh giờ, chàng đã không uống nổi nữa ?

“Là ăn không nổi”. Diệp Khai cười đáp:

“Còn uống ? Uống thêm ba canh giờ nữa, đại khái còn ráng cầm cự được”.

Chàng ngẩng đầu nhìn nàng, lại hỏi:

- Còn nàng ?

Tô Minh Minh không đáp liền, nàng trước hết cười, trước hết uống một chén, rót đầy chén, sau đó mới nhìn chàng:

- Chàng có biết tôi từ hồi mấy tuổi đã bắt đầu uống rượu không ?

- Mười lăm ?

“Mười ba”. Tô Minh Minh đáp:

“Lúc tôi mười ba tuổi, đã có rất nhiều người muốn phục rượu tôi”.

“Kết quả ra sao ?” Diệp Khai hỏi:

“Bị phục rượu mấy lần ?” – Câu hỏi đó, chỉ cần là nam nhân, đại khái đều muốn biết.

“Nếu tôi nói chưa từng bị phục rượu, thì là lời gạt người”. Tô Minh Minh cười đáp:

“Chỉ có một lần”.

“Một lần ?” Diệp Khai lắc đầu thở dài:

“Một lần không phải đã đủ trầm trọng sao”.

Tô Minh Minh đương nhiên biết ý tứ của Diệp Khai, nàng cười cười, mới nói:

- Lần đó là tiệc cưới của anh rể của tôi và chị tôi, tôi bị chị tôi phục rượu.

- Bị thư thư nàng phục rượu ?

- Phải.

“Tửu lượng của nàng đã đủ kinh người, thư thư của nàng còn đáng sợ hơn cả quỷ sao ?” Diệp Khai hỏi.

“Thư thư của tôi vốn ở Lạp Tát nổi danh là tửu công chúa”. Tô Minh Minh đáp.

“Lạp Tát ?” Diệp Khai ngăn người:

“Nàng nói đó có phải là Lạp Tát thánh địa trong mắt trong tim người Tây Tạng không ?” - Còn có Lạp Tát nào khác sao ?

- Nàng và thư thư của nàng đều xuất sinh từ Lạp Tát ?

“Cũng đã lớn lên ở đó”. Tô Minh Minh đáp:

“Thư muội bọn tôi hai người có thể bảo đảm là thổ kế của Lạp Tát”.

“Thổ kê ?” Diệp Khai lại ngây người.

“Đó là từ hình dung”. Tô Minh Minh cười đáp:

“Người sin ra lớn lên ở đất Lạp Tát, đều gọi là thổ kê”.

Trời đất quay cuồng, cát đá bắn bay, cơn bão cát cuộn cuộn quấn quện.

Thực vật ở đất Biên Thành này, đại khái rất ít thứ không dính tới cát, ăn một miếng rau, là ăn một miếng cát, đó cũng là một điểm đặc sắc của Biên Thành.

Cũng may cái cửa sổ bọn Diệp Khai đang ngồi ăn kê bên có dán một lớp giấy dày, cho nên cát rơi vào đồ ăn rất ít.

Song cửa không những che được bão cát, cũng có thể làm giảm uy lực của ánh mặt trời nóng bỏng, nhưng nhiệt ý lại càng nồng thắm hơn.

Không có gió, cũng không đẩy được sức nóng đi.

– Trên thế gian này có rất nhiều sự tình đều có dạng như vậy, lợi điểm cũng có cái hại, cho nên làm người cũng bất tất quá cân nhắc nặng nhẹ.

Diệp Khai gạt mồ hôi trên trán, dùng tay thay quạt, chu miệng thở hổn hển.

Đại khái đã là “thỏ kê” sinh trưởng bao lâu ở đây, đã quen với khí hậu này, Tô Minh Minh không những không đổ một giọt mồ hôi, mặt cũng không đỏ, hơi thở cũng không hổn hển.

“Xem ra chàng đáng là thỏ kê ở Giang Nam”. Tô Minh Minh cười thốt:

“Hiện giờ mới bắt đầu vào mùa hè, chàng đã có bộ dạng như vậy rồi, đợi đến lúc thật sự là mùa hè, chàng làm sao mà chịu được ?” “Ăn cơm canh nguội”. Diệp Khai cũng cười cười:

“Ta chỉ còn nước trảm mình trốn trong nước”.

Khi Tô Minh Minh vừa muốn phá lên cười, nàng chợt nghe một thanh âm phảng phất như tiếng em bé gái vọng từ ngoài cửa.

“An tâm, đến lúc đó, người có lẽ không còn ở nơi chó chết này”.

Vừa nghe thấy thanh âm đó, Tô Minh Minh đã nhìn thấy một tiểu lão thái bà be bé đột nhiên đứng trước mặt mình.

Diệp Khai đương nhiên biết người đó là ai, nhưng chàng thật sự không tưởng tượng thấu Nguyệt Bà Bà tại sao lại xuất hiện ở đây ? Tô Minh Minh không nhận ra lão thái bà nhỏ người đó, nàng chưa từng gặp quá lão thái bà kỳ quái đó, hơn nữa cũng chưa từng nghĩ là mình sẽ gặp một người kỳ quái như vậy.

Lão thái bà nhỏ bé đó nhìn không những đặc biệt già, còn đặc biệt nhỏ, có những chỗ nhìn già hơn bất cứ một ai rất nhiều, có những chỗ nhìn lại nhỏ bé hơn bất cứ một ai rất nhiều.

Lão thái bà đó thật sự rất già, rất nhỏ bé, nhưng làn da trên mặt bà ta lại vẫn giống như em bé, vừa trắng vừa trơn, trắng đến đỏ hồng, trơn như đậu hủ, hơn nữa thanh âm của bà ta không ngờ vẫn kiều nhu như thiếu nữ xuân thì.

Tô Minh Minh vừa phát giác ra lão thái bà đó đã gần như phải cười toe toét, bởi vì nàng phát hiện lão thái bà đó đang dùng một thứ ánh mắt rất ái mộ mà nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai từ hồi mười ba mười bốn tuổi đã bắt đầu bị người ta nhìn chăm chăm, đặc biệt là nữ nhân, đến lúc ba mươi một tuổi vẫn thường bị người ta nhìn chăm chăm, bị các thức các dạng nữ nhân nhìn chăm chăm, chàng đã sớm có tập quán bị người ta nhìn, nhưng từ đêm qua lúc bị lão thái bà nhỏ bé đó nhìn cho tới giờ, chàng không ngờ còn có thể có ý ngượng nghịu.

Đặc biệt là hiện tại, chàng không ngờ lại bị Nguyệt Bà Bà nhìn đến mức có chút không thoải mái, xem ra mặt mày phảng phất đã nóng bừng lên.

“Bà nhìn cái gì ?” Diệp Khai thật sự nhịn không được phải hỏi.

“Nhìn người”. Nguyệt Bà Bà đáp lời.

Diệp Khai cố ý thở dài:

- Ta đã già rồi, bà nhìn ta làm gì ?

Nguyệt Bà Bà cũng cố ý thở dài:

- Ta đã là lão thái bà rồi, không nhìn lão già thì nhìn ai ?

Tô Minh Minh vốn không muốn cười, lại nhịn không được phải há miệng cười, nàng đột nhiên phát hiện lão thái bà nhỏ bé này thật sự cực kỳ lý thú.

9. Tình Già

“Bà khỏe chứ ?” Tô Minh Minh thật sự nhịn không được muốn nói chuyện với lão thái bà be bé đó.

“Ta rất khỏe”. Nguyệt Bà Bà đáp:

“Khỏe phi thường, khỏe hơn trước”.

“Quý tính của bà là gì ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Vì quý can gì mà đến đây ?” “Ta không phải họ Quý, đến đây cũng không phải vì quý can gì”. Nguyệt Bà Bà đáp:

“Ta đến đây chỉ là vì làm một chuyện tuyệt không phải là chuyện quý can ”.

- Chuyện gì ?

“Người đoán coi”. Nguyệt Bà Bà nháy nháy mắt giống như một hài tử:

“Người đoán ra thì ta cúi đầu lạy người ba ngàn sáu trăm cái”.

“Dập đầu nhiều vậy mệt lắm”. Tô Minh Minh lắc lắc đầu:

“Tôi không muốn bà dập đầu, tôi cũng đoán không ra bà đến đây làm gì”.

“Người đương nhiên đoán không ra”. Nguyệt Bà Bà cười thốt:

“Người có đoán suốt đời cũng đoán không ra”.

- Vậy sao bà không nói ra ?

- Ta nói ra người cũng không tin.

- Bà nói thử coi.

“Được, ta nói”. Nguyệt Bà Bà chợt quay người đối diện Diệp Khai:

“Ta đến đây, chỉ bắt quá vì ta muốn người thoát y, nhìn người kỹ càng”.

Tô Minh Minh mỉm cười, nàng vốn đáng lẽ nên ngẩn người, nhưng nàng lại cười, bởi vì nàng chưa từng nghe qua một chuyện buồn cười hoang đường như vậy, nàng căn bản không tưởng tượng được mình lại nghe được chuyện này.

Diệp Khai lại cười không nổi.

Chàng vốn đáng lẽ nên cười, thông thường chàng đụng phải mấy chuyện này đều có thể cười, nhưng hiện tại chàng lại cười không nổi, bởi vì chàng quá hiểu con người của Nguyệt Bà Bà, hiểu bà ta thích gì làm đó.

Truy Phong Tẩu cố chấp, Nguyệt Bà Bà ngang ngược.

Vừa nghĩ tới điểm đó, Diệp Khai đã cười không nổi, nhưng chàng vẫn gắng gượng treo một nụ cười gượng trên mặt, không cười còn đỡ, vừa cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

“Ngần vạ lần không nên có biểu tình như vậy”. Nguyệt Bà Bà dịu dàng nói với chàng:

“Làm vậy da thịt mau lão hóa lắm”.

“Ta thà tình nguyện mình hiện tại đã chín chục tuổi”. Diệp Khai cười khổ.

Tô Minh Minh chợt thu vén nụ cười, dùng một thái độ rất nghiêm chỉnh hỏi Nguyệt Bà Bà:

- Bà thật sự muốn chàng thoát y để nhìn kỹ ? Ngay bây giờ ? Ở đây ?

“Hiện tại không được sao ? Ở đây có gì không ổn ?” Nguyệt Bà Bà nheo mắt nhìn Tô Minh Minh.

Diệp Khai vội nói:

- Không được, cũng không ổn.

Nguyệt Bà Bà quay đầu lại hỏi:

- Tại sao ?

”Linh nhi be bé của bà còn chưa nói rõ chọn ai, làm sao bây giờ lại đi khám được ?

Đó là không được”. Diệp Khai đáp:

“Cho dù nàng ta có nói ra, giữa nơi công chúng sáng trưng như vậy, bà còn cảm thấy ổn thỏa sao ?” “Được”. Nguyệt Bà Bà thốt:

“Ta có thể để cho người tâm phục khẩu phục”.

Nói còn chưa dứt lời, Nguyệt Bà Bà đột nhiên biến mất cũng mau như hồi nãy tiến vào, nếu không phải còn một đầu thơm quế hoa xức trên tóc lưu lại, Tô Minh Minh có thể đã nghĩ mình uống say quá cho nên có ảo tưởng.

Diệp Khai cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, chàng gơ tay sờ ngực coi tim đập mạnh tới cỡ nào, sau đó lại rót rượu mong đề nén được nỗi hoang mang.

“Bà ta thật sự có thể bắt chàng thoát y sao ?” Tô Minh Minh đợi cho chàng uống xong một chén mới hỏi.

“Nếu nàng biết bà ta là ai, thì nàng sẽ biết bà ta có thể”. Diệp Khai đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

- Bà ta là ai ?

- Nàng có nghe qua cái tên Truy Phong Tẩu chưa ?

“Truy Phong Tẩu ?” Tô Minh Minh đáp:

“Chưa nghe”.

- Còn Nguyệt Bà Bà ?

Tô Minh Minh lắc lắc đầu:

- Tôi chỉ biết có người tên Diệp Khai, là một tên tiểu quỷ, lão thái bà muốn cởi đồ của hắn, hắn không ngờ lại sợ muốn chết.

Nàng căn bản vốn không biết Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà là người nào, làm sao hiểu được Diệp Khai tại sao lại sợ ? Cho nên Diệp Khai cũng không muốn giải thích nữa, chàng chỉ còn nước cười khổ, chỉ còn nước uống tiếp.

Tô Minh Minh lại phảng phất không muốn dừng lại, nàng lại hỏi tiếp:

- Chàng hồi nãy nói Linh nhi be bé là ai vậy ? Là nữ nhân ? Trẻ hay già ?

Nếu quả Diệp Khai không chịu đem chuyện xảy ra đêm hôm qua kể cho nàng nghe, chàng đừng mong có ngày an bình, cho nên Diệp Khai đem hết chuyện đêm hôm qua kể từ đầu tới cuối.

Nghe Diệp Khai tự thuật xong, cả người Tô Minh Minh đột nhiên hăm nhập trong vòng trầm tư, tay nàng cầm chén rượu lại không uống, mục quang ngưng thị nhìn xa xăm.

Diệp Khai đối với biểu hiện của nàng cảm thấy rất kỳ quái, chuyện phát sinh đêm hôm qua không có quan hệ gì tới nàng, những người đương trường đêm hôm qua cũng không có liên quan gì tới nàng, nàng vì sao sau khi nghe chuyện lại có thần tình như vậy ?

Nàng đang nhìn xa xăm, Diệp Khai đang nhìn nàng, hai người lẳng lặng ngồi đó, cũng không biết qua bao lâu sau, Tô Minh Minh mới động đậy, mới mở miệng.

“Vương lão bá ?” Thanh âm của nàng phảng phất truyền đến từ xa xăm:

“Có thể nào là quái lão đầu đó ?” “Quái lão đầu ?” Diệp Khai hỏi:

“Quái lão đầu nào ? Nàng biết lão ?” Tô Minh Minh cuối cùng cũng thu hồi mục quang, cuối cùng cũng nâng chén uống cạn, nhưng thanh âm của nàng lại phảng phất còn đình lưu ở một nơi xa xôi.

“Trong Lạp Tát thành có Bồ Đạt Lạp Cung của Đạt Lai Hoạt Phật, cách Bồ Đạt Lạp Cung khoảng một trăm năm mươi dặm có Cáp Khắc Bốc Lý Sơn, trên Cáp Khắc Bốc Lý Sơn có Hâu Viên ”. Tô Minh Minh đáp:

“Chủ nhân Hầu Viên là một quái lão đầu, đại khái đã cỡ trăm tuổi, lão họ Vương, trẻ nít ở Lạp Tát đều gọi lão là Vương lão bá”.

“Hầu Viên ? Vương lão bá ?” Diệp Khai nhíu mày có vẻ mừng rỡ:

“Vị Vương lão bá đó rất thích khí ?” “Nào chỉ thích thôi. Ông ta đối với khí đơn giản đã đến mức cuồng điên, đến mức si dại”. Tô Minh Minh cười đáp:

“Trong đình viện của ông ta ít nhất cũng có trên một ngàn con khí, đủ loại các thức các dạng khí đều có, có loại thậm chí chàng nằm mộng cũng tưởng không được có loại như vậy”.

Nàng chợt lộ xuất một thứ biểu tình thần bí, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tôi còn nghe nói ở đó có một loại khí, thân thể tuy là thân khí, nhưng đầu lại là đầu người.

“Đầu người ? Thân khí ?” Diệp Khai ngẩn người.

- Đúng, hơn nữa còn biết nói chuyện.

“Trên thế gian có loại khí như vậy sao ?” Mặt mày Diệp Khai nghi hoặc:

“Nàng có tận mắt chứng kiến không ?” “Không”. Tô Minh Minh đáp:

“Bất quá những đứa trẻ cùng trưởng thành với tôi đều thề thốt đã tận mắt thấy qua, hơn nữa còn nghe nó nói chuyện”.

Một quái lão đầu trăm tuổi, một đình viện đầy khí, một loại khí đầu người thân khí có thể nói tiếng người, đem những thứ đó hợp lại thành một, khác nào một bức họa ?

“Hơn nữa tôi còn nghe nói trong Hầu Viên còn có một đôi vợ chồng rất bé nhỏ trú ngụ, và một vị tiểu cô nương”. Tô Minh Minh lại thêm lời.

“Đôi vợ chồng rất nhỏ bé ? Một vị tiểu cô nương ?” Diệp Khai đối với chuyện này càng lúc càng có hứng thú.

“Cho nên hồi nãy tôi nghe chàng kể đến vị Bạch Y Linh và Vương lão bá đó, trong đầu tôi sực nhớ đến cảnh tượng Hầu Viên”. Tô Minh Minh thốt:

“Đợi đến lúc chàng kể về đôi vợ chồng be bé đó, tôi dám khẳng định Bạch Y Linh nhất định là vị tiểu cô nương trú ngụ trong Hầu Viên”.

“Rất có khả năng”. Diệp Khai ngẫm nghĩ.

Tô Minh Minh đột nhiên ghé đầu sát mặt Diệp Khai:

- Chàng có muốn đi coi không ?

- Coi cái gì ?

“Coi Hầu Viên”. Tô Minh Minh đáp:

“Coi con khí biết nói”.

Muốn, đương nhiên là muốn, không muốn thì là con rùa đen rụt cổ.

Sau khi ly khai đại sảnh, Phó Hồng Tuyết đi về hướng trở về phòng, nhưng hần tịnh không vào phòng ngủ.

Hần vừa tiến nhập phòng mình, sau khi đóng cửa, lập tức phóng người qua cửa sổ, nhảy lên nóc nhà, hần ngồi trên đó lẳng lặng quan sát tàn hai nén nhang, đợi đến lúc đã xác định mọi người đều đã về phòng an nghỉ, hần mới phóng về hướng phòng Mã Phương Linh.

Hần bước đi tuy kỳ quái vụng về, nhưng một khi thi triển kinh công, lại khinh linh mỹ diệu.

Không hơi không tiếng tấn tốc lọt vào phòng Mã Phương Linh, vừa vào là bất động, đợi cho ánh mắt thích ứng với bóng tối trong phòng, hần mới từ từ đi về phía giường, leo lên giường, vừa nằm xuống đã nhắm mắt, xem chừng giống như đang ngủ.

Hắn thật sự vào đây ngủ sao ?

Đêm nay có sao, ánh sao lợt lạt, có trăng, ánh trăng cũng rất lợt lạt, lợt lạt rắc trên mặt đất, rắc trên giấy dán cửa sổ.

Trăng không tiếng, sao cũng không lời.

Trong phòng Mã Phương Linh rất tĩnh lặng, Phó Hồng Tuyết đã ngủ sao ?

Hiện tại đã nửa đêm, là giờ mọi người ngủ ngon, cũng là giờ bọn trộm cướp bắt đầu hoạt động.

Trên giấy trắng dán cửa sổ chợt xuất hiện một bóng người, y đứng ngoài song cửa phảng phất đang nghe ngóng xem trong phòng có người hay không, qua một hồi rất lâu, y mới rời khỏi song cửa.

Dưới ánh trăng, bóng người đó vận bộ đồ dạ hành đen đúa, cả đầu cũng bịt kín, chỉ để lộ đôi mắt hữu thần.

Hiện tại đôi mắt đó đang nhìn vào phòng, nguyệt quang lợt lạt lác rắc trên mặt đất, lác rắc trên mặt bàn, lại lác rắc không đến bìa giường bên tường.

Trong mắt hắc y nhân để lộ vẻ mãn ý, phi thân một cái, người đã tiến nhập vào phòng, xoay tay đóng cửa sổ, một bước như tên bắn, người đã đến trước bàn trang điểm.

Y phảng phất rất rành cách bày biện trong đây, giơ tay mở ngăn tủ thứ ba bên trái, thò tay thám thính bên trong, chỉ một lúc sau đã rút ra một vật.

Y cả nhìn cũng không thèm nhìn, đem vật đó nhét vào ngực, đóng ngăn tủ lại, quay người định bỏ đi, nhưng y chợt phát hiện trước song cửa sổ đã có một người đứng đó.

Ánh mắt của người đứng đó rất đen, lại rất lạnh, sắc mặt trắng nhợt, tay cũng trắng nhợt, đao trong tay hắt lại đen sì.

Đen sì như tử vong !

Hắc y nhân còn chưa đến cửa, Phó Hồng Tuyết đã phát giác, trong bóng đêm ảm ảm ước ước đã nhìn thấy khóe miệng hắc y nhân hé một nụ cười lạnh.

Hắn đêm nay đến phòng Mã Phương Linh là vì đợi chờ khoảnh khắc đó, hồi sáng hắc y nhân quăng một cọng tóc bạc trước mặt Bạch Y Linh, hắc tin đêm nay hung thủ nhất định có thể có hành động.

Quả nhiên hắc y nhân đoán không sai.

Hắc y nhân đối diện hắc y nhân chỉ để lộ ánh mắt, Phó Hồng Tuyết nhìn không ra y là ai, duy nhất chỉ có thể xác định một điểm, y là nam.

Hai người chỉ chạm ánh mắt một lần, hắc y nhân lập tức quay mình tìm đường chạy, đợi đến lúc y chạy đến cửa, lại phát hiện Phó Hồng Tuyết đã đứng ở đó.

Nhân quang lạnh lẽo, đao đen sì.

“Người không nên làm như vậy”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

- Ta không nên ?

“Người không nên để ta đeo cái tội danh này”. Phó Hồng Tuyết nói rất chậm rãi, phảng phất sợ y nghe không rõ.

Hắc y nhân đột nhiên trầm mặc, người của y không động đậy, chỉ thấy tròng mắt của y phát xuất những tia chớp hoang mang, phảng phất đang đắn đo, lại phảng phất đang sợ hãi.

Phó Hồng Tuyết không động đậy, mục trung cũng không lóe chớp, hắc y nhân chỉ lạnh lùng nhìn y.

Không biết qua bao lâu sau, hắc y nhân chợt thở dài nhẹ nhõm, từ từ rút đằng sau lưng ra một thanh đao.

Một thanh đao khảm đầy châu báu, đẹp đẽ bắt mắt.

Y cẩn thận nhìn thanh đao trong tay, phảng phất như đang nhìn tình nhân của mình, y dùng hữu thủ vuốt ve vỏ đao, dịu giọng:

- Ta mười lăm tuổi bắt đầu luyện đao, năm nay đã năm mươi hai tuổi, tròn tròn ba mươi tám năm rồi. Ta mỗi ngày đều mộng tưởng có thể trở thành thiên hạ đệ nhất khoái đao.

- Chỉ cần là người giang hồ, ai ai cũng đều từng có thứ mộng tưởng đó.

“Nhưng ta biết mộng tưởng của ta tuyệt đối không thể thực hiện được”. Hắc y nhân thốt:

“Bởi vì ta quá thích hưởng thụ”.

Một điểm đó có thể nhận biết từ binh khí của y.

Đao chỉ dùng để giết người, tịnh không phải dùng để biểu thị địa vị thân phận của mình.

Một thanh đao khảm đầy châu báu, có lúc không bằng một thanh đao phổ phổ thông thông.

Đao của hắc y nhân châu quang bảo khí.

Đao của Phó Hồng Tuyết đen sì.

Nhưng hai thanh đao đó có một điểm tương đồng.

- Hai thanh đao đều là đao, là đao giết người.

Hai người có phải cũng đồng dạng có một điểm tương đồng ?

- Cả hai đều là người, đều là kẻ giết người ?

Trong mắt của hắc y nhân tản mát một tia sáng mộng mơ, nhìn châu báu trên vỏ đao đăm đăm.

“Có một mộng tưởng vô phương thực hiện được, đương nhiên là có mộng tưởng thứ nhì”. Thanh âm của hắc y nhân phảng phất đã lạc vào mộng cảnh:

“Chỉ tiếc mộng tưởng thứ nhì của ta cũng vô phương thực hiện được”.

“Rạng” một tiếng, thanh âm đao rút ra khỏi vỏ đồng thời vang lên cùng giọng nói của y, trong mắt của y lộ xuất một thứ kích thích thống khổ vô phương hình dung.

Một thứ kích thích thống khổ y vĩnh viễn vô phương quên được.

Y đột nhiên cuồng hồng, đột nhiên huy đao.

- Lúc huy đao là lúc tử vong.

Lúc y bạt đao, Phó Hồng Tuyết không động.

Lúc y huy đao, Phó Hồng Tuyết cũng không động.

Đợi đến lúc đao của y cách yết hầu của Phó Hồng Tuyết chưa tới năm tấc, Phó Hồng Tuyết phảng phất cũng không động, bởi vì y tịnh không nhìn thấy đao quang.

Y phảng phất chỉ nghe thấy một tiếng đao rất nhỏ, rất khan, rất nhu, rất mỹ, lại rất xa vời.

Đợi đến lúc y nghe thấy tiếng đao, trong mắt y đã thất lạc Phó Hồng Tuyết, thất lạc trời, thất lạc đất, thất lạc tất cả.

Đến lúc y thấy lại, y phát hiện mình đã nằm trên vũng máu của mình, Phó Hồng Tuyết đang đứng trước mặt y.

Hắc y nhân chợt phát giác trong ánh mắt lãnh đạm của Phó Hồng Tuyết có một tia đồng tình thống khổ.

Hắn thống khổ cái gì ? Hắn thống khổ mình đã giết người ?

Hắn đồng tình cái gì ? Hắn đồng tình với cái chết của hắc y nhân ?

Hắc y nhân nhìn Phó Hồng Tuyết, chợt cười thốt:

- Nếu quả người không lộ khăn trên đầu ta, ta bảo đảm người tuyệt đối đoán không ra ta là ai.

“Ta biết”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Ta biết người là ai”.

“Người biết ?” Hắc y nhân kinh ngạc:

“Người biết ta là ai ?” Phó Hồng Tuyết không hồi đáp y, chỉ đưa mắt nhìn số nữ trang trong vũng máu.

- Một dao của Phó Hồng Tuyết không những rạch phá yết hầu của hắc y nhân, đồng thời cũng rạch đứt y phục của y.

- Vật hắc y nhân hồi nãy lấy nhét trong ngực, là châu bảo hiện tại nằm trong vũng máu.

Huyết dịch đỏ tươi, châu bảo sáng lạn.

Hắc y nhân ngưng chú nhìn châu bảo trong máu tươi, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói:

- Người quả nhiên đã biết ta là ai.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, tia đồng tình trong mắt càng sâu đậm.

Tả thủ của hắc y nhân run rẩy thò ra, bầu lấy số châu bảo trong vũng máu.

Châu bảo tinh oanh như sao sáng, máu tươi diễm lệ như tường vi, những giọt máu lăn theo châu bảo lại nhỏ hòa trong vũng máu.

Hắc y nhân dùng hữu thủ tháo khăn che mặt xuống, sau đó đem châu bảo gói trong khăn, gói cẩn thận, phẳng phất muốn đem cái bọc đó làm lễ vật giao cho tình nhân sơ luyện.

Nguyệt quang như sóng mắt tình nhân vuốt ve trên mặt hắc y nhân.

Người vĩnh viễn vô phương thực hiện mộng tưởng thứ hai đó, không ngờ lại là Lạc Lạc Sơn.

Lạc Lạc Sơn đem gói châu bảo từ từ giơ lên:

- Mộng tưởng của ta vô phương thực hiện, người có thể giao cái gói này cho nàng không ?

- Được.

Phó Hồng Tuyết tiếp nhận gói châu bảo, dùng giọng nói khẳng định đáp lời:

- Ta nhất định giao trước mặt nàng.

- Đa tạ.

Đó là câu nói cuối cùng trong đời Lạc Lạc Sơn.

Nhìn Lạc Lạc Sơn chết hư thoát, nỗi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết càng nồng đậm hơn.

- Lạc Lạc Sơn đến phòng của Mã Phương Linh tịnh không phải vì y là hung thủ giết nàng, không phải muốn đến để hủy diệt chứng cứ.

- Lão đến đó, chỉ bất quá vì muốn lấy những thứ nữ trang đó.

- Đem tặng cho một nữ nhân vừa mỹ lệ vừa trẻ trung, một nữ nhân lão nghĩ nàng có thể thích lão.

Phó Hồng Tuyết nhìn Lạc Lạc Sơn, trong tai lại vang lên một câu nói của Bạch Y Linh đêm qua:

“Người trẻ tuổi tuy tuấn tú, nhưng kinh tế không ổn định !” Vì câu nói đó !

Lạc Lạc Sơn không ngờ đã nghĩ “thần ái tình” giáng lâm trên người lão, không ngờ nghĩ tới đến đây trộm châu bảo tặng cho Bạch Y Linh.

Việc làm này có lẽ nào là biểu hiện yêu thương ? Phó Hồng Tuyết không khỏi thở dài.

Nếu quả có người nói, ái tình chân chính chỉ có một lần, không có lần thứ hai, lời người đó nói cho dù là danh ngôn, cũng không phải là chân lý.

Bởi vì ái tình có thể biến chất, biến thành tình bằng hữu, biến thành tình thân ruột thịt, biến thành tình lệ thuộc ý lại, thậm chí biến thành cừ hận.

– Ái và hận vốn chỉ là một ý niệm.

Có thể biến đổi, có thể quên lãng.

Đợi đến lúc ái tình thứ nhất phai mờ dần, thông thường có thể có lần thứ hai, lần thứ hai thông thường cũng có thể biến thành đồng dạng chân thật như lần thứ nhất, đồng dạng thâm sâu, đồng dạng đầm mật, đồng dạng thống khổ.

Ái tình càng không phân biệt trẻ già.

Người trẻ tuổi tuy dám yêu dám hận, cuồng nhiệt nồng nàn, người già cũng có thể mê man trong ân ái như vậy, có thể để ái tình phủ mờ đầu óc.

Thậm chí đối với ái tình còn “thành” hơn so với người trẻ tuổi.

“Thành” tâm “thành” ý mà yêu, bất chấp sinh mệnh mà yêu, chỉ tiếc một phần “thành” của người lớn tuổi thông thường có thể bị lợi dụng, bị gạt gẫm.

Không những bị người ta lợi dụng, có lúc thậm chí có thể bị cả mình lợi dụng.

Lạc Lạc Sơn là dạng đó.

Lão đã nghĩ Bạch Y Linh đối với lão có “ý tứ”, cho nên lão “thành” tâm muốn đi tiếp nhận một phần “tình” đó.

– Năm tháng già cõi, đã là một chuyện rất bi ai, tại sao còn muốn đi nếm vị đắng của trái khổ tình đời ?

Yêu có thể tạo ra tất cả, cũng có thể hủy diệt tất cả !

Yêu !

Tất cả đều là vì “yêu” !

10. Nguy Cơ Của Phó Hồng Tuyết

Bình minh.

Nỗi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết vẫn còn chưa phai nhạt.

Hắn khổ sở tịnh không phải vì Lạc Lạc Sơn chết, mà là vì thứ “ái tình” không còn đường chọn lựa đó.

Hắn cũng từng trải qua thứ kinh nghiệm đó, hắn cũng từng xung động bất chấp tất cả như vậy.

Tuy hiện tại bao nhiêu chuyện xưa đều đã xa vời như sao trên trời, lại vẫn như giò bọ bám víu thâm sâu đến tận cốt tủy của hắn, ngày đêm không ngừng gặm nhấm thân người hắn.

Hắn không biết lúc nào mới có thể quăng bỏ nỗi thống khổ như giò bọ gặm nhấm đó.

Lần theo ánh dương quang, Phó Hồng Tuyết nhúc nhích thân hình cứng đờ của mình, thị tuyến của hắn chợt dừng lại trên ánh mặt trời chiếu xuyên qua giấy bồi cửa sổ, hắn đột nhiên nhớ về những tia sáng bắn ra từ gò đất.

“Người lẽ nào không cảm thấy cái gò đất đó là chìa khóa cho tất cả mọi bí mật ?” Đó là câu nói đêm hôm qua lúc Diệp Khai bỏ đi đã nói, tuy không phải là một câu làm người trong mộng kinh tỉnh, lại không còn nghi ngờ gì nữa là một con đường chính xác.

Trời tuy đã sáng, xa xa tuy có tiếng gà gáy, mặt đất vẫn còn trầm lặng một phiến mông mông lung lung xám xịt.

Phó Hồng Tuyết đã bước xuống giường, tả thủ vẫn nắm chặt cán đao đen sì.

Đen sì như tử vong, đen sì như bóng đêm vô biên.

Hắn lại dùng bộ pháp kỳ dị vung về đó đi tới hướng cửa phòng, đang chuẩn bị mở cửa, đột nhiên phát hiện cửa chợt mở rộng ra.

Cửa không phải bị gió thổi tung, cửa bị người ta mở ra.

Người mở cửa là một lão đầu be bé, là Truy Phong Tẩu.

Phó Hồng Tuyết không thất kinh, một chút biểu tình kinh ngạc cũng không có, phẳng phất đã sớm biết Truy Phong Tẩu lúc nào cũng có thể mở tung cánh cửa đó.

Truy Phong Tẩu cười hì hì nhìn hấn:

- Còn sớm.

“Có chuyện gì ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên là có chuyện”. Truy Phong Tẩu cười thốt:

“Không có chuyện ai lại sáng sớm đứng trước cửa phòng người ta mà đợi”.

Phó Hồng Tuyết nghiêng người nhường đường cho Truy Phong Tẩu tiến vào phòng, hấn chậm chậm ngồi xuống đối diện Truy Phong Tẩu:

- Chuyện gì ?

“Ta và lão thái bà của ta kết hôn đã bao nhiêu năm nay, cả trứng gà cũng không sinh nở được, cho nên bọn ta coi Bạch Y Linh như là đứa con ruột thịt chính mình sinh ra”. Truy Phong Tẩu đáp:

“Cho nên chuyện chung thân đại sự của nó, bọn ta có phải nên thận trọng từng chút không ?” - Chuyện đó và ta có quan hệ gì ?

“Đương nhiên là có quan hệ”. Truy Phong Tẩu đáp:

“Linh nhi be bé của bọn ta nếu quả tuyển người, không lẽ không có quan hệ tới người ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

“Gia thế, bối cảnh, xuất thân, những thứ đó đều không trọng yếu”. Truy Phong Tẩu thốt:

“Một nữ nhân muốn có sinh hoạt hạnh phúc, tất phải cần trọng phu ôn nhu thông cảm, chủ yếu hơn là trọng phu phải có một thân thể kháng kiện, có vậy thì khi sinh con mới có thể có thể chất kháng kiện”.

Truy Phong Tẩu phẳng phất đang dạy Phó Hồng Tuyết cách làm chồng Bạch Y Linh.

“Có chồng kiện kháng thì hạnh phúc quá lớn”. Truy Phong Tẩu cười cười:

“Ngàn năm trước cũng vậy, ta tin rằng ngàn năm sau cũng có ý tưởng như vậy”.

Lão nhìn Phó Hồng Tuyết cười cười, lại nói tiếp:

- Cho nên vì hạnh phúc của Linh nhi be bé của bọn ta, bọn ta tất phải trước tiên kiểm tra thân thể chồng nó một lần, điểm đó người có đồng ý không ?

“Có một điểm không biết người có hiểu rõ không ?” Phó Hồng Tuyết chậm chậm đáp lời.

- Điểm gì ?

“Các người một bên tình nguyện tự nói tự làm”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Có bao giờ dẫn đo coi người ta có đáp ứng hay không ?” “Không ai có thể không đáp ứng”. Truy Phong Tẩu đáp:

“Linh nhi be bé của bọn ta đẹp đẽ, điều kiện hồi môn lại quá tốt, không đáp ứng là khờ dại”.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn lão, lạnh lùng thốt:

- Người hiện tại đừng phải người không đáp ứng.

Nói xong, Phó Hồng Tuyết đứng lên, lại nhắm cửa bước ra, lần này Truy Phong Tẩu không cản đường, lão chỉ nói:

- Có chuyện người trước hết nên lắng nghe, rồi hãy quyết định đi hay không đi.

Phó Hồng Tuyết dừng chân:

- Người cứ nói.

“Năm mươi năm trước, vợ chồng bọn ta tuy danh động giang hồ, nhưng ba mươi năm nay sau khi bọn ta thoái xuất giang hồ, cũng không để ý tới chuyện trên giang hồ nữa, võ công đương nhiên cũng có giảm sút”. Truy Phong Tẩu điềm đậm thốt:

“Hà huống giang hồ rộng lớn có bao nhiêu người mới xuất hiện, không tiến tất thoái, đó là đạo lý nhất định”.

Lão đứng lên, chậm chậm đi đến trước mặt Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Nhưng nếu quả gặp lúc tất yếu, hai vợ chồng già bọn ta vẫn có thể động thủ, cho dù đánh không lại người ta, cho dù có thể vì vậy mà chết, bọn ta cũng vẫn cam tâm tình nguyện.

Lão chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết, sau đó gần từng tiếng:

- Hiện tại người đã minh bạch ý tứ của ta chưa ?

Câu nói đó có ý khác:

“Hiện tại người còn muốn đi không?”, hay “Nếu quả người không đáp ứng, vậy thì bọn ta chỉ còn nước động thủ”.

Phó Hồng Tuyết hiểu, Truy Phong Tẩu đương nhiên biết hẳn hiểu, lão nhìn thấy Phó Hồng Tuyết sau khi nghe hết câu nói của lão, một chút hành động cũng không có, cho nên miệng lão đã nhếch một nụ cười.

Nụ cười của lão còn chưa hoàn toàn lộ xuất, lão đột nhiên nghe Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta tuy không phải là nam nhân hồ đồ, nhưng tính khí của ta lại giống hệt một con lừa.

Phó Hồng Tuyết cũng gần từng tiếng:

- Bây giờ ở đây ?

Hiện tại động thủ ở đây ? Hay là đổi chỗ khác ? Ý tứ câu nói đó, Truy Phong Tẩu đương nhiên hiểu rõ, cho nên nụ cười trên mặt lão đã ngay đơ, trong mắt cũng bắn ra những tia hung mãnh.

Không có gió, không khí phảng phất trong phút chốc đã ngưng kết.

Phó Hồng Tuyết không động, mục quang vẫn lãnh đạm như trước.

Truy Phong Tẩu cũng không động, hai tay không buông thông, trên giang hồ tuy không có truyền thuyết lão sử dụng binh khí gì, nhưng Phó Hồng Tuyết lại đã biết, bởi vì hẳn đã cảm thấy luồng sát khí phát từ trên binh khí của lão.

Kiểm khí âm hàn so với băng tuyết còn lạnh hơn, kiếm khí từ trên mình Truy Phong Tẩu bắn ra, bản thân con người lão còn bén nhọn hơn cả kiếm.

Bản thân lão là một thanh kiếm.

Phó Hồng Tuyết xuất đạo hơn mười năm, có thể nói đối thủ dạng nào cũng đều đã từng đụng đầu, kỳ trung tự nhiên có những danh gia kiếm thuật kiếm pháp độc đáo.

Kiểm pháp của những người đó có khinh linh, có khoái tiện, có ngoan lạt, nhưng vô luận là người nào, cũng đều phải đợi đến lúc rút kiếm đâm ra mới có thể làm cho người ta có cảm giác bị uy hiếp.

Nhưng Truy Phong Tẩu trong giây phút này, lão không những kiếm vẫn còn chưa xuất thủ, thậm chí cả hình dạng của kiếm cũng đều không biết ra sao, Phó Hồng Tuyết lại đã cảm thấy kiếm khí ép người của lão.

Không có gió, nhưng tà áo của Truy Phong Tẩu lại đã phất phơ bay bổng, cước bộ của lão không động, nhưng Phó Hồng Tuyết càng có cảm giác lão phảng phất đã di động.

Phó Hồng Tuyết sở dĩ có cảm giác như vậy là vì Truy Phong Tẩu đem toàn thân khí lực hóa thành một cổ kiếm khí, người khác chỉ có cảm giác kiếm khí của lão bức nhân, lại quên đi sự tồn tại của bản thân lão.

Người lão đã dung hòa với kiếm thành một thể, sung mãn trong phòng, sung mãn giữa thiên địa, cho nên lúc lão bất động cũng như là đang động, lúc động cũng như là bất động.

Phó Hồng Tuyết chung quy đã phát hiện khí phách kiếm phách của vị tiền bối danh tiếng đó, tuyệt không phải là hư danh không xứng đáng.

Đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết muốn động, đã không còn kịp nữa, toàn thân hắn đều bị vây phủ trong kiếm khí bức người của Truy Phong Tẩu.

Hắn cả đời đối địch không dưới trăm lần, mỗi lần đều đợi sau khi đối phương động thủ rồi hắn mới xuất đao, bởi vì đao pháp hắn luyện vốn là dĩ bất động chế động, lấy chậm chế nhanh.

Nhưng lần này hắn thật sự đang hối hận hồi nãy tại sao không xuất thủ trước.

Hắn chợt phát giác đao pháp mình luyện đã mất hẳn tác dụng trước mặt Truy Phong Tẩu.

Lúc Phó Hồng Tuyết hối hận tại sao không bạt đao trước, cũng là lúc Diệp Khai nhìn thấy Nguyệt Bà Bà tiến vào cái quán nhỏ. Đồng thời vào lúc đó, tại nơi sâu thẳm nhất của phiến rừng âm u nguyên thủy, nơi cái gò đất đã bị Diệp Khai khai quật đó vốn là một lỗ hổng trống không, đột nhiên phát xuất tiếng vọng hưởng, phảng phất có người bên trong chuyển vận bánh xe răng cưa.

Qua một hồi, tiếng vọng đình chỉ, tiếp theo đó phát xuất một tràng tiếng rít “chít chít”, một con khỉ từ dưới lỗ nhảy ra, nhảy lên bìa động.

Đôi mắt khỉ linh mãnh nhìn ngó bốn phía, sau đó song thủ chụp chuyền đông tây, rít loạn “chít chít” phóng vào rừng rậm.

Khi con khỉ đã phóng xa đại khái cỡ một trượng, dưới động bỗng bay vọt lên một sợi dây dài, “vút” một cái, không thương không tiếc tròn giữ con khỉ đang bôn đảo.

Song thủ của con khỉ rắng nói lỏng sợi dây thắt trên cổ, nhưng rắng tới cỡ nào cũng không nói ra được, càng làm cho nó nhảy dựng gào rít.

Dưới động tối đen đột nhiên truyền ra một thanh âm già cỗi hư nhược vô lực:

- Quai Quai, không nên ra ngoài chạy loạn, về nhà chơi.

Tiếng nói vừa vọng ra, sợi dây dài đã giật về mau mắn, “vút” một tiếng, người con khỉ bay bổng bị kéo vào trong động.

Tiếng “chít chít” còn chưa dừng hẳn, trong động lại truyền ra tiếng bánh xe răng cưa chuyển động.

Một hồi sau, khu rừng âm u lại khôi phục sự tĩnh lặng, phảng phất nãy giờ không có gì xảy ra.

Tay trắng nhợt, chưởng băng lãnh, đao đen sì.

Phó Hồng Tuyết không những toát mồ hôi đầm lòng bàn tay, trên trán cũng lấm tẩm xuất mồ hôi lạnh, hắn đã bị kiếm khí vô hình áp bức đến mức gần như ngộp thở.

Song thủ của Truy Phong Tẩu vẫn thẳng đơ, cước bộ vẫn như động mà bất động, sát khí ngút thiên địa, không khí càng lúc càng hỗn浊.

Hô hấp của Phó Hồng Tuyết cũng càng lúc càng nặng nề, hắn biết mình tuyệt đối vô phương sống quá nửa nén nhang.

Nhưng hắn đã vô phương động đây, cho dù có thể động, vừa động là chết.

Bất động thì sao ? Bất động cũng chết.

Lúc đó Diệp Khai và Tô Minh Minh đã đang trên đường tới Lạp Tát.

Đang lúc giữa ngo.

Mặt đất bát ngát không thấy bên bờ, cát lấp lánh như bột vàng.

Mặt đất vô tình ! Hoang hàn, lãnh khốc, lạnh tàn khốc, nóng tàn khốc, nhưng một mảnh đất vô tình đó cũng có chỗ khả ái của nó, giống như nhân sinh.

Trong nhân sinh tuy có bao nhiêu là chuyện không như ý, bao nhiêu vấn đề không thể giải thích.

Nhưng là nhân sinh tất còn có chỗ khả ái.

Diệp Khai và Tô Minh Minh kề vai đứng giữa hoang mạc, vọng nhìn mặt đất phản chiếu dương quang.

“Đi thêm một canh giờ, bọn ta có thể đến nơi đó”. Tô Minh Minh thốt.

“Nơi nào ?” Diệp Khai hỏi:

“Hầu Viên ?” - Tử Cảnh.

- Tử Cảnh ?

“Nơi đó là cửa ngõ vào Lạp Tát”. Mực quang của Tô Minh Minh lác lỏng xa xăm:

“Cũng là nơi yêu ma quỷ quái xuất hiện trong truyền thuyết”.

- Ồ ?

“Người Tây Tạng muốn xuất nhập tử cảnh, đều kết bạn thành đám mà đi”. Tô Minh Minh nói:

“Đọc đường còn phải quăng tiền hai bên”.

- Tại sao ?

- Mua chuộc đám quỷ quái đó.

Diệp Khai cười cười:

- Tưởng không ra yêu ma quỷ quái cũng tham tiền.

Tô Minh Minh thu hồi mực quang từ xa xăm, quay đầu nhìn chàng:

- Đi hay không đi ?

- Đi thì sao ? Không đi thì sao ?

“Đi thì bọn ta đợi ở đây, đợi đến lúc có người muốn qua, kết bạn cùng đi”. Tô Minh Minh đáp.

“Không đi thì quay đầu, trở về tiểu trấn ?” Diệp Khai hỏi.

- Phải.

Diệp Khai không trả lời câu hỏi đó liền, chàng đưa thị tuyến nhìn xuyên qua gió cát, vọng về phía rặng núi xa xa, nhìn một hồi rất lâu mới nói một chữ:

- Đi.

- Thật ?

- Thật.

“Được”. Tô Minh Minh thốt:

“Vậy thì bọn ta giăng lều ở đây đợi người tới”.

“Không, bọn ta đi bây giờ”. Diệp Khai chậm chậm xen lời.

“Đi bây giờ ?” Tô Minh Minh ngăn người:

“Hai người bọn ta ?” Diệp Khai gật gật đầu.

“Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đi hai người như bọn ta qua Tử Cảnh”. Tô Minh Minh thốt.

“Bây giờ đã có”. Diệp Khai cười một tiếng:

“Phàm chuyện gì đều có lần đầu, bọn ta khai phá kỷ lục, không phải là chuyện rất thống khoái sao ?” “Cái gì quá thềm muốn”, Tô Minh Minh thốt:

“Tử vong càng quá lộ liễu”.

Nói chưa dứt lời, nàng đã theo Diệp Khai đi về phía Tử Cảnh.

Tâm lý mỗi người cũng có Tử Cảnh, một Tử Cảnh rất khó vượt qua.

Nếu quả mình nhất định phải vượt qua, nhất định có thể đả thương tới nhân tâm.

Trong tâm có Tử Cảnh, người thương tâm.

Người ở trong Tử Cảnh, đã không thể thương tâm.

Người thương tâm có lúc muốn chết, nhưng người chết lại không còn có thể thương tâm.

Chỉ có người chết mới không thể thương tâm.

Không khí ngưng kết, sát khí bao trùm thiên địa.

Vũ trụ vạn sự vạn vật đều phẳng phất đã tĩnh lặng bất động.

Truy Phong Tẩu bất động, Phó Hồng Tuyết càng không thể động.

Nhưng không cần biết thiên địa ra sao, thái dương thủy chung đều đang chuyển động.

Chỉ là chuyển động rất từ tốn, rất chậm chạp, cho nên ánh mặt trời vốn hồi nãy vô phương trực tiếp chiếu vào phòng, cũng đã từ từ rọi qua song cửa sổ vào tới.

Rặng núi nhấp nhô cửa khung trời, trời xanh bát ngát, đạo lộ ngoằn ngoèo như ruột dê.

Một mảng trời xanh giữa nham thạch xám xịt lởm chởm như răng sói, khúc đường ruột dê hoang dã hiểm ác nhe nanh.

Bọn Diệp Khai đã đến Tử Cảnh.

Vách đá nham thạch lởm lởm cũng giống như quần lang đang đợi cấu xé khách bộ hành, vô luận là ai đi đến đây, đều khó tránh khỏi kinh tâm động phách, tim đập thành thịch.

Tim Diệp Khai đập có vẻ nhanh hơn bình thường rất nhiều, Tô Minh Minh phẳng phất có thể nghe được tiếng tim chàng đập, cho nên nàng cười nói:

- Chàng hiện tại cuối cùng cũng đã biết nơi đây cho dù không có yêu ma quỷ quái như trong truyền thuyết, người ta cũng không dám đơn thân độc mã đi qua.

Nếu quả có người mai phục ở đây, nếu quả có người đi từ đây qua, không còn nghi ngờ gì nữa cũng giống như cổ một người đã bị dây thòng lọng thắt chết, chỉ cần người mai phục vừa xuất kích, người đi lập tức bị treo cổ.

Cổ gãy ! Khí tuyệt ! Người chết ! Tử Cảnh !

Diệp Khai nhìn bốn phía, cười cười nói:

- Nơi đây là nơi mai phục sát nhân lý tưởng, cũng may bọn ta đi mà không ai biết, cũng không thể ...

Chàng chưa nói dứt câu, lòng bàn tay chàng chợt ướt mồ hôi lạnh.

Bởi vì chàng đã phát giác Tử Cảnh đó, tử lộ đó, trong cái bẫy chết đó, không ngờ có người mai phục.

Dương quang rọi vào phòng, làm cho trong phòng hiển lộ một mảng xám xám mông lung.

Người bên trong mảng xám xám mông lung.

Ánh mặt trời lần lần rọi bóng trên đất, mặt trời một khi bắn tới mắt hấn, không còn nghi ngờ gì nữa, sẽ là lúc hấn chết.

Nhưng hiện tại làm sao có thể động được ? Toàn thân đều đã bị bao trùm dưới vô hình kiếm khí của Truy Phong Tẩu, căn bản vô phương bạt đao.

Đao không bạt, làm sao có thể chết địch ? Thái dương đã leo lên tới lưng Phó Hồng Tuyết.

Cũng đang bắn thẳng lên thanh đao đen sì của hắn.

Ngay lúc đó, Phó Hồng Tuyết đột nhiên làm một chuyện mà cả đời hắn chưa từng làm qua, cũng chưa từng nghĩ mình có thể làm chuyện đó.

Hắn đột nhiên đem thanh đao chưa từng rời khỏi bàn tay hắn quăng thẳng vào dương quang.

Thanh đao chưa bao giờ ly khai khỏi tay Phó Hồng Tuyết, đã ly khai hắn.

Đao vừa rời khỏi tay, Truy Phong Tẩu đã cười lên, đã động thủ.

Lão vốn hai bàn tay không, đột nhiên đã rút ra hai thanh kiếm.

Trái phải mỗi bên một kiếm.

Hai thanh kiếm rất nhỏ.

Kiếm dài một thước tám tấc.

Hai đạo kiếm quang vừa lóe lên, bay như chớp ra hai phương hướng khác nhau.

Một đạo phóng về hướng đao trên không trung.

Một đạo trực chỉ yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Hai đạo kiếm quang tuy không đồng thời lóe lên, lại đồng thời lao đến mục đích của chúng.

Đao trên không trung.

Yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Thân trong Tử Cảnh hiểm ác.

Diệp Khai chung quy đã nhìn thấy trên vách đá có một bóng người quỷ bí quái dị xuất hiện.

11. Nụ Cười Của Kim Ngư

Vách đá thẳng đứng, người thập thò trong mây.

Giữa đóa mây trắng trong chầm chậm phát phơ một bóng người, một bóng người quỷ bí, quái dị.

Bóng người đó phẳng phát là nữ, mái tóc dài mượt mà phiêu đảng nghênh gió, y phục vàng lợt trên người cũng phiêu động phát phơ, phẳng phát kim ngư lắc mình quẫy đuôi trong nước.

Diệp Khai và Tô Minh Minh mắt lộ vẻ kinh nghi nhìn bóng người đó xuất hiện trên vách đá thẳng đứng. Nàng là người ? Hay là quỷ ? Hay là yêu ma trong truyền thuyết ?

Thái dương nóng bỏng tàn khốc, Tô Minh Minh lại cảm thấy một luồng hơi lạnh đâm thấu tận cốt tủy mình, tay nàng bắt tri bất giác đã nắm chặt tay Diệp Khai.

Diệp Khai không động đậy, tay chàng cũng nắm chặt tay Tô Minh Minh.

Tại một nơi địa thế hiểm ác hoàn toàn xa lạ như vậy, ở nơi tốt nhất để mai phục đột nhiên xuất hiện một “người”.

Không cần biết “người” này là ai, chỉ cần nàng ta vừa công ra một chiêu, bọn Diệp Khai tất nhiên không còn đất chống đỡ, bởi vì bọn họ hiện tại phẳng phát giống như cái đầu rắn bị người ta kẹp giữa hai đầu ngón tay.

Hơn nữa người nắm đầu lại đứng giữa vách đá mây mù.

Trán Diệp Khai bỗng vòng lên gân xanh, gân xanh không ngừng giật giật, mỗi khi đến lúc thật sự khẩn trương, gân xanh trên trán chàng luôn giật giật.

Chàng tuy đang nhìn “người” trên vách đá, trong óc lại đang tìm mưu sách ứng biến.

Chàng còn chưa nghĩ ra phương pháp, “người” trên tường đá đã chột giơ hai tay, như con yến tử bay trên đám nhám thạch, đứng dưới ánh mặt trời nói lớn:

- Minh Minh, tôi đã nghĩ là chị mà !

Thanh âm của nàng ta trong ngần khoáng trá, không có chút gì giống yêu ma quỷ quái, người nàng càng không giống yêu ma quỷ quái, nàng là một tiểu cô nương thanh xuân hoạt bát.

Qua khỏi Tử Cảnh là một phiến bình nguyên phì nhiêu.

Khoảng cách tới thánh địa Lạp Tát đã không còn xa mấy.

Cái lều của Kim Ngư dựng ở đó.

Kim Ngư là cô gái hồi nãy xuất hiện trên vách đá, nàng đến tiếp ứng Tô Minh Minh.

“Nhưng tôi lại muốn hù chị chơi”. Tiếng cười của Kim Ngư trong sáng như ánh mặt trời:

“Tôi lại không muốn chị sợ ngã lăn ra chết”.

Diệp Khai đang cười, chàng chưa từng gặp một cô gái trong sáng như vậy, làm cho người ta khoan khoái đến như vậy.

Nàng ta tịnh không thể coi là mỹ nhân tuyệt sắc hoàn mỹ, mũi của nàng có chỗ cong cong, nhưng sóng mắt của nàng kiều mỹ, làn da nàng vừa trắng như tuyết, vừa trơn mịn tươi tắn.

Diệp Khai phát hiện nàng không ngờ cũng rất thích cười, lại phát hiện Tô Minh Minh cũng rất thích nheo mũi nàng.

Hiện tại Tô Minh Minh đang nheo mũi nàng.

“Người đã hứa với ta lần này tuyệt không trốn ra chạy loạn”. Tô Minh Minh hỏi:

“Sao lại trốn ra đây ?” Kim Ngư khôn khéo tránh né vấn đề:

- Chị tại sao lại cứ thích nheo mũi người ta ?

Kim Ngư hỏi ngược:

- Có phải muốn mũi tôi phải giống như mũi chị vậy ?

Diệp Khai cười cười.

Kim Ngư quay đầu lại nhìn chàng:

- Chàng là ai ?

“Ta tên là Diệp Khai”. Diệp Khai cười đáp:

“Diệp là lá cây, Khai là khai tâm”.

“Diệp Khai ?” Kim Ngư lại cười:

“Nếu quả chàng có đệ đệ, nhất định tên là Diệp Quan”.

“Điểm đó sợ không thể như ý nàng”. Diệp Khai cười đáp:

“Ta là con một”.

Kim Ngư lại nhìn Diệp Khai chăm chăm cả nửa ngày.

“Tôi thích người cười tươi”. Kim Ngư lại bắt đầu cười:

“Hiện tại tôi đã bắt đầu có điểm thích chàng”.

Nàng chợt đã ôm lấy Diệp Khai như hồi nãy ôm Tô Minh Minh, hôn lên trán Diệp Khai.

“Bằng hữu của chị Minh Minh của ta cũng là bằng hữu của ta”. Kim Ngự thốt:

“Người chị ta thích ta cũng thích”.

Mặt Diệp Khai không đỏ hồng, bởi vì mặt Kim Ngự cũng không đỏ hồng.

Lúc nàng ôm chàng, giống như ánh mặt trời ôm ấp mặt đất, trong sáng tự nhiên, lại giống như cá vàng hồ tương nhau quây lội thuần chân trong nước.

Diệp Khai tuyệt không phải là nam nhân e lệ, rất ít khi trong tâm muốn nói gì mà phải nhẫn nhịn không nói ra.

“Ta cũng thích nàng”. Chàng nói:

“Thật sự rất thích”.

Lúc hai người bọn họ thay phiên nhau “thích” đối phương, Tô Minh Minh đứng kế bên tuy cũng đang cười, nhưng sâu thẳm trong mắt nàng chợt đã xuất hiện một tia hối hận.

Hối hận ? Nàng hối hận chuyện gì ? Hối hận đã mang Diệp Khai đến Lạc Tát ?

Hai đạo kiếm quang, một đạo hoạch hướng đao trên không trung, một đạo hoạch hướng yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Kiếm của Truy Phong Tẩu chung quy đã rút khỏi vỏ, kiếm lão dùng không ngờ lại là thứ kiếm nữ nhân dùng.

Đồng thời vào lúc tả thủ của Phó Hồng Tuyết quăng đao, hữu thủ đã thò vào ngực rút cái bịch châu báu mà Lạc Lạc Sơn lúc lâm tử đã phó thác cho hắn.

Khi đó, kiếm của Truy Phong Tẩu đã cách yết hầu của hắn không đầy ba tấc, Phó Hồng Tuyết tấn tốc thoái lui một bước, bịch châu báu trong hữu thủ nghênh hướng mũi kiếm.

“Keng” một tiếng, tiếp đó là tiếng châu báu rớt lạo xạo trên đất.

Một kiếm đâm vào đao, một kiếm đâm vào châu báu.

Châu báu rớt trên đất, sát khí ngưng kết cũng tan biến trong phút chốc.

Song thủ của Truy Phong Tẩu lại buông thông, hai mũi kiếm be bé lại biến mất không thấy đâu, tư thế lão đứng vẫn giống hệt lúc chưa xuất thủ, chỉ là luồng sát khí bức người đã tiên tán vô tung.

Chỉ là vàng trán phảng phất đã thấm đậm nếp nhăn, thần tình, thái độ, khí thế toàn thân lão đều đã hoàn toàn cải biến.

– Kiếm của kiếm khách, có lúc giống hệt như tiền, trên mỗi phương diện mà nói cơ hồ hoàn toàn nhất dạng.

Một kiếm khách trong tay không có kiếm, giống như một người trong tay không có tiền, thông thường cải biến tất cả mọi chuyện.

– Nếu quả một kiếm khách trong tay không có kiếm, một người trong người không có tiền, một cái bị gạo bên trong không có gạo, đều đứng giống hệt nhau.

Phó Hồng Tuyết cũng không động, hắn vẫn lạnh lùng nhìn Truy Phong Tẩu.

Truy Phong Tẩu lại không nhìn hắn nữa, mục quang của lão phảng phất ghim cứng trên người Phó Hồng Tuyết, lại phảng phất đang lạc lõng xa xăm.

Hai người lẳng lẳng đứng như vậy, qua một hồi rất lâu, Truy Phong Tẩu chợt khai khẩu, chợt hỏi một câu:

- Người làm sao biết ta dùng hai thanh kiếm ?

Phó Hồng Tuyết đưa thị tuyến di chuyển xuống hai bàn tay của lão:

- Người thường chỉ có hữu thủ là có vết tích luyện kiếm. Hai tay của tiền bối đều có vết tích.

- Cho nên người mới quăng đao dẫn dụ một kiếm của ta ?

“Tại hạ chỉ còn có biện pháp đó”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

“Tiền bối cho dù chỉ có một kiếm, ta đều không chắc có thể ứng phó nổi”.

Đó là lời nói thật, bởi vì trước khi Truy Phong Tẩu đến, trước hết đã đem tinh, khí, thần bồi dưỡng đến mức đỉnh điểm, Phó Hồng Tuyết cho dù vừa gặp mặt đã bạt đao, cũng rất khó lòng công phá “khí” của lão.

Truy Phong Tẩu dùng đôi mắt già nua nhăn nheo nhìn Phó Hồng Tuyết, thanh âm của lão cũng phảng phất càng già cỗi.

“Rất giỏi, rất giỏi ...” Truy Phong Tẩu lẩm bẩm:

“Người quả nhiên có đạo lý thủ thắng”.

“Tại hạ thủ xảo, tuy may mắn thoát khỏi kiếm của tiền bối, nhưng cũng không thể thủ thắng”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Tiền bối hà tất ...” - Người bất tất phải nói nữa !

Mục quang của Truy Phong Tẩu ngưng chú nhìn hấn, qua một hồi rất lâu cũng không nói thêm tiếng nào, chợt quay mình bước dài ra ngoài cửa.

Phó Hồng Tuyết nhìn theo thân hình lão càng lúc càng xa:

- Phong thái của tiền bối quả nhiên bất phàm.

Lời nói của hấn tuy rất nhỏ, nhưng Truy Phong Tẩu chợt quay đầu lại, vọng nhìn hấn, trầm mặc cả nửa canh giờ, chung quy mới thở dài một tiếng.

“Thắng mà không kiêu, khiêm cung hữu lễ, cho dù có chút lạnh lùng, nhưng tại sao lại không được ?” Truy Phong Tẩu nói dứt lời, lại quay đầu đi về hướng dương quang.

Dương quang sáng lạn, mặt đất nóng bỏng, cỏ cây trong hoa viên phảng phất đều đã bị nung nấu cúi đầu héo úa.

Phó Hồng Tuyết gói số châu báu rút trên đất hồi nãy lại, gói cẩn thận, sau đó đi ra khỏi phòng, đi qua hoa viên, bước về phía hành lang.

Nơi tối tăm nhất của hành lang dài phảng phất có một bóng người áo trắng lợt lạt, mông mông lung lung, hư hư thật thật.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm đi về hướng nàng, đi về hướng một phiến mông mông lung lung.

Bạch Y Linh thất thần nhìn hấn, lại như đang nhìn vào cõi hư vô xa xăm, trên mặt nàng in hấn một nỗi sầu ai thoang thoảng, một nỗi oán trách vu vơ, một tia bất lực.

Đi đến trước mặt nàng, Phó Hồng Tuyết mới dừng chân, ánh mắt thâm thúy đen ảo nghênh đón mục quang thất thần, hai người lẳng lặng đứng đối diện nhau, cũng không biết qua bao lâu sau, phảng phất cả một thế kỷ đã trôi qua, mới nghe thanh âm ba phần sâu ai, ba phần oán trách, ba phần bất lực:

- Tưởng không được người có thể thắng Truy Phong Tẩu.

“Lão không bại”. Phó Hồng Tuyết nghe mình đáp lời:

“Lão chỉ là đã không còn luồng sát khí có thể giết được ta”.

- Người đã sớm biết hôm nay lão nhất định đến giết người ?

- Ta có cảm giác.

“Vậy thì người cũng nên biết chính ta muốn lão đi giết người”. Bạch Y Linh thốt.

Phó Hồng Tuyết không trả lời câu đó, hấn trầm mặc nhìn nàng, qua một hồi rất lâu mới đưa gói châu báu cho nàng.

“Cái bịch này Lạc Lạc Sơn vì nghĩ người thích cho nên đi lấy về”. Phó Hồng Tuyết không nói chữ “trộm”:

“Hy vọng người trân trọng đón nhận”.

Bạch Y Linh tiếp gói châu báu, thị tuyến lại dừng trên mặt Phó Hồng Tuyết:

“Còn người ? Có lẽ nào người đối với ta không có một chút cảm giác gì ?” Cảm giác gì ? Yêu ?

Phó Hồng Tuyết tránh né vấn đề:

- Ta nghĩ người đã sớm biết Lạc Lạc Sơn chỉ có chết ?

- Lạc Lạc Sơn có thể biết số châu báu đó có trong phòng của Mã Phương Linh, đương nhiên là do Bạch Y Linh cố ý tiết lộ cho lão biết.

- Bạch Y Linh đương nhiên cũng biết đêm hôm qua Phó Hồng Tuyết nhất định đến phòng Mã Phương Linh đợi hung thủ.

- Nàng đương nhiên cũng đã tính đến lúc Lạc Lạc Sơn vừa lộ diện, nhất định gặp chết.

Bởi vì dưới đao của Phó Hồng Tuyết chỉ có chết.

Đối với Lạc Lạc Sơn, không phải là địch nhân chết, mà là tự mình chết.

Hoa viên nóng tàn khốc, hành lang lại âm u, âm âm u u phẳng phất như địa ngục hư vô.

“Trên thế gian duy nhất chỉ có tình là thuần chân nhất”. Phó Hồng Tuyết hững hờ nói với Bạch Y Linh:

“Có lẽ người còn quá trẻ, không biết tình đáng quý, đợi đến lúc người đã trải qua kinh nghiệm, người mới có thể biết chân giá trị của tình”.

Tiếng nói còn chưa dứt, người của Phó Hồng Tuyết đã tan biến sau cụm hoa tùng, Bạch Y Linh phẳng phất vẫn thất thần thần thờ trong hành lang mông mông lung lung.

Nhưng nếu quả nhìn kỹ, nhất định có thể nhìn thấy đôi mắt của nàng đã ngấn đọng ánh lệ.

“Người lắm rồi”. Bạch Y Linh dịu dàng với theo bóng Phó Hồng Tuyết đang tan biến:

“Tình tuy thuần chân nhất trên thế gian, nhưng cũng là thứ làm người ta thống khổ nhất”.

Khi những giọt lệ lăn dài trên má Bạch Y Linh, một bàn tay nhăn nheo nhưng mạnh mẽ đáp trên vai nàng.

Bạch Y Linh không quay đầu, bởi vì nàng đã biết bàn tay đó của ai.

Trên mặt Mã Không Quân cũng dọc ngang nếp nhăn, mỗi một nếp nhăn đều phẳng phất hoạch phá một nỗi gian khổ và nguy hiểm từng trải trong đời lão, cũng phẳng phất đang kể cho người ta biết, vô luận chuyện gì đi nữa cũng đừng mong đánh gục được lão, thậm chí bắt lão cúi mình cũng đừng mong.

Nhưng ánh mắt lão lại bình hòa, tịnh không mang theo uy lực bức nhân, hiện tại ánh mắt đó đang ngưng thị nhìn Bạch Y Linh.

Trong ánh mắt bình hòa, không ngờ lại xuất hiện nỗi niềm thống khổ thương hại, vừa mâu thuẫn, vừa bất lực, Mã Không Quân im lặng nhìn Bạch Y Linh.

Nàng tựa hồ không chịu trầm mặc mãi mãi trong bi thương, cho nên nàng nhẹ nhàng nói một câu:

- Tôi lắm sao ?

“Người không lắm !” Mã Không Quân chỉ còn nước mở miệng:

“Lắm là mệnh vận”.

Lão lại thở dài nhè nhẹ:

- Đã mười năm rồi, người vẫn không quên được hấn sao ?

“Quên ?” Bạch Y Linh cười thê lương:

“Thứ chuyện đó quên được sao ?” – Nỗi thống khổ thâm thúy nhất, bi ai nhất, cổ xưa nhất của nhân loại, là “quên không được”.

Nhưng quên không được thì sao ? Uống thuốc độc tự tử ? Trầm luân đọa lạc ? Bi kịch của nhân gian thông thường đều là vì “quên không được” mà sản sinh ra.

Bạch Y Linh sao lại quên hẳn được ?

Tường thành bằng đá bao quanh khuôn viên Bồ Đạt Lạp Cung và Cáp Khắc Bốc Lý Sơn, cổng thành nằm bên dưới một tòa xá lợi tháp, trong tháp tầng ẩn Phật cốt của cao tăng cổ đại và vô số thần thoại và truyền thuyết mỹ lệ thần bí.

Thông qua cổng vòm khung tròn, đại điện khí nhiệt bức người xuất hiện bên phải bọn Diệp Khai.

Cung điện cao bốn chục trượng, rộng một trăm hai chục trượng, liên miên mái ngói uốn lượn, thành phố trên sơn nham cao lớn dựng đứng, tự viện thiền phòng cổ xưa, trụ bia, lầu các, rèm màn song điệp khô quý xứng hợp, xem ra giống như mộng cảnh, không giống thần thoại.

Diệp Khai phảng phất đã ngây người, chàng không tưởng tượng được Lạp Tát không ngờ lại đẹp đến mức giống như mộng cảnh.

- Đẹp không ?

“Cảnh tượng như vậy làm sao chỉ dùng một chữ đẹp mà hình dung hết cho được”.

Diệp Khai đáp.

Tô Minh Minh chỉ tòa tự viện cổ xưa hùng vĩ hoành lệ bên phải:

- Đó là Đại Chiêu Tự nổi danh ở Lạp Tát.

Đại Chiêu Tự do Đại Đường Văn Thành công chúa kiến dựng.

Vào thời đó, Tây Tạng còn là “Thổ Phồn”, Lạp Tát còn là “La Tư Thành”.

Đại Đường Trinh Quan năm thứ mười bốn, tể tướng Thổ Phồn là Đông Tấn mang vô số trân bảo cùng năm ngàn lượng hoàng kim đến Trường An, đón rước diệt nữ của Đường Thái Tông là Văn Thành Công Chúa diện mạo tuệ tú, đoan trang mỹ lệ, thân thể trắng trong, hơn nữa còn tôn kính Phật pháp, trở về La Tư Thành, gả cho Quốc Vương của bọn họ là Tấn Phổ, hùng tư anh phát, kinh tài tuyệt nghệ “Tùng Tấn Can Bồ”.

Vì sự thành kính của nàng, vì sự mỹ lệ của nàng, ông ta đã kiến tạo ra tòa Đại Chiêu Tự cho nàng.

Đi qua Đại Chiêu Tự là đến thị tập phần vinh Lạp Tát.

Đường xá ở đó cũng giống như đường xá ở Giang Nam, người trên đường đại đa số có thể phân làm hai hạng:

một hạng trú ngụ ở đó, một hạng từ chỗ khác tới.

Đi trên đường trường, Diệp Khai lập tức hưởng thụ được hơi hướm chỉ có ở Lạp Tát.

Hai bên đường đen ám khói đèn dầu và mùi sữa chua nồng nặc làm cho người đi đường không dám hít thở mạnh, ánh mặt trời gay gắt và bão cát mịt mù lại cơ hồ làm cho người ta không dám mở mắt.

Hàng hóa chất trong điểm phố, có thổi trà lá đến từ Đả Tiễn Lô chất cao như núi, có đào lý tang châm thảo đến từ Thiên Trúc làm cho ai ai cũng chảy nước miếng thêm muốn, nhang tạn hương đến từ Đông Tạng, hương liệu gia vị tinh chế từ Nê Bạc Nhĩ, chàm nhuộm, san hô, trân châu, đồng khí, tơ lụa và từ khí đến từ quan nội, hổ phách và hàng da Mông Cổ, đường quả, xạ hương, và gạo đậu Tích Kim ...

Những thứ hàng hóa trân quý đó làm cho người ta không thể không tròn mắt nhìn không chớp.

Nhìn bao thứ hàng hóa và người qua qua lại lại, trong tâm Diệp Khai rất khoái trá, chàng thích đồng người, thích nhiệt náo, chàng ưa thích lối sinh hoạt không câu thúc đó.

Thuần phác, lương thiện, không mảnh khoe mưu đồ, không giang hồ ân oán, không âm hiểm xảo trá, càng không tranh quyền đoạt lợi.

Mỗi ngày cùng đám hàng xóm lân cư cãi lộn, uống rượu cất lâu năm, sáng sớm ra khỏi cửa làm lụng, hoàng hôn về tới nhà trên bàn đã chuẩn bị cơm nước nghi ngút.

Thứ sinh hoạt đó chính là sinh hoạt mà mỗi một làng từ đều khao khát nhất, lại là mộng tưởng xa xăm nhất của bọn họ.

Như đóa phù vân nơi chân trời chỉ có thể vọng nhìn mà không thể đến gần.

“Chàng có thích chỗ nào không ?” Kim Ngự hỏi Diệp Khai.

Diệp Khai gật đầu, chàng chỉ có thể gật đầu, không ai có thể không thích chỗ này.

“Chàng trước đây có qua chỗ này chưa ?” Kim Ngự lại hỏi.

Diệp Khai lắc lắc đầu, chàng trước đây chưa từng qua đây, nếu quả đã qua, rất có thể đã không thể bỏ đi.

Kim Ngự chợt ôm tay Diệp Khai, giống như đang ôm tay tình nhân:

- Tôi dẫn chàng đi chơi.

- Đi đâu chơi ?

- Đi tất cả những nơi có thể chơi.

Kim Ngự cười trong trẻo, sắc mặt Tô Minh Minh lại càng lúc càng khó coi, cũng may lúc đó trên trường nhai truyền tới một tràng tiếng kêu:

- Minh Minh thư, chị đã về !

Diệp Khai vừa quay đầu đã nhìn thấy một đám nhỏ mười một mười hai tuổi chạy tới, trai có gái có, cao có thấp có, mập có ốm có, phẳng phất còn có một đứa khập khiễng.

Trẻ nhỏ thanh xuân hoạt bát đầy sinh khí cũng là cái Diệp Khai ưa thích, chàng nhìn một đám trẻ nít mau chóng bu quanh Tô Minh Minh, bầy tám cái miệng tranh nhau nói trước.

- Minh Minh thư, chị về hồi nào vậy ?

- Minh Minh thư, chị sao đi lâu vậy ?

- Minh Minh thư, chị đi rồi không có ai dẫn bọn tôi đi chơi !

Tô Minh Minh cười cười xoa đầu từng đứa một, sau đó mới nhìn đứa khập khiễng mà nói:

- Ta không có ở nhà, nhưng còn chị Kim Ngự mà.

“Nhưng Kim Ngự thư có lúc phải đi làm !” Đứa bé khập khiễng đáp:

“Chị ta cũng không thể dẫn bọn tôi đi chơi cả ngày”.

“Ta không đi làm, bọn người lấy gì ăn ?” Kim Ngự cười nói:

“Chưa đánh đã khai hết rồi !” “Không”. Một bé gái tóc dài mập mạp thốt:

“Bọn tôi chỉ là quá nhớ nhưng Minh Minh thư đó mà”.

“Nói vậy là không nhớ nhưng ta sao ?” Kim Ngự cố ý giả bộ giận dữ.

Cô bé tròn trịa lập tức chạy lại ôm Kim Ngự, nũng nịu thốt:

- Bọn tôi đương nhiên cũng rất nhớ nhưng chị mà !

“Là nhớ nhưng ta”. Kim Ngự lại cười cười:

“Hay là nhớ nhưng bánh trái của ta ?” Nhìn thấy một đám trẻ nhỏ khả ái, không ai có thể không thích thú mỉm cười, Diệp Khai cũng cười tươi.

Chàng vừa cười, đám trẻ đó mới phảng phất nhìn thấy chàng, tròn mắt nhìn chàng chăm chăm.

“Gã là ai ?” Một đứa bé trai cao cao hỏi Tô Minh Minh:

“Có phải là nam bằng hữu tâm giao của chị ?” - Ta tên là Diệp Khai.

Diệp Khai còn muốn nói tiếp, Kim Ngự đã ngắt lời chàng.

“Diệp là lá cây, Khai là khai tâm”. Kim Ngự cười thốt:

“Chàng là khách nhân của Minh Minh thứ lần này dẫn đến”.

Vừa nghe là khách nhân của chị Minh Minh, mấy đứa bé trai đã chạy qua chào đón.

“Tôi tên là Ấu Nam”. Đứa bé cao nhất thốt:

“Là đại ca của bọn chúng”.

“Nói xạo, người so với ta còn nhỏ hơn vài tuổi, chỉ có cái cao hơn người ta mà thôi”.

Đứa bé khập khiễng nói:

“Tôi tên là Tiểu Hoa, niên kỷ lớn nhất trong đám”.

“Các người ngoan”. Diệp Khai cười thốt.

Người thích cười rất dễ dàng hòa hợp vào nhóm, Tô Minh Minh nhìn đám nhỏ, khuôn mặt khó coi hồi nãy đã tan biến, nàng vọng nhìn một đứa bé, hỏi nó:

- Ngọc Thành đâu ? Sao không thấy Ngọc Thành ?

Cả đám trẻ vốn đang cười toe toét, vừa nghe câu hỏi của nàng, cả đám đều im lìm, nụ cười đã biến chuyển thành vẻ ưu sầu, lại treo thêm nỗi khùng bố.

Diệp Khai nhìn biểu tình trên mặt bọn chúng đột nhiên biến thành trầm trọng như vậy, đang cảm thấy nghi hoặc, lại nghe Tô Minh Minh hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Bọn trẻ đứa này liếc đứa nọ một cái, lại cúi đầu nhìn giày mình.

“Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra ?” Tô Minh Minh quay đầu nhìn Kim Ngự:

“Chuyện này là sao ?” “Tôi cũng không biết”. Kim Ngự tròn xoe mắt:

“Tôi hôm qua còn thấy nó đi chơi chung với mọi người mà”.

Tô Minh Minh lại quay đầu nhìn đám trẻ phảng phất như làm lỗi chuyện gì đó, chợt nói với Tiểu Hoa:

- Người đã là đại ca của bọn chúng, người nên đứng ra nói cho mọi người.

Tiểu Hoa ngẫm nghĩ, ngẩng đầu bắn khoả đáp:

- Hắn hôm qua đi mà không trở về.

- Nó đi đâu ?

- Hắn ... hắn ...

- Có phải nó đã đi Hàu Viên ?

Tiểu Hoa gật đầu.

Tô Minh Minh biến sắc:

- Ta không phải đã dặn các người không được đi vào Hàu Viên sao ?

“Sau khi chị đi, bọn tôi cũng đâu có dám lại gần Hàu Viên”. Tiểu Hoa thốt:

“Ai biết được tôi hôm qua trong Hầu Viên đột nhiên truyền ra một tràng thanh âm khi gào rít, sau đó ... sau đó Ngọc Thành nói hẳn muốn đi coi”.

Sắc mặt Tô Minh Minh lại bắt đầu biến thành khó coi, lần này không ngờ cũng khủng bố giống như bọn nhỏ.

Diệp Khai vừa thấy không khí có chiều ngưng trọng, cố làm ra vẻ thanh thản nói với nàng:

- Đã biết là nó đi Hầu Viên, sự tình còn có cách giải quyết mà, đến Hầu Viên tìm không được sao ?

“Tìm không được”. Tiểu Hoa lắc lắc đầu.

- Tại sao tìm không được ?

Tô Minh Minh trả lời câu hỏi đó:

- Chuyện như vậy đã xảy ra bao nhiêu lần rồi, không có lần nào tìm được.

“Đã xảy ra nhiều lần ?” Diệp Khai hỏi:

“Trước đây cũng đã từng có mấy đứa nhỏ thất tung ở Hầu Viên ?” Tô Minh Minh gật đầu.

- Có đi vào tìm không ?

“Có”. Tô Minh Minh đáp:

“Có một lần còn thậm chí dẫn bộ khoái vào, kết quả cũng vậy, cả một cọng tóc cũng không tìm ra”.

- Có thể nào đi chỗ khác không ?

“Không thể”. Tô Minh Minh đáp:

“Chỉ cần đến gần Hầu Viên, đều thất tung một cách kỳ lạ”.

- Ai cũng vậy ?

Tô Minh Minh gật đầu.

Một tòa đình viên có cả trăm loài khí, trú ngụ trong đó là một lão nhân rất già và một cô gái, một đôi vợ chồng be bé kỳ quái, đó đã quá thần bí rồi.

Nhưng cái hấp dẫn Diệp Khai nhất là trong Hầu Viên có một loài khí đầu người thân khí biết nói tiếng người, hiện tại còn thêm vào đó đã biết có nhiều người thất tung một cách kỳ kỳ đều có liên quan tới Hầu Viên.

Xem ra tòa Hầu Viên đó không những ngập tràn vẻ thần bí quỷ quái, có khả năng còn ẩn tàng bí mật không thể cho người khác biết được.

- Nếu quả thật có bí mật, bí mật đó là gì ? Một điểm đó Diệp Khai muốn biết nhất.

Chuyện càng thần bí càng quỷ dị nếu muốn vạch trần, đương nhiên ngổ ngang chướng ngại vật trùng trùng, có khi có lẽ còn phải bù đắp bằng tính mạng, nhưng sự kích thích trong quá trình điều tra, và cảm giác thành tựu sau khi thành công lại hấp dẫn người ta nhất.

Đặc biệt là đối với Diệp Khai.

Con người chàng cả đời ham muốn kích thích, ham muốn lo chuyện bao đồng, cho nên phiền não của chàng cũng có nhiều nhất.

Cũng may chàng không phải là người sợ phiền não.

- Người ưa lo chuyện bao đồng thông thường cũng đều là người không sợ phiền não.

Mỗi một người đều có nhà, không cần biết là nhà “tốt”, hoặc là nhà “xấu”, không cần biết là nhà “nghèo”, hay là nhà “giàu”, không cần biết là nhà tường vàng huy hoàng, hoặc nhà cột xiêu vách nát, nhà là nhà.

Ổ chó cũng là nhà.

Có nhà là ấm cúng rồi.

Nhà là nơi tốt nhất để mình trốn tránh hiện thực, cũng là nơi tốt nhất để mình kể lể tỉ tê phàn nàn chuyện ủy khuất mình phải chịu đựng ngoài đời.

Nhà cũng là nơi mình có thể làm bất cứ chuyện gì bất cứ lúc nào, thí dụ, trên thân thể có những nơi bất cứ lúc nào cũng có thể phát ngứa ngáy, nhưng mình lại không thể gãi ở bất cứ chỗ nào bất cứ lúc nào.

Trong nhà mình lại không cần phải lưỡng lự cố kỵ.

– Trừ lúc có trường bối hoặc có người ngoài.

Mỗi người đều có nhà, cho nên Tô Minh Minh đương nhiên cũng có nhà.

Chỉ là Diệp Khai có nằm mộng cũng không tưởng tượng được nhà của nàng lại có dạng như vậy.

Nhà của Tô Minh Minh ở ven chân núi ngoài thành Lạp Tát, chiếm một địa thế rất rộng lớn, có mấy chục gian phòng.

Nhà nàng tuy lớn, lại không phải tường vàng huy hoàng, cũng không phải cột xiêu vách nát.

Phòng trong nhà nàng tường vách bốn bề đều dùng vật liệu khác nhau mà kiến tạo thành.

Có chỗ dùng bản gỗ đóng thành, có chỗ lại dùng đất trét thành, có chỗ xây gạch, có chỗ lại dùng rơm rạ kết thành, có chỗ dùng nham thạch sắp thành, có chỗ lại dùng tấm sắt dựng thành, có chỗ dùng song mây cột lại, có chỗ lại dùng tre trúc xếp thành ...

Càng tuyệt nữa là bên trong có một gian phòng không ngờ lại dùng một hàng cây nhỏ nối nhau thành tường vách, gian phòng đó là phòng Tiểu Hoa trú ngụ.

Hồi nãy lúc Diệp Khai vào đến bên trong, nhìn thấy căn nhà “lâm lang mãn mục” đó, chàng không khỏi ngây người.

“Sao ?” Tiểu Hoa đứng kế bên chàng đặc ý hỏi:

“Nhà của bọn tôi không tệ chứ ?” “Không tệ”. Diệp Khai cười khổ:

“Đơn giản còn ngon lành hơn cả hoàng cung, còn ngon mắt hơn cả thiên đường”.

Chàng cười cười, lại nói:

- Đem mấy phủ cung quyền quý mà so với nhà của bọn người, mấy phủ cung đó xem chừng chẳng khác gì ổ chó.

Diệp Khai nằm xuống một cái giường dùng giấy bồi và cỏ khô kết thành:

- Trên thế gian cũng không còn có cái nhà nào có thể ngon lành hơn cái nhà này, nhà này quá tuyệt.

“Bọn chúng đều là những đứa trẻ không ai thêm, nếu quả tôi không thu dụng bọn chúng, bọn chúng có thể phải lang thang đầu đường xó chợ, có thể đã bệnh tật chết đói từ lâu”.

“Bọn chúng đều là cô nhi, không tránh khỏi bị ai, dễ dàng học thói hư tật xấu, từ nhỏ tuy chưa đủ sức làm chuyện hư hỏng, nhưng lúc lớn lên có thể thành tai hại cho xã hội, đó mới là vấn đề nghiêm trọng, cho nên tôi mới tập hợp bọn chúng lại, dạy dỗ bọn chúng nguyên tắc làm người”.

“Cho dù tương lai bọn chúng không thể thành người hữu dụng đi nữa, ít ra cũng không thể nguy hại tới xã hội”.

Những lời nói đó là Tô Minh Minh trên đường về nhà kể cho chàng nghe, nàng đương nhiên cũng kể nàng và thư thư của nàng cũng là cô nhi.

– Bởi vì nàng cũng là cô nhi, cho nên mới hiểu thấu nỗi bi ai của cô nhi, cho nên mới dễ dàng chiều cô cô nhi.

Nhìn đám nhỏ đó, nhìn căn nhà của bọn chúng, trong tâm Diệp Khai ngập tràn nỗi niềm cảm động.

Một thứ tình cảm lãng tử bị ai phảng phất như đám cô nhi.

– Có nhiều phương diện lãng tử và cô nhi xem ra rất giống nhau.

Đều là phong trung lạc diệp, đều là thủy trung phù bình, không biết đến từ đâu, cũng không biết đi về đâu ? Bọn họ đều chỉ là khách qua đường trong nhân sinh.

Thị quá khách, bắt thị quy nhân.

Quy nhân tự tiền, quá khách phiêu phù.

Ná đáp đáp đích mã đề thanh.

Thị cá mỹ lệ đích thác ngộ.

Ngã bắt thị quy nhân, thị quá khách.

Tạm dịch:

Là khách qua đường, không phải là người về.

Người về như mũi tên, khách qua đường trôi nổi.

Tiếng vó ngựa lọc cọc.

Là một sai lầm mỹ lệ.

Ta không phải là người về, ta là khách qua đường.

Một thiếu phụ tịch tịch ngồi bên dưới phong linh, đợi chờ người phương xa mà nàng đang nhớ nhung trở về, tâm cảnh của nàng thê lương làm sao, tịch tịch làm sao.

Dưới tình huống đó như vậy, mỗi một thanh âm đều mang đến cho nàng ảo tưởng và hy vọng vô cùng, làm cho nàng có cảm giác người về đã về, nhớ nhung đã tận, tịch tịch đã đi xa.

Đợi đến lúc hy vọng và ảo tưởng của nàng tan vỡ, tuy có cảm giác ai thương thống khổ, nhưng một chút hy vọng ngăn ngừa vẫn mỹ lệ.

– Cho nên thi nhân mới có thể nói:

“Là sai lầm mỹ lệ”.

Nếu quả đợi đến lúc không còn hy vọng, đó mới là bi ai chân chính.

– Trên những phương diện đó mà nói, thiếu phụ tựa song cửa trông người về, và lãng tử phiêu bạt, làm sao mà không giống nhau cho được.

Mặt trời nóng bỏng đã khuất dạng, bóng tối gần kề.

Nàng lẳng lẳng ngồi dưới mái hiên, lẳng lẳng nhìn những tia sáng tàn dư quét ánh hồng ngang chân trời xa xăm, lẳng lẳng nhìn phong linh dưới mái hiên.

Diệp Khai lại đang nhìn nàng.

Sau khi đến nhà của đám trẻ, Diệp Khai có cảm giác nhân sinh tuy có rất nhiều chuyện không như ý, nhưng vẫn còn có chỗ khả ái, có chỗ mỹ lệ của nó, cho nên bạo dạn làm ngon, mời đám trẻ đi ăn một bữa.

Vừa nghe Diệp Khai nói như vậy, bọn trẻ lập tức hô tên “Phong Linh”.

Cho nên Diệp Khai đã đến “Phong Linh”, nhìn thấy thiếu phụ ngồi dưới mái hiên.

“Phong Linh” là một quán cơm nhỏ, cũng ở ngoại thành, cách nhà bọn trẻ không xa.

“Phong Linh” là một cái quán rất kỳ quái, tính từ chủ quán trở xuống tới hầu bàn, đầu bếp, đều do một người lo hết, chính là thiếu phụ ngồi dưới mái hiên.

Khách nhân đến “Phong Linh” đều biết, muốn đến đó ăn cái gì, tất cả đều “tự động”.

Tự mình bước vào “Phong Linh”, tự mình kiếm đũa, tự mình bưng đồ ăn, tự mình bới cơm vào chén, tự mình kiếm ghế ngồi, tự mình gấp đồ ăn, ăn xong tự mình đem chén bỏ vào chỗ đã chỉ định trước, sau đó đem tiền cơm bỏ vào một cái xô, rồi tự mình đi ra.

Đến “Phong Linh” ăn cơm, hoàn toàn là dùng phương thức “tự trợ”, tự phục vụ, cho nên người ở đây đều gọi “Phong Linh” là “tự trợ quán”.

Nhưng xào nướng đồ ăn không phải là “tự trợ”.

Từ sớm thiếu phụ đó đã rửa lật rau sạch sẽ, xắt thịt đầy đủ, nhúm lửa hừng hực xào nấu chín tới.

Đồ ăn xào nấu đến sau Ngọ là đã nguội, đồ ăn một khi nguội đâu còn ngon, đặc biệt là vùng biên thùy này, nếu không phải là cơm canh nóng nghi ngút, có ai ăn vô cho nổi ? Một điểm đó, thiếu phụ mỹ lệ đó đương nhiên biết.

Cho nên bên trái phòng ăn nàng có đem ba cái bàn nối sát nhau, trên bàn đặt sáu cái lò than, trên lò than bày nồi niêu, trong nồi có đổ nước, trên nồi có kê một tấm sắt.

Đồ ăn xào nấu xong đặt trên mấy tấm sắt.

Than hừng hực trong lò, lửa đun nóng nồi, nước trong nồi cách nhiệt chưng khí, chưng khí bốc hơi tỏa lên mấy tấm sắt, đồ ăn bảo trì được nhiệt khí, cho nên không cần biết là mình vào bất cứ lúc nào, mình đều có thể ăn đồ ăn nóng hổi.

Một địa điểm kỳ quái làm sao, một thiếu phụ kỳ quái làm sao, một phương thức ăn uống kỳ quái làm sao, Diệp Khai lại có cảm giác cực kỳ lý thú.

12. Người Si Dao

Khốc nhiệt còn chưa tiêu tận, khốc hàn đã đâm chích thấu xương.

Cũng chỉ có ở chỗ Biên Thành này mới có thể hưởng thụ thứ khí hậu biến hóa cực hạn như vậy.

Mình nguyệt còn chưa lên cao, những vì sao còn ẩn trốn trong những đóa phù vân, thời gian luân ca giao kíp lại đã đến.

Nhìn theo bóng gã canh gác ca trước biển mất trong màn đêm vô tận, Lâm Tuấn rùng mình dưới bộ y phục da cừu, rứt cổ hết mức, đôi mắt chuột ánh lên vẻ hoảng sợ nhìn bốn bề tối đen.

Ca gác hôm nay vốn là trách nhiệm của Hồ Tam, nhưng đêm hôm qua gã đã chết, chết trên đường đi đến tiểu trấn.

Nghe nói là bị Hấp Huyết Quỷ hút cạn máu mà chết.

Vừa nghĩ đến Hấp Huyết Quỷ, thân thể Lâm Tuấn không khỏi run lấy bầy, nỗi khủng bố trong mắt càng trầm trọng hơn.

Vạn Mã Đường gần đây cơ hồ đã bị bao trùm trong một tấm màn khủng bố, kẻ thất tung, người chết, cả Hấp Huyết Quỷ trong truyền thuyết cũng xuất hiện, sao mà không sợ được ?

Cho nên đến ca canh gác ban đêm, ai ai cũng luân phiên nhau tiếp đón tâm tình kinh hãi khủng bố.

Bất quá có một điểm có thể an ủi, ánh trăng đêm nay rất sáng, chỗ Lâm Tuấn đứng cũng có treo một ngọn đèn bão khá lớn trên cột cờ.

Ánh trăng sáng ngời cùng ánh đèn bão ít nhiều gì cũng đã mang đến một chút quang minh, cho nên tâm tình của Lâm Tuấn có phần nào kiên định lại.

– Từ xưa đến nay, bóng tối làm sao mà không phải là căn nguyên của khủng bố cho được ?

Hơi lạnh theo gió thâm nhập thấu y phục của Lâm Tuấn, ở nơi khốc hàn như vậy, nếu quả không liên tục “động”, công phu không tới một tuần trà, bảo đảm biến thành một cột băng.

Tay trái của Lâm Tuấn nắm chặt trường đao, bước đi chậm chậm vòng vòng, tay phải móc trong ngực áo ra một bình rượu nhỏ, há miệng hớp một ngụm đầy.

Đợi đến lúc rượu vào đến dạ dày, Lâm Tuấn mới cảm thấy ấm áp một chút, chiếu theo quy định, người đang canh gác không được uống rượu, nhưng có thể không uống được sao ?

Chỉ cần không đụng chuyện, không bị bắt gặp, thượng ty cũng nhắm mắt cho qua.

Lúc rượu dần dần cạn biến khỏi bình, hơi ấm mới khuếch tán khắp toàn thân, Lâm Tuấn ngừng bước vòng vòng, đại khái là vì ý rượu, hoặc giả sự khủng bố của bóng đêm đã không còn sâu đậm quá trong tâm của gã nữa.

Lâm Tuấn đang chuẩn bị ngồi xuống dựa lưng vào cột cờ nhắm mắt một chút, đột nhiên thấy một bóng người từ trong bóng tối chậm chậm lênh bênh bước ra, phảng phất giống như vô số bóng đen ngưng kết tạo thành.

- Ai ?

Lâm Tuấn tròn xoe mắt, đao và bình rượu trong hai tay cũng đã hoán đổi chỗ.

- Ai ? Nói khẩu lệnh mau !

Bóng người không nói gì, lại phát ra một tràng tiếng cười âm trầm khủng bố, song cước của y bất động, người lại một mực tiến tới.

Lâm Tuấn phát giác bóng người đó đang lảng không dật dờ bay qua, phảng phất như quỷ mỵ du tẩu, bình rượu trong tả thủ của gã bất giác đã rớt xuống đất, hữu thủ tuy vẫn nắm chặt trường đao, mũi đao lại run rẩy như cành liễu trước gió.

Đôi mắt chuột cũng đã bị sự khủng bố chiếm cứ, Lâm Tuấn nghe thanh âm của mình run rẩy:

- Người ... Người là ... ai ?

- Hắc hắc ...

Tiếng cười âm u phảng phất vang lên từ địa ngục, theo bóng người vang vọng càng lúc càng gần.

Đợi đến khi nhìn thấy rõ, bóng người đó không ngờ chính là Phi Thiên Tri Thù đã chết mấy hôm trước, khổ của Lâm Tuấn đã ứt nhẹp.

Ánh trăng sáng ngời chiếu trên khuôn mặt trắng nhợt của Phi Thiên Tri Thù, càng làm tăng vẻ trắng nhợt, chiếu trên ngón máu trên miệng y, càng đỏ tươi khủng khiếp, hai cái răng nanh dài thượt trong miệng không ngờ lại phát xuất ánh sáng lấp lóe như đao phong.

Lâm Tuấn vốn là cao thủ nhất lưu về tốc độ bỏ chạy khi lâm địch, giờ phút này đôi chân lại phảng phất đã mọc rễ, chỉ run rẩy không ngừng, không ngờ không biết chạy, lúc mắt nhìn thấy hai cái răng nanh lấp lóe phát xuất những tia sáng âm trầm đó kè sát cổ, Lạp Tát mới phát giác một cơn đau đốn cùng cực từ cổ truyền khắp thân người, sau đó người gã đã chết hẳn.

Máu còn chưa bị hút hết, người gã đã chết.

Lâm Tuấn đã chết vì sợ.

Răng nanh vừa rời khỏi cổ, hai ống trúc đồng trên tay Phi Thiên Tri Thù cùng lúc lập tức đâm nhập vào miệng vết thương trên cổ Lâm Tuấn, sau đó liền lấy ra một cái túi lớn tiếp dẫn máu tươi chảy ra từ hai ống trúc đồng.

Nhìn máu tươi dần dần ngập đầy cái túi, trong mắt Phi Thiên Tri Thù tán xuất thần tình đặc ý khoái trá.

Không đến một tuần trà sau, máu tươi đã không còn chảy qua ống trúc đồng nữa, Phi Thiên Tri Thù đợi đến lúc máu tươi đã ngừng nhỏ giọt hẳn, mới cột chặt miệng túi, rút hai ống trúc đồng ra khỏi cổ Lâm Tuấn.

Nhìn thi thể Lâm Tuấn đã bị hút cạn máu, Phi Thiên Tri Thù đặc ý cười khàn khạch.

Sáng hôm sau, bọn chúng lại có thể phát hiện một thi thể bị Hấp Huyết Quỷ hút hết máu.

oo Khí hậu không cần biết nóng tới cỡ nào, hay lạnh tới cỡ nào, Phó Hồng Tuyết vĩnh viễn đều vận bộ đồ vải bố đen sì đó, viền áo đã bạc màu mấy phần.

Con người hẳn phải phát giống như con hắc báo trong khu rừng âm u nguyên thủy, không cần biết khí trời ác liệt tới cỡ nào, biến hóa cực hạn tới cỡ nào, đều vĩnh viễn có thể thích ứng, có thể sinh tồn.

Phó Hồng Tuyết không những có thân thể kiên nhẫn của hắc báo, cũng có cảm quan thứ sáu bén nhọn linh mãnh như hắc báo.

Đêm lạnh còn chưa tàn, đèn mờ đã lụi.

Phó Hồng Tuyết nằm trong bóng tối, nằm trên chiếc giường băng lãnh, gió khuya Biên Thành ngoài song cửa mặc tình gào thét, hẳn đã mệt rồi.

Đang lúc Phó Hồng Tuyết ngủ mơ màng, hẳn đột nhiên nghe thấy một tiếng động khe khẽ, tiếng động khe khẽ vọng lên giống như lúc ngọn nến cháy tàn phụt lên một tiếng rồi tắt ngóm, cho dù lắng nghe kỹ càng cũng không dễ gì nghe được, đừng nói gì tới nghe rõ.

Phó Hồng Tuyết không nghe được thanh âm lạ lẫm đó, hẳn làm gì mà thấy được.

Nhưng, mỗi một sợi lông trên người hẳn đều có cảm giác, mỗi một bắp thịt đều có cảm giác, mỗi một sợi dây thần kinh đều có cảm giác, đều bỗng co thắt lại.

Bởi vì hẳn đã cảm thấy một đạo sát khí.

Sát khí không sờ được, không nghe được, cũng không thấy được.

Chỉ có người giết người vô số và lợi khí giết người vô số mới có thứ sát khí đó.

Chỉ có thứ người như Phó Hồng Tuyết mới có thể cảm thấy thứ sát khí đó. Cơ bắp toàn thân hẳn tuy đều co thắt lại, nhưng hẳn đã bắt chợt phóng người lên khỏi cái giường gỗ cứng lạnh đó.

Ngay lúc thân người hẳn như con cá chép phóng khỏi mặt nước, hẳn thấy một đạo kiếm quang đâm thẳng vào chỗ hẳn nằm hồi nãy.

Nếu quả hẳn không phải là Phó Hồng Tuyết, nếu quả hẳn không có giác quan thứ sáu linh mãnh bén nhọn như hắc báo, nếu quả hẳn chưa từng có những kinh nghiệm vừa đáng quý vừa đáng sợ, nếu quả hẳn không cảm thấy đạo sát khí đó, hồi nãy hẳn nhất định đã bị đạo kiếm quang đó ám sát trên giường.

Kiếm quang vừa lóe lên, kiếm thanh vang lên.

Kiếm không có thanh âm, kiếm thanh mà Phó Hồng Tuyết nghe được là thanh âm mũi kiếm đâm từ dưới giường xuyên lên.

Lúc hẳn nghe được tiếng động đó, mũi kiếm đã xuyên qua bản gỗ, chỗ mũi kiếm đâm xuyên vốn đáng lẽ là tâm tạng của Phó Hồng Tuyết, nhưng hiện tại cái mũi kiếm đâm lưng chỉ bất quá là một bản gỗ.

Không cần biết thanh kiếm đó là loại kiếm gì, thanh kiếm đó nhất định nằm trong tay một người. Không cần biết người đó là loại người nào, người đó nhất định còn ở dưới giường.

Thân người Phó Hồng Tuyết vừa lảng không, mỗi một bắp thịt, mỗi một phân khí lực trên dưới toàn thân đều đã vận dụng phát huy đến mức tột độ, thân người hẳn bỗng lại lộn một vòng, sau đó quăng người thẳng xuống, nhắm hướng mà hẳn tính trước sẽ có người bộc phát ra.

Hẳn không tính lằm.

Dưới sàng có một người, mũi kiếm còn ghim trên giường, cán kiếm lại đã không còn nằm trong tay người đó.

Phó Hồng Tuyết vừa phóng xuống, người đó lập tức bay lên, trong bóng tối, Phó Hồng Tuyết phảng phất nhìn thấy có đạo dao quang lợt lạt từ bên hông người đó lóe xuất.

Lúc đó thân hình Phó Hồng Tuyết đang hạ xuống, lực lượng tiềm ẩn toàn thân đã tận dụng hết hồi này lúc tung mình lên không trung, khi hắn nhìn thấy ánh đao quang lợt lạt, khí lực của hắn đã kiệt tận, tân lực chưa hồi sinh.

Người đến ám sát Phó Hồng Tuyết, không còn nghi ngờ gì nữa, là cao thủ trong cao thủ, y đã tính đúng Phó Hồng Tuyết nhất định có thể tránh khỏi một kiếm của y, cũng tính đúng Phó Hồng Tuyết sẽ bay ngược xuống về phía y, y đương nhiên đã tính đúng Phó Hồng Tuyết nhất định biết giữa một sát na lúc Phó Hồng Tuyết bay xuống, y vô phương rút kiếm ra khỏi giường.

Y càng tính đúng Phó Hồng Tuyết nhất định đoán không được là y còn có một thanh đao.

Một đao đó mới chân chân chính chính là một đao trí mệnh.

Người trên không trung, đã vô phương thoái lui.

Đao quang vừa lóe lên, người tắt vong.

Một đao huy xuất, đao quang lợt lạt ánh lên nụ cười đắc ý nơi khóe miệng thích khách, y biết một đao đó Phó Hồng Tuyết tuyệt đối vô phương dự tính tới, cũng vô phương tránh né.

Không dự tính tới, không tránh khỏi, là phải chết.

Ngay lúc thích khách đó chuẩn bị thưởng thức mỹ cảnh máu tươi phun trào, y đột nhiên nghe thấy một thanh âm, một thứ thanh âm phẳng phát rất quen thuộc.

Một thứ thanh âm chỉ có lúc mũi đao phá gió mới có thể phát xuất ra.

Cái y nghe thấy chính là đao thanh.

Đang lúc y nghe thấy đao thanh, y đã có cảm giác mặt đất dưới lưng lạnh như băng, càng kỳ quái hơn là y không ngờ nhìn thấy Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đứng trước mặt y, đang dùng ánh mắt như vì sao treo mình trên đỉnh núi xa xăm mà nhìn y.

Sao lại có thể thế được ? Một đao đó đã là một đao chắc chắn chết, Phó Hồng Tuyết làm sao có thể tránh khỏi ?

Y nhớ lại phẳng phát nghe thấy đao thanh.

Đao thanh của ai ?

Không thể là Phó Hồng Tuyết, căn bản không nhìn thấy hắn bạt đao, đao không bạt, làm sao có thể có đao thanh ?

Y dùng hết sức nhào người dậy, chợt phát giác hữu thủ không có cảm giác, đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết điềm nhiên thấp lại ngọn đèn tàn, y mới nhìn thấy hữu thủ của mình đã đứt lìa.

Có lẽ nào lúc nghe đao thanh hồi này, cổ tay phải của y đã bị chém đứt ? Y chỉ nghe thấy đao thanh, không nhìn thấy đao, có lẽ nào trên thế gian thật sự có thứ đao nhanh như vậy ?

Dưới ánh đèn mờ mờ, Phó Hồng Tuyết phát hiện người đi ám sát hắn không ngờ là một người hoàn toàn xa lạ, hiện đang giương mục quang cực kỳ kinh hãi nhìn hắn.

“Người không tin một đao của ta có thể chém đứt tay người ?” Phó Hồng Tuyết hững hờ hỏi.

“Chỉ nghe thấy đao thanh, đao thanh ...” Y lẩm bẩm đáp:

“Không nhìn thấy đao, không nhìn thấy đao ...” Biểu tình trên mặt y méo mó, tịnh không phải vì vết thương đau điếng, mà vì nội tâm đang vật lộn với sự thật đó, y không tin trên thế gian có thứ đao nhanh như vậy, nhưng sự thật khơi khơi phơi bày trước mắt.

“Người là ai ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi y.

Y không hồi đáp, chỉ giương thị tuyến nhìn về hướng khúc tay bị chém đứt của mình, nhìn bàn tay vẫn còn nắm cán đao, trong mắt y chợt lộ xuất một thứ thần tình hỗn hợp, vừa bất lực, ai thương, trầm thống, vừa giải thoát.

Trong bao nhiêu tâm tình phức tạp như vậy, sao lại có tâm thái giải thoát ?

Phó Hồng Tuyết cũng đưa mục quang nhìn về phía bàn tay bị chặt, khi hấn chạm mắt lên bàn tay đó, trên mặt hấn cũng chợt lộ xuất một thứ biểu tình rất kỳ quái.

Lúc Phó Hồng Tuyết nhìn thấy đoạn tay bị chặt đứt đó, hấn chợt đã hiểu thấu thích khách đó vì sao khi nhìn thấy bàn tay bị chặt đứt của mình lại hiển lộ thứ thần tình rất phức tạp đó.

Kỳ thực cái Phó Hồng Tuyết nhìn không phải là đoạn tay bị chặt, mà là thanh đao trên đoạn tay bị chặt.

Đó là một thanh đao rất cong, cong như trăng huyền, cong như lưỡi câu của ngư ông.

Thứ loan đao đó đại bộ phận người dân ở biên cương đều dùng, nhưng cách đây ba năm, võ lâm Trung Nguyên chợt xuất hiện một cao thủ dùng loan đao.

Vị cao thủ đó sử một thanh Huyền Nguyệt loan đao, nội trong vòng ba năm ám sát tổng cộng năm mươi hai cao thủ nhất lưu, chương môn các phái, võ lâm danh gia, giang hồ hào khách.

Cho tới nay y chưa từng bại qua một lần.

Phó Hồng Tuyết quay đầu ngưng thị nhìn y, qua một hồi rất lâu mới mở miệng:

- Người là Loan Đao A Thất ?

“Phải”. A Thất đáp:

“Ta là Loan Đao A Thất”.

Phó Hồng Tuyết lại chú thị nhìn y một hồi lâu, diềm đạm hỏi:

- Người đã làm.

- Ta đã làm ?

“Người nếu quả quang minh chính đại đến tìm ta, có lẽ người có thể nhìn thấy đao”. Phó Hồng Tuyết nói từng tiếng.

“Nhìn thấy đao ?” Trước ngày hôm nay, A Thất tuyệt đối không tin câu nói đó, nhưng hiện tại y đã không thể không tin, trong mắt y lại lộ xuất những biểu tình phức tạp đó lần nữa.

Mục quang của Phó Hồng Tuyết lại đón nhận thần tình “giải thoát” trong ánh mắt của A Thất, hấn lẳng lẳng nhìn A Thất, cũng không biết bao lâu sau, hấn mới thở dài nhẹ.

A Thất cũng thở dài một hơi, biểu tình phức tạp trên mặt cũng theo tiếng thở dài đó mà tan biến, chỉ còn dư lại nỗi hoan du giải thoát và hư thoát, sau đó y chợt dùng một khẩu khí rất chân thành mà thốt:

- Cảm tạ người.

“Không cần khách khí”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp lời.

A Thất vì sao đối với Phó Hồng Tuyết vừa chém đứt tay mình lại nói lời cảm tạ ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên hiểu rõ ý tứ của A Thất, cho nên hấn mới nói “không cần khách khí”, bởi vì hấn cũng là người dụng đao.

Người si đao thông thường cũng giống như người si tình.

Người hãm mình trong lưới tình, bị tơ tình quấn quện, không những vô phương tự thoát thân, thậm chí muốn cầu chết cũng không thể nào.

Lối sống đó còn tệ hơn chết, thứ thống khổ đó phát ra từ tận thâm sâu cốt tủy, cũng duy nhất có người si đao mới có thể hiểu thấu.

Cho nên tơ tình thông thường phải cần thanh kiếm trí tuệ cắt đứt, người si đao cũng chỉ còn nước chết dưới đao mới có thể giải thoát.

Cho nên Phó Hồng Tuyết tuy đã chém đứt tay A Thất, y không những không một lời oán trách, còn rất cảm kích Phó Hồng Tuyết.

A Thất gắng gượng lời người đứng dậy, dùng tả thủ còn lại lượm bàn tay bị chặt đứt, sau đó nói với Phó Hồng Tuyết:

- Người không cần tiễn ta.

“Ta biết”. Phó Hồng Tuyết đáp.

Hai người im lặng nhìn nhau một cái, A Thất chợt quay người bước ra, lúc y ra tới cửa, Phó Hồng Tuyết bỗng mở miệng.

“Tả thủ cũng có thể dùng đao”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm thốt:

“Vào thời của Tiểu Lý Phi Đao có một vị vốn là người dùng kiếm tay phải, sau đó tay phải bị chặt đứt, nhưng kiếm của y dùng tay trái lại còn nhanh hơn so với tay phải”.

Người Phó Hồng Tuyết nói tới chính là Kinh Vô Mạng, A Thất biết, nhưng y chỉ đi hững hờ quay đầu lại, hững hờ nói với Phó Hồng Tuyết:

- Ta rời khỏi nhà đã ba năm, cổ hương của ta còn có một người si tình đang đợi ta.

Có lẽ sau này ta có thể dùng tả thủ để xắt đồ ăn, dùng tả thủ để nâng chén uống với nàng.

“Có cơ hội ta nhất định đi ăn đồ ăn người nấu”. Phó Hồng Tuyết thốt.

“Ta nhất định đợi người”. A Thất đáp:

“Nhà ta ở ngoại thành Lạp Tát, một nơi gọi là Phong Linh”.

13. Thiếu Phụ Dưới Phong Linh

Ánh sao Lạp Tát mờ lung như Giang Nam trong mộng.

Ánh đèn phảng phất cũng xa xăm như Giang Nam, người đứng dưới phong linh bên dưới ánh đèn, ánh mắt của thiếu phụ vẫn mộng mơ thần thờ ngưng thị nhìn vào nơi dự vị.

Mộng của nàng có phải ở viễn phương, hay viễn phương có người nàng đang nhớ nhưng bao lâu nay ?

Đêm Lạp Tát tuy cũng lạnh giá, gió khuya lại không thấu xương như Biên Thành, thậm chí còn mang đến Lạp Tát nhiệt tình nam nhi tráng kiện.

Gió khuya lùa cây tùng cổ lão già nua bên ngoài Phong Linh, cũng quyến luyến dàn phong linh dưới mái hiên vang vọng tiếng leng keng.

Tiếng phong linh thanh thúy, nghe trong đêm vắng như vậy, càng làm tăng thêm hương sầu nhớ nhà của lãg tử, niềm bi thương chán chường của du tử.

- Ánh sao còn xa vời hơn cả cổ hương, nhưng ánh sao có thể nhìn thấy được, còn cổ hương ? Bao nhiêu đứa trẻ ngồi quanh một cái bàn, đứa nào cũng ăn ngon lành, vào cái tuổi của bọn chúng, căn bản vẫn còn chưa thể hiểu thấu chân ý nghĩa của nhà, bọn chúng chỉ cần có ăn, có chơi, có ngủ, thì cho dù có thiên thập từ trên trời hạ xuống cũng không cần biết.

Diệp Khai cũng từng trải qua cái tuổi đó, nhưng lúc đó chàng đã hiểu được nhà trân quý ra sao.

Có phải vì sau khi mất mát tất cả, mới biết nhà quý tới cỡ nào ?

Thiếu phụ đang nhìn xa xăm, Diệp Khai đang nhìn thiếu phụ, Tô Minh Minh chú thị nhìn Diệp Khai, Kim Ngư cùng bọn Tiểu Hoa tụ hòa liến thoắng.

Ánh mắt của thiếu phụ như mộng, ánh mắt của Diệp Khai như một dụng cụ quan sát tinh chế, ánh mắt của Tô Minh Minh mờ lung như ánh sao.

“Muốn nghe cổ sự không ?” Tô Minh Minh chợt hỏi khẽ.

“Cố sự ?” Diệp Khai chợt tỉnh, quay đầu nhìn Tô Minh Minh:

“Cố sự gì vậy ?” “Cố sự của nàng ta”. Thị tuyền của Tô Minh Minh quay về hướng thiếu phụ dưới phong linh.

- Muốn.

- Đi theo tôi !

oo Muốn kể cố sự của “nàng”, đương nhiên không nên nói trước mặt nàng, cho nên Tô Minh Minh dẫn Diệp Khai đến bên bờ thác.

Đêm nay Lạp Tất có sao, cũng có trăng.

Còn Giang Nam ? Ánh sao mờ lung, ánh trăng sáng ngời, dòng thác rì rào ánh thành một dải thất lưng dài thướt trắng bạc lấp lánh.

Gần thác có một tảng nham thạch rất lớn, Tô Minh Minh ngồi bên trên, Diệp Khai đương nhiên cũng ngồi bên trên, ngồi bên cạnh Tô Minh Minh trên tảng nham thạch.

Ánh trăng sáng như vậy, phong cảnh đẹp như vậy, tiếng suối chảy dề dàng như vậy, mặt đất thanh bình như vậy, nếu quả bọn họ là một đôi tình nhân mà nói, đó đã là một bức họa lãng mạng làm sao.

“Tên của nàng là Na Oa”. Tô Minh Minh dụ giọng.

Diệp Khai đương nhiên biết “nàng” là chỉ thiếu phụ dưới phong linh:

- Na Oa ?

Biểu tình của Tô Minh Minh chợt biến thành rất bi thương:

- Nếu quả chàng muốn hiểu rõ con người của Na Oa, nhất định trước hết phải nghe một thiên cố sự mới được.

Chuyện nàng kể đích thị là một cố sự bi thương.

Na Oa là nữ nhân, trăm ngàn năm trước sinh trưởng ở phía bắc Thánh Mẫu Phong, là một nữ nhân vừa vĩ đại vừa thánh khiết trong bộ tộc Khoách Nhĩ Khách thời cổ đại.

Khi bộ lạc Khoách Nhĩ Khách bị tộc nhân của bộ tộc Nê Cổ hung ác cường bạo tấn công, tộc nhân của nàng bị đánh bại, người yêu của nàng bị bắt đầy đi xa, nàng cũng bị tù trưởng của tộc Nê Cổ bắt sống.

Tiêu chí của tộc Nê Cổ là màu đỏ, màu đỏ mang theo mùi máu, bọn chúng thích mùi máu và sự đổ nát.

Tù trưởng của bọn chúng muốn gạ gẫm Na Oa, nàng thà chết chứ không chịu phục tùng.

Cho nên tên tù trưởng đe dọa sẽ giết người yêu của nàng.

Cho nên Na Oa chỉ còn nước ... Nàng chịu đựng, bởi vì nàng muốn phục thù.

Nợ máu trả bằng máu, nàng chung quy đã đợi được cơ hội cứu được người đồng tộc và người yêu bị đầy.

Nàng cũng không phải là không có hy sinh.

Đợi đến lúc người yêu của nàng dẫn dắt đại quân phục thù công nhập tới bên dưới đại trưởng doanh của tên tù trưởng bộ tộc Nê Cổ, nàng đã hóa thành hương hồn.

Là hương hồn, cũng là trung hồn.

Trong tay nàng còn nắm chặt một tình khúc nàng viết cho tình nhân “quả cảm” của mình trước khi lâm tử.

Là tình khúc, cũng là sử thi.

Xin đưa tới người ca khúc này, làm ơn giao cho niềm quả cảm của tôi trú bên dưới dòng suối nhỏ.

Niềm quả cảm yêu mến của tôi, chàng nhất định phải sống.

Chàng phải sinh tồn, phải cảnh giác đề phòng, đề phòng từng giây từng phút, vĩnh viễn ghi nhớ, ghi nhớ đám người thích ô tình huyết hồng kia.

Bọn chúng hiếu sát.

Chàng đừng phải bọn chúng, cũng bắt tất phải lưu tình, chàng phải đem bọn chúng quăng vào cùng hải, đem bọn chúng nhốt vào hoang tái, trùng kiến cố quốc điền viên mỹ lệ của chàng.

Cố quốc tuy đã trầm luân, điền viên tuy đã hoang vu, nhưng chỉ cần chàng cần cù nỗ lực, cố quốc của bọn ta tất có ngày phục hưng, điền viên tất có ngày trùng kiến .

Tình nhân của nàng không phụ lòng nàng, tộc nhân của nàng cũng không phụ lòng nàng.

Cố quốc của nàng đã được phục hưng, điền viên đã được trùng kiến.

Bài thơ của nàng và xương trắng của nàng đều được mai táng dưới tòa bạch tháp Na Oa Tự xây dựng cho nàng, vĩnh viễn lệnh truyền sự sùng bái tôn kính của người người.

Đó không phải là thiên cổ sự tráng liệt.

Đó là thiên cổ sự bi thảm.

oo Diệp Khai không rơi nước mắt, một người nếu quả trong lòng nhiệt huyết đặng đặng dâng trào, làm sao rơi nước mắt được ? Bất quá chàng không thể không hỏi:

- Xương trắng của nàng đả mai táng dưới tòa bạch tháp, Na Oa mà nàng kể tới lại làm sao mà về đây ?

“Na Oa ngày nay tuy không không có đám tộc nhân khát máu hung tàn áp chế”, thanh âm của Tô Minh Minh vương vấn một tia ai sầu:

“Nhưng lại phảng phất có một vật khát máu áp chế nàng và người yêu của nàng”.

- Vật gì ?

“Thành danh”. Tô Minh Minh đáp:

“Người yêu của nàng rời bỏ nàng là vì muốn thành danh”.

“Người yêu của nàng rời bỏ nàng là vì muốn vang danh trong giang hồ ?” Diệp Khai hỏi.

“Đúng”. Thanh âm của Tô Minh Minh mòng ảo như tiếng suối chảy:

“Cho nên nàng bị giam cầm trong trướng bông của tên tù trưởng danh lợi, chịu đựng tịch mịch cô độc, chịu đựng năm tháng dày vò, đợi chờ một ngày người yêu của nàng trở về cứu nàng”.

“Đợi bao lâu rồi ?” Diệp Khai hỏi:

“Nàng đã bầu bạn với tịch mịch bao lâu ?” “Ba năm”. Tô Minh Minh đáp:

“Đã ba năm dưới phong linh chỗ cây cổ tùng”.

- Người yêu của nàng tên gì ?

“A Thất”. Tô Minh Minh đáp.

- A Thất ?

Trong óc Diệp Khai chợt lóe lên một bóng người, một thanh niên tay cầm một than loan đao như trăng huyền.

“Loan Đao A Thất”. Diệp Khai lăm bắm:

“Có phải là y ?” - Chàng nói gì vậy ?

“Không”. Diệp Khai hiển nhiên không muốn để nàng biết con người của Loan Đao A Thất, cho nên chàng liền hỏi:

“Vậy nàng ta có biết A Thất trên giang hồ có danh tiếng gì chưa ?” “Nàng ta từng nói với tôi, cho dù A Thất đã có danh trên giang hồ, y vẫn không thể trở về”. Tô Minh Minh đáp:

“Bởi vì khi y có danh, cũng trở thành bất lực”.

“Điều đó là thật”. Diệp Khai cười thốt:

“Thân tại giang hồ, thân bất do kỷ, sau khi đã thành danh, thông thường đều có thể gặp phải những chuyện không còn đường lựa chọn”.

“Một người đã thành danh, thông thường có người khác muốn thành danh đến tìm mình quyết đấu, sau đó còn có thể có người thứ hai, người thứ ba ... cho đến lúc mình bại”. Tô Minh Minh thốt:

“Trên giang hồ bại tức là chết”.

Tô Minh Minh dừng một chút, lại từ từ nói tiếp:

- Cho nên Na Oa lại nói, A Thất nếu quả có trở về, nhất định là đã đến lúc y chết.

“Nàng ta đã biết kết quả như vậy, tại sao lại vẫn phải chờ đợi ?” Diệp Khai hỏi.

“Bởi vì nàng ta si tình”. Thanh âm của Tô Minh Minh lại thẫn thờ thương cảm:

“Biết rõ kết quả như vậy, nàng ta vẫn phải đợi chờ, một người si tình, cũng giống như người si kiếm, biết rõ kết quả là chết dưới kiếm của người si kiếm khác, hẳn vẫn làm vậy”.

- “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”, người trong giang hồ, thân không còn thuộc về mình, người nói câu đó thật sự hiểu thấu người giang hồ.

Ánh trăng là tà trên suối nước, sóng nước lặn tắt, phẳng phất dòng suối cũng có vô số vì sao đang nhấp nháy.

Dưới ánh trăng, đôi mắt thẫn thờ ai sầu tịch mịch trống vắng của Tô Minh Minh đang chăm chăm nhìn Diệp Khai.

“Còn chàng ? Chàng có phải đang đợi một trường quyết đấu vĩnh viễn không an nghỉ ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Chàng vì sao không thoái lui khỏi giang hồ thị phi ?” Diệp Khai không nhìn nàng, mục quang của chàng xuyên thấu gợn sóng bập bênh đến tận đáy nước sâu thẳm.

“Cho dù người có thoái xuất giang hồ, nhưng danh vẫn còn tại giang hồ”. Diệp Khai cười khổ:

“Người muốn thành danh đều có thể tìm đến mình, cho dù người mình ở chân trời góc biển, phiêu diêu ở hư nguyên, ngày tháng an bình của mình cũng có lúc kết thúc”.

Tô Minh Minh không nói tiếng nào, người nàng đã hăm nhập trong trầm tư, phẳng phất đang gặm nhấm ý vị câu nói của Diệp Khai, mục quang của nàng cũng quay về hướng dòng suối trong vắt nhìn thấy tận đáy.

Nàng không mở miệng, Diệp Khai đương nhiên càng không thể nói gì, giây phút tĩnh lặng mỹ miều lãng mạn đó, hà tất để cho sự tình ân oán không đường lựa chọn phá hoại không gian ? Nhưng đang lúc Diệp Khai chuẩn bị hưởng thụ tình diệu đó, Tô Minh Minh chợt hỏi:

- Chàng nhìn kia, cái gì đang lênh bênh trên mặt nước vậy ?

Diệp Khai lập tức quay đầu nhìn.

Trên mặt suối lặn tắt sóng nước, có một chiếc giày trôi nổi, một chiếc giày rất nhỏ, xem chừng là giày con nít.

“Giày”. Diệp Khai đáp:

“Xem chừng là giày con nít mang”.

- Mau, mau đi coi ...

Tô Minh Minh còn chưa dứt lời, Diệp Khai đã phóng đi, người nhẹ nhàng điếm trên mặt suối, lại đã quay trở về đến trên tảng nham thạch, trong tay chàng cầm một chiếc giày nhỏ, nước nhỏ giọt trên mặt nham thạch.

Tô Minh Minh hồi nãy vội vã, nhưng bây giờ nàng tịnh không đón lấy chiếc giày, nàng chỉ dùng ánh mắt ngập tràn vẻ khùng bố nhìn chiếc giày nhỏ trên tay Diệp Khai.

Tại sao nàng có biểu tình như vậy ? Đó chỉ bất quá là một chiếc giày rất bình thường, nàng tại sao lại có cử động như vậy ? Diệp Khai không hỏi nàng, tịnh không phải vì chàng đã biết nguyên nhân, mà là chàng biết Tô Minh Minh nhất định sẽ giải thích.

Tô Minh Minh quả nhiên đã giải thích, nàng nhìn chăm chăm lên chiếc giày một hồi lâu, sau đó mới nói:

- Đó là giày ba tháng trước tôi đã mua cho Ngọc Thành.

Chiếc giày đó của Ngọc Thành, nó đêm hôm qua đã thất tung, hiện tại có một chiếc giày của nó trôi tới đây, nhất định là nó đã có chuyện.

Diệp Khai quay đầu nhìn vách đá nơi thác nước đổ xuống:

- Trên đó là chỗ nào ?

Tô Minh Minh cũng nhìn lên vách đá, thanh âm của nàng có vẻ sợ hãi:

- Nghe nói dòng suối đó chảy qua bên dưới Hâu Viên.

“Hâu Viên ?” Diệp Khai hỏi:

“Hâu Viên bên trên vách đá đó ?” - Phải.

Chiếc giày trôi theo thác nước từ trên vách đá rơi xuống, chảy tới đây, trên vách đá là Hâu Viên, Ngọc Thành lại đi tới Hâu Viên rồi mất tích, chiếu theo đó mà nói, tòa Hâu Viên đó nhất định ẩn tàng bí mật không ai biết, không thể nói cho ai biết.

oo Ánh sáng bình minh đột phá mấy tầng mây, bắn ra trên đầu Tử Cảnh, bầu trời tuy đã sáng, nhưng mặt đất vẫn còn là một phiến mông lung.

Tử Cảnh trong mông lung nhìn giống như một bức tranh thủy mặc, lại một phần thần bí, một phần quái dị, một phần khùng bố hơn tranh thủy mặc.

Vết thương tuy đau đớn, nỗi vui mừng trong tâm lại đã lấn át nỗi đau ngoài da, A Thất chú thị nhìn Tử Cảnh trong mông lung, hân hoan nường mày.

Qua khỏi Tử Cảnh là tới Lạp Tát, Lạp Tát sau ba năm xa cách có còn nguyên dạng như xưa ? Mái vòm của Bốt Đạt Lạp Cung có còn phát quang lấp lánh dưới trời xanh như xưa ? Những tín đồ hoạt Phật kiên thành có còn không ngại đường xá xa xôi tam bộ nhất bát, ngũ bộ nhất khấu, dùng phương pháp gian khổ đó để biểu thị lòng tôn kính của bọn họ như xưa ? Con đường trường trong thành có còn ngập tràn mùi sữa chua nồng nặc gần như làm người ta không thể thở nổi như xưa ?

Phong linh dưới mái hiên ngoài thành có còn treo đưng đưa như xưa ? Tiếng vọng phát xuất có còn dẫn đưa nỗi nhớ nhà như xưa ? Bên dưới phong linh có còn người tựa song cửa nhìn xa xăm như xưa ? Trong mắt nàng có còn mang theo niềm thương cảm triền miên như xưa ? Nghĩ tới nàng, A Thất hận mình không thể lập tức về cạnh bên nàng, y mập mờ nhớ lại tình cảnh năm đó lúc y muốn rời bỏ nàng, nàng không la lối, cũng không khóc.

Nàng cũng không níu kéo, chỉ dùng một khẩu khí rất lợt rất lạt mà nói:

- Nhớ Lạp Tát có Phong Linh.

“Ta nhất định nhớ”. Năm đó A Thất đáp lời nàng một cách khẳng định:

“Chỉ cần mộng tưởng của ta vừa được thực hiện, ta nhất định trở về”.

Lúc đó A Thất còn là một thanh niên tràn đầy hoài bão, nghĩ giang hồ cũng giống như khách sạn ở nhà y, rất dễ dàng đi lại, lúc hứa hẹn phảng phất rất có lòng tin đối với mộng tưởng của mình.

Đợi đến khi y đem mộng tưởng, hoài bão, và thanh loan đao cong cong như trăng huyền đó vào giang hồ, y mới biết giang hồ là nơi như thế nào.

“Mộng tưởng” sau đó tuy đã được thực hiện, nhưng người lại đã biến đổi.

Không phải là biến tâm, không phải là biến thành hư hỏng, mà là biến thành “sợ làm hư sự”, biến thành không dám về nhà, bởi vì y chỗ nào lúc nào cũng đều phải dự phòng có người đến tìm y quyết đấu.

Y sợ sau khi trở về nhà, làm liên lụy đến nàng.

Một lần không dám về, hai lần không dám về, ba lần, bốn lần ... Càng lâu lại càng không dám về.

“Giang hồ càng đi càng sợ”, câu nói đó tuy tịnh không hoàn toàn chính xác, lại cũng có đạo lý của nó.

A Thất biết cả đời này đại khái đã vô phương về nhà được, bởi vì trên giang hồ, bại là chết.

Người chết có về nhà được hay không đều không thành vấn đề nữa.

– Có thật sự không thành vấn đề không ?

Đại hiệp khách, đại danh nhân, anh hùng hảo hán trên giang hồ, tịnh không giống như trong truyền thuyết, bọn họ và người bình thường đều phải sinh hoạt, phải ăn, phải chơi, phải uống rượu, phải xài tiền.

Không có thu nhập, làm sao mà ăn xài ? Những hiệp khách, danh nhân, anh hùng hảo hán lại không thể đi trộm đi cướp, cho nên có người bắt đầu làm “kiêm sai”, làm nghề tay trái.

Tối hảo nhất trong nghề nghiệp “kiêm sai” đương nhiên là “chức nghiệp sát thủ”, sát thủ chuyên nghiệp.

Trong tất cả các chức nghiệp của nhân loại, chức nghiệp lâu đời nhất, không có đường chọn lựa nhất trong lịch sử, là sát thủ, cũng là chức nghiệp nguyên thủy nhất của nam nhân.

Thậm chí so với chuyện sinh đẻ của nữ nhân còn cổ xưa hơn.

Làm sát thủ tuy kiếm được nhiều tiền, nhưng đại đa số là nhân vật bi kịch, bởi vì khi bọn họ thi hành nhiệm vụ, lúc nào chỗ nào cũng đều có thể chết, hơn nữa còn phải có lối sinh hoạt ẩn tích mai danh.

Có lúc tiếp nhận nhiệm vụ đi giết thân nhân của chính mình, lúc đó không những không thể đắn đo, mà còn phải cả nhứ mày một lần cũng không thể.

Sát thủ không những lực thân bất nhận, hơn nữa còn phải lãnh khốc vô tình, càng phải tuyệt tình, quyết không thể có một chút nữ tư tình, cũng không thể có tình cảm luân thường đạo lý.

Tuyệt tình tuyệt nghĩa, tàn khốc ngoan bạo, lãnh huyết vô danh, những thứ đó đều là điều kiện cần thiết để làm một sát thủ, quan trọng là cần phải giữ có một mình mình.

Không có thời gian của mình, không có lợi ích của mình, không có ân thù của mình, không có gia hạn của mình, tất cả những gì phụ thuộc về mình đều phải cách ly tuyệt đối.

Một điểm càng trọng yếu là sát thủ không có cơ hội thoái lui, chỉ có nước bước tới, tới chết mới nghỉ.

Nếu quả mình muốn đợi gom góp để giành đủ tiền, sau đó thoái lui, đó tuyệt đối là chuyện không thể có, cho dù cừu nhân không giết mình, kẻ đồng hành nhất định cũng truy đuổi mình, truy đuổi mình tới lúc hoàn toàn không thể nói ra bí mật mới thôi.

– Người không thể nói ra bí mật, trên thế gian này đại khái chỉ có một dạng người, người chết.

Còn có một dạng cũng có thể, đó là lúc người ta đã nghĩ mình không thể uy hiếp người ta, có lẽ người ta sẽ phóng tha mình.

Giống như A Thất hiện tại.

Hữu thủ của y đã đứt lìa, người đã tàn phế, cho dù có nắm giữ bí mật trọng đại, nhưng để bảo toàn sinh mệnh, chết cũng không thể tiết lộ ra.

Cho nên dạng của A Thất, có thể coi là may mắn nhất trong đám sát thủ, bởi vì y đã chết qua một lần.

Người ta nhất định có thể nghĩ y đã chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết, tuyệt đối không tưởng tượng được Phó Hồng Tuyết không ngờ lại có thể phóng tha y.

Phó Hồng Tuyết tuy chém đứt một tay y, lại bảo toàn sinh mệnh của y.

Từ nay trên giang hồ đã không còn con người “Loan Đao A Thất”.

Nắng sớm dâng cao, tản mát trên mặt đất vô biên, cũng đẩy lùi giá lạnh tàn lưu từ đêm qua.

Về hiềm ác của Tử Cảnh có thể nhìn thấy rõ, nhưng A Thất tịnh không sợ, y từ nhỏ đã sinh trưởng ở Lạp Tát, không biết đã chơi bời ở Tử Cảnh này bao nhiêu lần n rồi, đối với truyền thuyết yêu ma quỷ quái, y càng không tin.

Cho nên y tuy ba năm rồi chưa trở về, đi đến Tử Cảnh, trong tâm đã dâng trào một hương vị ngọt ngào, nhìn thấy Tử Cảnh phẳng phất đã như nhìn thấy nhà mình vậy, cước bộ của y không khỏi càng lúc càng nhanh.

Vách đá cao vút dựng đứng che ánh mặt trời, A Thất bước vào trong bóng tối âm u, chút nữa đây sẽ quay khỏi Tử Cảnh, mau chóng về đến Lạp Tát, đương nhiên cũng rất mau chóng nhìn thấy nàng.

Ngay lúc đó, y chợt nhìn thấy một lão nhân khập khiễng từ đầu kia của Tử Cảnh đi tới.

Lão nhân đó lưng đã cong gù, trên lưng đeo một cái gùi tre, hữu thủ của lão chống cây nạng kết bằng hai phiến trúc, làn mồ thất thểu bên vệ đường lượm phế khí vật.

Lão nhân đó nguyên lai là một “thập hoang giả”, lão già lượm đồ phế liệu.

A Thất nhìn thấy lão nhân lượm phế liệu đó, trong tâm không khỏi dâng lên một niềm tôn kính, một người già nua như vậy còn phải vì sinh hoạt mà bôn ba, năm tháng tuy đã để lại nhiều vết tích tàn khốc trên người lão, thập hoang lão nhân đó lại không cúi đầu, lưng của lão tuy cong, hành động tuy không quá linh hoạt, nhưng lão vẫn bằng vào nỗ lực của chính mình mà kiếm đồng tiền bát gạo sinh sống.

Lão có con cái thân nhân gì không ? Nhất định là không, nếu không ai lại tàn nhẫn để cho một người già cỗi như vậy lao thân lụy sức sinh nhai ? Thứ người không bị sinh hoạt sống còn hiện thực đánh gục như lão, tâm tự tôn nhất định rất cường liệt, y nếu quả muốn để lộ chút đồng tình thương hại lấy lão, lão nhất định có thể giận dữ chống lại y.

Cũng may A Thất đã nghĩ ra phương pháp, vừa có thể trợ giúp lão, cũng không làm thương tổn đến lòng tự tôn của lão.

A Thất rút trong túi ra một tấm ngân phiếu, sau đó nhàu nát, quăng dưới đất, y lại nhanh nhẹn bước đi, rất mau chóng bước qua mặt thập hoang lão nhân.

Ánh mắt của thập hoang lão nhân một mực nhìn chăm chăm trên mặt đường, lão đương nhiên nhất định sẽ phát hiện tờ ngân phiếu mà A Thất quăng trên đường.

Tiền tài rơi rớt lượm được dọc đường, tịnh không thể làm tổn thất đến sự tự tôn của lão nhân, cho nên tâm tình của A Thất thật sự khoái trá cực kỳ.

– Giúp đỡ một người già cần được giúp đỡ, chuyện đó tuy không phải là việc thiện gì lớn lắm, nhưng lại có thể làm cho tâm tình mình thoải mái cực kỳ.

Gió sớm tươi tắn nhất, cũng ôn nhu nhất, trong gió không những phảng phất mùi lá cây từ núi non xa xăm, cũng có mùi sữa chua từ trong thành Lạp Tát bay ra.

A Thất hít một hơi dài, mùi vị đó quen thuộc làm sao ! Mỗi lần sau khi uống rượu hoặc mộng mơ lúc nửa đêm, y khao khát có thể ngửi thấy mùi vị đó làm sao ! Y tham lam hít mấy hơi liền, sau đó đang chuẩn bị bước tiếp, chợt nghe thanh âm từ đằng sau truyền tới:

- Người trẻ tuổi !

Thanh âm già nua trầm khàn, lại mang đậm những nỗi thăng trầm của cuộc đời, nhất định là thanh âm của thập hoang lão nhân, A Thất quay đầu nhìn lão nhân đang bước về phía y.

“Người trẻ tuổi có biết tiền đáng quý lắm không”. Thập hoang lão nhân cầm tờ ngân phiếu hồi nãy A Thát quăng trên mặt đường:

“Người sao lại bắt cần đến thế ? Vạn nhất gặp người khác, chắc mất luôn rồi”.

A Thát lập tức giơ tả thủ còn lại lắc lắc:

- Không phải của ta.

- Không phải của người ?

“Không phải”. A Thát rút trong người ra một sấp ngân phiếu:

“Tiền của ta đều cất trong này, tiền ông lượm đâu phải tiền của ta”.

“Ồ !” Thập hoang lão nhân nhìn tiền trên tay, thở dài:

“Ái chà ! Nhiều tiền như vậy không ngờ không ai muốn”.

“Là ông nhìn thấy, ông nên giữ”. A Thát thốt:

“Ta còn có chuyện phải đi đây !” A Thát quay đầu, vừa muốn đi, chợt nghe lão nhân nói một câu rất kỳ quái:

- Cái giá ta giết người tuy rất cao, nhưng luôn luôn đều là người sống giao tiền cho ta, không tưởng tượng được lần này không ngờ có người chết lại có thể cho ta tiền”.

Cái giá giết người ? Có lẽ nào thập hoang lão nhân là sát thủ ? A Thát vội quay mình, đôi mắt nhìn thập hoang lão nhân chằm chằm, nhưng nhìn cách nào đi nữa, cũng nhìn không ra thập hoang lão nhân đó là sát thủ.

- Lão nhân gia, hồi nãy ông nói gì vậy ? Có thể lặp lại được không ?

“Được mà”. Thập hoang lão nhân nhướn mày thốt:

“Ta giết người luôn luôn là người sống trả tiền, không tưởng tượng được lần này không ngờ là người chết trả tiền”.

“Người chết trả tiền ?” A Thát hỏi:

“Người chết là ai ? Ai là người muốn ông giết người ? Giết ai ?” “Người chết là người”. Thập hoang lão nhân cười đáp:

“Người hồi nãy len lén quăng tiền dưới đất, đại khái là sợ làm tổn thương lòng tự tôn của ta, có phải không ?” Đến rồi, chuyện A Thát lo lắng quả nhiên đã đến.

Tưởng không được Phó Hồng Tuyết tuy đã tha y, tổ chức lại vẫn không tha y.

“Là tổ chức phái người đến ?” A Thát giới bị chăm chú nhìn thập hoang lão nhân:

“Ta đã thành người tàn phế, trốn tránh còn không kịp, làm sao có thể tiết lộ bí mật ? Tổ chức vì sao còn không chịu phóng tha ta ?” - Vì Phong Linh.

“Phong Linh ?” A Thát ngẩn người:

“Vì vợ ta ?” “Phải”. Thập hoang lão nhân cười cười:

“Người không chết, Phó Hồng Tuyết làm sao chết được ?” Câu nói đó A Thát nhất định nghe không hiểu lắm, cho nên đang chờ thập hoang lão nhân giải thích.

“Người tuy rời khỏi nhà đã ba năm, nhưng lão bà của người vẫn si dại đợi chờ ở Phong Linh ốc, cho dù có đợi mười năm, ả vẫn có thể đợi cho được”. Thập hoang lão nhân thốt:

“Nếu quả người đã chết, tình huống lại khác, vợ người nhất định đi lượm xác người, cũng nhất định trả thù cho người”.

Thập hoang lão nhân lại cười cười, nói tiếp:

- Vợ người ra sao, người nhất định rất thấu hiểu, không cần biết là ai đã giết người, ả đều có thể truy tung cho ra, hơn nữa cũng nhất định có thể giết cho được đối phương, không cần biết đối phương là cao thủ lợi hại tới cỡ nào, ả đều có biện pháp giết chết”.

“Bọn người đã biết tâm lý báo thù của Phong Linh trầm trọng đến cỡ nào, thì càng không nên giết ta”. A Thất thốt.

“Bọn ta phải giết người sao ?” Thập hoang lão nhân nhướng mày, khoe miệng hé lộ nụ cười quỷ dị:

“Người chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết, bọn ta toàn tâm toàn ý muốn báo thù cho người”.

Mặt đất tuy đã dần dần ấm áp, A Thất lại cảm thấy một luồng khí lạnh xuyên thấu lòng bàn chân đi lên, y cuối cùng đã minh bạch mục đích của tổ chức, bọn chúng muốn giá họa cho Phó Hồng Tuyết.

Bọn chúng đương nhiên nhất định có biện pháp làm cho “Phong Linh” nghĩ là y đã chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết, một khi nàng biết y đã chết dưới đao của Phó Hồng Tuyết, sau này ngày tháng của Phó Hồng Tuyết sợ rằng sẽ không tốt đẹp gì.

Thủ đoạn truy tung báo thù của “Phong Linh”, không ai rõ bằng A Thất, cho dù mình có là ông trời, nàng cũng có biện pháp bắt mình từ thâm cung hoàng điện đem ra nơi hoang dã lãng trì đến chết.

Thập hoang lão nhân dùng một ánh mắt rất nhân từ nhìn A Thất, đương nhiên cũng dùng một thanh âm rất từ tốn hỏi A Thất:

- Người có biết ta dùng binh khí gì đến giết người không ?

“Đao”. A Thất đáp:

“Người chỉ có thể dụng đao”.

“Bởi vì Phó Hồng Tuyết dụng đao”. Câu nói đó tịnh không cần phải nói ra, trong tâm hai người đều hiểu rõ.

“Người có biết ta dùng thứ đao gì để giết người không ?” Thập hoang lão nhân lại hỏi.

- Loại đao gì ?

“Hai thước bảy tấc, rộng sáu phân”. Thập hoang lão nhân cười đáp:

“Trọng lượng không thể vượt quá mười bảy cân”.

A Thất tuy nhìn không thấy đao của Phó Hồng Tuyết, nhưng y đã từng đương đầu với đao của Phó Hồng Tuyết, cho nên y biết những thước tấc mà thập hoang lão nhân nói nhất định là kích thước và trọng lượng của thanh đao của Phó Hồng Tuyết, chỉ là không nghĩ ra lão nhân đó không ngờ đã mang thanh đao đó đến.

Cán đao đen sì, thân đao đen sì.

Cả thanh đao đều một màu đen sì.

Đen sì phẳng phất như khung trời trong đêm mưa giá lạnh, lại lấp lánh một thứ ánh sáng quỷ dị khôn tả.

Hình dáng của đao lại phổ phổ thông thông, bình bình phàm phàm.

Thanh đao đó có phải là ma đao làm cho người ta run sợ ?

A Thất nhìn đao trong tay thập hoang lão nhân, biểu tình trên mặt in hằn nét tôn kính lẫn khứng bố.

Khứng bố là vì y biết hôm nay không thể không chết.

- Trên thế gian có ai có thể chân chính không sợ chết ?

Tôn kính đương nhiên là vì thanh đao trong tay thập hoang lão nhân, bởi vì thanh đao đó tượng trưng cho Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết mà y tôn kính.

Nghênh đón ánh mặt trời, lưỡi đao đen sì quỷ dị khôn tả đột nhiên lóe xuất một tia sáng chói người.

Một đao huy xuất, đao phong phá không.

Dao thanh còn chưa vang vọng, cổ A Thất đã rời khỏi thân y.

Thập hoang lão nhân từ tốn rút trong cái gùi trúc sau lưng ra một tấm lụa trắng, dịu dàng chùi sạch vết máu trên lưỡi đao, dịu dàng đến mức phẳng phất giống như tổ phụ đang chùi miệng cho đứa cháu mình.

Đầu A Thất lẩn long lóc trên hoang mạc nóng bỏng, mắt y không nhắm lại, cũng không có vẻ thống khổ, mắt y không ngờ lại như tươi cười nhìn thập hoang lão nhân.

Bởi vì trước khi y lâm tử đã biết một chuyện, y không nhìn thấy đao của Phó Hồng Tuyết, chỉ nghe thấy đao thanh, nhưng y lại đã nhìn thấy đao của thập hoang lão nhân, lại không nghe thấy đao thanh.

Một chỉ nghe thấy đao thanh, một chỉ nhìn thấy đao, thử hỏi có sai biệt gì không ?

Khi đầu A Thất rơi xuống đất, dàn phong linh treo dưới mái hiên của “Phong Linh” ốc ngoài thành Lạp Tát đột nhiên đã vang vọng leng keng.

14. Vương Lão Tiên Sinh Trong Thủy Tinh Ốc

Căn ốc dùng thủy tinh trang sức thành, tường thủy tinh tinh oanh trong suốt, nóc ốc tinh oanh trong suốt.

Vào những đêm không mây không gió, từ căn ốc đó có thể nhìn thấy ánh trăng nhu mỹ và ánh sao mờ lung.

Mỗi một vật trong ốc đều dùng thủy tinh điêu khắc thành, thậm chí cả bàn ghế cũng vậy.

Bởi vì chủ nhân của căn ốc này thích thủy tinh.

Mọi người đều thích thủy tinh, nhưng trú ngụ trong một căn ốc như vậy, rất ít có ai có thể chịu đựng được.

Thủy tinh tuy khả ái mỹ lệ, nhưng quá lạnh, quá cứng, cũng quá vô tình, đặc biệt ghê làm bằng thủy tinh.

Đại đa số người đều thà ngồi trên một cái ghế bọc tơ nhung mềm mại, dùng chén thủy tinh uống rượu bò đào Ba Tư.

Cái mà chủ nhân của căn ốc này thích lại là thủy tinh, đồ thủy tinh lão có cũng không có bất cứ một ai trên thế giới này có nhiều như vậy.

Chủ nhân của căn ốc này là một lão nhân tóc bạc điểm sương, bên ngoài người biết lão đều thích gọi lão một tiếng “Vương lão tiên sinh”.

Mọi người tuy đều biết “Vương lão tiên sinh” là lão nhân, lại không có ai biết thật ra đã già tới cỡ nào ?

Đầu tóc lão tuy đã bạc trắng gần hết, lại ít nhiều có phần giống như đầu tóc thiếu niên, trên mặt lão tuy đầy vết tích của năm tháng, nhưng lại mang đến vẻ thuần chân khả ái của thiếu niên ngây ngô.

Đôi mắt của lão tuy tràn đầy tia sáng trí tuệ, lại cũng có nhiệt tình của thiếu niên.

Gương mặt lão nhìn rất hòa nhã, lão đối với người ta cũng rất hòa nhã, chỉ có “thủ hạ bí mật” của lão mới biết lão thật ra là người “hòa nhã” ra sao.

Ghế làm bằng thủy tinh tuy cứng ngắt băng lãnh, Vương lão tiên sinh ngồi trên ghế lại rất thoải mái.

Một mình ngồi trong căn ốc này, đối diện với những đồ vật điêu khắc thành từ thủy tinh, nhìn ánh sáng lóe động, thông thường là lúc khoái trá nhất.

Lão thích một mình ngồi trong căn ốc này, bởi vì lão không chịu cho người khác đến chia sẻ nỗi khoái trá của lão, cũng giống như lão không chịu để người ta đến chia sẻ thủy tinh của lão, cho nên rất ít khi có người dám tiếng vào căn ốc này của lão, cả người thân cận nhất của lão cũng đều không ngoại lệ.

Hôm nay lại đã có ngoại lệ.

Sự tinh khiết của thủy tinh tuyệt đối thuần tịnh hơn cả rượu nguyên chất trong chén thủy tinh, y phục và trang sức của Vương lão tiên sinh cũng cực kỳ kén chọn, chất liệu y phục cực hảo, hai bàn chân đi chân

không móng chân cắt xén cực kỳ sạch sẽ chỉnh tề đang đặt trên một đôn thủy tinh nghiêng nghiêng, cả người chừng như rất thư thả.

Chỉ có ở đây lão mới uống rượu, bởi vì chỉ có người thân cận nhất của lão mới biết chỗ này, đặc biệt là lúc lão uống rượu, càng không có ai dám đến quấy rầy lão.

Nhưng hôm nay đang lúc lão chuẩn bị uống chén thứ ba, bên ngoài không ngờ có người gõ cửa, hơn nữa không ngờ còn không đợi lão cho phép, lại đã đẩy cửa xông xộc xông vào.

Vương lão tiên sinh rất không vui, nhưng trên mặt lão lại không biểu thị một chút biểu tình gì, trên mặt lão vẫn mang nụ cười hòa nhã như trước.

Đó tịnh không phải vì người đẩy cửa tiến vào là thuộc hạ thân cận nhất của lão, “Phúc Bá”.

Phúc Bá họ Trương, tên là Trương Phúc, người biết gã đều gọi gã là Phúc Bá, hoặc là Phúc tổng quản, vì gã là tổng quản trong nhà Vương lão tiên sinh.

Nhìn gã Trương Phúc trung thành chạy tọt vào, Vương lão tiên sinh chậm rãi uống một hớp:

- Có muốn ngồi xuống uống với ta một chén không ?

“Thưa không nghĩ tới”. Trương Phúc đáp:

“Cũng không muốn”.

Gã không giống như chủ nhân của gã, trong tâm gã có gì là lập tức lộ xuất trên mặt liền, hiện tại biểu tình trên mặt gã xem ra có vẻ như nhà đang cháy.

“Tôi không nghĩ tới uống rượu, cũng không muốn uống rượu”. Trương Phúc đáp:

“Tôi không phải vì rượu mà đến”.

Vương lão tiên sinh lại cười, lão thích người trực tính thẳng thắn, tuy lão không phải là hạng người đó, nhưng lão lại thích hạng người đó, bởi vì lão luôn luôn nghĩ hạng người đó dễ điều khiển nhất.

Cũng bởi vì chính lão không phải là hạng người đó, cho nên mới chọn Trương Phúc làm người thân tín, lão hỏi Trương Phúc:

- Người vì chuyện gì mà tới đây ?

“Vì một chuyện lớn”. Trương Phúc đáp:

“Vì Diệp Khai”.

“Ồ ?” Vương lão tiên sinh vẫn đang cười.

“Diệp Khai đã đến Lạp Tát”. Trương Phúc thốt:

“Nếu qua tôi đoán không lầm, y nhất định nội trong hai ngày có thể mò đến Hầu Viên”.

“Chuyện đó đương nhiên là đại sự”. Vương lão tiên sinh chỉ cái ghế đối diện:

“Người ngồi xuống rồi từ từ nói”.

Trương Phúc lần này không nghe lời nói của lão, không ngồi xuống.

“Diệp Khai đã đến Lạp Tát, nhất định đối với Hầu Viên đã có nghi vấn”. Trương Phúc thốt:

“Con người y thích lo chuyện của người ta, phàm chuyện gì y nhúng tay vào, y nhất định điều tra cho ra”.

“Y đích xác là thứ người đó”. Vương lão tiên sinh lại nhấp một ngụm, sau đó mới hỏi Trương Phúc:

“Người thấy bọn ta hiện tại nên làm gì ?” Trương Phúc không do dự đáp liền:

- Bọn ta hiện tại nên lập tức điều động hảo thủ trong tổ chức trở về.

- Ồ ?

“Diệp Khai tuy là người khó đối phó, nhưng cao thủ trong tổ chức của bọn ta có không ít”. Trương Phúc thốt:

“Nếu quả bọn ta có thể triệu tập nhiều hảo thủ trở về, lấy đông đánh ít, dĩ dật đãi lao, lần này Diệp Khai chết là cái chắc”.

Nói xong, trên mặt gã đã nhin không được lộ xuất vẻ đắc ý, bởi vì gã nghĩ chủ ý đó quá tốt, hơn nữa còn rất tin tưởng chủ ý đó quá tốt.

Đại đa số người khác có lẽ cũng nghĩ như gã, đều nhiệt liệt tán thành chủ ý đó của gã, Vương lão tiên sinh lại không có phản ứng gì.

Ánh sáng thủy tinh tinh oanh lóe chớp, ánh sáng trong suốt của rượu trong chén cũng lóe chớp, Vương lão tiên sinh nhìn những tia sáng lấp lánh, qua một hồi rất lâu sau chợt hỏi một câu rất kỳ quái.

Lão đột nhiên hỏi Trương Phúc:

- Người theo ta đã bao lâu rồi ?

“Hai mươi năm”. Trương Phúc tuy không hiểu vì sao lão đột nhiên hỏi chuyện đó, lại vẫn thản nhiên thật thà trả lời:

“Đã tròn hai mươi năm”.

Vương lão tiên sinh chợt ngừng đầu nhìn gã, nhìn biểu tình thành thật trên khuôn mặt ngờ nghệch của gã, nhìn một hồi rất lâu mới nói:

- Không đúng.

“Không đúng ?” Trương Phúc ngạc nhiên:

“Không đúng chỗ nào ?” “Không phải là hai mươi năm”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Là mười chín năm mười một tháng, phải đến ngày hai mươi mốt tháng tới mới tròn hai mươi năm”.

Trương Phúc hít một hơi dài, trên mặt hiển lộ vẻ bội phục, gã biết ký ức của Vương lão tiên sinh luôn luôn rất tốt, nhưng gã không tưởng tượng nổi không ngờ lại kinh nhân như vậy.

Vương lão tiên sinh lơ đãng nhìn rượu sóng sánh trong chén, để cho những tia sáng lấp lóe càng đẹp mắt hơn.

“Không cần biết ra sao, thời gian người theo ta không thể coi là quá ngắn được”.

Vương lão tiên sinh thốt:

“Đã đủ để biết ta là hạng người gì”.

- Dạ.

- Người có biết ưu điểm lớn nhất của ta là gì không ?

Trương Phúc còn đang đắn đo, Vương lão tiên sinh đã đáp lời luôn:

- Ưu điểm lớn nhất của ta là công chính.

Lão lại nói tiếp:

- Ta không thể không công bằng, người theo ta tối thiểu cũng có bảy tám trăm người, nếu quả ta không công bằng, làm sao có thể thu phục người ta ?

Trương Phúc thừa nhận điểm đó, Vương lão tiên sinh quả thật là người xử sự công chính, hơn nữa tuyệt đối thưởng phạt phân minh.

Vương lão tiên sinh lại hỏi gã:

- Người có còn nhớ hồi nãy lúc ta vào đây đã nói gì không ?

Trương Phúc đương nhiên nhớ:

- Ông nói bất cứ người nào cũng không thể tiến qua cánh cửa của căn ốc này, không cần biết là ai cũng vậy.

- Người có phải là người không ?

- Phải.

- Hiện tại người có phải đã tiến vào đây không ?

“Tôi khác”. Trương Phúc đã có chút bối rối:

“Tôi có chuyện khẩn cấp phải vào”.

“Ta chỉ hỏi người, hiện tại có phải người đã tiến vào đây không ?” Vương lão tiên sinh vẫn hỏi rất từ tốn như trước.

“Phải”. Trong tâm Trương Phúc tuy không phục, nhưng cũng không dám cường biện nữa.

“Hồi này ta có kêu người ngồi xuống uống với ta một chén không ?” Vương lão tiên sinh lại hỏi.

- Có.

- Người có ngồi xuống không ?

- Không.

- Người có uống với ta một chén không ?

- Không.

- Người có còn nhớ ta đã từng nói qua, lời nói ta nói ra là mệnh lệnh không ?

- Tôi nhớ.

- Vậy người đương nhiên càng nên nhớ, người vi phạm mệnh lệnh của ta nên làm sao không ?

Nói xong câu đó, Vương lão tiên sinh cũng không thèm nhìn khuôn mặt thành thật ngây ngô của Trương Phúc, xem chừng trong căn ốc này đã không còn một con người như Trương Phúc tồn tại.

Mặt Trương Phúc đã biến thành trắng tinh như một tờ giấy, gân xanh trên song quyền căng phồng lên, xem chừng có vẻ hận không thể bước tới đâm một quyền vào mũi Vương lão tiên sinh.

Gã không làm như vậy, gã không dám.

Gã không dám tịnh không phải vì gã sợ chết, gã không dám chỉ vì bốn năm trước gã đã cưới vợ, vợ của gã cũng đã sinh một đứa con trai.

Một đứa con trai bụ bẫm khả ái, mới sáng sớm hôm qua còn bập bẹ học nói hai tiếng “gia gia”.

Trên trán Trương Phúc đã lấm tẩm những giọt mồ hôi lạnh bự bằng hạt đậu, gã giơ đôi tay gồ ghề gân xanh lên, rút trên người một thanh đao, lưỡi đao bén nhọn, chỉ cần đâm nhẹ là có thể xuyên thấu tâm tạng.

Nếu quả là trước đây bốn năm, gã nhất định có thể dùng thanh đao đó chạy qua đâm thẳng vào ngực Vương lão tiên sinh, không cần biết thành hay bại, gã nhất định thử một lần.

Nhưng hiện tại gã không dám, cả liên tưởng đến cũng không dám.

- Đứa con trai khả ái, nụ cười khả ái, cười toe toét gọi “gia gia” khả ái làm sao.

Trương Phúc chột đâm một đao, đâm thẳng vào tâm tạng mình, khi gã ngã quỵ xuống, trước mắt phẳng phát bỗng xuất hiện một bức đồ họa mỹ lệ.

Gã phẳng phát nhìn thấy con trai của gã đang trưởng thành, trưởng thành thành một thiếu niên Khang kiện cường tráng.

Gã phẳng phát nhìn thấy người vợ tuy không đẹp đẽ gì lắm nhưng lại ôn nhu phi thường của gã đang đi coi mặt tân nương cho con trai của bọn họ.

Tuy gã cũng biết đó chỉ bất quá là ảo tưởng trước lúc gã lâm tử, nhưng gã vẫn tin rằng điều đó nhất định có thể thành hiện thực.

Bởi vì gã tin Vương lão tiên sinh “công chính” nhất định chiếu cố đến vợ con gã, gã tin cái chết của gã đã có giá trị.

oo Vương lão tiên sinh vẫn rất từ tốn uống rượu bồ đào trong chén thủy tinh như trước, lão cả nhìn người thuộc hạ trung thành của lão một cái cũng không thèm nhìn, đến khi máu tươi trên vết thương của Trương Phúc đã bắt đầu ngưng kết, lão mới kêu một tiếng:

- Ngô Thiên.

Tiếng kêu vang vọng, ngoài cửa có người hỏi đáp:

- Ngô Thiên có mặt.

Gã tuy hỏi đáp không nhanh, cũng không thể coi là quá chậm, cửa tuy mở, nhưng người của gã tịnh không tiến vào.

Bởi vì gã không phải là Trương Phúc.

Gã và Trương Phúc lại tuyệt đối là hai người hoàn toàn khác nhau, lời nói của Vương lão tiên sinh gã chưa bao giờ quên một câu, cũng không quên tới một lần.

Wương lão tiên sinh còn chưa hạ lệnh kêu gã tiến vào, gã tuyệt đối không thể tiến qua cửa căn ốc này.

Mọi người đều nghĩ võ công của gã không bằng Trương Phúc, xem ra cũng không thông minh như Trương Phúc, vô luận làm chuyện gì đều không có sự nhiệt tâm trung thành của Trương Phúc, nhưng chính gã lại tin gã nhất định có thể sống lâu hơn Trương Phúc.

Ngô Thiên năm nay bốn mươi sáu tuổi, người nhỏ thó ốm nhom, dung mạo bình phàm, trong giang hồ cả một chút danh tiếng cũng không có, bởi vì gã căn bản vốn không ngó ngang gì tới hư danh trên giang hồ, gã một mực nhận thấy cái “danh tiếng” có thể mang đến cho con người chỉ là phiền hà và rối rắm.

- Một điểm đó cách nhìn của gã tuyệt đối chính xác.

Gã không uống rượu, không cờ bạc, ăn uống đơn giản phi thường, ăn vận cũng giản dị phi thường, nhưng gã đã tồn trữ trong tài khoản trong tứ đại tiền trang ở Sơn Tây tới năm mươi vạn lượng.

Gã cho tới nay vẫn còn độc thân, bởi vì gã luôn luôn nghĩ rằng cho dù một mình mỗi ngày phải ăn trứng gà, cũng bắt tất phải nuôi gà mái trong nhà.

- Một điểm đó cách nhìn của gã không biết có chính xác hay không ?

Ngô Thiên tĩnh lặng đứng ngoài cửa, đợi đến lúc Vương lão tiên sinh hạ lệnh xong, gã mới bước vào trong căn ốc thủy tinh, bước đi tịnh không quá nhanh, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi là quá chậm.

Nhìn Ngô Thiên bước vào, ánh mắt của Vương lão tiên sinh không khỏi để lộ biểu tình vừa lòng mãn ý, mặt mày của lão xem ra lại càng hòa nhã hơn.

Vô luận là ai có một bộ hạ có bộ dạng đó đều không thể không thỏa ý.

Ngô Thiên đương nhiên đã nhìn thấy Trương Phúc gục dưới đất, nhưng gã lại không nhướng mày, cũng không cố ý giả bộ như không nhìn thấy.

Wương lão tiên sinh chỉ hỏi Ngô Thiên:

- Người có biết Diệp Khai đã đến Lạp Tát không ?

- Tôi biết.

- Người có biết bọn ta hiện tại nên làm gì không ?

- Không biết.

- Chuyện nên biết, Ngô Thiên tuyệt không thể không biết, chuyện không nên biết, gã cũng tuyệt không thể biết.

Trước mặt Vương lão tiên sinh không thể để lộ quá ngu ngốc, cũng không thể để lộ quá thông minh.

- Người thông minh tuyệt đối có thể bị thông minh làm hại, đạo lý đó từ xưa đến nay bất biến.

“Hiện tại bọn ta có nên điều động nhân thủ về đây không ?” Vương lão tiên sinh hỏi.

- Không nên.

- Tại sao ?

“Bởi vì Diệp Khai còn chưa biết bí mật của Hầu Viên”. Ngô Thiên trả lời:

“Y đến Lạp Tát, có lẽ chỉ bắt quá là đi du ngoạn, cũng có lẽ chỉ có chút hiếu kỳ đối với Hầu Viên, nếu quả bọn ta làm như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ tố cáo cho y biết Hầu Viên có bí mật”.

Wương lão tiên sinh lại mỉm cười:

- Người đã minh bạch một điểm đó, đáng lẽ nên biết bọn ta hiện tại nên làm gì.

“Tôi không biết”. Ngô Thiên đáp:

“Tôi có nghĩ qua, nhưng tôi không biết phải làm gì mới đúng ?” Vương lão tiên sinh cười rất thoải mái:

- Xem ra người tuy thông minh hơn Trương Phúc nhiều, lại hoàn toàn không thể coi là quá thông minh.

Một điểm đó Ngô Thiên đương nhiên hoàn toàn đồng ý, y cả đời chưa từng muốn làm một người thông minh, ít ra mười ba năm nay không có nghĩ tới.

“Diệp Khai đột nhiên đến Lạp Tát, có phải là vì muốn điều tra xem Hầu Viên và Vạn Mã Đường có quan hệ gì không ?” Vương lão tiên sinh hỏi:

“Y đương nhiên nhất định đã nghe Tô Minh Minh kể Bạch Y Linh mười năm nay trú ngụ trong Hầu Viên”.

Ngô Thiên đang lắng nghe.

“Bạch Y Linh giống hệt Mã Phương Linh, người của Vạn Mã Đường mười năm trước rõ ràng đều đã chết, tại sao mười năm sau lại sống lại ra mặt ?” Vương lão tiên sinh nói:

“Y đương nhiên nhất định muốn mau chóng tìm ra đáp án, cho nên một khi có chút gì liên quan đến chuyện đó, Diệp Khai nhất định truy tới”.

“Cho nên bọn ta tuyệt không thể để y như nguyện”. Ngô Thiên thốt.

“Đúng”. Vương lão tiên sinh nói:

“Nhưng bọn ta cũng không thể bỏ qua cơ hội này, bọn ta sớm muộn gì cũng phải trừ khử Diệp Khai”.

“Bọn ta muốn trừ khử y, tất không thể bỏ qua cơ hội lần này”. Ngô Thiên thốt.

“Đúng”. Vương lão tiên sinh nói:

“Cho nên bọn ta nhất định phải chế tạo hầm bẫy bên ngoài để bắt trời con hồ ly giảo hoạt đó”.

Wương lão tiên sinh ngưng thị nhìn những tia sáng thiểm động trong chén, qua một hồi rất lâu, lão chợt cười vang, đợi đến lúc lão ngưng cười, lão mới hỏi Ngô Thiên:

- Người có biết ta vì sao lại cười không ?

- Không biết.

- Ta hồi nãy chợt nghĩ đến, nếu quả đem Diệp Khai biến thành một con khỉ, không biết sẽ là loại khỉ gì ?

- Không cần biết lúc y là người thông minh giảo hoạt ra sao, tôi tin khi y biến thành khỉ, nhất định cũng chỉ là một con khỉ lanh lợi.

- Người sờ sờ như vậy làm sao có thể biến thành khỉ ?

Vương lão tiên sinh lại cười, lần này đương nhiên vẫn đợi đến lúc tiếng cười dứt hẳn mới lại hỏi Ngô Thiên:

- Người có biết “số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu” mấy ngày nay ở đâu không ?

- Tôi biết.

- Người có thể tìm bọn chúng không ?

“Có thể”. Ngô Thiên đáp:

“Nội trong bốn canh giờ tôi có thể tìm được”.

“Cực tốt”. Vương lão tiên sinh uống cạn chén:

“Người một khi tìm thấy bọn chúng, dẫn bọn chúng đến Thần Tiên Oá”.

“Thần Tiên Oa” là nhà của Tô Minh Minh.

- Dạ.

- Người có biết ta muốn bọn chúng đi làm gì không ?

- Không biết.

“Đi giết Diệp Khai”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Ta muốn bọn chúng đi giết Diệp Khai”.

Lão chậm chậm nhấp rượu, lại nói tiếp:

- Nhưng có một điểm người nhất định phải nhớ, người tuyệt không thể để ba người bọn chúng đồng thời xuất thủ.

Diệp Khai tuyệt không phải là người dễ đối phó, ba người đồng thời xuất thủ, lực lượng không còn nghi ngờ gì nữa phải mạnh hơn so với một người nhiều, cơ hội thành công cũng hơn nhiều, nhưng Vương lão tiên sinh lại không muốn làm như vậy.

Lão vì sao lại không muốn ba người xuất thủ cùng một lượt ?

Ngô Thiên không hỏi, gã chưa bao giờ hỏi tại sao, không cần biết Vương lão tiên sinh phát xuất mệnh lệnh kỳ quái tới cỡ nào, gã đều chỉ phục tùng tiếp lệnh.

oo Ở một địa điểm bí mật phi thường, dưới một địa động cũng dùng thủy tinh kiến trúc thành, trong một cái tủ thủy tinh chỉ có Vương lão tiên sinh mới mở được, có một bốn ký sự bạ.

Quyển sổ ký lục đó tuyệt không thể công khai.

Bên trong bốn ký lục đó, có ghi tư liệu về “số sáu”, “số mười sáu”, và “số hai mươi sáu”.

“Số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu”, đương nhiên không phải là ba con số, mà là ba người.

Ba kẻ giết người.

Lúc nào cũng đợi mệnh lệnh của Vương lão tiên sinh đi giết người, bọn chúng sống, là phải đi giết người cho Vương lão tiên sinh.

Từ một khía cạnh khác mà nhìn, bọn chúng có thể sống, là vì bọn chúng có thể giết người cho Vương lão tiên sinh.

Trong trên quyển ký lục bạ tuyệt không thể công khai đó, tư liệu về ba người đó như sau ...

Số hai mươi sáu:

Tên họ:

Lâm Quang Tăng Giới tính:

nam Tuổi tác:

hai mươi hai Quê quán:

Chiết Giang Hàng Châu Gia thế:

cha - Lâm Vinh Phong, mẹ - Tôn Quang Thục Huynh đệ thư muội:

không có Vợ con:

không có Trong phần tư liệu đó, những ghi chú liên quan đến “số hai mươi sáu” Lâm Quang Tăng chỉ có như vậy.

Người đi làm việc cho Vương lão tiên sinh, vĩnh viễn chỉ có một phần tư liệu đơn giản như vậy.

Nhưng một phần khác chỉ có một mình Vương lão tiên sinh mới có thể thấy được.

Trong phần ký lục đó, con người Lâm Quang Tăng hồi nãy mới lộ toang ra hết.

Mỗi một người đều có một mặt khác.

Mặt khác của Lâm Quang Tăng là gì ?

Lâm Quang Tăng, nam, hai mươi hai tuổi.

Cha làm đầu bếp ở Vĩnh Lợi Tiêu Cục, mẹ làm bà vú trong Thủy Lợi Tiêu Cục.

Tư liệu có liên quan đến Lâm Quang Tăng theo bản ký lục đó chỉ có bao nhiêu, tuy không nhiều, nhưng đã đầy đủ.

Ý tứ đầy đủ là muốn nói, nếu quả một người đủ thông minh, đủ kinh nghiệm, không khó bới ra rất nhiều chuyện từ trong tư liệu đó.

- Tổ chức của Vương lão tiên sinh vừa rộng lớn vừa nghiêm mật, muốn gia nhập tổ chức đó tịnh không dễ dàng, có thể được liệt nhập vào tư liệu bí mật lãnh số hiệu, đều toàn là cao thủ trong đám cao thủ nhất lưu.
- Lúc Lâm Quang Tăng mười sáu tuổi, đã thành cao thủ trong cao thủ, một kiếm trong tay đã đánh bại rất nhiều người từng nghĩ mình không thể bại.
- Con trai của một lão đầu bếp và một bà vú, có thể đã trải qua rất nhiều đau khổ, làm qua rất nhiều chuyện người ta không thể làm, không dám làm, cũng làm không được.
- Nhưng sau khi gia nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh, gã đã biến thành một số hiệu, không còn là người có tên tuổi.
- Ai cũng không chịu đem thanh danh mình đã dùng huyết lệ để hoán đổi mà bỏ hết, Lâm Quang Tăng làm như vậy, đương nhiên có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của gã.
- Gã đã giết quá nhiều người không nên giết, làm quá nhiều chuyện không nên làm, bởi vì gã thủy chung không thể quên mình là con của một lão đầu bếp và một bà vú.
- Bởi vì gã thủy chung không thể quên xuất thân ti tiện của mình, cho nên mới có thể làm rất nhiều chuyện không nên làm, cho nên mới có thể gia nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh.

Trên thế gian có rất nhiều chuyện giống như vậy, có tiền nhân mới có hậu quả, có hậu quả tất có tiền nhân.

Bởi vì thân thế của Lâm Quang Tăng ti tiện, cho nên mới liệu mình muốn xuất vang danh thiên địa. Vô luận đối với bất cứ chuyện gì đều ngang ngược chống đối, trong mắt kẻ khác, gã đương nhiên là một thiếu niên ngang ngược.

Kiểm pháp của gã cũng giống như người gã, xung động, cùng cực, ngang ngược.

Trần Văn và Lâm Quang Tăng hoàn toàn khác nhau, không cần biết là bất cứ chỗ ghi chú nào trong tư liệu, Trần Văn đều đáng lẽ là một người bình thường một cách phi thường, gia thế vào giáo dụng đều lương thiện phi thường.

Số mười sáu:

Tên họ:

Trần Văn Giới tính:

nam Tuổi tác:

ba mươi tám tuổi Quê quán:

Sơn Đông Cha:

Trần An Mẹ:

Trần Lâm Mỹ, đã qua đời Vợ:

Chu Tổ Phân Con cái:

một con Phụ thân của Trần Văn là Trần An, tiêu sư và thương gia thành công nhất ở Sơn Đông, tay trắng làm nên, lúc mới hai mươi sáu tuổi gia tài đã có tới bốn chục vạn lượng.

Mẫu thân của Trần Văn chết sớm, phụ thân của gã không tục huyền, hơn nữa không bao giờ quên lãng việc giáo dục con cái, lúc Trần Văn bảy tuổi, đã mời bốn vị nho sĩ lâu thông kinh sử và hai vị võ sư có danh tiếng, cùng một vị Võ Đang danh túc về giáo huấn gã, hy vọng gã trở thành một người văn võ toàn tài.

Trần Văn tịnh không làm cho phụ thân thất vọng, còn trẻ mà đã văn thái vẹn toàn, kiếm pháp cũng đến mức đạt được tinh túy của Võ Đang, được giang hồ công nhận là một hậu bối sáng chói có triển vọng sau này.

Vợ của Trần Văn cũng là con gái thế gia, ôn nhu, hiền tuệ, mỹ lệ, năm mười lăm tuổi đã gả vào nhà gã, ai ai cũng ngưỡng mộ phước vận của gã.

Con trai của Trần Văn thông minh hiếu thuận, làm sao có thể bỏ hết tất cả mà đầu nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh ?

Vấn đề đó đương nhiên có người đã hỏi Trần Văn, mỗi một lần gã đều chỉ cười một tiếng, chỉ có một lần cùng ba vị bằng hữu say túy lúy mới trả lời:

- Bởi vì ta không thể chịu đựng nổi nữa !

Thứ sinh hoạt đó, thứ gia giáo đó, thứ hoàn cảnh đó, gã còn có gì mà chịu không nổi ?

Phụ thân của gã quá mạnh, quá năng cán, quá giàu có, quá nổi tiếng, lúc Trần Văn cỡ mười tuổi thì cả đời gã đã được an bài lo liệu, trên thế gian này không còn có gì có thể làm cho gã lo lắng nữa.

Gã từ nhỏ đã được huấn luyện thành một đứa bé quy quy củ củ, gã cũng chưa từng làm qua chuyện gì để phụ thân gã buồn lòng.

Cả đời gã chừng như đã chú định một đường là người thành công hạnh phúc, có gia đình hạnh phúc, có sự nghiệp thành công, có địa vị, có danh tiếng.

Trong giang hồ có rất nhiều người ganh tị với gã, có rất nhiều người ngưỡng mộ gã, nhưng người chân chính ái mộ gã tịnh không nhiều.

- Bởi vì tất cả tịnh không phải là do chính gã phấn đấu mà nên, mà là do phụ thân gã tạo dựng cho gã.

Bởi vì gã có bối cảnh gia đình như vậy, cho nên gã mới nghĩ tới làm những chuyện làm cho người ta chú mục, để mọi người thay đổi cách nhìn đối với gã.

- Nếu quả mình vội vàng muốn đi làm những chuyện như vậy, mình nhất định làm sai.

Trần Văn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Có lẽ gã tịnh không thật sự muốn đi làm những chuyện đó, nhưng gã lại vẫn đã đi làm, cho nên gã chỉ còn nước gia nhập vào tổ chức của Vương lão tiên sinh.

Kiếm pháp của gã cũng giống như người gã, xuất thân danh môn, rất ít khi phạm sai lầm, nhưng một khi sai là không thể thu thập cứu vãn.

Năm năm trước gã mới gia nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh, trải qua năm năm ma luyện, những giây phút gã phạm sai lầm càng ít đi.

Lâm Quang Tăng và Trần Văn, không còn nghi ngờ gì nữa, là hai hạng người không đồng loại, vì sao bọn họ hiện tại có thể gia nhập cùng một tổ chức, làm chung một chuyện ?

Vấn đề đó ai ai cũng vô phương giải đáp.

Có lẽ đó là mệnh vận.

Mệnh vận thường thường có thể làm cho người ta đụng phải những chuyện kỳ quái, ai cũng vô phương dự liệu.

Mệnh vận cũng thường thường có thể làm cho người ta rơi vào những cảnh ngộ dở khóc dở cười, làm cho người ta căn bản hoàn toàn không còn đường chọn lựa.

Mệnh vận càng thường thường có thể làm cho những người vốn đáng lẽ không thể nào tương ngộ lại đi tương ngộ, hơn nữa lại có thể làm cho những người vốn đáng lẽ không thể nào xa rời nhau lại ly biệt nhau.

– Chỉ bất quá người chân chính có dũng khí vĩnh viễn không thể khuất phục cúi đầu trước mệnh vận.

Bọn họ từ sớm đã học cách nhẫn nại trong khốn cảnh, học cách chịu đựng trong nghịch cảnh, một khi vừa có cơ hội, bọn họ có thể ưỡn ngực ngẩng đầu, tiếp tục vùng vẫy phấn đấu.

Một khi bọn họ còn chưa chết, bọn họ còn có thể ngẩng đầu.

Mã Sa, không còn nghi ngờ gì nữa, lại là một người hoàn toàn khác với những người kia.

Ở đất Mân, họ Lâm và họ Trần là đại tộc.

Trần Văn và Lâm Quang Tăng tuy có họ phổ thông của Mân tỉnh, lại không phải là người Mân, Mã Sa là người Mân.

Ở đất Mân, Mã Sa không còn nghi ngờ gì nữa là một cái tên phổ phổ thông thông phi thường, mỗi một thành, mỗi một hương, mỗi một trấn, mỗi một thôn đều có người tên là Mã Sa.

Mã Sa sinh trưởng ở vùng duyên hải đất Mân, nơi bọn hải tặc Nhật Bản ra vào như cơm bữa, nghe nói năm gã mười sáu tuổi, đã từng vung trường đao chém bay đầu hơn một trăm ba mươi tên hải tặc.

Mã Sa tịnh không phải họ Mã tên Sa, Mã Sa là tên hiệu, vậy họ của gã là gì ? Tên là gì ?

Không ai biết.

Sau khi bọn hải tặc dần dần bị tiêu diệt, Mã Sa cũng rời khỏi quê hương, lãng tích thiên nhai xông pha thiên hạ.

Trong giang hồ gã không đắc ý cho lắm.

Bởi vì gã có bối cảnh gia thế hiển hách, cũng không phải là đệ tử chính phái xuất thân danh môn, vô luận gã đi tới đâu, vô luận gã làm gì, đều bị xua đuổi.

Cho nên sau vài năm, con người mang tên “Mã Sa” đã biến mất khỏi giang hồ, sau đó trong giang hồ đã xuất hiện một chức nghiệp sát thủ lãnh khốc vô tình, tuy đã làm nghề giết người, lại không giết người vì hứng thú.

Trong ký lục của Vương lão tiên sinh, sắp thứ tự gia nhập tổ chức trước sau, lịch sử của “số sáu” không còn nghi ngờ gì nữa lâu dài phi thường, ký lục lại ngắn nhất.

Lục hiệu:

Tên họ:

không rõ Giới tính:

nam Tuổi tác:

bốn mươi tư tuổi Quê quán:

Mân Gia thế:

không rõ Tới lúc hai mươi lăm tuổi, Mã Sa bắt đầu sử dụng kiếm, lúc đó gã đã không còn là thiếu niên, cũng không học kiếm kiểu nhiệt tình và xung động của bọn thiếu niên, gã đương nhiên cũng không có giáo dưỡng và sự phụ tốt như Trần Văn, tinh nghĩa trong kiếm pháp gã rất có thể hoàn toàn không biết một chút.

Nhưng gã có kinh nghiệm.

Kinh nghiệm của gã so với Trần Văn và Lâm Quang Tăng còn hơn gấp nhiều lần, vết sẹo đao kiếm trên người gã cũng hơn gấp bội so với bọn họ.

Gã từ lúc thiếu niên đã có kinh nghiệm tranh đấu với bọn hải tặc Nhật Bản, đã sáng tạo ra một thứ kiếm pháp độc đáo đặc biệt, một thứ kiếm pháp hỗn hợp tinh thần võ sĩ đạo Đông lưu.

Kiểm pháp của gã tuy tịnh không màu mè, biến hóa cũng không nhiều, nhưng lại tuyệt đối hữu hiệu.

oo “Số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu”, không còn nghi ngờ gì nữa, đều là cao thủ trong đám thuộc hạ của Vương lão tiên sinh.

Ba người đại biểu cho nhân cách điển hình của ba loại người khác nhau, võ công và kiếm pháp của ba người cũng hoàn toàn khác nhau.

Vương lão tiên sinh hạ lệnh phái ba người bọn chúng đi giết Diệp Khai, mệnh lệnh đó tuyệt đối phát ra rất chính xác.

– Mệnh lệnh của Vương lão tiên sinh luôn luôn không thể không chính xác.

Kỳ quái là, lão tại sao lại không để cho cả ba người bọn họ đồng thời xuất thủ ? Cơ hội thắng khi ba người đồng thời xuất thủ cao hơn so với một người rất nhiều, dụng ý của lão là gì ?

Không ai biết dụng ý của lão là gì ? Cũng không ai biết kế hoạch của lão.

Không ai biết, cũng không ai hỏi.

15. Giết Và Bị Giết

Mệnh lệnh Vương lão tiên sinh phát ra luôn luôn chỉ cho phép phục tùng, không cho phép hỏi.

Không những Ngô Thiên không hỏi, Trần Văn, Lâm Quang Tăng, Mã Sa cũng không hỏi, Ngô Thiên nội trong thời gian ngắn nhất tìm ra ba người bọn chúng, dùng lời lẽ giản đơn nhất truyền đạt lại mệnh lệnh của Vương lão tiên sinh.

“Lão bản muốn bọn người đi giết Diệp Khai”. Ngô Thiên thốt:

“Muốn ba người bọn người đơn độc riêng biệt đi giết y”.

Câu trả lời của ba người bọn chúng chỉ có một chữ:

- Được.

Do đó kế hoạch của Vương lão tiên sinh đã bắt đầu khai diễn, hơn nữa một hành động báo phục cũng đã triển khai.

oo Phong Linh Ốc dưới cây cổ tùng ngoài thành Lạp Tát vẫn sừng sững dưới ánh mặt trời như trước, chỉ là dàn phong linh khêu gợi sâu tương tự dưới mái hiên đã không còn treo ở đó nữa.

Thiếu phụ Phong Linh ngày thường ngồi dưới dàn phong linh cũng không còn ngồi đó nữa.

Đồ ăn “tự trợ” trong Phong Linh Ốc cũng không còn.

Không ai biết tại sao Phong Linh Ốc đóng cửa tiệm ? Cũng không có ai biết thiếu phụ Phong Linh ngày thường mắt nhắm ai oán mặt nhuốm hy vọng đó đã bỏ đi đâu ?

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây cổ tùng, tà tà đậu vào Phong Linh Ốc, Diệp Khai đứng dưới cây cổ tùng, đôi mắt chú thị nhìn Phong Linh Ốc tĩnh lặng.

Hôm nay khí trời Lạp Tát thật tốt hiếm thấy, dương quang tuy vẫn chói lọi như trước, lại không có khối nhiệt đặc biệt của Biên Thành, cho nên gió dịu dàng từ xa xa thổi tới, dịu dàng rúc vào tóc Diệp Khai.

Trong gió thoang thoang mùi lá cây từ đồi núi xa xăm, Diệp Khai hít một hơi dài, sau đó mới bước băng qua vào Phong Linh Ốc.

Chàng đi đến cái ghế ngày thường thiếu phụ ai oán đó hay ngồi, ngưng thị nhìn cái ghế trống không.

Xung quanh ghế còn lưu lại hương vị yên chi hoa phấn trên mặt thiếu phụ, còn thoang thoang hương thơm thân thể của thiếu phụ.

Diệp Khai chậm chậm ngồi xuống ghế, dùng tư thế ngày thường thiếu phụ hay ngồi, đưa thị tuyến thần thò trông về hướng viễn phương, lúc đó chàng mới phát hiện Phong Linh vì sao lại chọn chỗ ngồi đó.

Bởi vì từ đó nhìn ra, có thể thấy đến tận đầu lộ, cũng có thể nhìn thấy cổng thành Lạp Tát cổ xưa hùng vĩ, một khi có người bước ra cửa thành, đi trên con đường đó, từ đây đều có thể nhìn thấy hết.

Diệp Khai hiện tại đã thấy bốn người từ tận đầu đường đang bước tới.

Bốn người ăn vận tuổi tác bất đồng, nhưng đều là người từng khổ luyện kinh công và kiếm thuật.

Nhìn từ xa xa, Diệp Khai đương nhiên không nghe thấy tiếng bước chân của bọn chúng, nhưng chàng có thể từ tư thế và bụi đường bốc sau chân bọn chúng mà nhìn ra võ công của bốn người.

Diệp Khai càng có thể thấy bốn người đó tuyệt đối không phải đến Phong Linh Ốc để ăn cơm, tịnh không phải bởi vì Phong Linh Ốc đã đóng cửa, mà là Diệp Khai đã nhìn ra bốn người đó bước đi rất trầm trọng.

– Một người kinh công và kiếm thuật rất cao thông thường đều không dùng thứ cước bộ nặng nề đó để đi, bọn chúng dùng thứ cước bộ đó, thông thường đều chỉ có một mục đích, bọn chúng chuẩn bị đi giết người.

Giết ai ?

Giết Phong Linh ?

Đương nhiên có khả năng đó, nhưng Diệp Khai biết là không phải, tịnh không phải vì Phong Linh đã không còn ở đây, mà vì cảm quan thứ sáu mà Diệp Khai đã rèn luyện bao nhiêu năm nay nói cho chàng biết, bốn người đó đến giết chàng.

Đã biết bốn người đó đến giết mình, Diệp Khai đáng lẽ nên đứng dậy, nhưng chàng không động, chàng vẫn dùng tư thế đó mà ngồi, ánh mắt vẫn ngưng thị nhìn xa xăm.

Diệp Khai không động, tịnh không phải vì chàng tin chắc có thể đối phó với bốn người đó, mà vì chàng muốn biết bốn người đó vì sao lại muốn giết chàng ?

Chàng đến Lạp Tát, cả Phó Hồng Tuyết cũng không biết, tại sao chàng mới đến có hai ngày đã có người muốn giết chàng ?

Bốn người đó là ai ?

Bọn chúng có phải có quan hệ tới việc Diệp Khai đến Lạp Tát muốn điều tra Hầu Viên ? Hay là người của Vạn Mã Đường ở Biên Thành phái đến ?

Diệp Khai đột nhiên đến Lạp Tát, đương nhiên là vì chuyện Vạn Mã Đường lần này, Bạch Y Linh mặt mày mỹ lệ giống hệt Mã Phương Linh đã từng nói qua mười năm nay nàng luôn sống với một vị Vương lão tiên sinh.

Tô Minh Minh lại nói chủ nhân Hầu Viên ngoài thành Lạp Tát gọi là Vương lão tiên sinh, Vương lão tiên sinh trong miệng hai người có phải là cùng một Vương lão tiên sinh không ?

Diệp Khai đến Lạp Tát vì muốn điều tra rõ ràng chuyện này, không tưởng tượng được mới sang ngày thứ hai, đã có người muốn đến giết chàng.

Xem ra nước cờ Diệp Khai đến Lạp Tát lần này, không còn nghi ngờ gì nữa, là nước cờ đúng, không cần biết bốn người đó là do Hầu Viên phái đến, hay là từ Vạn Mã Đường truy tung Diệp Khai mà đến, bọn chúng đã thắng thắn đến đối diện chàng, điều đó chứng minh Diệp Khai đã dấn lên đuôi của bọn chúng.

oo Đường tuy rất dài bốn người đó tuy bước rất nặng nề, vẫn đã mau chóng đến gần Phong Linh Ốc.

Bốn người đó nếu quả đồng thời xuất thủ công kích Diệp Khai, chàng có thể đối phó không ? Diệp Khai không chắc chắn chút nào.

Làm cho người ta không tưởng được là bốn người đó không đi thẳng tới chỗ Diệp Khai, bọn chúng đi đến dưới cây cổ tùng đã dừng lại, sau đó trong đám có một người trẻ tuổi anh tuấn phi thường đơn độc đi về phía Diệp Khai.

Lúc đó Diệp Khai đương nhiên đã có thể nghe được tiếng cước bộ và tiếng hô hấp của gã. Tiếng thở của người trẻ tuổi đơn độc bước tới đó rất cấp xúc, hơn nữa sắc mặt lại xanh lạnh, Diệp Khai lập tức phán đoán người trẻ tuổi này chắc chắn là người rất dễ dàng xung động.

Thân thủ của gã tuy không yếu, đi giết người cũng quyết không phải là lần thứ nhất, lại vẫn rất dễ dàng xung động.

Diệp Khai lẳng lặng nhìn gã bước đến bên ngoài Phong Linh Ốc, tới trước cửa sổ, sau đó nghe gã nói.

“Ta đến giết ngươi”. Người trẻ tuổi thốt:

“Ngươi cũng nên biết ta đến giết ngươi”.

“Ta biết”. Diệp Khai cười đáp.

“Ta tên là Lâm Quang Tăng”. Người trẻ tuổi dùng ánh mắt tuy bén nhọn sắc quắc nhưng lại đã đục ngầu những tia máu li ti đỏ tươi trừng trừng nhìn Diệp Khai:

“Ngươi tại sao còn chưa đi ra ?”.

Diệp Khai lại cười cười.

“Là ngươi muốn đến giết ta, không phải ta muốn giết ngươi”. Diệp Khai hỏi ngược Lâm Quang Tăng:

“Ta tại sao lại phải đi ra ?”.

Lâm Quang Tăng không nói gì, hô hấp của gã càng cấp xúc, gã đã chuẩn bị bạt kiếm, đã chuẩn bị xông vào.

Vừa lúc kiếm của gã rút ra, gã bỗng nhìn thấy một nắm quyền phảng phất rất dịu, rất nhẹ, rất nhanh, nghênh nghênh đâm tới.

Gã thoái lui tránh né, đồng thời huy kiếm phản kích, động tác của gã tuyệt không thể coi là quá chậm, kiếm quang vừa lóe lên, một kiếm phản kích đâm về hướng yết hầu Diệp Khai.

Một kiếm đó còn cách yết hầu Diệp Khai một tấc, tay quyền của Diệp Khai đã đâm thẳng vào mặt gã, sau đó gã nghe thấy tiếng xương sọ của mình vỡ vụn, nhìn thấy người mình bay bổng, rớt trên mặt đất xa xa dưới ánh mặt trời.

– Ngươi muốn giết ta, ta không thể không giết ngươi.

Đó là đạo lý mọi người đều biết, Diệp Khai biết, chàng lại không phải là hạng người đó, lần này tại sao lại có thể làm như vậy ?

Bởi vì chàng nhất định phải làm như vậy, chàng nếu quả không làm như vậy, ba người đứng dưới cây cổ tùng nếu quả liên thủ, chết có lẽ là chàng.

Lâm Quang Tăng còn nằm dưới đất, tim vẫn còn chưa ngừng đập, gã chung quy đã minh bạch một chuyện.

– Làm một người bình phàm, tịnh không đáng buồn, cũng không đáng nhục.

Một người vốn rất bình phàm, nhất định muốn đi làm chuyện hẩn không nên làm, đó mới là đáng bi ai.

Gã vốn không nên giết người, bởi vì gã vốn không phải là kẻ giết người, bởi vì gã quá xung động.

Một người cha là đầu bếp mẹ là bà vú, vốn nên rất bình phàm tiếp thụ sinh hoạt của mình, nếu là như vậy, gã có lẽ có thể đã khoái khoái lạc lạc sống rất lâu, có lẽ thế hệ con cháu của gã cũng có thể sống khoái khoái lạc lạc.

Gió vẫn xào xạc.

Lá cây cổ tùng lay động, lá rơi lả tả, chờn vờn xung quanh ba người dưới cây cổ tùng.

Bọn chúng cùng đi đến với Lâm Quang Tăng, nhưng cái chết của Lâm Quang Tăng lại chùng như không có một chút quan hệ gì với bọn chúng.

Ánh mắt bọn chúng nhìn Diệp Khai, Diệp Khai hồi nãy một quyền đánh chết Lâm Quang Tăng, mỗi một động tác bọn chúng đều không bỏ sót, nhưng bọn chúng đều không động đậy.

Diệp Khai vẫn ngồi trong đó, vẫn mang thần tình uể oải thờ ơ.

Qua một hồi rất lâu, trong ba người dưới cây cổ tùng có một người bước tới.

Tư thế bước đi của người đó kỳ quái phi thường, gã đương nhiên cũng muốn đến giết Diệp Khai, nhưng bộ dạng gã bước tới lại chùng như một tên học trò đến gặp sư trưởng, không những vẫn nhã quy củ, còn mang theo vẻ kính sợ.

Diệp Khai vừa nhìn đã thấy gã là người đã chịu sự giáo dưỡng rất kỹ càng, hơn nữa từ nhỏ đã bị quản thúc rất chặt chẽ.

Nhưng trên một phương diện khác mà nhìn, gã không còn nghi ngờ gì nữa là người đáng sợ phi thường.

Cước bộ của gã tuy ổn trọng, nhưng toàn thân trên dưới đều đã giới bị nghiêm cẩn, lúc nào cũng đều bảo trì một thứ tư thái chiến đấu, tuyệt không để cho người ta có một chút khả năng thừa cơ.

Tay của gã tuy luôn luôn phóng túng, nhưng tay gã lại kề sát quanh cán kiếm, ánh mắt gã một mực nhìn như đóng đinh lên đôi tay Diệp Khai đang dựa lan can cửa sổ.

Có rất nhiều người đều nghĩ cao thủ lúc quyết đấu, một người nếu quả luôn nhìn chăm chú vào tay người kia, tuyệt không phải là hành động thông minh, bởi vì những người đó đều nghĩ bất cứ ai đều không thể nhìn ra cái gì từ tay của đối thủ.

Một số người nghĩ lúc quyết chiến chỗ nên chú ý nhất là nhãn thần của đối phương, cũng có một số người nghĩ chỗ nên chú ý nhất là biểu tình trên mặt của đối phương.

Quan niệm của những người đó tịnh không chính xác, bởi vì bọn họ sao lãng nhiều điểm:

- Giết người thông thường là dùng tay.
- Tay cũng có biểu tình, cũng có thể tiết lộ rất nhiều bí mật.
- Có rất nhiều người đều có thể che giấu tình cảm và bí mật của mình rất kín, thậm chí có thể biến mình giống như một cái xác khô không hồn, làm cho bất cứ người nào cũng đều vô phương từ ánh mắt và sắc mặt của mình nhìn ra bất cứ bí mật nào mà mình không chịu để người ta biết.

Nhưng tay lại không như vậy.

- Nếu quả mình nhìn thấy trên tay một người gân xanh vồng lên, huyết quản bộc lộ, là có thể biết tâm tình của hắn nhất định rất khẩn trương.
- Nếu quả mình nhìn thấy tay của một người đang phát run, , là có thể biết người đó không những khẩn trương, mà còn khùng bố, phẫn nộ, hay kích động.
- Những thứ đó đều vô phương khống chế che giấu, bởi vì đó hoàn toàn là những phản ứng trên sinh lý.

Cho nên một cao thủ chân chính, tới lúc quyết đấu sinh tử, thứ cần chú ý nhất là tay của đối phương.

Con người đang bước tới, không còn nghi ngờ gì nữa, là cao thủ kinh nghiệm phong phú, thân đã kinh qua bách chiến, không những động tác xác thực, quan niệm cũng chính xác phi thường.

Diệp Khai cũng nhìn gã chăm chăm, lại không nhìn tay gã, bởi vì Diệp Khai biết hạng người đó tuyệt không thể xuất thủ trước, Diệp Khai chỉ hỏi gã.

- Người có biết ta không ?

“Người tên là Diệp Khai”. Người đó hồi đáp.

- Bọn ta có thù ?

- Không có.

- Người tại sao lại muốn giết ta ?

- Đó không phải là một câu hỏi hay, có rất nhiều kẻ đi giết người thông thường đều không cần bất kỳ lý do gì.

Diệp Khai biết, lại vẫn muốn hỏi, bởi vì chàng cần có thời gian để thấu hiểu con người này hơn.

Con người đó cũng cùng một tâm lý với Diệp Khai, cho nên mới trả lời.

“Ta muốn giết người, chỉ vì người là Diệp Khai”. Con người đó hỏi ngược lại Diệp Khai:

“Lý do đó có đủ tốt chưa ?”.

Hỏi còn chưa dứt lời, Diệp Khai đã xuất thủ trước.

Diệp Khai xuất thủ trước, bởi vì chàng biết con người đó tuyệt đối không chịu xuất thủ trước.

Cái chết của đồng bạn của gã đã cấp cho gã một bài giáo huấn rất tốt, gã cũng muốn học hiểu Diệp Khai, muốn dĩ dật đãi lao, muốn dĩ tĩnh chế động.

Chỉ tiếc gã vẫn tính sai một điểm – Diệp Khai động thật sự quá nhanh, nhanh hơn trong tưởng tượng của gã xa.

Đang lúc gã nhìn thấy quyền của Diệp Khai bung tới, gã cười lạnh một tiếng, huy thủ muốn phản công lại một quyền, ai biết được quyền của Diệp Khai chợt biến một cái, lại đâm thẳng vào ngực gã.

“Bình” một tiếng, con người đó phát giác bao nhiêu gân cốt bên ngực trái của mình đã đứt đoạn, hơn nữa xương cốt gãy lìa còn đâm nhập vào bộ vị tâm tạng.

Gã đến lúc lâm tử còn tưởng không được một quyền của Diệp Khai có thể chọc trở tay đâm vào ngực của gã.

- Chiêu thức là chết, người mới là sống, một quyền hoàn toàn đồng dạng đâm ra, thông thường có thể có hậu quả hoàn toàn bất đồng.

Dưới cây cổ tùng phẳng phất có người đang thở dài, thở dài mà chùng như vỗ tay, dang tràn ý tán thưởng.

Kể đến giết người không ngờ lại có thể thở dài như vậy sao ?

“Bọn người đương nhiên cũng là đến giết ta”. Diệp Khai nhìn hai người dưới cây cổ tùng:

“Bọn người cũng nên đồng thời xuất thủ cho rồi !”.

Một người còn đứng tại đó không động đậy, người kia lại đã chậm chậm bước chéo tới trước.

Bước đi của y so với người hồi nãy bị Diệp Khai đâm chết còn chậm hơn nhiều.

Diệp Khai nhìn y chăm chăm, nhìn mỗi động tác của y chăm chăm, nhìn đôi mắt sáng ngời của y chăm chăm, Diệp Khai chợt phát giác mình đã lầm.

Con người này tịnh không phải đến để giết chàng, người kia mới là chủ lực công kích, người này chỉ bắt quá chuyển hướng sự chú ý của Diệp Khai, y không có kiếm, cũng không có sát khí.

Còn người kia đâu ?

Lúc Diệp Khai chăm chú nhìn y bước tới, người còn lại không ngờ đã biến mất.

Một người có máu có thịt, tuyệt không thể đột nhiên biến mất, chỉ bất quá ai cũng không biết gã đã đi đâu mất.

Người thứ ba đã bước tới ngoài cửa, nhàn nhã đứng đó, hoàn toàn ôm thái độ bàng quan quan sát phản ứng của Diệp Khai bên trong, trong đôi mắt sáng quắc thậm chí còn có vẻ giễu cợt không quan tâm.

Con người đó tuy cùng đến với ba người kia, lại chừng như căn bản không để sự sống chết của bọn chúng trong tâm, y phảng phất chỉ bất quá muốn nhìn xem Diệp Khai làm sao ứng phó bọn chúng.

Y đương nhiên không phải là bằng hữu của Diệp Khai, nhưng y lại không giống cừu địch của Diệp Khai, thứ thái độ rất kỳ quái đó, vừa kỳ quái vừa ám muội, giống như bộ y phục xám xịt trên thân y vậy.

Thái độ của Diệp Khai cũng rất kỳ quái, chàng một mực đang chú ý người áo xám đứng trước cửa sổ, đối với đối thủ đáng sợ đột nhiên biến mất không ngờ chừng như tịnh không để ý tới. Chàng không ngờ còn cười cười rất khách khí với với áo xám, người áo xám không ngờ cũng cười cười với chàng, không ngờ còn hướng Diệp Khai hỏi một câu:

- Người khỏe chứ ?

“Ta không được khỏe”. Diệp Khai cố ý thở dài:

“Ta đang ngồi thoải mái ngắm phong cảnh ở đây, lại có người vô duyên vô cớ đến giết ta, ta làm sao mà khỏe cho được ?”.

Người áo xám cũng thở dài, không những biểu thị đồng ý, hơn nữa còn biểu thị đồng tình.

“Nếu quả ta đang ngồi thoải mái trên ghế, chợt có ba người đến muốn giết ta, ta cũng có cảm giác như vậy”.

“Ba người ?” Diệp Khai hỏi:

“Chỉ có ba người muốn giết ta ?”.

- Chỉ có ba người.

“Còn người ?” Diệp Khai hỏi:

“Người không phải đến giết ta ?”.

“Người đáng lẽ nên nhận ra ta không phải đến giết người”. Người áo xám lại cười cười với Diệp Khai:

“Bọn ta vô oán vô cừu, ta tại sao lại muốn giết hại người ?”.

“Bọn chúng cũng vô oán vô cừu với ta, bọn chúng tại sao lại muốn giết ta ?” Diệp Khai hỏi ngược.

- Bọn chúng phụng mệnh mà đến.

“Phụng mệnh ai ?” Diệp Khai hỏi:

“Mã Không Quân ? Hay là Vương lão tiên sinh chủ nhân Hầu Viên ?”.

Người áo xám mỉm cười để hỏi đáp câu hỏi đó:

- Không cần biết ra sao, hiện tại trong ba người bọn chúng đã có hai người chết dưới quyền của người.

- Còn người thứ ba ?

“Người thứ ba đương nhiên là người đáng sợ nhất”. Người áo xám đáp:

“So với hai người trước còn đáng sợ hơn nhiều”.

- Ô ?

“Người thứ nhất tên là Lâm Quang Tăng, người thứ hai là Trần Văn”. Người áo xám thốt:

“Kiếm pháp của bọn chúng đều không tệ, kinh nghiệm giết người cũng rất phong phú, ta thật sự không tưởng tượng được người có thể gặp bọn chúng mà vẫn không xuất tuyệt chiêu, chỉ dùng tay kết liễu tính mạng của bọn chúng”.

Diệp Khai mỉm cười, cười rất khoan khoái.

“Nhưng người thứ ba lại khác”. Người áo xám thốt.

- Ồ ?

- Người thứ ba mới chân chính là người hiểu cách giết người.

- Ồ ?

“Hai người trước chết dưới quyền của người, bởi vì bọn chúng không biết người biết ta”. Người áo xám thốt:

“Bọn chúng không những coi mình quá cao, hơn nữa còn đánh giá người quá thấp”.

- Đó là đại kỵ của người luyện võ, khinh địch là chết.

“Nhưng người thứ ba đối với xuất thân, gia thế, và kinh nghiệm, võ công của người, đều rõ như lòng bàn tay mình”. Người áo xám thốt:

“Bởi vì trước khi gã đến đây đã đem con người người nghiên cứu triệt để, hơn nữa hồi này còn quan sát rõ ràng động tác người xuất thủ giết người”.

Diệp Khai thừa nhận điểm đó.

“Nhưng còn người ?” Người áo xám lại hỏi Diệp Khai:

“Người đối với người đó biết được bao nhiêu ?”.

- Ta một điểm cũng không biết.

“Cho nên người trên phương diện đó đã rơi vào thế hạ phong”. Người áo xám thở dài.

Diệp Khai cũng thừa nhận điểm đó.

“Người có biết gã đang ở đâu không ?” Người áo xám lại hỏi:

“Có nhìn thấy gã không ?”.

“Ta nhìn không thấy”. Diệp Khai thốt:

“Bất quá ta có lẽ có thể đoán ra”.

- Ở đâu ?

“Gã nhất định đã đến đằng sau lưng ta”. Diệp Khai đáp:

“Hồi này khi ta tập trung tinh thần chú tâm lên người người, gã đi vòng ra sau căn ốc”.

“Người đoán không sai”. Trong mắt người áo xám lộ vẻ tán thưởng.

“Hiện tại có lẽ gã đã đứng sau lưng ta, có lẽ khoảng cách đã rất gần”. Diệp Khai thốt:

“Có lẽ vừa nhắc tay đã có thể giết ta”.

- Cho nên người một mực không dám quay đầu nhìn ?

“Ta thật sự không dám quay đầu”. Diệp Khai thở dài:

“Bởi vì ta nếu quả quay đầu lại nhìn, trên thân nhất định có thể chỗ hở lộ ra, gã có thể chớp cơ hội giết ta”.

- Người không muốn cho gã cơ hội đó ?

- Không muốn.

“Nhưng người cho dù không quay đầu lại, gã cũng có cơ hội có thể giết người như vậy”. Người áo xám thốt:

“Từ sau lưng xuất thủ giết người luôn luôn dễ dàng hơn đâm trước mặt”.

- Tuy dễ dàng một chút cũng không thể coi là quá dễ.

- Tại sao ?

- Bởi vì ta không phải là người chết, ta còn có tai để nghe.

- Có phải nghe tiếng gió lúc gã xuất thủ ?

- Phải.

- Nếu quả gã xuất thủ rất chậm, căn bản đâu có tiếng gió ?

“Không cần biết gã xuất thủ chậm cỡ nào, ta luôn có thể có cảm giác”. Diệp Khai điềm đạm đáp:

“Ta đi lại giang hồ đã mười mấy năm, nếu quả cả một chút cảm giác cũng không có, ta làm sao có thể sống tới hiện tại ?”.

- Có lý.

“Cho nên gã nếu quả muốn xuất thủ giết ta, nhất định phải dẫn đo hậu quả”. Diệp Khai thốt.

“Hậu quả ?” Người áo xám hỏi:

“Hậu quả gì ?”.

“Gã muốn cái mạng của ta, ta cũng có thể muốn mạng gã”. Thanh âm của Diệp Khai vẫn điềm đạm như trước:

“Cho dù gã có thể giết ta dưới kiếm của gã, ta cũng tuyệt không để gã sống trở về”.

Người áo xám nhìn chàng chằm chằm một hồi rất lâu:

- Người thật sự tin chắc vậy ?

“Phải”. Diệp Khai đáp:

“Không những ta tin mình chắc chắn làm được, cả gã cũng nhất định tin là vậy”.

- Tại sao ?

- Nếu quả gã không nghĩ ta có lòng tin đó, tại sao đợi đến bây giờ vẫn còn chưa xuất thủ ?

“Có lẽ gã còn đợi”. Người áo xám thốt:

“Đợi đến lúc có cơ hội tốt hơn mới xuất thủ”.

- Gã đợi không được đâu.

“Vậy thì người không nên nói chuyện với ta”. Người áo xám thốt.

- Tại sao ?

- Vô luận là ai khi nói chuyện, lực chú ý đều khó tránh khỏi bị phân tán, lúc đó gã đã có cơ hội.

Diệp Khai mỉm cười, chợt hỏi người áo xám:

“Người có biết hồi nãy xung quanh đây phát sinh chuyện gì không ?”.

“Không biết”. Người áo xám đáp.

“Ta biết”. Diệp Khai thốt:

“Lúc người đi đến đây, trên cây cổ tùng có một con sóc chui vào hốc, làm rung sáu chiếc lá, trong đó có hai chiếc rơi xuống. Khi bọn ta bắt đầu nói chuyện, trên vùng đất hoang bên trái có một con rắn nuốt một con chuột đồng, một con chồn lông vàng hồi nãy phóng băng qua con đường trước mặt, căn nhà đằng sau có hai vợ chồng vừa mới gây gỗ”.

Càng nói người áo xám càng thất kinh, y giật mình hỏi Diệp Khai:

- Người nói có thật không ?

“Thật”. Diệp Khai đáp:

“Không cần biết ta đang làm gì, động tĩnh nội trong vòng hai chục trượng xung quanh đều không thoát khỏi tai mắt ta”.

Người áo xám thở dài.

“Cũng may ta không phải đến giết ngươi”. Người áo xám cười khổ:

“Nếu không hiện tại ta có lẽ cũng đã chết dưới quyền của ngươi”.

Diệp Khai tịnh không phủ nhận.

Người áo xám lại hỏi:

- Ngươi đã biết rõ gã muốn giết ngươi, đã biết rõ gã đang đằng sau lưng ngươi, tại sao lại không tranh tiên xuất thủ giết gã ?

“Bởi vì ta không gặp, người gặp là gã”. Diệp Khai cười cười:

“Là gã muốn giết ta, không phải ta muốn giết gã, ta đương nhiên nhẫn nại hơn gã”.

“Ta bội phục ngươi, thật sự bội phục ngươi”. Người áo xám lại thở dài:

“Nếu quả bọn ta không phải tương kiến dưới tình huống như vậy, ta thật sự hy vọng có thể kết giao một bằng hữu như ngươi”.

- Hiện tại bọn ta tại sao không thể kết giao bằng hữu ?

“Bởi vì ta cùng bọn chúng đến”. Người áo xám đáp:

“Ngươi ít nhiều gì khó lòng tránh khỏi có dạ đề phòng ta”.

“Ngươi đã lầm !” Diệp Khai thốt:

“Nếu quả ta nhìn không ra dụng tâm của ngươi, làm sao có thể nói chuyện với ngươi ?”.

“Ngươi hiện tại vẫn có thể kết giao bằng hữu với ta ?” Người áo xám hỏi một cách ngạc nhiên.

- Tại sao lại không thể ?

“Nhưng ngươi căn bản vốn không biết ta là người ra sao”. Người áo xám thốt:

“Ngươi thậm chí không biết ta tên gì ?”.

- Ngươi có thể nói cho ta biết không ?

“Đương nhiên là có thể”. Người áo xám mỉm cười, cười rất thoải mái:

“Ta tên là Mã Sa”.

- Mã Sa ?

Cái tên đó đương nhiên không thể làm cho Diệp Khai kinh ngạc hay hoài nghi, trong đám bằng hữu của Diệp Khai có rất nhiều người tên họ còn kỳ quái hơn tên của người này nhiều.

“Ta tên là Diệp Khai”. Diệp Khai thốt:

“Diệp là thụ diệp , Khai trong khai tâm ”.

“Ta biết”. Mã Sa thốt:

“Ta đã từng nghe qua danh tánh của ngươi”.

Y chậm chậm bước tới một bước, trong tay y vẫn không có kiếm, trên dưới toàn thân vẫn không nhìn thấy một chút sát khí gì.

Y đi về phía Diệp Khai, chỉ bất quá muốn bắt tay Diệp Khai, biểu thị chút thân cận, đó vốn là chuyện rất tự nhiên, bởi vì Diệp Khai cũng đã coi y như bằng hữu rồi.

Diệp Khai vốn là người rất thích kết giao bằng hữu, vốn đã không đề phòng Mã Sa, hiện tại đương nhiên càng không đề phòng.

Khi Mã Sa đi tới trước mặt Diệp Khai, sắc mặt y chợt tái nhợt, chợt thất thanh la lên:

- Coi chừng, coi chừng đằng sau !

Diệp Khai nhin không được phải quay đầu lại.

- Vô luận là ai dưới tình huống đó đều nhin không được phải quay đầu lại.

Giữa giây phút Diệp Khai quay đầu nhìn lại đó, Mã Sa đột nhiên rút ra một thanh kiếm từ trong ống tay áo.

Một thanh nhuyễn kiếm dùng sắt tinh chất luyện thành, rung rung trong gió như con độc xà đâm thẳng vào ót trái của Diệp Khai.

Ót trái.

Diệp Khai quay đầu sang phải nhìn ra đằng sau, dưới tình huống đó, ót trái của chàng đương nhiên là một “không môn”.

“Không môn”, chỗ hở, là một thứ thuật ngữ người giang hồ quen dùng, bộ vị trên cơ thể có ý nói đến giống như một căn phòng trống không không có cửa hoàn toàn không phòng bị, chỉ cần mình cao hứng, mình có thể tiến vào bất cứ chỗ nào bất cứ lúc nào.

Nơi ót trái của mỗi người đều có mạch máu chính, nơi chủ yếu để máu huyết lưu thông trên người, nếu quả mạch máu chính đó bị cắt đứt, tất chảy máu không ngừng, không thể cứu được.

Một sát thủ có kinh nghiệm, còn chưa đến lúc tuyệt đối tin chắc, tuyệt không xuất thủ, Mã Sa không còn nghi ngờ gì nữa đã nắm chắc cơ hộ hạ thủ tốt nhất.

Đó là cơ hội y tự mình chế tạo ra, y thật sự tin một kiếm của mình tuyệt không thể thất thủ, bởi vì tin chắc như vậy, cho nên căn bản không thêm nghĩ tới đường lui cho mình.

Cho nên y đã chết.

oo Diệp Khai rõ ràng đã hoàn toàn không có tâm ý đề phòng, hơn nữa hoàn toàn không còn đất tránh né, Mã Sa nhìn đúng điểm đó, khi một kiếm của y đâm ra, cảm giác trong tâm khoái trá như một người câu cá có cảm giác cần câu đang trì kéo, biết cá đã cắn câu.

Không tưởng tượng được giữa một sát na đó, tay Diệp Khai đột nhiên giương ra, từ một bộ vị Mã Sa tuyệt đối không tưởng tượng nổi mà giương ra.

Sau đó Mã Sa nghe thấy đao thanh rít gió, tiếng đao phong phá không bắn ra.

Đao thanh !

Mã Sa chỉ nghe thấy đao thanh, y không nhìn thấy đao.

Y căn bản không nhìn thấy đao, hay đao quang, y chỉ nghe thấy đao thanh, sau đó người y đã ngã gục.

Kiếm của Mã Sa còn đâm chưa tới ót Diệp Khai, y chợt có cảm giác trên cổ của mình có một cơn đau bi thống.

Y đương nhiên biết đó là cảm giác khi bị đao đâm thấu, nhưng y căn bản không nhìn thấy đao của Diệp Khai.

Y đương nhiên biết rõ Diệp Khai là truyền nhân duy nhất của Tiểu Lý Phi Đao.

Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát.

Gần trăm năm nay trong giang hồ chưa từng có ai hoài nghi câu nói đó.

Từ sau khi Thượng Quan Kim Hồng chết dưới phi đao của Lý Tầm Hoan, càng không có ai có thể hoài nghi.

Lúc khoảng cách giữa mũi kiếm của Mã Sa và ót của Diệp Khai chỉ còn một tấc, phi đao của Diệp Khai đã đâm xuyên cổ họng y.

Gần sát chỉ thiếu một tấc.

Một tấc đã quá đủ.

- Khoảng cách giữa sống và chết, thông thường còn ngắn hơn một tấc, giữa thắng phụ thành bại thông thường cũng càng ngắn hơn một tấc.

Giữa thắng phụ thành bại đã mỏng manh tới như vậy, cho nên con người hà tất phải tranh đoạt hơn thua ?

Mũi kiếm lạnh ngắt dán sát cổ Diệp Khai, tay cầm kiếm của Mã Sa đã hoàn toàn cứng đờ, trên cổ họng gã ghim ngập một mũi phi đao xem ra rất bình phàm, rất bình phàm.

Phi đao dài ba tấc bảy phân.

Vết thương trên cổ họng Mã Sa lúc này mới có máu tươi từng giọt từng giọt phún ra, ánh mắt của gã lại tràn đầy nét ngờ vực không tin và khủng bố.

Diệp Khai không quay đầu, chàng đương nhiên tin tưởng một đao của mình tuyệt không thể thất thủ.

- Tiểu Lý Phi Đao có lần nào thất thủ qua đâu ?

Nhưng Diệp Khai lại nghe thấy một tiếng thở dài, một tràng tiếng vỗ tay.

“Tuyệt vời”. Một thanh âm thở dài rất bình phàm:

“Tuyệt luân”.

Thanh âm cách Diệp Khai rất xa, cho nên Diệp Khai quay mình, vừa quay đầu chàng đã nhìn thấy một người rất bình phàm đứng xa xa dưới cây cổ tùng.

Con người đó đương nhiên là người hồi nãy bỗng thất tung, con người đó đương nhiên cũng là người truyền đạt mệnh lệnh của Vương lão tiên sinh, Ngô Thiên.

“Ta vốn đã nghĩ ngươi nhất định không sống nổi”. Ngô Thiên lại thở dài:

“Nghĩ không ra người chết không ngờ lại là y”.

Diệp Khai cười cười.

“Ngươi từ khi nào mới nghĩ ra y mới chân chính là người thứ ba muốn giết ngươi ?”

Ngô Thiên hỏi.

“Lúc y bước tới”. Diệp Khai đáp.

“Lúc y bước tới ?” Ngô Thiên hỏi:

“Lúc đó cả ta cũng nghĩ ngươi đã chịu kết giao bằng hữu với y, ngươi làm sao lại có thể nghĩ ra là y muốn giết ngươi ?”

- Bởi vì bước đi của y quá cẩn thận, chừng như sợ đạp chết kiến vậy”.

- Cẩn thận một chút có gì là không tốt ?

“Chỉ có một điểm”. Diệp Khai đáp:

“Người giang hồ như bọn ta, cho dù đạp chết bảy tám trăm con kiến cũng không màng tới, y bước đi quá cẩn thận như vậy, chỉ bất quá vì y vẫn còn đang đề phòng ta”.

Ngô Thiên đang lắng nghe.

“Chỉ có người tâm lý muốn đi hại người ta, mới có thể lo đề phòng người ta”. Diệp Khai thốt.

- Ô ?

“Ta đã từng trải qua thứ kinh nghiệm đó”. Diệp Khai thốt:

“Người bị gạt gẫm mắc mưu thông thường đều là người không muốn hại người khác”.

- Tại sao ?

“Bởi vì bọn họ không có ý hại người, cho nên mới không có tâm địa đề phòng người ta”. Diệp Khai điềm đạm đáp:

“Nếu quả người cũng từng trải qua thứ kinh nghiệm đó, người có thể sẽ hiểu rõ ý tứ của ta”.

“Ta minh bạch ý tứ của người, nhưng ta còn chưa có kinh nghiệm đó”. Ngô Thiên thốt:

“Bởi vì ta từ đó tới giờ chưa từng tin tưởng bất cứ người nào”.

Gã nhìn Diệp Khai, lại cười nói:

- Có lẽ bởi vì người từng trải qua thứ kinh nghiệm đó, đã chịu đựng những giáo huấn thâm thối, cho nên hiện tại người mới không chết.

“Có lẽ vậy”. Diệp Khai đáp nhìn Ngô Thiên, cười thốt:

“Lần đầu mình ngu, là lỗi của người, lần thứ hai mình ngu, là lỗi của mình. Nếu quả sau khi ta đã học qua một lần, còn không biết cảnh giới, ta thật sự đáng chết”.

- Nói rất hay.

“Còn người ?” Diệp Khai chợt hỏi Ngô Thiên:

“Người có phải đến giết ta không ?”.

- Không.

- Người không phải cùng đi với bọn chúng sao ?

“Phải”. Ngô Thiên đáp:

“Chỉ bất quá nhận mệnh lệnh khác với bọn chúng”.

- Ồ ?

“Ba người bọn chúng phụng mệnh đi giết người, ta chỉ bất quá phụng mệnh đến xem”.

- Xem cái gì ?

“Xem toàn bộ quá trình”. Ngô Thiên đáp:

“Không cần biết là bọn chúng giết người, hay là người giết bọn chúng, ta đều phải xem cho rõ rõ ràng ràng”.

- Hiện tại người có phải đã xem rất rõ ?

- Phải.

- Vậy hiện tại có phải người nên đi ?

“Phải”. Ngô Thiên đáp:

“Chỉ bất quá ta còn phải xin người một chuyện”.

- Cứ nói.

“Ta muốn mang bọn chúng về”. Ngô Thiên đáp:

“Không cần biết bọn chúng sống hay chết, ta đều phải mang bọn chúng về”.

Diệp Khai cười cười.

“Lúc bọn chúng còn sống đối với ta không có một chút hữu dụng gì, chết rồi còn có thể dùng gì nữa chứ ?”

Diệp Khai đáp:

“Chỉ bất quá ta hy vọng người có thể làm cho ta một chuyện”.

- Xin cứ nói !

“Không cần biết là ai phái người đến, ta hy vọng người trở về nói với y, kêu y nên bảo trọng lấy mình”. Diệp Khai thốt:

“Đợi đến khi ta gặp y, hy vọng y còn sống an nhiên khỏe mạnh”.

“Y có thể làm vậy”. Ngô Thiên đáp:

“Y luôn luôn bảo trọng người mình rất kỹ càng”.

“Vậy thì cực tốt”. Diệp Khai cười cười:

“Ta thật sự hy vọng y có thể sống đợi đến khi ta gặp y”.

“Ta có thể bảo đảm y tạm thời vẫn không thể chết”. Ngô Thiên cũng cười cười:

“Ta còn có thể bảo đảm người rất mau chóng gặp được y”.

16. Ý Đồ Của Vương Lão Tiên Sinh

Vương lão tiên sinh đương nhiên không thể vô duyên vô cớ mà chết.

Lão luôn luôn tin tưởng lão tuyệt đối có thể sống lâu hơn bất cứ người nào cùng cỡ niên kỷ với lão.

Lão luôn luôn tin tưởng kim tiền là vạn năng, luôn luôn nghĩ trên thế giới không có chuyện gì kim tiền mua không được, thậm chí bao quát luôn cả sức khỏe và sinh mệnh.

“Số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu” đều đã chết, đều chết trong tay Diệp Khai, không ngoài ý liệu của Vương lão tiên sinh chút nào.

Cái chết của người bọn chúng, xem chừng vốn là chuyện trong ý liệu của lão.

- Lão biết rõ ba người bọn chúng nhất định chết, tại sao còn muốn sai ba người bọn chúng đi chết ? Tại sao không để ba người bọn chúng đồng thời xuất thủ ? Điểm đó cả Ngô Thiên cũng không quá minh bạch, gã chỉ minh bạch chuyện Vương lão tiên sinh giao cho gã làm, gã nhất định phải làm.

Vương lão tiên sinh muốn gã mang ba người đó trở về, không cần biết là sống hay là chết, đều phải mang trở về.

Ngô Thiên đã làm vậy.

“Nếu quả bọn chúng đều đã chết trong tay Diệp Khai, ta nhất định nội trong bốn canh giờ phải nhìn thấy thi thể của bọn chúng”.

Trước khi Ngô Thiên đi, Vương lão tiên sinh điem đàm dạn dò chuyện đó, chuyện đó là chuyện không dễ gì làm, nhưng Ngô Thiên cũng đã làm được.

Bọn chúng chết lúc chính Ngọ, đến hoàng hôn Vương lão tiên sinh đã nhìn thấy thi thể của bọn chúng.

oo Tịch dương vẫn vũ trên thác nước, ánh kim lóe động, dòng thác bắn tung tóe.

Tô Minh Minh lắng lắng lắng nghe Diệp Khai kể, trầm tư một hồi rất lâu mới ngẩng đầu hỏi Diệp Khai:

- Không cần biết người đó là ai, y đã muốn ba người đó đến giết chàng, tại sao lại không muốn bọn chúng đồng thời xuất thủ ?

“Vốn lúc đầu ta cũng nghĩ không ra điểm đó”. Diệp Khai đáp:

“Nhưng hiện tại ta đã minh bạch rồi”.

- Chàng nói đi !

“Y phái ba người đó đến, là để thử nghiệm võ công của ta”. Diệp Khai đáp:

“Lộ số kiếm pháp võ công của ba người đó hoàn toàn bất đồng, phương pháp giết người cũng không giống nhau”.

“Y phái bọn chúng đến, là vì muốn xem chàng làm sao xuất thủ giết bọn chúng ?”.

Tô Minh Minh hỏi.

Diệp Khai gật đầu.

- Nhưng y đã muốn coi chàng xuất thủ, tại sao không thân hành đến ?

“Không cần”. Diệp Khai đáp:

“Y không cần ra mặt”.

- Tại sao ?

“Y chỉ cần xem được ba thi thể đó trong vòng hôm nay là đủ rồi”. Diệp Khai đáp.

- Tôi không hiểu.

“Bởi vì y chỉ cần xem vết thương trí mạng của bọn chúng là đã có thể nhìn thấy cách ta xuất thủ”. Diệp Khai đáp:

“Cũng như năm xưa Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành một kiếm cắt đoạn một cành hoa, Tây Môn Xuy Tuyết từ vết chém trên cành hoa đó đã thấy được sự thâm hiểm của kiếm pháp của y”.

- Đó không phải là truyền thuyết, cũng không phải là thần thoại, một vị cao thủ chân chính, tuyệt đối có thể đạt đến mức đó, tuyệt đối có thể từ miệng vết thương xem ra chiều sâu của võ công một người.

“Nhưng y nhất định phải nội trong bốn canh giờ nhìn thấy thi thể”. Diệp Khai nói tiếp:

“Nếu không thời gian nếu quả để trôi qua quá lâu, vết thương có thể co thắt biến hình”.

Tô Minh Minh lại trầm tư một hồi, chợt thốt:

- Tôi không hiểu.

- Nàng không hiểu chuyện gì ?

- Tôi đã biết mục đích của y là muốn xem võ công của chàng, chàng vì sao vẫn phải xuất thủ ?

”Thứ nhất, ba người đó nếu quả liên thủ xuất kích, ta vị tất có thể ứng phó được.

Thứ hai, lúc đó ta còn chưa biết mục đích của y”. Diệp Khai cười đáp:

“Ta nhờ vào chuyện người thứ tư nói muốn đem thi thể của bọn chúng về mới nghĩ ra”.

- Lúc nghĩ ra vẫn không quá muộn, sao chàng còn để gã đem thi thể đi ?

“Bởi vì ta muốn biết y thật ra là ai ?” Diệp Khai đáp.

- Chàng muốn theo dõi người thứ tư đang chuyển vận thi thể để truy ra nơi hạ lạc của y ?

- Đúng.

- Vậy chàng có truy ra không ?

- Nàng nói thử coi ?

oo “Vô luận dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều không thể để người ta truy ra hành tung của người”.

Câu nói đó, Vương lão tiên sinh tịnh không dặn dò Ngô Thiên, nhưng Ngô Thiên lại biết.

Muốn làm được chuyện đó, đương nhiên là một chuyện rất khó khăn, Diệp Khai tuyệt không phải là một tên khờ, chàng nhất định có thể biết rõ mục đích Ngô Thiên vận chuyển thi thể.

Diệp Khai nếu quả muốn theo dõi một người, trên thế gian đại khái không có ai có thể trốn tránh được.

Nhưng khi Ngô Thiên gặp lại Vương lão tiên sinh, gã thật sự tin không có ai có thể theo dõi gã đến đó truy ra nơi hạ lạc của Vương lão tiên sinh.

Gã thậm chí còn có thể đem đầu gã ra đánh cá.

Gã tại sao lại có thể tin chắc như vậy ?

oo Diệp Khai đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ chỗ nào Ngô Thiên đi qua, bất cứ chuyện gì Ngô Thiên làm qua, thậm chí cả những chi tiết nhỏ nhặt xem chừng không quan trọng, Diệp Khai đều không bỏ qua.

Ngô Thiên dùng một cỗ xe lớn mướn trong chợ để chở ba thi thể của bọn Lâm Quang Tăng đi.

Đêm hôm qua gã đã mướn sẵn cỗ xe đó, trả tiền gấp sáu lần lúc bình thường cho người đánh xe, dặn người đánh xe đợi cả đêm ở vùng phụ cận.

Lão Trương đánh xe làm nghề này đã hai ba chục năm, tuyệt đối không có quan hệ gì với bọn chúng.

Trong thành Lạp Tát, tiệm quan tài lớn nhất tên là “Liễu Châu Lâm Ký”.

Quá chính nợ không lâu, Ngô Thiên đã mang ba thi thể của bọn chúng đến “Liễu Châu Lâm Ký”, xuất ra một số tiền gấp ba mức bình thường, mua lại ba cỗ quan tài gỗ thượng hảo hạng mà ba người khác đã đặt mua từ trước.

Gã thân hành giám sát tên đạo tỳ của tiệm “Liễu Châu Lâm Ký” đem ba thi thể nhập liệm, tuy dùng hương liệu chống thối rữa tốt nhất, lại không cho phép ai động đến thi thể bọn chúng, thậm chí cả cột vải liệm cũng không cho.

Sau đó gã thân hành áp giải ba cỗ quan tài đó đến nghĩa địa lớn nhất dưới chân núi ngoại thành, mang một thầy phong thủy có danh tiếng nhất trong thành Lạp Tát đến tuyển chọn một khu mộ địa.

Mộ địa hướng về phía mặt trời mọc dưới chân núi, đám đào mộ đều là những tay rành nghề, không tới một canh giờ quan tài đã nhập thổ.

Trong vòng một canh giờ đó, mộ bia đã khắc xong, còn khắc đủ ba tên Lâm Quang Tăng, Trần Văn, và Mã Sa ba người.

Ngô Thiên lại thân hành giám đốc việc đặt mộ bia, còn thấp nhang và đốt giấy tiền vàng bạc đưa tiễn.

Y còn đứng trước mộ uống ba chén, chừng như nhỏ vài giọt lệ rồi mới bỏ đi.

Mỗi một chuyện Ngô Thiên làm đều rất bình thường chính đáng, đều là chuyện một người đưa tiễn bọn bằng hữu đã qua đời cần làm, cả một chút nghi vấn đều không nhìn ra được.

Nhưng đến hoàng hôn, Vương lão tiên sinh đã xem thấy thi thể của bọn Lâm Quang Tăng ba người.

oo Nghe đến đó, Tô Minh Minh hỏi:

- Y đã gấp rút muốn xem vết thương trí mệnh trên thi thể của ba người bọn chúng, thuộc hạ của y tại sao lại gấp rút chôn cất thi thể của bọn chúng ?

Đó là vấn đề chủ yếu, cũng là vấn đề rất khó giải thích trả lời.

Diệp Khai lại phảng phất đã biết đáp án, chàng cười cười, chợt hỏi Tô Minh Minh:

- Trong thành Lạp Tát có sư phụ phong thủy họ Liễu, tên là Tam Nhân, nàng có biết không ?

Tô Minh Minh gật đầu.

- Con người đó bình thường thích làm gì ?

“Thích đánh bạc”. Tô Minh Minh đáp:

“Lão luôn luôn nghĩ mình không những đánh bạc giỏi, còn đoán rất chuẩn, chỉ tiếc đồ mười lần thua hết chín lần”.

- Lão có phải luôn luôn rất cần tiền không ?

- Phải.

Diệp Khai chợt cười cười:

- Nàng có chịu cá độ không với ta không ?

- Cá cái gì ?

- Cá là lão Liễu Tam Nhân hiện tại nhất định đã chết.

Cũng may Tô Minh Minh không cá, nếu không nàng nhất định thua hết tiền.

oo Trên thế gian có rất nhiều chuyện xem ra rất phức tạp huyền diệu, đáp án thông thường đều rất đơn giản, chuyện này cũng vậy.

- Ngô Thiên đã sớm chuẩn bị khu mộ địa đó, đã sớm đào một địa đạo, để tránh bị Diệp Khai hoài nghi theo dõi, cho nên mới tìm Liễu Tam Nhân làm bình phong.

- Liễu Tam Nhân đang cần tiền, Ngô Thiên dùng tiền mua chuộc lão, đợi đến khi sự việc đã thành, đương nhiên là giết lão diệt khẩu.

Dùng phương pháp đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là phương pháp duy nhất có thể tránh khỏi sự theo dõi của Diệp Khai, cũng chỉ có phương pháp đó mới có thể mau chóng mang thi thể của ba người bọn chúng về tới.

oo Tịch dương càng đỏ, đỏ như máu.

Bờ má mềm mại của Tô Minh Minh nghênh đón tịch dương, trong tròng mắt lấp lánh ánh hoàng kim của hoàng hôn, cả lông mày của nàng trong tịch dương cũng phẳng phất nhuộm một màu hoàng kim.

“Không cần biết ra sao, ba cỗ quan tài của ba người chết không thể bay lên trời được. Không cần biết ba cỗ qua tài vận chuyển qua địa đạo đến đâu, đều phải cần người khiêng”.

- Đúng.

- Khiêng ba cỗ quan tài nặng như vậy, không cần biết khiêng đến đâu, ít nhiều gì cũng lưu lại một chút dấu vết.

“Theo tình lý mà nói thì đáng lẽ là như vậy”. Diệp Khai lại cười một cách thần bí.

“Theo tình lý gì ?” Tô Minh Minh hỏi.

- Cửa ra địa đạo vô luận là đồng cỏ hay đất hoang mạc, vẫn là đất, muốn vận chuyển ba cỗ quan tài đó, trên đất nhất định để lại dấu tích.

- Vô luận bọn chúng dùng người khiêng, hay là dùng xe kéo, trên đất đều có thể có dấu tích lưu lại.

Nhưng Tô Minh Minh lần này nếu quả dám cá độ với Diệp Khai, người thua lại nhất định vẫn là Tô Minh Minh.

Bởi vì cửa ra địa đạo không xa lắm, có một con sông nhỏ, tuy nước sông chảy gấp, muốn dùng bè gỗ vận chuyển ba cỗ quan tài đó vẫn là chuyện có thể làm.

- Vô luận là nước sông, nước hồ, hay nước biển, trên nước tuyệt đối không thể lưu lại vết tích gì.

Người bị truy tung chỉ cần hạ xuống nước, cho dù là chỗ sẵn ưu tú nhất, huấn luyện nghiêm mật nhất cũng không truy ra nổi.

oo Mây hồng hoàng hôn, núi xa xanh thẳm, sông siết cuộn cuộn, thác đổ bắn tung tóe vào vách đá bên dưới, tia nước như những cánh hoa lác rắc lên mặt Tô Minh Minh.

Gọt nước thấu ánh kim, phẳng phất như những giọt lệ rơi từ tròng mắt khả ái của Tô Minh Minh, nhìn những giọt nước vương vấn trên mặt Tô Minh Minh, trong mắt Diệp Khai phẳng phất như đắm chìm trong một thứ cảm giác say sưa.

Xa xa trên dãy núi nơi mặt trời lặn, một cánh ưng cô đơn đang tung lượn vòng vòng, có cơn gió từ viễn phương xô tới, lại trở mình bay ngược trở lại viễn phương.

Không ai biết gió từ đâu thổi tới ? Lại bay trở ngược về đâu ? Thổi đến lúc nào mới ngừng hẳn ? Gió cuốn phát phơ mái tóc của Tô Minh Minh, vuốt ve những giọt nước trên mặt nàng, đợi đến lúc gió đi rồi, nàng mới ngẩng đầu nhìn Diệp Khai.

“Xem kiểu này chàng chừng như vô phương biết được y là ai ?” Tô Minh Minh thốt:

“Tất cả mọi manh mối đều đã bị cắt đứt, ba thi thể đó chắc cũng đã xem rồi, đối với mức độ thâm sâu của võ công chàng, chắc y cũng đã biết”.

“Sai, nàng sai rồi”. Diệp Khai cười cười:

“Hiện tại tuy đã vô phương tìm đến y, nhưng cái đuôi của y đã lộ ra, sẽ sớm ngày lộ xuất đầu hồ ly”.

Chàng nhìn Tô Minh Minh dưới tịch dương, lại nói:

- Y đã nhìn thấy thi thể, đã biết võ công của ta đến mức nào, vậy thì y có thể có hành động thứ nhì.

- Hành động thứ nhì ?

“Đúng, nếu không y hà tất phải phí bao nhiêu lực lượng như vậy chứ ?” Diệp Khai đáp:

“Y đã phí tổn bao nhiêu tinh thần như vậy, là vì hành động thứ nhì”.

- Hành động thứ nhì là giết chàng ?

“Đúng”. Diệp Khai đáp liền:

“Bất quá ta dám bảo đảm với nàng, lần sai lầm thứ nhì nhất định là y”.

“Vạn nhất là chàng ?” Trong mắt Tô Minh Minh phảng phất có chút ưu lự.

- Ta có dự cảm, lần sai lầm thứ nhì nhất định là y.

17. Báo Phục Bắt Đầu

Trên triền núi mới mọc lên một mộ phần mới, màu cỏ trên mộ phần vừa mới xanh ươm, vài cây bạch dương xếp hàng đung đưa đón gió tây, đầu mộ đặt một bia đá xanh cao sáu thước.

Trên bia có khắc mấy chữ lớn:

“Ái nữ Mã Phương Linh chi mộ”.

Đôi mắt Mã Không Quần thần thờ ngưng chú nhìn ngôi mộ mới, qua một hồi rất lâu mới chầm chậm quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết, những nếp nhăn trên mặt lão càng sâu đậm, mỗi một nếp nhăn không biết chôn giấu bao nhiêu quá khứ thể lương tâm thống ? Cũng không biết chôn giấu bao nhiêu thống khổ ? Bao nhiêu thù hận ?

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng đứng trong gió tây, đôi tròng mắt đen sì thần nhiên chú thị nhìn Mã Không Quần.

Mã Không Quần ngưng thị nhìn hẳn, chột hỏi:

- Ngươi đã nhìn thấy gì ?

“Một ngôi mộ”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp lời.

- Ngươi biết đó là mộ của ai không ?

- Mã Phương Linh.

- Ngươi biết nó là ai ?

- Con gái của Mã Không Quần.

Phó Hồng Tuyết không nói “con gái của người”, mà nói “con gái của Mã Không Quần”, bởi vì cho tới nay hắn vẫn không tin người đứng trước mặt hắn là Mã Không Quần.

Mã Không Quần mười năm trước đã chết, là hắn tận mắt chứng kiến lão ngã gục, tuy không phải là hắn giết, nhưng hắn tin vào mắt mình.

Trước triền núi là một phiến thảo nguyên mênh mông, tiếp nối trời xanh, gió trên núi càng lạnh, gió lùa đám cỏ cao đập chùn như sóng nước ba đào giữa trùng dương.

Thần sắc của Mã Không Quần càng bi thương, lấm bắm:

- Con gái của Mã Không Quần ...

Lão đột nhiên quay mình nhìn xa xăm, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi:

- Hiện tại người đã nhìn thấy gì ?

“Thảo nguyên”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Mặt đất”.

- Có nhìn thấy biên giới của vùng đất này không ?

- Không nhìn thấy.

“Vùng đất một mảnh nhìn không thấy biên giới này là của ta”. Mã Không Quần kích động thốt:

“Tất cả sinh mệnh trên mặt đất đó, tất cả tài sản trên mặt đất đó, cũng toàn bộ đều thuộc về ta, cội rễ của ta đã ăn sâu trong vùng đất này”.

Phó Hồng Tuyết lắng nghe, hắn chỉ còn nước lắng nghe, bởi vì hắn thật sự không hiểu Mã Không Quần hôm nay đem hắn đến nơi đây, nói lên những câu đó, là có dụng ý gì ?

“Căn cội của ta ở đây, Mã Phương Linh lại là mạng của ta”. Mã Không Quần thốt:

“Vô luận là ai giết nó, đều nhất định phải trả một cái giá rất lớn”.

Nghe câu nói đó của lão, Phó Hồng Tuyết chậm chậm đưa thị tuyến về phía ngôi mộ mới.

- Người chôn dưới mộ phần đó thật sự là Mã Phương Linh ?

Gió đùa cây cỏ, cơn kích động của Mã Không Quần phảng phất đã bị gió lạnh cuốn đi mất, thần sắc của lão dần dần bình tĩnh trở lại, một hồi lâu sau mới thở dài nhẹ.

“Ta tuy không tận mắt chứng kiến người giết Mã Phương Linh, nhưng người cũng vô phương chứng minh người giết không phải là người”. Mã Không Quần chú thị nhìn hắn.

- Ta không thể.

Mã Không Quần đột nhiên lại quay mình, lại đối diện thảo nguyên bao la không bờ bến.

“Vô luận là ai muốn ôm trọn cả mảnh đất này, đều không phải là chuyện dễ dàng”.

Mã Không Quần chợt chuyển đổi đề tài:

“Người có biết tất cả ở đây, ta làm sao mà có được không ?”.

- Là tâm địa đen tối của người đã giết hại hảo bằng hữu của người, Bạch Thiên Vũ, mà chiếm được.

Phó Hồng Tuyết tịnh không nói ra câu đó, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Mã Không Quần.

“Đó là nhờ tính mạng của hảo hữu và vô số huynh đệ của ta đổi về”. Mã Không Quần thốt:

“Bọn họ đã chết, nhưng ta lại còn sống”.

- Ta biết.

“Cho nên vô luận là người nào cũng đừng mong chiếm đoạt tất cả từ trong tay ta”.

Mã Không Quần nghiêng rặng, lại chậm chậm nói:

“Trừ Bạch Y Linh”.

Phó Hồng Tuyết không hiểu ý tứ của câu nói đó, cũng may Mã Không Quần lại rất mau chóng giải thích.

“Mã Phương Linh tuy là mạng của ta, nhưng vì Bạch Y Linh, ta có thể vì nghĩa vụ mà gạt bỏ hết tất cả”.

Lão nhìn Phó Hồng Tuyết:

“Người có hiểu ý tứ của ta không ?”.

“Ta không hiểu”. Phó Hồng Tuyết thật sự không hiểu.

“Mối thù giết con gái bất cộng đái thiên, tuy nhiên ...” Mã Không Quần cắn môi:

“Tuy nhiên Bạch Y Linh lại thích người”.

Bạch Y Linh ?

Phó Hồng Tuyết đã dần dần thấu hiểu ý tứ của lão.

Tất cả sự nghiệp của Vạn Mã Đường là do vợ chồng Bạch Thiên Vũ thu tóm về, cho nên đứa con cô của họ Bạch, Mã Không Quần tất phải chiếu cố, chiếu cố vô điều kiện, đó gọi là “giang hồ nghĩa khí”.

Cho nên Phó Hồng Tuyết cho dù có giết Mã Phương Linh, nhưng vì Bạch Y Linh, Mã Không Quần tất phải buông tha Phó Hồng Tuyết.

Đó là nguyên nhân hôm nay Mã Không Quần mang Phó Hồng Tuyết đến đây.

Tuy vậy sự thật có quả thật như vậy hay không ?

Người bị giết mai táng dưới phần mộ này có thật sự là Mã Phương Linh ?

Bạch Y Linh giống hệt Mã Phương Linh đó, có thật sự là Bạch Y Linh con gái của Bạch Thiên Vũ ?

Mã Không Quần ngưng chú nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Ta biết người là người rất có chí khí, nếu quả đổi lại lúc bình thường, ta có thể rất muốn kết giao người làm bằng hữu, thậm chí làm con rể của ta ...

Sắc mặt lão lại trầm hạ, trong mắt lại bắn ra những tia sáng sắc bén tàn độc như đao kiếm, gằn từng tiếng:

- Nhưng hiện tại người tốt hơn hết là mau bỏ đi.

- Đi ?

“Không sai, đi”. Mã Không Quần thốt:

“Mang Bạch Y Linh đi, đi càng nhanh càng xa càng tốt”.

“Ta vì sao lại phải đi ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Bởi vì rắc rối nơi đây quá nhiều, vô luận là ai ở đây đều khó tránh khỏi bị nhuộm mùi máu”. Mã Không Quần đáp:

“Bởi vì ta tuy vì Bạch Y Linh, có thể nhẫn nại dung tha chuyện giết người của người, nhưng ta không thể đảm bảo người khác có thể tha thứ cho người”.

“Ta không sợ rắc rối, cũng không sợ mùi máu”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp:

“Càng không cần người khác tha thứ”.

“Nhưng chỗ này người vốn không nên đến, người nên quay về”. Mã Không Quần thốt.

“Quay về ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Quay về đâu ?”.

“Trở về gia hương của người”. Mã Không Quần đáp:

“Đó mới là chỗ người an thân lập nghiệp”.

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp liền, hẩn chằm chằm quay mình nhìn thảo nguyên bát ngát, qua một hồi rất lâu sau mới chằm chằm thốt:

- Người có biết quê hương ta ở đâu không ?

“Vô luận quê hương người xa xôi tới cỡ nào, vô luận người muốn bao nhiêu tiền, vô luận người muốn mang cái gì ở đây đi, ta đều có thể giao cho người”. Mã Không Quần đáp:

“Yêu cầu của người, ta nhất định có thể đáp ứng, chỉ cần người mau chóng mang Bạch Y Linh đi”.

“Bất tất phải như vậy, quê hương của ta tịnh không xa mấy”. Phó Hồng Tuyết thốt.

“Không xa ?” Mã Không Quần hỏi:

“Ở đâu ?”.

Xa xa nơi chân trời có một cụm mây trắng, mục quang của Phó Hồng Tuyết dừng trên cụm mây trắng đó:

- Quê hương ta là ở đây.

“Ở đây ?” Mã Không Quần ngăn người.

Phó Hồng Tuyết quay mình, ngưng thị nhìn lão, trên mặt vẫn còn mang một thứ biểu tình rất kỳ quái.

“Ta sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, người còn muốn kêu ta đi đâu ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

Nghe câu nói đó, lồng ngực của Mã Không Quần đã bắt đầu nhấp nhô không ngừng, song thủ nắm chặt lại, cổ họng phát ra những tiếng lách cách, lại không nói tới một chữ.

“Ta đã có nói qua, ta không bao giờ sợ rắc rối, cũng không sợ mùi máu”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Hơn nữa ta chỉ làm chuyện tự mình ta nghĩ ta nên làm”.

“Người nhất định muốn lưu lại đây ?” Mã Không Quần cuối cùng đã thốt được một câu.

- Phải.

Đó là câu trả lời của Phó Hồng Tuyết, vừa đơn giản, vừa khô khan, lại vừa khinh bạc.

oo Đóa phù vân từ xa phiêu dật trôi nổi, bao phủ ánh mặt trời, gió tây quẩn quện xào xạc lá cây, hàng bạch dương rùng mình đưa đẩy.

Lưng Mã Không Quần tuy vẫn thẳng đứng như ngọn bút, nhưng dạ dày lại đang co thắt, chùng như có một bàn tay vô hình đang ép chặt giữa ngực và dạ dày của lão, đè nén đến mức lão cơ hồ nhin không được phải ói mửa.

Lão chỉ có cảm giác nước chua tràn lên đầy miệng, vừa chua vừa đắng.

Phó Hồng Tuyết đã đi.

Mã Không Quần biết, nhưng tịnh không cản trở, thậm chí nhìn một cái cũng không quay đầu lại nhìn.

- Đã không thể ngăn trở, hà tất phải nhìn ?

Nếu đổi lại mười năm trước, lão tuyết không thể để hẩn đi.

Nếu đổi lại mười năm trước, lão hiện tại cũng có lẽ đã chôn hẩn trên triền núi này.

Mười năm trước chưa từng có ai dám cự tuyệt yêu cầu của lão, mười năm trước lời nói của lão chưa từng có ai dám kháng lệnh.

Nhưng hiện tại đã có.

Hồi này khi bọn họ mặt đối mặt, Mã Không Quần vốn có cơ hội đánh gục Phó Hồng Tuyết, quyền đầu của lão vẫn nhanh nhẹn như mười năm trước, lão tự tin có thể đánh gục bất cứ người nào đứng trước mặt.

Tuy vậy, hồi này lão lại không động thủ.

Tại sao ?

Là lão đã quá già ? Hay là lão đã có nhiều đấn đo ngại ngại ?

Lão có thật sự là Mã Không Quần hay không ?

Có phải là Mã Không Quần của mười năm trước hay không ?

Tất cả mọi người ở Vạn Mã Đường ngày nay quả thật đều đã chết đi sống lại sao ?

Bao năm nay, bắp thịt của Mã Không Quần vẫn săn chắc, thậm chí cả trên cổ cũng không có một chút da nhăn, vô luận là ngồi hay đứng, thân người lão vẫn vững chải thẳng đứng như mười năm trước.

Mười năm nay, ngoại hình của lão cơ hồ không thấy có bất kỳ biến hóa gì.

Nhưng sự suy lão và biến hóa nội bộ của một người vốn bất kỳ một ai cũng vô phương nhìn ra.

- Có lúc thậm chí cả mình đều nhìn không ra.

Sự cải biến và suy lão chân chính là trong tâm con người.

Một người một khi trong tâm mình đã có cảm giác suy lão, mới là suy lão thật sự.

Mã Không Quần chợt cảm thấy rất mệt mỏi.

Đóa phù vân hồi nãy che phủ trên đầu không biết từ lúc nào đã biến thành mây đen, khí trời càng u ám, giống như sắp có mưa giông.

Mã Không Quần đương nhiên nhìn thấy, kinh nghiệm bao năm nay đã khiến cho lão thấy được biến hóa của khí hậu, giống như lão nhìn thấy biến hóa của nhân tâm, nhưng lão lại không chịu quay về.

Lão lẳng lẳng đứng trước ngôi mộ mới, lẳng lẳng ngưng chú nhìn dòng chữ trên bia mộ:

“Ái nữ Mã Phương Linh chi mộ”.

Mai táng trong mộ phần đó có thật sự là Mã Phương Linh ?

Bí mật đó ngoại trừ người chôn dưới mộ và lão ra, người biết tịnh không nhiều.

Bí mật đó đã ẩn tàng trong tâm lão mười năm nay, giống như một mũi gai nhọn đâm chích tim gan lão, lão chỉ vừa nghĩ tới, trong tâm đã cảm thấy đau xót.

Hiện tại ánh mắt của lão có vẻ thống khổ, là vì lão nghĩ tới bí mật đó ? Hay là vì Phó Hồng Tuyết đã cự tuyệt yêu cầu của lão ?

Mặt đất ngoại trừ tiếng gió ra, tịnh không có tiếng vó ngựa hay tiếng bước chân, Mã Không Quần lại có cảm giác có người đi lên triền núi.

Lão biết ai đã đến.

Bạch Y Linh.

Chỉ có Bạch Y Linh là người duy nhất cộng hưởng tất cả bí mật cùng lão.

Lão tín nhiệm Bạch Y Linh, giống như phụ thân tín nhiệm con gái mình vậy.

“Hắn không đáp ứng ?” Bạch Y Linh đi đến sau người Mã Không Quần, chuyển giọng hỏi.

Mã Không Quần lắc đầu.

Câu trả lời đó Bạch Y Linh phảng phất đã biết từ sớm, nàng nhìn thấy Mã Không Quần lắc đầu, trên mặt nàng lập tức lộ xuất vẻ ai oán.

“Tôi đã nói hắn không thể đáp ứng”. Bạch Y Linh nhẹ nhàng nói:

“Hắn nếu quả là thứ người đó, mười năm trước hắn cũng đã không thể đi”.

Mã Không Quần ngẩng đầu, nhìn đám mây đen trên trời, thở dài nhè nhẹ:

- Ta vốn hy vọng hấn có thể mang người đi, như vậy ta không còn lo lắng nữa”.

“Hấn nếu quả thật sự mang tôi đi, ông không phải đã vi phạm tôn chỉ của tổ chức sao ?” Bạch Y Linh hỏi.

“Tổ chức ?” Mã Không Quần lẩm bẩm:

“Là vì tổ chức, ta mới hy vọng người đi”.

Mã Không Quần quay người ngưng chú nhìn Bạch Y Linh, nhắc tay vuốt má nàng nhẹ nhàng, trong mắt ngập tràn nỗi quan tâm trĩu mến.

“Tôi đi thì ông làm sao đối diện với tổ chức ?” Bạch Y Linh hỏi:

“Thủ đoạn của tổ chức, ông không thấu hiểu sao ?”.

“Có lẽ người nói không sai, ta đã già rồi”. Mã Không Quần thở dài nhẹ:

“Bởi vì ta đã già, cho nên ta mới hy vọng người sống được khoái lạc một chút, hy vọng người có thể ly khai nơi này”.

Lão dừng một chút, để những giọt nước mắt muốn chảy ra tan dần trong hốc mắt, mới nói tiếp:

- Còn về tổ chức ... Dù gì đi nữa ta cũng đã già, ta còn có gì để sợ nữa ?

Mây đen còn chưa tiêu tán, lúc mưa rào đổ xuống, khí lạnh khốc liệt lại đã bố ráp, một tiếng sấm chấn động mang tai vang lên.

Lúc nghe thấy tiếng sấm ngọt ngào đó, Phó Hồng Tuyết đã quay trở về phòng, mặt đất quanh đây đã chìm lìm trong bóng tối, trong phòng còn chưa thắp đèn, tối thui tối mịt.

Phó Hồng Tuyết từ khi rời khỏi triền núi đã bước thẳng một lèo không dừng chân đến đây, tới bây giờ hấn đương nhiên cũng không có ý định dừng lại, nhưng hấn vừa khoa chân phải lại phảng phất đã bị người nắm lại giữa không trung.

Lông tóc trên toàn thân hấn giữa giây phút đó đột nhiên dựng đứng lên hết.

Bốn bề tĩnh lặng yên ắng, một tiếng động cũng không có, Phó Hồng Tuyết tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy ?

oo Bóng tối bát ngát vô biên, tĩnh mịch chết chóc, không có ánh sáng, cũng không có tiếng động.

Phút giây Phó Hồng Tuyết đang khoa chân bước qua cửa phòng, tất cả mọi động tác đều đình chỉ, bởi vì hấn nghe thấy một thứ thanh âm rất kỳ quái, không phải là tiếng bước chân, cũng không phải là tiếng hô hấp, mà là một thứ thanh âm khác.

Một thứ thanh âm không thể dùng tai nghe được, tai cũng không thể nghe, một thứ thanh âm chỉ có dùng cảm giác linh mẫn của dã thú mới có thể nghe thấy.

Có người trong phòng.

Một người.

Một người muốn lấy mạng hấn.

Một người ngập tràn oán hận.

Phó Hồng Tuyết nhìn không thấy người đó, cả bóng cũng nhìn không thấy, nhưng hấn có thể cảm thấy cự ly giữa người đó và hấn càng lúc càng gần.

Mặt đất lạnh như băng, gió lạnh như băng, đao lạnh như bả ng.

Phó Hồng Tuyết đã nắm chặt cán đao của hấn, hấn ngoại trừ chuyện nắm chặt cán đao ra, không dám động đậy một chút, không dám phát ra tiếng động gì, thân người hấn phảng phất dần dần cứng đơ.

Giữa thiên địa dằng dặc sự tĩnh mịch chết chóc, bỗng ngay lúc đó, trong phòng đột nhiên truyền ra một tràng tiếng gió bén nhọn.

Phó Hồng Tuyết mười tám tuổi đã bắt đầu xông pha giang hồ, giống như một con sói hoang bên lãng trong giang hồ, hấn chịu đựng rừng quyền, chịu đựng sóng chưởng, chịu đựng khói kiếm, chịu đựng sương đao, chịu đựng đủ các thức các dạng vũ khí và ám khí.

Hấn đương nhiên nghe thấy đó là tiếng gió của ám khí phá không, một thứ ám khí cực mỏng manh, cực bén nhọn, thứ ám khí đó thông thường đều dùng cơ quan bắn ra, hơn nữa thông thường đều có tấm bọc.

Lúc ám khí phá không, Phó Hồng Tuyết vốn nên thoái lui, vốn nên tránh né, nhưng hấn lại phảng phất như toàn thân đã cứng ngắc, hấn không tránh né, không động đậy.

Hấn nếu quả động đậy, nếu quả tránh né, hấn đã chết rồi.

“Đinh” một tiếng, ám khí đã bay vụt qua, bắn trên bản đá xanh bên cạnh người Phó Hồng Tuyết.

Người trong phòng đã tính toán hấn nhất định tránh né, nhất định động đậy, cho nên ám khí bắn ra không nhắm vào người hấn, mà nhắm đường lui của hấn, không cần biết là hấn né bên nào, chỉ cần hấn vừa động đậy là chết.

Hấn không động.

Hấn nghe tiếng gió phát ra không trực tiếp bắn vào người hấn, hấn cũng tính đúng chủ ý của người xuất thủ.

Hấn tịnh không chắc chắn mười phần, thứ chuyện đó vô luận là ai đều tuyệt không thể chắc chắn mười phần.

Giữa một sát na không thể ngập ngừng đó, hấn cũng vô phương đắn đo, nhưng hấn nhất định phải đánh bạc một chuyến, dùng tính mạng của mình mà đánh bạc, dùng sự phán đoán của mình mà đánh bạc.

Lần đánh bạc này hấn đã thoát hiểm, thắng là thoát hiểm.

Nhưng canh bạc vẫn còn chưa dứt, Phó Hồng Tuyết nhất định còn phải đánh bạc nữa, đối thủ của hấn nhất định không chịu phóng tha hấn.

Lần này hấn tuy đã thắng, lần tới có thể thua, lúc nào cũng đều có thể thua.

Thua là mất cái mạng của hấn, rất có khả năng cả người đối thủ cũng chưa nhìn thấy, mạng đã thua mất rồi.

Phó Hồng Tuyết lại chắc chắn khẳng định con người trong phòng là người hấn cả đời chưa từng gặp qua.

Chỉ cần là người hấn đã gặp qua, hấn có lòng tin hấn nhất định có thể đã nhận ra rồi, đó đương nhiên cũng là kinh nghiệm xông pha giang hồ của hấn.

Cả đối thủ là ai cũng không biết, lại có thể thua cả cái mạng, phương pháp chết đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên không nguyện ý, cho nên hấn đột nhiên bắt đầu ho húng hắng.

Ho đương nhiên là có thanh âm, có thanh âm là có mục tiêu, hấn đã đem mình bộc lộ hoàn toàn cho đối phương biết.

Cho nên hấn lập tức lại nghe thấy tiếng gió, tiếng gió phảng phất muốn làm tê liệt cả người hấn.

Vừa nghe thấy tiếng gió, người của Phó Hồng Tuyết đã phóng người, dùng tận hết tiềm lực của hấn để phóng mình, tránh bên dưới tiếng gió.

Trong bóng tối đột nhiên lóe lên đao quang.

Đao quang lạnh như băng, đao quang tử vong !

Khi Phó Hồng Tuyết đang ho húng hắng, hấn đã bạt đao, một trong năm thanh đao ghê gớm nhất thiên hạ.

Tiếng động đó vừa vang lên, lại mang đến tịch mịch chết chóc.

Phó Hồng Tuyết vừa rơi mình ra sau, cũng không động đậy nữa, cả hô hấp đều đình chỉ, duy nhất có thể cảm thấy là mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ chót mũi hấn.

Cũng không biết bao lâu sau, xem chừng dài đằng đẵng như vĩnh cửu, Phó Hồng Tuyết mới nghe thấy một tiếng động khác.

Hắn đang đợi tiếng động đó.

Vừa nghe thấy tiếng động đó, cả người hắn lập tức hư thoát, từ từ buông thả rơi lỏng.

oo Tiếng động Phó Hồng Tuyết nghe thấy là một tiếng rên cực kỳ yếu ớt, và một tràng hơi thở hỗn hển.

Người chỉ có thống khổ đến mức cực hạn, đã hoàn toàn vô phương khống chế lấy mình, mới có thể phát ra thứ thanh âm đó.

Phó Hồng Tuyết biết trận chiến này hắn đã thắng.

Thắng tuy vừa mệt mỏi vừa gian khổ, nhưng hắn cuối cùng đã thắng.

Hắn từng thắng qua, thường hay thắng, cho nên hắn còn sống.

Hắn luôn luôn nghĩ không cần biết ra sao, thắng lợi và sinh tồn ít ra luôn tốt hơn thất bại, luôn tốt hơn chết.

Nhưng lần này hắn cơ hồ cả tư vị chiến thắng cũng đều không còn kịp thời phân biệt, trong bóng tối bao la vô biên chợt đã phát ra một vùng ánh sáng.

- Quang minh cũng giống như hắc ám, luôn luôn đột nhiên mà tới, ai cũng không biết nó lúc nào tới, nhưng mình nhất định phải có tín tâm, nhất định phải tin nó sớm muộn gì cũng tới.

Phó Hồng Tuyết chung quy đã nhìn thấy con người đó, con người mang đầy oán hận, một mực muốn giết hắn.

18. Ta Tên Phong Linh

Vùng ánh sáng phụt lên trong bóng tối, Phó Hồng Tuyết đã nhìn thấy con người đó. Người đó chưa chết.

Y vẫn đang vùng vẫy, vẫn đang động đậy, cử động vừa khổ cực, vừa chậm chạp, giống như một con cá mắc cạn trên bãi cát.

Trong tay y cầm một ngọn đuốc, ánh sáng tỏa ra từ ngọn đuốc đó, tới lúc đó, Phó Hồng Tuyết mới phát hiện người đó không ngờ lại là nữ nhân.

Hơn nữa còn là nữ nhân cực đẹp, tuy nhìn có vẻ vừa tiêu tụy vừa trắng nhợt, lại càng làm tăng lên vẻ kiêu kỳ quyến rũ.

Đôi mắt của nàng chừng như thất thần, lại dang tràn nỗi niềm tương tư, trong tương tư còn cô đọng ánh mắt thống khổ, tuyệt vọng, và ai cầu.

Nàng đang dùng đôi mắt chết chóc đó nhìn Phó Hồng Tuyết, nàng vốn đến đây để giết hắn, nhưng khi hai ánh mắt chạm vào nhau, hắn không ngờ đã quên chuyện đó.

Bởi vì hắn là người, không phải là dã thú, hắn chợt phát hiện một con người và một con thú hoang, vô luận là dưới tình huống nào, đều có chỗ khác biệt.

Sự tôn nghiêm của con người, sự đồng cảm và lương tri của con người đều những thứ hắn không thể quăng bỏ, cũng là những thứ hắn không thể quên.

Một nữ nhân như nàng, làm sao có thể đơn thân độc mã trong đêm khuya đến giết Phó Hồng Tuyết ?

“Người là ai ?” Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước hỏi.

“Ta là người đến giết người”. Nữ nhân đó đáp:

“Ta nhất định phải giết người”.

- Tại sao ?

“Bởi vì người không chết, ta chỉ có chết”. Trong thanh âm của nữ nhân đó lại dâng đầy nỗi oán hận:

“Bởi vì người không chết, ta tất để cho tương tư và oán hận gặm nhấm ta đến chết”.

- Tương tư ? Oán hận ?

“Đúng”. Nữ nhân đó trả lời:

“Người ta tương tư đã bị người giết, nếu quả ta không giết người, ta làm sao có thể chịu đựng được cuộc đời dìm trong oán hận ?”.

- Ai là người tương tư ?

- A Thất, Loan Dao A Thất.

- A Thất ?

Phó Hồng Tuyết ngăn người, chàng rõ ràng đã thả A Thất đi, tại sao A Thất lại đột nhiên chết đi ? Phó Hồng Tuyết còn chưa kịp nghĩ thông điểm đó, nữ nhân lại đã mở miệng:

- Người nên thấy một dao của người tuy dả thương ta rất nặng, nhưng tịnh không dả thương đến chỗ yếu hại của ta.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên biết, hồi nãy một dao đó đâm vào ngực nàng, khoảng cách đến tâm tạng nàng tối đa chỉ hai tấc.

“Người cũng nên thấy hiện tại ta vô phương giết được người”. Nữ nhân nói một cách khẳng định:

“Nhưng sau này nếu quả có cơ hội, ta vẫn nhất định giết người”.

Một điểm đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng nhìn ra, nữ nhân trước mặt là người dám nói dám làm, chuyện nàng quyết định giống như một cây đinh đóng vào tường vách không nhúc nhích chút nào.

“Cho nên hiện tại người tốt hơn hết là giết ta”. Nữ nhân thốt.

Giết nàng ? Phó Hồng Tuyết không khỏi ngừng thị nhìn nữ nhân trước mặt lần nữa, nàng tuy rất mỹ lệ, nhưng hẳn không phải là chưa từng gặp qua nữ nhân mỹ lệ, tại sao trong tâm của hẳn không có tới một chút sát ý ? Có phải bởi vì nữ nhân đó quá nhợt nhạt ? Hay là vì nhân thân của nàng quá phức tạp ? Hai là hẳn và nàng đều thuộc hạng người “tương tư” ? Thật ra là vì điểm nào, tự Phó Hồng Tuyết cũng không biết, hẳn chỉ biết hẳn tuyệt không thể giết nàng.

Một điểm đó nữ nhân đó không còn nghi ngờ gì nữa cũng nhìn thấy được, cho nên nàng lại nói:

- Nếu quả người không thể giết ta, vậy thì người tất phải mang ta đi.

“Mang người đi ?” Phó Hồng Tuyết lại ngăn người.

“Phải”. Nữ nhân đáp:

“Ta tuy không bị thương đến mức yếu hại, nhưng nếu quả không kịp thời cứu thương, tối đa ta chỉ có thể chịu đựng thêm hai canh giờ”.

Điểm này Phó Hồng Tuyết cũng biết.

- Ta chết như vậy, tuy người không phải động đao nữa, nhưng cũng tính là người giết, lương tri của người có thể bỏ qua sao ?

Phó Hồng Tuyết chợt cười khổ, hẳn chỉ còn nước cười khổ, đụng phải một nữ nhân như vậy, ai có thể không cười khổ chứ ?

“Người đã không giết ta nữa, người tất phải mang ta đi, cứu trị ta”. Nữ nhân đó nói:

“Ta biết công phu cứu thương của người cũng giống như đao của người, đều thuộc hạng nhất lưu”.

- Người có thể giết người, thông thường đều có thể cứu thương.

“Nhưng người cũng đừng mong sau khi chữa trị cho ta rồi là đuổi ta đi”. Nữ nhân lại nói:

“Từ nay về sau ta sẽ theo sát người không rời”.

Đó là ý tứ gì đây ?

“Bởi vì ta hiện tại giết không được người, về sau cũng giết không được người, cho nên ta tất phải ở gần người, lúc nào chỗ nào cũng nghiên cứu người, lúc nào chỗ nào cũng chú ý đến công phu của người, lúc nào chỗ nào cũng tìm nhược điểm của người”.

Nữ nhân thốt:

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, một điểm đó chắc người nhất định cũng đồng ý phải không ?”.

- Ta đồng ý.

“Người tuy đã quyết định không giết ta, nhưng về sau tháng ngày của người cũng không tốt đẹp gì”. Nữ nhân chú thị nhìn hấn:

“Người lúc nào chỗ nào cũng phải đề phòng ta, có thể sau này, ta một khi có cơ hội, ta nhất định rút kiếm giết người không do dự”.

Nàng theo hấn, là vì muốn giết hấn, điểm đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên càng hiểu rõ.

- Hiện tại người có thể bắt đầu trị thương cho ta trước, sau đó dẫn ta rời khỏi nơi này.

“Mang người rời khỏi nơi này ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Mang người đi đâu ?”.

“Bọn ta nếu quả còn lưu lại đây, Mã Không Quần lẽ nào là người chết, lão lẽ nào không hỏi ? Lão mà hỏi thì người làm sao trả lời ?” Nữ nhân chợt đã cười:

“Cũng may ta biết người nhất định có chỗ có thể dẫn ta đi”.

- Ta có chỗ ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên có chỗ có thể để nữ nhân ở, mười năm trước chàng mang bi thương rời khỏi tiểu trấn này, người khác nhất định đều nghĩ chàng đã xa rời trần thế, xa rời nơi làm cho chàng thương tâm.

Kỳ thực chàng tịnh không đi đâu xa, bởi vì tâm thần và thể lực của chàng lúc đó đều vô phương chi trì cho chàng đi quá xa, cho nên chàng chỉ đến trú ẩn ở một tiểu trấn trên núi không xa mấy.

Nơi đó tuy đã rất gần tiểu trấn này, nhưng ở đó không có mọi phiền não của thế gian, cho nên hấn một khi đến đó đã sống mấy năm trời trôi qua mau chóng.

- Hấn đã ẩn cư ở đó mấy năm trời, tại sao đột nhiên rời khỏi nơi đó ?

Người khác nhất định đoán không ra Phó Hồng Tuyết tại sao có thể đáp ứng một yêu cầu vô lý như vậy của nữ nhân đó, cả Phó Hồng Tuyết cũng không biết vì sao mình đáp ứng ? Hấn còn chưa biết nữ nhân đó là nữ nhân nào, dẫn nàng đi một cách hồ đồ như vậy, cũng may trước khi đi, cuối cùng nàng đã nói cho hấn biết tên của nàng.

- Ta tên là Phong Linh.

Sau khi ăn cơm tối, Diệp Khai đi đến vườn nhà của bọn Tô Minh Minh để nghỉ ngơi, Tô Minh Minh đợi đến khi bọn trẻ đã ngủ mới ra đến sau vườn, ngồi cạnh Diệp Khai.

Lúc ăn cơm, Kim Ngư ăn rất nhanh, sau đó viện cớ mỗi một muốn đi nghỉ sớm, về phòng trước hết.

Bao ngày gần đây nàng ta luôn cố tìm biện pháp tránh né cơ hội cùng Tô Minh Minh và Diệp Khai ba người hội tụ, tại sao nàng ta phải làm vậy ? Tô Minh Minh đương nhiên không thể đi chú ý đến chuyện đó. Diệp Khai mới chỉ biết Kim Ngư có vài ngày, chàng đương nhiên càng không thể chú ý đến những chuyện lật vạt đó.

Đợi đến khi chàng chú ý, sự tình đã phát triển đến mức không thể cứu vãn.

Ngồi trên cỏ, ngẩng đầu nhìn sao đêm lấp lánh trên bầu trời, bên cạnh còn có một tiểu thư cực kỳ khả ái mỹ lệ hầu bồi, đó là một chuyện hiệp ý làm sao.

“Chàng đang nghĩ gì vậy ?” Tô Minh Minh nhìn Diệp Khai đang ngược mặt nhìn trời.

“Ta đang nghĩ về mối quan hệ giữa Hầu Viên và Vạn Mã Đường”. Diệp Khai cuối cùng đã cúi đầu, nhìn Tô Minh Minh:

“Tại sao bao nhiêu đứa bé xung quanh Hầu Viên thất tung mà không có ai tìm đến chủ nhân Hầu Viên ? Có lẽ nào gia đình của những đứa bé bị thất tung đều không quan tâm đến sinh tử của con mình ?”.

Tô Minh Minh không trả lời vấn đề đó liền, nàng trước tiên cúi đầu nhìn thảm cỏ xanh trong vườn, qua một hồi rất lâu mới nói một câu làm cho Diệp Khai chua chát:

- Bọn chúng đều là cô nhi.

Cô nhi ? Không trách gì bao nhiêu đứa bé thất tung mà đa số người trong thành Lạp Tát đều không hoang mang.

Chuyện không liên quan tới mình, có ai lại nhiều chuyện bao đồng ?

Tinh thần Diệp Khai ảm đạm một hồi rất lâu, cuối cùng chàng mở miệng hỏi:

- Cô nhi cũng là người, tại sao không có ai chịu lộ mặt ?

” Các nhân tự tảo môn tiền tuyết, hưu quản tha nhân ngôa thượng sương , người ta tự quét tuyết trước cổng nhà mình, ai lại đi lo sương trên ngói nhà người khác”. Tô Minh Minh điềm đạm đáp:

“Chắc chàng đã từng nghe qua câu nói đó chứ ?”.

- Câu chân ngôn đó, từ xưa đến nay, có rất nhiều người quả thật đều tuân hành theo.

Diệp Khai trầm tư một hồi lâu mới dùng khẩu khí khẳng định thốt:

- Một khi sự thất tung của đám nhỏ và Hầu Viên có liên quan với nhau, ta nhất định đòi người Hầu Viên hoàn trả công đạo.

Câu nói đó không những Tô Minh Minh nghe, Kim Ngư cũng nghe được.

Nàng ta tuy đã về phòng từ sớm, nhưng nàng lại tỉnh chứ không ngủ, nàng ta len lén trốn sau song cửa, len lén nhìn từng cử chỉ từng hành động của Diệp Khai, cho nên lời nói của Diệp Khai nàng ta đương nhiên cũng nghe thấy.

Chỉ tiếc nàng ta chỉ nghe đến đó, nếu quả nàng ta tiếp tục nghe, có lẽ sau này không xảy ra nhiều chuyện bi thảm.

- Ý niệm của con người, đều là quyết định trong một tích tắc, từ xưa đến nay có ai có thể dự đoán tiên tri mình phải làm gì ? Trong giây phút có thể có hành động gì ?

Kim Ngư đương nhiên nhìn ra Tô Minh Minh rất thích Diệp Khai, nàng ta cũng không phải là không thích Diệp Khai, nhưng thích thì làm được gì ? Nàng ta đương nhiên cũng nhìn ra trong mắt Diệp Khai chỉ có một mình Tô Minh Minh, cho nên hai ngày nay nàng ta mới nghĩ tìm biện pháp tránh né cơ hội đụng chạm với hai người bọn họ, nhưng nàng ta lại vô phương chịu đựng nỗi tịch mịch đơn độc một mình, mới len lén trốn quanh quần chú ý tới bọn họ.

Cho nên lời nói đêm nay của Diệp Khai, nàng ta đương nhiên nghe rất rõ, nàng ta càng minh bạch ý tứ của Diệp Khai, cho nên nàng ta đã quyết định làm một chuyện để cho Diệp Khai nhìn nàng ta khác trước.

Nàng ta quyết định đêm nay xâm nhập Hầu Viên, một khi nàng có thể thám thính được bí mật của Hầu Viên, trở về kể cho Diệp Khai biết, chàng nhất định yêu thích nàng hơn, chàng nhất định rất cao hứng chuyện nàng làm.

- Lối suy nghĩ đó ấu trĩ làm sao, chỉ tiếc người đắm say trong bể ái, bao nhiêu nghĩ ngợi đều là lối suy nghĩ ấu trĩ đó.

“Một khi sự thất tung của đám nhỏ và Hầu Viên có liên quan với nhau”, trên mặt Diệp Khai lộ xuất biểu tình phần nộ:

“Ta nhất định đòi người Hầu Viên hoàn trả công đạo”.

Nghe lời nói đó, Tô Minh Minh lập tức cảm thấy mừng rỡ, nàng giơ đôi bàn tay đặt lên hai vai Diệp Khai, dùng một giọng nói hân hoan thốt:

“Chàng đã quyết định đi Hầu Viên thám thính, vậy bây giờ bọn ta xuất phát”.

Nàng thở mạnh, lại nói:

- Nếu không, đêm dài lắm mộng, bọn chúng có thể hủy diệt chúng cứ.

- Đi bây giờ ?

“Ừm”. Tô Minh Minh gật đầu:

“Bây giờ đã khuya, cảnh giới của bọn chúng nhất định rất lỏng lẻo, bọn ta nhất định có thể mau chóng tra ra bí mật của bọn chúng”.

“Được, bọn ta nhất định cũng có thể rất mau chóng chết tại Hầu Viên”. Diệp Khai chợt cười thốt.

“Trong Hầu Viên nếu quả thật có bí mật không thể cho ai biết, bọn ta bây giờ đi nhất định lọt vào hầm bẫy của bọn chúng”. Diệp Khai thốt:

“Người ta thông thường đều nghĩ càng khuya càng là thời cơ tốt để thám thính bí mật”.

- Kỳ thật lại trái lại ?

“Đúng”. Diệp Khai cười thốt:

“Nơi che giấu bí mật, càng khuya càng cảnh giới nghiêm mật, bởi vì bọn chúng dĩ nhiên cũng có thể nghĩ đêm khuya là thời cơ tốt nhất để điều tra bí mật, cho nên nơi có bí mật, thông thường ban đêm đều là nơi nguy hiểm nhất”.

Trên mặt Tô Minh Minh chợt bao phủ một nỗi ưu lự:

- Vậy khi nào bọn ta đi mới tốt ?

- Sáng sớm.

“Sáng sớm ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Tại sao phải là sáng sớm ?”.

“Bởi vì lúc đó là thời khắc cảnh giới của bọn chúng đã đến mức cực hạn, cũng là thời gian đổi ca canh phòng”. Diệp Khai cười đáp:

“Người canh phòng cả đêm, lúc đó tinh thần và định lực chú ý đều đã tới lúc mệt mỏi nhất, người mới tiếp phiên cũng mới trong tổ ấm ra tới, tinh thần của bọn chúng vẫn còn vương vấn trong tổ ấm, cho nên lúc đó mới là thời khắc tốt nhất để đi dò la bí mật”.

Những lời nói mỗ xê phân tích đó rõ ràng như vậy, chỉ tiếc Kim Ngư không nghe thấy, lúc đó nàng đã trên đường đi đến Hầu Viên.

Tuy chưa từng tiến vào Hầu Viên, nhưng Kim Ngư lại phảng phất rất rành rọt đường đi nước bước, nàng lần theo vách tường ra hoa viên phía sau Hầu Viên.

Nàng nghĩ bí mật nhất định ẩn tàng nơi chủ nhân Hầu Viên trú ngụ, mà chủ nhân thông thường đều trú ngụ trong hoa viên sau nhà.

- Lối suy nghĩ của nàng, không còn nghi ngờ gì nữa, rất chính xác, bởi vì chỗ nàng xông vào tuy không phải là chỗ chủ nhân trú ngụ, lại là nơi cất chứa bí mật.

Leo qua tường, Kim Ngư trước hết đợi cho mắt mình thích ứng với bóng tối trước mắt, sau đó mới đi tìm địa điểm chủ nhân Hầu Viên có thể trú trong đó.

Phòng ốc sau hoa viên đều mờ mờ ảo ảo, chỉ có một song cửa sổ ửng ửng hiện hiện le lói một chút ánh sáng.

Đó nhất định là chỗ chủ nhân Hầu Viên trú ngụ, sau khi Kim Ngự nhận định như vậy, liền cẩn thận hướng về phía song cửa đó mà đi.

Dùng ngón tay đục một lỗ nhỏ trên giấy cửa sổ, Kim Ngự đưa mắt nhìn vào trong, trước tiên nàng nhìn thấy một cái bàn, trên bàn có lồng đèn khổng minh đăng, sau đó mới nhìn thấy sau bàn có một cái giường, trên giường hình như có người nằm ngủ.

Chiều theo tư thế nằm của người đó, nhất định là người rất nhỏ bé, nhưng người đó thật ra bao nhiêu tuổi, Kim Ngự lại nhìn không ra, bởi vì mặt mày của người nằm trên giường đã bị ngọn khổng minh đăng che hết.

Không cần biết y già hay trẻ, chiều theo thân hình của y, Kim Ngự nhất định có thể chế ngự được.

Chủ ý một khi đã định, Kim Ngự nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, nhẹ nhàng phóng vào, người trên giường hiển nhiên vẫn còn chưa biết có người đã tiến vào, bởi vì y không động đậy, nằm ngủ ngon lành như trước.

Kim Ngự lại nhẹ nhàng khép chặt cửa sổ, rồi mới nhẹ nhàng bước về hướng giường, đợi đến lúc qua khỏi bàn, đợi đến lúc nhìn thấy mặt người nằm trên giường, Kim Ngự đột nhiên ngậy người.

Bởi vì bây giờ nàng đã thấy rõ người nằm trên giường là ai.

Người trên giường chính là Ngọc Thành mà hai ngày nay bọn họ đã làm cho bọn họ lo lắng, bọn họ đã vì nó, mỗi một người đều buồn bã hoang mang, nó không ngờ lại nằm đó hưởng phúc.

Sống trong một căn phòng đẹp đẽ như vậy, nằm ngủ ngon lành như vậy, giường rộng lớn thoải mái như vậy, không phải hưởng thụ là gì? Vừa nghĩ đến đó, Kim Ngự không khỏi lửa giận dâng cao ba trượng, bước dài đến sát giường, giơ tay lay Ngọc Thành, miệng la lên:

- Ngọc Thành, Ngọc Thành, ngồi dậy.

Cảm thấy có người xô nó, lại nghe có người gọi, Ngọc Thành tròn mắt tỉnh liền, nhưng đợi đến lúc nó nhìn thấy ai là người gọi nó, trong mắt nó không ngờ lại lộ xuất một nỗi sợ hãi khủng bố.

Chẳng những vậy, không ngờ nó còn muốn trốn dưới mền, Kim Ngự làm sao có thể để cho nó trốn được? Nàng thò tay nắm mền, mặt lộ nét giận hỏi nó:

- Người còn muốn trốn sao?

Nó đại khái muốn nói gì đó mà nói không ra lời, chỉ thấy gương mặt sợ hãi lắc lắc đầu liên tục, trong miệng lí nhí “chít chít” không ngừng, cũng không biết nó đang nói gì?

“Người một mình trong này hưởng phúc, chỉ khổ bọn ta bên ngoài vì người mà lo lắng”. Kim Ngự càng nói càng nóng:

“Người lẽ nào một chút lương tri cũng không có?”.

Ngọc Thành đại khái có vẻ có gì khó nói, chỉ thấy mắt nó chứa chan nhiệt lệ, hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má, nhưng biểu tình trên mặt vẫn sợ hãi như trước.

Nó sợ cái gì? Kim Ngự làm sao có thể nghĩ ra được? Nàng chỉ nhìn thấy Ngọc Thành vẫn liều mạng muốn trốn trong mền, càng làm cho nàng nổi giận:

- Còn muốn trốn trong mền sao? Để ta lôi mền ra coi người trốn chỗ nào?

Ngọc Thành vừa nghe nàng nói vậy, đôi tay ghì chặt mền, đầu lắc lắc không ngừng, tiếng “chít chít” phát ra từ miệng càng khẩn cấp.

Nó càng lắc đầu, càng trì ghì tấm mền, Kim Ngự càng tức tối, dùng hết sức kéo, “toạt” một tiếng, đã giật băng đi cái mền bông.

Nếu quả nhìn thấy chuyện không tin tưởng được, phản ứng đầu tiên là gì?

Là ngất xỉu? Là hét lớn? Hay là bất động thần thờ?

Phản ứng của người khác ra sao ?

Ngọc Thành có lẽ vô phương biết được, nhưng phản ứng đầu tiên của Kim Ngự, nó lại nhìn thấy rất rõ.

Kim Ngự vốn mặt mày đang giận dữ giật tấm mền, đợi đến khi nàng lôi tấm mền ra, nhìn thấy “tình cảnh” dưới mền, phản ứng của nàng là sững sốt.

Sững sốt một thời gian rất lâu, mới dùng đôi tay mềm mại dụi lên đôi mắt, lại dùng nhãn quang nghi hoặc nhìn trên giường.

Sau đó trên mặt nàng hiển lộ biểu tình khùng bố, sau đó mới hét lên một tiếng, rồi cả người thụt lùi ngã trên ghế, thất thần lắc lắc đầu, miệng lẩm bẩm không ngừng:

- Sao lại có thể ? ... Sao lại có thể như vậy ? ... Làm sao ...

Khi tấm mền còn chưa bị gỡ lên, mặt mày Ngọc Thành đầy vẻ sợ hãi, nhưng đợi đến khi tấm mền gỡ lên rồi, sự sợ hãi trên mặt nó đột nhiên biến mất, lại quật khởi thần tình bi thương, bất lực, thống khổ.

Toàn thân nó cuộn lại trong một góc giường, song thủ cố gắng che giấu thân thể, khoe mắt len lén liếc về hướng Kim Ngự đang ngã trên ghế.

Cái gì làm cho nàng phát xuất thứ biểu tình khùng bố như vậy ? Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm vào Ngọc Thành trong góc giường, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Sao lại có thể được ? ... Sao lại có thể ? ...

- Ái ! Thế nhân tại sao lại luôn luôn không tin vào sự thật nhân tiên ?

Đằng sau người Kim Ngự đột nhiên vang lên một thanh âm hòa nhã, nàng vẫn chưa quay đầu, nhìn thấy trong đôi mắt ngập lệ của Ngọc Thành đang bắn ra những tia oán hận ác độc, đăm đăm nhìn sau lưng nàng.

Nàng vừa quay đầu là nhìn thấy một lão nhân rất phong nhã đang đứng trước cửa, nhãn quang tràn đầy trí tuệ và hòa ái, lão đang nhìn nàng, sau đó lại dùng thanh âm rất từ tốn hỏi:

- Người không tin chuyện người thấy ?

Kim Ngự nhịn không được, lại quay đầu nhìn Ngọc Thành trên giường, trong miệng vẫn thì thầm:

- Đó ... đó làm sao có thể làm cho người ta tin được ?

Lão nhân cười cười, cười cười đi đến bên giường, cười hỏi:

- Người không tin thân thể của Ngọc Thành là thân khí ? Vẫn không tin trên cổ khí là đầu của Ngọc Thành ?

Thân khí ? Đầu Ngọc Thành ? Những gì Kim Ngự nhìn thấy không ngờ là “quái vật” đầu người thân khí !

Truyền thuyết trong Hầu Viên có loài khí đầu người thân khí không ngờ lại là sự thật ? Mà “quái vật” đó không ngờ lại là Ngọc Thành mà bọn Kim Ngự quá quen thuộc, không trách gì nàng sững sốt như vậy, kinh hãi như vậy.

Hoán đổi bất cứ người này nhìn thấy người quen của mình biến thành quái tướng như vậy, bất kỳ một ai cũng vô phương tiếp thụ được.

Muốn áp chế sự kinh hãi đột ngột đó, duy chỉ có uống một chén rượu tinh chất mới có thể có hiệu quả, cho nên lão nhân rất hòa nhã đó đã mang Kim Ngự đến gian thủy tinh ốc toàn làm bằng thủy tinh, rót một chén rượu bồ đào Ba Tư rất tinh chất cho nàng.

Đợi đến khi Kim Ngự uống cạn chén, khôi phục lại thần sắc một chút, lão nhân hòa nhã đó mới mở miệng:

- Ta họ Vương, bọn họ đều gọi ta là Vương lão tiên sinh.

Lão là Vương lão tiên sinh ? Một lão nhân hòa nhã như vậy không ngờ lại là Vương lão tiên sinh chủ nhân của Hầu Viên, một nơi khùng bố trong truyền thuyết bên ngoài ?

Có thể nào là lão ? Kim Ngự lại lộ xuất ánh mắt không tin cho lắm nhìn lão.

Vương lão tiên sinh lại nở một nụ cười rất nhân từ:

- Khác với ánh mắt hoài nghi của người, những gì người nhìn thấy đều là thật.

“Ngọc Thành làm sao ... sao lại có thể biến thành như vậy ?” Trong óc Kim Ngự vẫn còn lưu lại quái dạng của Ngọc Thành.

“Sao lại không thể được ?” Vương lão tiên sinh hỏi:

“Trời cao cho nhân loại chúng ta một đôi tay linh hoạt và một khối óc trí tuệ, là muốn chúng ta sáng tạo ra kỳ tích”.

“Ông dùng phương pháp gì khiến thân thể Ngọc Thành biến thành thân khí ?” Kim Ngự lại hỏi.

“Bằng vào đôi tay vào khối óc của ta”. Vương lão tiên sinh chỉ vào đầu mình:

“Ta không phải làm cho thân người nó biến thành thân khí, mà là đem đầu nó di tiếp , ghép vào thân khí”.

- Di tiếp ?

“Đúng”. Vương lão tiên sinh cười đáp:

“Kỹ thuật cắt ghép đó, ta gọi là Di tiếp thủ thuật ”.

- Di tiếp thủ thuật ?

“Phải”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Dem đầu của nhân loại, dùng một thứ kỹ thuật cắt xẻ đặc biệt cắt xuống, sau đó đem lên trên cổ khí, lại dùng một thứ kỹ thuật rất đặc biệt để ghép hợp, những quá trình đó gọi là Di tiếp thủ thuật ”.

“Nhưng nó ... nó làm sao có thể sống trên thân khí ?” Kim Ngự vẫn không tin.

“Lúc bắt đầu đương nhiên có thất bại, cũng may thành công luôn luôn đều là do thất bại tích tụ thành”. Vương lão tiên sinh đắc ý đáp lời nàng:

“Chỉ là hiện tại ta còn chưa có cách để ghép cổ họng của người với dây thanh quản của khí, cho nên nó trước mắt vẫn chỉ có thể phát xuất ra tiếng kêu của khí”.

Kim Ngự hiện tại cuối cùng đã minh bạch hồi nãy Ngọc Thành tại sao chỉ “chít chít” kêu, nguyên lai là nó vô phương nói được.

Vương lão tiên sinh cũng uống một hớp rượu bồ đào, đợi cho rượu thấm qua cổ họng, lão mới nói:

- Bất quá ta có tự tin lần sau nhất định có thể thành công.

“Lần sau ?” Kim Ngự tròn xoe mắt:

“Còn có lần sau ?”.

“Đương nhiên là có”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Con người của ta làm chuyện gì luôn luôn khi còn chưa thành công tuyệt đối không dừng tay”.

- Ông ... không lẽ nào không sợ Vương pháp ?

“Vương pháp ?” Vương lão tiên sinh cười đáp:

“Trong thế giới của ta, ta là Vương pháp”.

“Lương tâm của ông có thể an bình sao ?” Kim Ngự thật sự tìm không ra câu nào để công kích lão:

“Ông lẽ nào không sợ những oan quỷ chết dưới tay ông đến báo thù ?”.

“Oan quỷ ?” Vương lão tiên sinh càng cười lớn:

“Trên thế gian nếu quả có oan hồn quỷ quái, đã sớm không còn có người hư hỏng tàn tệ”.

Lão cười cười nheo mắt nhìn Kim Ngự, lại nói:

- Cô bé, đạo lý đó người lẽ nào không hiểu thấu ?

- Ông ... ông nhất định chết không yên bình.

- Ta đang vì nhân loại mà tìm kiếm một phương pháp nối dài cuộc sống, nếu thành công, chính là đem phước khí đến cho nhân loại.

“Cảm tạ”. Kim Ngự nói lớn:

“Chuyện sinh tử của con người, sớm đã do trời cao lo liệu, đến lúc nên chết, mình có tránh cũng không thoát”.

Vương lão tiên sinh đột nhiên không nói gì, lão chợt dùng một ánh mắt rất kỳ quái nhìn Kim Ngự, nhìn một hồi lâu, nhìn đến mức toàn thân Kim Ngự đều nổi da gà, lão mới nói:

- Người không tin ta có thể khiến cho con người tránh khỏi tử vong ? Người không tin ta có thể làm cho một người vừa chết sống lại ?

- Tôi ...

Kim Ngự vốn muốn nói “tôi không tin”, nhưng không biết vì sao, nàng lại nói không được, nàng chỉ còn nước nuốt nước miếng.

“Được”. Vương lão tiên sinh vụt đứng lên:

“Người đi theo ta”.

Trong thủy tinh ốc tinh oanh có một cái tủ làm bằng thủy tinh, mở tủ thủy tinh đó ra, bấm vào một nút bí mật, lập tức hiện ra một cửa ngầm.

Bước qua bí môn đó, là bước vào một thế giới khác.

Một thế giới thủy tinh huy hoàng phú lệ mỹ ảo.

Bước qua bí môn, thấy liền một thông đạo thủy tinh rất dài, hai bên thông đạo đều có treo khổng minh đăng.

Dưới ánh đèn dịu dịu, thủy tinh càng phát xuất những tia sáng tinh oanh trong suốt, thậm chí có bảy màu cầu vồng tuyệt sắc.

Trong một thông đạo như vậy, con người như mê lạc vào một thế giới huyền ảo.

Kim Ngự tuy đã bị mê hoặc, nhưng nàng không quên hỏi Vương lão tiên sinh:

- Ông muốn dẫn tôi đi đâu vậy ?

“Ta biết người tên là Kim Ngự, hảo hữu của người tên là Tô Minh Minh”. Vương lão tiên sinh đang đi bên cạnh nàng:

“Vậy người có biết bằng hữu tân giao của Tô Minh Minh là Diệp Khai hồi sáng nay đụng phải ba tay kiếm khách danh tiếng không ?”.

- Ông làm sao biết được ?

“Ta đương nhiên là biết”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Bởi vì người là do ta phái đi”.

“Ông vì sao lại phải phái ba người bọn chúng đi giết Diệp Khai ?” Kim Ngự chợt nhớ lại Diệp Khai từng nói qua ba người đó đơn thân độc mã từng người đi giết chàng, cho nên nàng lại liền hỏi:

“Ông vì sao lại muốn ba người bọn chúng đi giết Diệp Khai riêng biệt ?”.

“Không tưởng được người cũng chú ý đến chuyện đó”. Vương lão tiên sinh dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng:

“Ta muốn ba người bọn chúng riêng biệt đi tìm Diệp Khai, tịnh không phải là muốn bọn chúng đi giết Diệp Khai, mà muốn bọn chúng đi chết”.

“Muốn bọn chúng đi chết ?” Kim Ngự ngây người:

“Tại sao ?”.

- Bởi vì có người muốn nhìn vết thương của ba người bọn chúng.

“Ai ? Người đó là ai ?” Kim Ngự hỏi:

“Y vì sao lại muốn nhìn vết thương của bọn chúng ?”.

“Một người Diệp Khai từng nghe đến, mà chưa từng gặp qua”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Một người rất muốn hiểu thấu võ công của Diệp Khai”.

- Người đó tên là gì ?

- Người đó tên là Kinh Vô Mạng.

19. Người Chết Có Giá Trị

Tận đầu thông đạo thủy tinh cũng là một thủy tinh ốc tinh oanh sáng lạn.

Trong ốc có ba người, một người vẫn còn trẻ, một người đã già, một người tóc hai bên thái dương đã bạc, đã cận trung niên.

Người trẻ tuổi cao ráo, trang sức hoa lệ, xem ra không những anh tuấn phi thường, mà còn kiêu ngạo phi thường.

Người già phong độ từ tốn, lễ độ, không còn nghi ngờ gì nữa là một người có giáo dưỡng.

Người trung niên tóc bạc hai bên thái dương lại không khác gì bất cứ người trung niên nào gặp trên đường, chỉ bất quá thân hình bảo dưỡng rất kỹ, cả trên bụng cũng không có một chút mỡ dư thừa.

Ba người đó tuyệt đối khác nhau, chỉ bất quá có một điểm tương đồng, ba người đều có kiếm.

Ba người mang kiếm đó vì sao lại ở đây ? Vào đây làm gì ? Kim Ngự còn chưa kịp hỏi, Vương lão tiên sinh đã giới thiệu nàng.

“Bọn họ đều là hảo trợ thủ của ta, cũng đều là kiếm khách nhất đẳng”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Chỉ tiếc bọn họ chỉ có số hiệu ở đây, không có tên”.

“Số hiệu ? Số hiệu gì ?” Kim Ngự nhất định phải hỏi.

“Số hiệu của bọn họ là số năm , số mười lăm , số hai mươi lăm ”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Cùng với ba người ta phải đi giết Diệp Khai, số sáu, số mười sáu, số hai mươi sáu, chỉ sai một số”.

- Tại sao bọn họ chỉ sai một số ?

“Bởi vì mỗi một người bọn họ và ba người ta phải đi giết Diệp Khai đều có rất nhiều chỗ tương đồng, không những tính cách tương đồng, thân thể tương đồng, cả lộ số kiếm pháp đều không khác nhau lắm”. Vương lão tiên sinh đáp.

- Ông muốn bọn họ vào đây làm gì ?

“Ta muốn bọn họ vào đây đợi lệnh”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Chỉ vì ta muốn bọn họ đi giết một người”.

- Giết ai ?

Wương lão tiên sinh không trực tiếp hỏi đáp vấn đề đó, lão lại bấm vào một nút bí mật khác, mở ra một cánh cửa bí mật khác, sau cửa cũng là một thông đạo thủy tinh rất dài, sau đó mới quay mặt nhìn “số năm”.

“Người tiến thẳng vào, khi tiến tới cuối thông đạo, cũng có một cánh cửa, cửa không khóa, có người ngồi sau cửa, chỉ cần mở cửa là nhìn thấy y”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Ta muốn người đi giết y”.

“Số năm” cũng giống như những thuộc hạ khác của Vương lão tiên sinh, chỉ tiếp đón mệnh lệnh, không bao giờ hỏi lý do, gã đương nhiên càng không thể hỏi Vương lão tiên sinh người lão muốn gã đi giết là ai ?

“Được”. Gã chỉ nói:

“Tôi đi liền”.

Nói còn chưa dứt lời, gã đã bắn người như một mũi tên vào thông đạo thủy tinh sáng lạn đó.

Hành động của gã vừa mãnh liệt vừa linh mãnh, chỉ bất quá có một chút quá kích động. Cả khuôn mặt trắng tái vì kích động mà ửng hồng lên, hô hấp xem chừng cấp xúc hơn so với lúc bình thường.

Đó là lần cuối cùng người ta nhìn thấy bộ dạng của gã.

Gã một khi phóng vào thông đạo thủy tinh đó, không còn quay trở về nữa.

Hiện tại mọi người đều biết gã không thể sống sót trở ra, cả Kim Ngư cũng nhận thấy vậy, bởi vì gã đã đi rất lâu.

Thông thường người như bọn chúng, vô luận là giết người hay bị giết, đều bắt tất phải đi lâu như vậy.

Trải qua một thời gian lâu lác như vậy, vô luận là chuyện gì đều đáng lẽ đã có kết quả.

Chết.

Đó là kết quả duy nhất.

Không ai mở miệng nói gì, cũng không ai để lộ chút thương cảm bi ai trên mặt.

Tịnh không phải vì bọn họ vô tình, mà đó căn bản vốn không phải là chuyện đáng bi thương.

- Mỗi một người đều có thể chết, hà huống là hạng người như bọn họ.

- Đối với bọn họ mà nói, “chết” giống như một nữ nhân, bọn họ đã từ lâu chán ngán nữ nhân. Bọn họ tuy đã từ lâu chán ngán nữ nhân, lại vô phương khơi khơi thả hỏi nữ nhân, cho nên bọn họ phải chờ đợi ả đến, đợi đến lúc ả thật sự đến, bọn họ đã không còn có cảm giác kinh ngạc, càng không còn có cảm giác sợ hãi.

Bởi vì bọn họ biết “ả” sớm muộn gì nhất định sẽ đến.

- Đối với thứ chuyện đó, bọn họ cơ hồ hoàn toàn tê liệt.

Wương lão tiên sinh không ngờ lại đã đợi rất lâu.

Cũng không biết đó là vì sự thương hại của lão đối với sinh mệnh của một người, hay là vì sự tôn trọng và kính sợ của bản thân lão đối với tử vong, sắc mặt của Vương lão tiên sinh nghiêm túc hơn hai người kia và Kim Ngư rất nhiều.

Lão thậm chí còn rửa đôi tay vốn đã sạch bóng của lão trong cái bồn thủy tinh thêm một lần nữa, sau đó mới đốt một nén nhang cắm trong lư thủy tinh, lại quay người nhìn “số mười lăm”.

“Chuyện ta muốn làm, nhất định phải làm cho được”. Vương lão tiên sinh thốt:

” Số năm làm không thành, hiện tại chỉ còn nước để người đi làm”.

- Được.

“Số mười lăm” lập tức tiếp nhận mệnh lệnh, gã luôn luôn không chế lấy mình, luôn luôn không chế rất tốt, nhưng sau khi tiếp nhận mệnh lệnh đó, thân thể của gã, sắc mặt của gã vẫn khó tránh được có chút cải biến kích động.

Những cải biến đó không dễ để người ta phát giác, sau đó mới bắt đầu hành động.

Lúc khởi đầu, hành động của gã rất từ từ, vừa cẩn thận, vừa chậm chạp, trước tiên gã bắt đầu kiểm tra lấy mình.

Y phục của gã, thắt lưng của gã, giày vớ của gã, tay của gã, kiếm của gã, rút kiếm ra, lại tra kiếm vào, lại rút ra lần nữa, lại tra vào lần nữa, cho đến khi gã nhận thấy mọi thứ đều rất thỏa đáng, cho đến khi gã nhận thấy mình đã mãn ý, gã mới xông vào thông đạo thủy tinh.

Hành động của gã cũng cũng linh hoạt, hơn nữa so với “số năm” còn lão luyện hơn nhiều, nhưng gã cũng không trở ra.

Lần này Vương lão tiên sinh đợi càng lâu, sau đó lại rửa tay trong bồn thủy tinh, thấp nén nhang cắm trong lư thủy tinh, không ngờ còn thở dài một hơi.

Lúc lão quay mình nhìn “số hai mươi lăm”, biểu tình trên mặt càng nghiêm túc, mệnh lệnh phát xuất càng ngắn gọn, bởi vì lão biết, đối với hạng người của “số hai mươi lăm” mà nói, bất cứ một chữ dư thừa nào đều là phé thoại, lão chỉ nói ba chữ:

- Người đi đi.

“Số hai mươi lăm” lẳng lặng tiếp nhận mệnh lệnh, cả một chữ cũng không nói ra.

Gã đương nhiên không giống “số năm” vừa tiếp nhận mệnh lệnh đã lập tức như con thiêu thân lao vào ngọn lửa.

Gã cũng không giống “số mười lăm” đi kiểm tra mấy đồ trang bị cho chắc chắn hay đi kiểm tra lại kiếm cho thuận tay.

Đã có hai người vừa bước vào thông đạo sáng lạn đó đã vĩnh viễn không trở lại, hai người đó đều là kẻ giết người, đều là cao thủ sử kiếm.

Hai người đó đều là đồng bạn của gã, gã đã cùng bọn họ đồng sinh cộng tử rất lâu, gã biết bọn họ đều không phải là người dễ đối phó, nhưng hai người bọn chúng vừa tiến nhập thông đạo thủy tinh đó, không có bất kỳ tin tức gì nữa.

Nhưng khi “số hai mươi lăm” tiếp nhận mệnh lệnh liều mạng đó, lại xem chừng giống như tiếp nhận thiệp người ta mời đi ăn cơm.

Hơn nữa còn là bằng hữu rất thân mời gã đến nhà ăn cơm gia đình.

Thông đạo thủy tinh vẫn tinh oanh sáng lạn, vẫn tĩnh lặng, nghe không thấy một tiếng động, nhìn không thấy một cái gì động đậy.

Giống như một con măng xà thời thượng cổ hồng hoang, lẳng lặng nuốt sống hai người, cả một chút tiếng nhai cũng không phát ra.

“Số hai mươi lăm” đã chuẩn bị tiến vào, thần tình của gã vẫn trấn tĩnh như trước, không những sắc mặt không biến đổi, cũng không có một động tác chuẩn bị gì.

Gã đi không nhanh cũng không chậm, nhìn giống như đang đi đến nhà lão bằng hữu kẻ bên để ăn cơm.

Hiện tại gã đã đi đến cửa khẩu thông đạo, vô luận là ai đều nghĩ gã sẽ tiếp tục tiến vào, nhưng gã lại bỗng dừng chân, từ từ quay người, ngẩng đầu nhìn Vương lão tiên sinh.

Trong ánh mắt của gã hoàn toàn không có biểu tình gì, cũng không có cảm tình gì, nhưng gã không ngờ đã mở miệng nói.

“Ta tám tuổi đã học kiếm, mười ba tuổi tuy chưa học thành, đã học cách giết người”. Thanh âm của gã bình phàm đơn điệu:

“Hơn nữa ta quả thật đã giết một người”.

“Ta biết”. Vương lão tiên sinh lại nở một nụ cười rất hòa nhã:

“Người năm mươi ba tuổi đã ám sát tên Lục Đồ Hộ hung hãn nhất ở quê hương người, vụ ám sát đó là chuyện truyền miệng nhiệt náo nhất lúc đó”.

“Nhưng ta cả đời giết không nhiều người lắm”. Số hai mươi lăm thốt:

“Bởi vì ta không bao giờ chịu gây rắc rối, cũng không bao giờ kết thù với người khác”.

- Ta biết.

- Chủ yếu nhất là, ta căn bản không thích giết người.

“Ta biết”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Người giết người chỉ bắt quá vì muốn sống”.

“Ta giết người chỉ bắt quá vì muốn có cơm ăn, mỗi một người đều phải ăn cơm, ta cũng là người”. Số hai mươi lăm hững hờ thốt:

“Vì cơm ăn mà giết người tuy không phải là chuyện khoái trá gì, nhưng còn có những những người khác vì miếng ăn mà làm những chuyện khác, so với chuyện ta làm còn thống khổ hơn, ông có biết không?”.

Lần này Vương lão tiên sinh chỉ gật đầu.

“Số hai mươi lăm” ngưng thị nhìn lão, lại nói:

- Ta đã vì miếng ăn mà giết người, cho nên ta mỗi lần đi giết người đều ra giá, chưa từng có ngoại lệ.

- Ta biết.

“Ông tuy đã thu dụng ta khi thân phận ta bị bộc lộ, bị người truy sát, nhưng ông cũng không ngoại lệ”. “Số hai mươi lăm” thốt:

“Ông đương nhiên cũng nên biết giá tiền ta giết người”.

“Ta biết”. Vương lão tiên sinh lại mỉm cười:

“Ta đã sớm chuẩn bị rồi”.

Lão đi qua, đặt một khối vàng nguyên chất vào tay “số hai mươi lăm”.

“Ta cũng biết quy củ của người, trước khi giết người chỉ cần trả trước phân nửa”.

Wương lão tiên sinh thốt:

“Khối vàng này tin rằng đã đủ”.

“Đủ rồi”. “Số hai mươi lăm” đem khối vàng nhét vào ngực, chột nói:

“Ta còn muốn yêu cầu ông một chuyện”.

- Cứ nói.

“Nếu quả ta có chết, xin ông đừng vì ta mà rửa tay thấp hươg”. “Số hai mươi lăm”.

điềm đạm thốt:

“Bởi vì ông đã trả tiền rồi”.

Vừa nói xong câu đó, gã đã quay người bước vào thông đạo thủy tinh sáng lạn.

Bóng của gã nhìn có vẻ còn thẳng cao hơn cả chính diện, gã rất mau chóng biến mất tận đầu bên kia thông đạo.

- Có phải cũng một đi không trở lại như những người kia ?

Kim Ngư nhìn theo gã, đến khi bóng gã đã hoàn toàn tiêu thất trong thông đạo, mới thở dài thốt:

- Gã thật là một quái nhân.

- Ồ ?

“Gã chừng như đã biết rõ lần đi này không thể không chết, hơn nữa cũng biết rõ khi một người đã chết thì vàng nguyên chất tới cỡ nào cũng đều vô dụng”. Kim Ngư thốt:

“Nhưng gã lại vẫn phải thu lấy khối vàng đó trước cái đã, sao gã lại làm vậy ?”.

- Đó là nguyên tắc của gã.

- Nguyên tắc ?

“Nguyên tắc là quy củ”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Gã biết chuyện có chết cũng phải đi làm, đã biết mình phải đi làm, trước hết vẫn nhận khối vàng đó, bởi vì đó là quy củ của gã”.

Lão nhìn Kim Ngự, lại nói tiếp, trong thanh âm của lão tuyệt không có một chút ý giễu cợt:

- Một người có nguyên tắc, tuyệt không thể phá quy củ, không cần biết là hẳn chết hay sống đều như vậy.

Lão nói rất nghiêm túc, thậm chí còn có ba phần tôn kính.

- Ông nghĩ người đó ngu ? Hay là thông minh ?

“Ta không biết”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Ta chỉ biết thứ người đó càng ngày càng ít”.

- Ông xem chừng có vẻ rất thích hạng người đó.

- Phải.

- Vậy tại sao ông còn muốn kêu gã đi chết ?

“Người làm sao biết gã đi chết ?” Vương lão tiên sinh lại cười cười:

“Người làm sao biết gã đã chết, còn có thể sống lại hay không ?”.

Kim Ngự không nói gì, hồi nãy Vương lão tiên sinh dẫn nàng từ thủy tinh ốc đến đây, xem chừng là muốn chứng minh người lọt vào tay lão, cho dù đã chết cũng có thể sống lại.

Nhìn thần tình của lão hiện tại cũng có vẻ như vậy, cho nên Kim Ngự không nói nữa.

Trong lúc đợi chờ, nàng trầm mặc giống hệt như thông đạo thủy tinh đó.

Trong thông đạo vẫn không nghe thấy một tiếng động nào, nhìn không thấy động tĩnh gì, “số hai mươi lăm” cũng không trở lại, qua một hồi rất lâu rồi mà không trở lại.

Đợi thật lâu, Vương lão tiên sinh chợt thốt:

- Hiện tại đại khái đã nửa đêm, bọn ta xem chừng nên đi ăn khuya.

“Ăn khuya ?” Kim Ngự chừng như giật mình:

“Ông muốn ăn khuya ?”.

“Ăn khuya tịnh không phải là quái sự, mọi người đều phải ăn”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Lúc nên ăn khuya thì phải ăn khuya, không cần biết sự tình phát triển ra sao, vẫn phải ăn khuya”.

- Đó là nguyên tắc của ông ?

- Người nói đúng lắm.

Rượu đã chầm vào chén thủy tinh, óng ánh màu hổ phách làm mê hồn người, hơn nữa còn thoang thoang mùi uất kim hương, thật sự là một quyển rữ hiếm có.

- Có ai nói phú quý không phải là một thứ quyển rữ ? Đồ ăn đựng trong chén đĩa thủy tinh, chén đĩa thủ công cực kỳ tinh mỹ, phương thức nấu ăn cực kỳ tinh mỹ.

- Có lẽ không còn là “tinh mỹ”, mà là “hoàn mỹ”.

Phong độ đang lúc ảm thực của Vương lão tiên sinh cũng ưu nhã cơ hồ đến mức “hoàn mỹ”, có thể cùng ông ta cộng hưởng một đêm tinh mỹ như vậy, đáng là một chuyện rất khoái trá.

Kim Ngự lại không ăn được một chút nào, nàng tịnh không phải vì quá lo lắng cho “số hai mươi sáu”, cũng không phải vì cảm thấy đau xót cho Ngọc Thành.

Nàng chỉ có cảm giác đang lúc người ta đi giết người, còn có thể an tọa hưởng thụ giai hào mỹ tửu, thật sự là chuyện không thể tưởng tượng được.

Trong thông đạo thủy tinh sáng lạn vẫn hoàn toàn không có động tĩnh.

Vương lão tiên sinh chung quy đã kết thúc bữa ăn khuya của lão, sau đó lại rửa tay trong bồn thủy tinh lần nữa.

Trong bồn thủy tinh không phải là nước, mà là trà xanh rất thơm.

“Hôm nay bữa khuya của bọn ta là ăn tôm cua, chỉ có tự mình bóc vỏ tôm cua mới có thể chân chính lãnh hội được lạc thú ăn tôm cua”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Cũng chỉ có dùng trà xanh rửa tay mới có thể tẩy sạch được mùi tôm cua trên tay”.

Kim Ngự nhìn lão, bỗng hỏi:

- Còn giết người ?

“Giết người ?” Vương lão tiên sinh hiển nhiên vẫn còn chưa hiểu rõ ý tứ của câu hỏi đó.

- Giết người có phải cũng giống như ăn tôm cua ? Cũng phải tự mình đi giết mới lãnh hội được lạc thú giết người ?

Câu hỏi đó rất hay, Vương lão tiên sinh trả lời cũng rất hay.

“Đó còn tùy”. Vương lão tiên sinh đáp.

“Tùy cái gì ?”

“Tùy xem người mình muốn giết là người ra sao ?” Lão đáp:

“Có những người mình muốn người khác đi giết, có những người lại nhất định phải tự tay mình đi giết”.

“Còn sau khi giết ?” Kim Ngự hỏi:

“Nếu quả mình tự tay đi giết, sau khi giết phải dùng gì mới có thể tẩy sạch mùi máu vết máu trên tay mình ?”.

Không ai có thể trả lời vấn đề đó, cũng không ai chịu trả lời.

Vương lão tiên sinh dùng một một vuông khăn lụa trắng ngần lau khô tay, chậm chậm đứng lên, chậm chậm bước vào thông đạo thủy tinh.

Lão không gọi Kim Ngự, bởi vì lão biết nàng nhất định theo lão bước vào.

Trong thông đạo thủy tinh thật ra đã xảy ra chuyện gì ? Kim Ngự đương nhiên rất muốn biết, cho nên nàng rất mau chóng bước theo.

- Nàng bước vào có phải cũng như ba người hồi nãy, không còn có thể trở ra ?

Đường vào thông đạo kiến tại giống như một hạt gạo dài, càng đi sâu càng hẹp, đi đến tận đầu bên kia đã thắt lại thành một hang động cỡ hai thước.

Khổ người như Kim Ngự muốn tiến vào lại không phải dễ gì, cho nên đoạn đầu của thông đạo tuy có khổng lồ minh đăng chiếu sáng, nhưng đến nửa đường đã còn không thấy ánh đèn nữa.

Vừa bước vào là không nhìn thấy gì, thậm chí cả tay mình cũng đều không nhìn thấy.

- Vương lão tiên sinh tại sao lại muốn kiến tạo một thông đạo thần bí như vậy ?

Vương lão tiên sinh sau khi bước vào thông đạo thủy tinh, cước bộ của lão không mau, nhưng cũng không quá chậm, lão thấp thoáng đã biến mất trong một góc trong bóng tối.

Kim Ngự tuy theo sau, lập tức tiến vào sau Vương lão tiên sinh, nhưng cự ly giữa lão và nàng càng lúc càng tăng dần, nàng nhìn thấy trước mặt toàn một màu đen hắc ám, đang lúc nghĩ tới mò mẫm trước mặt để đi, chợt nghe thanh âm của Vương lão tiên sinh:

- Người tốt hơn hết là đừng có đi thẳng một lèo.

“Tại sao ?” Kim Ngự hỏi.

“Bởi vì thông đạo này không phải là đường thẳng”. Thanh âm của Vương lão tiên sinh từ trong bóng tối phát ra:

“Thông đạo này tổng cộng có ba mươi ba khúc, nếu quả người cứ bước thẳng tới, nhất định đụng phải tường vách, bảo đảm xẹp mũi”.

Thanh âm của lão điềm đạm nói tiếp:

- Ta biết người có lẽ không tin, từ bên ngoài nhìn vào, thông đạo này xác thực giống như một đường thẳng, nếu quả người không tin, thử thử coi.

Kim Ngự không thử, bởi vì nàng biết bóng tối luôn luôn có thể làm cho người ta có nhiều ảo giác sai lầm, có thể làm cho người ta nghĩ “thẳng” là “cong”, “cong” là “thẳng”.

Có thể làm cho người ta không phân biệt được thẳng hay cong là có thể làm cho người ta đụng gãy mũi.

Nàng tuy còn trẻ, nhưng nàng cũng biết trên thế gian vẫn có nhiều chuyện cũng giống như bóng tối, cũng có thể làm cho người ta có nhiều ảo giác sai lầm, làm cho người ta không thể phân biệt thẳng hay cong.

Thí dụ mà nói, quan niệm đạo đức của ngụy quân tử là ở dạng đó.

Kim Ngự không có thứ quan niệm đó, nàng đã không muốn để người ta đụng gãy mũi, cũng không muốn đụng xẹp mũi mình, cho nên nàng đã có sự chọn lựa thông minh nhất.

Nàng thấp một ngọn đuốc nhỏ.

Khi ánh lửa bùng lên, trong thông đạo lập tức chói ngời những tia sáng mát mắt.

Hai bức vách thông đạo đều dùng phiến thủy tinh dày xây thành, trước mặt không xa có khúc quanh, Vương lão tiên sinh đang đứng đó, dùng một thái độ rất kỳ quái nhìn Kim Ngự.

- Không tưởng được trên người người còn có mang theo một ngọn đuốc.

“Ông đương nhiên là tưởng không được”. Kim Ngự cười đáp:

“Tuy ông đã từng phái người xét kỹ người tôi, chỉ tiếc những người đó vẫn không tưởng được tôi có thể giấu cây đuốc nhỏ này giấu trong trâm cài tóc”.

Trâm bích ngọc tinh mỹ, ngọn đuốc tinh xảo, giá trị bản thân ngọn đuốc đó có lẽ còn vượt xa cây trâm bích ngọc.

“Trên người người có phải còn giấu những thứ khác ?” Vương lão tiên sinh thở dài:

“Những thứ cổ quái làm người ta nghĩ không ra ?”.

- Nếu quả ông muốn biết, tốt hơn hết là ông tự mình xét người tôi.

Kim Ngự nhìn lão chăm chăm, giang rộng hai tay, y phục trên người nàng tịnh không nhiều, thân thể nàng đã nở nang, hiện tại biểu tình hiển lộ trong mắt nàng cũng không biết là dụ hoặc ? Hay là khiêu chiến ?

“Không cần biết ra sao, tôi đều có thể bảo đảm với ông”, Kim Ngự cười thốt:

“Vật cổ quái quấy rũ nhất mang trên người tôi tuyệt không phải là ngọn đuốc đó”.

Wương lão tiên sinh mỉm cười, lão xem chừng đang cười khổ.

“Ta tin”. Lão thốt:

“Ta tuyệt đối tin”.

Khúc quanh trong thông đạo quả nhiên rất nhiều, Vương lão tiên sinh lại tiếp tục đi trước, Kim Ngư đương nhiên mau mắn theo sau.

Hai phiến vách thủy tinh dưới ánh lửa phát xuất những tia sáng tinh oanh, thông đạo đó không còn nghi ngờ gì nữa có thể coi là con đường có giá trị nhất trên thế gian.

Đi trong một thông đạo quý giá như vậy, Kim Ngư chợt có cảm giác không thoải mái, hơn nữa càng lúc càng không thoải mái, nằng một mực nghĩ không ra thứ cảm giác không thoải mái đó từ đâu mà ra ? Trong thông đạo tuy vốn âm u, nhưng đã có ngọn đuốc trong tay, hô hấp khi đi trong thông đạo cũng rất thông suốt.

Xem ra trong thông đạo này có những chỗ bí mật nhất định dùng những phương pháp rất xảo diệu để thông gió, cho nên không khí trong thông đạo vĩnh viễn bảo trì sự lưu hành đều đặn, hơn nữa còn rất trong sạch.

Trong sạch phi thường, trong sạch đến mức làm cho khứu giác của người ta giống như một bộ quần áo ngâm trong xà phòng hơn năm ngày, lại giặt cả mười mấy hai chục lần.

Kim Ngư đột nhiên biết thứ cảm giác không thoải mái đó làm sao mà có.

“Trong sạch” là chuyện tốt, là chuyện làm cho người ta ưa thích, vốn tuyệt không thể làm cho người ta không thoải mái.

Nhưng thông đạo đó lại quá trong sạch, đơn giản trong sạch đến mức làm cho người ta chịu không nổi.

Vương lão tiên sinh bỗng quay đầu, bỗng hỏi Kim Ngư:

- Người có phải có cảm giác có chút quái quái ? Có phải có cảm giác không thoải mái ?

- Phải.

- Người có biết người vì sao lại có thứ cảm giác đó không ?

“Không biết”. Kim Ngư đáp:

“Tôi nghĩ sao cũng nghĩ không ra”.

Nàng vốn nghĩ Vương lão tiên sinh sẽ giải thích chuyện đó, ai biết được lão lại hỏi một câu hỏi hoàn toàn không có liên quan tới chuyện đó.

“Người có biết trong vạn sự vạn vật trong thiên hạ, cái gì thuần khiết nhất, trong sạch nhất không ?”

“Là vàng”. Kim Ngư đáp.

“Không phải”. Vương lão tiên sinh cười thốt:

“Vạn vật trên thế gian, tuyệt không có bất cứ thứ gì trong sạch hơn, thuần khiết hơn thủy tinh”.

Thông đạo đó dùng thủy tinh xây thành, Kim Ngư không thể không thừa nhận nơi đó quả thực trong sạch phi thường.

Nhưng Vương lão tiên sinh lại hỏi tiếp một câu hỏi càng hay hơn:

- Trên thế gian cũng có rất nhiều hạng người, người có biết hạng nào là trong sạch nhất không ?

Lần này không đợi Kim Ngư trả lời, lão tự mình cho luôn đáp án:

- Là người chết.

Kim Ngư không thể không thừa nhận, tất cả những người chết đều phải được thanh tẩy sạch sạch sẽ sẽ rồi mới tẩm liệm trong quan tài, cho dù là người dơ nhất cũng không ngoại lệ.

Nàng đã thừa nhận một điểm đó, cũng đã nghĩ thông chuyện hồi nãy nghĩ không thông.

“Người có cảm giác ở đây có điểm quái quái là vì ở đây quá sạch sẽ”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Bởi vì trong đây thông thường chỉ có thủy tinh và người chết”.

Thủy tinh xác thực là vật thuần sạch nhất, có ít tạp chất nhất trên thế gian, hơn nữa đại đa số người đều nghĩ nó là vật khả ái nhất.

Người chết vốn cũng là người, không cần biết là người đáng sợ tới cỡ nào, một khi đã chết không còn cách nào làm thương hại đến bất cứ người nào khác.

- Một thông đạo kiến tạo bằng thủy tinh, những người chết đã không còn có thể làm thương hại đến người khác, vốn tịnh không phải là địa phương làm cho người ta có cảm giác đáng sợ.

Nhưng Kim Ngự đột nhiên có cảm giác địa phương này có một thứ quỷ bí khủng bố khó nói, nàng đợi một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi:

- Địa phương này là mộ phần ?

“Mộ phần ?” Vương lão tiên sinh cười lớn:

“Người làm sao có thể nghĩ đến đây là mộ phần ? Người làm sao có thể nghĩ đến ta chịu dùng thủy tinh để kiến tạo mộ phần cho người khác ?”.

Lão rất ít khi cười lớn.

Muốn hạng người như lão dùng thủy tinh kiến tạo mộ phần cho người khác xác thực là chuyện rất đáng cười.

Kỳ quái là, nếu quả đây không phải là mộ phần, làm sao lại thường có người chết bên trong ?

Kim Ngự nghĩ không ra:

- Vậy trong đó thật ra là chỗ nào ?

“Là bảo khố”. Vương lão tiên sinh trả lời.

“Ông nói trong đó là bảo khố ?” Kim Ngự càng thất kinh:

“Là nơi ông giấu bảo khố ?”.

- Phải.

Wang lão tiên sinh cười cười gơ tay vuốt nhẹ hai vách thủy tinh của thông đạo, giống như một người mẹ kiêu ngạo vuốt ve đứa con trai độc nhất của mình.

Trong thần tình thậm chí còn kéo theo cảm giác thỏa mãn sung sướng.

“Ta có thể bảo đảm số thủy tinh ta tồn trữ trong đây ít ra phải gấp ba lần so với bất cứ chỗ nào ở thế giới bên ngoài”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Nếu quả ta đem đồ thủy tinh trong đây ra bán, có thể giao dịch bằng toàn bộ kim tiền của bất kỳ quốc gia nào trên thế giới”.

“Ta tin”. Kim Ngự cũng nhẹn không được thò tay vuốt nhẹ lên vách tường thủy tinh:

“Ta cả đời chưa từng thấy qua nhiều thủy tinh như vậy”.

- Không những người chưa thấy qua, người thấy qua những thứ thủy tinh này sợ cũng không có nhiều.

- Có phải bởi vì trong đây thông thường đều chỉ có người chết ?

“Phải”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Trừ những tình huống rất đặc biệt ra, trong đây thông thường đều chỉ có người chết mới có thể tiến vào”.

“Còn người sống ?” Kim Ngự hỏi:

“Người sống tiến vào đều vô phương trở ra sao ?”.

Wang lão tiên sinh không trả lời vấn đề đó, lão chỉ cười cười.

Cá tính của Kim Ngự rất hay giận dữ, chuyện người ta không chịu trả lời, nàng tuyệt không hỏi lại lần thứ hai, cho nên nàng lại hỏi vấn đề khác:

- Ông thông thường đều dùng người chết để canh phòng thủy tinh của ông ?

Vương lão tiên sinh lại cười, lão có cảm giác vấn đề đó thật sự rất tức cười, nhưng lão lại đã trả lời:

- Từ xưa đến nay, trên thế gian chỉ có một hạng người mới có thể dùng người chết để canh phòng thủy tinh của hắn.

- Hạng người nào ?

“Người chết”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Chỉ có người chết mới có thể dùng người chết đi canh gác thủy tinh của hắn, bởi vì hắn đã chết, thủy tinh châu bảo có bị trộm đi, đối với hắn mà nói đều đã không còn quan trọng nữa”.

Câu trả lời của lão tịnh không tức cười, bởi vì những thí dụ kiểu đó không những trước đây đã từng có, mà ngàn năm về sau cũng nhất định còn có.

- Xưa nay mỗi khi vương hầu quý tộc chết, thông thường đều đem châu bảo vàng ròng tuấn táng, lại còn đem thuộc hạ anh dũng nhất của bọn họ, vệ sĩ trung thành nhất của bọn họ bồi táng, để canh phòng châu bảo và linh hồn của bọn họ.

- Bọn họ đương nhiên không thể biết làm như vậy ngu xuẩn làm sao.

Bởi vì bọn họ đã chết.

“Nhưng ta không chết”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Ít ra hiện tại ta còn chưa chết, cho nên ta vẫn không thể làm thứ chuyện đó”.

Kim Ngự mỉm cười, nhưng nàng lại nhin không được phải hỏi:

- Trong đây đã là bảo khố của ông, bảo khố của ông sao lại có thể thường có người chết ?

Vấn đề đó không phải là vấn đề tức cười, đại đa số người đều có thể hỏi như vậy.

Câu trả lời của Vương lão tiên sinh lại làm cho đại đa số người không thể hiểu rõ.

“Bởi vì trong đây là bảo khố”, lão cười cười:

“Cho nên trong đây mới có người chết”.

Kim Ngự không hiểu:

- Tại sao ?

“Bởi vì có thứ giá trị của người chết so với châu bảo còn trân quý hơn rất nhiều”.

Vương lão tiên sinh đáp:

“Người chết trong đây toàn là hạng trân quý”.

20. Thế Giới Thủy Tinh

“Bởi vì có thứ giá trị của người chết so với châu bảo còn trân quý hơn rất nhiều”. Vương lão tiên sinh cười nói:

“Người chết trong đây toàn là hạng trân quý”.

Người chết rồi còn có giá trị gì nữa ? Còn có công dụng gì nữa ? Tự Vương lão tiên sinh đại khái cũng biết lời nói đó rất khó cho người ta hiểu rõ, nhưng lão lại không đợi Kim Ngự hỏi nữa, lại đột nhiên cải biến đề tài.

“Ở vùng cực Tây, Tây Phương, có những quốc gia cổ xưa có lịch sử rất lâu đời”.

Vương lão tiên sinh thốt:

“Ồ những quốc gia đó cũng có những trí giả học thức uyên bác”.

“Tôi biết”. Kim Ngự thốt:

“Tôi cũng có nghe qua”.

“Những quốc gia đó cũng như bọn ta, cũng có pháp luật và tôn giáo, trong tôn giáo mà bọn họ tín ngưỡng, cũng có trưởng lão đức cao trọng vọng, giống như Hộ Pháp trưởng lão của của Thiếu Lâm Võ Đang của bọn ta”. Lão nói:

“Ta biết kỳ trung có một vị ”Pháp trưởng lão“, là người cực kỳ trí tuệ, được người ta tôn kính cực kỳ, giống như Hộ Pháp đại sư ở Thiếu Lâm năm xưa là Tâm My đại sư”.

Kim Ngự tuy chưa từng gặp Tâm My đại sư, nhưng nàng đã từng nghe người ta nói qua.

- Nghe nói sư phụ của đại sư bị độc chết, cho nên ông ta ngoài việc nghiên cứu Phật học và võ đạo ra, đối với độc dược cũng nghiên cứu đến mức thấu triệt, thậm chí không ngại dùng cả xác thịt mình làm vật thí nghiệm cả trăm thứ độc, thậm chí có người nói ông ta đến lúc già đã luyện thành thân thể kim cương bất hoại bách độc bất xâm”.

- Tình huống của Pháp trưởng lão cũng giống như Tâm My đại sư ?

- Cho nên ta mới đề khởi con người ông ta.

- Tại sao ?

“Bởi vì ông ta đã từng kể một chuyện thú vị phi thường”. Vương lão tiên sinh không đợi Kim Ngự hỏi nữa, tiếp tục nói:

“Vị Pháp trưởng lão đó có một vườn hoa quả phì nhiêu phi thường, trong vườn đủ các loại hoa, quả, và rau cỏ, ông ta đã từng thực hiện một loại thí nghiệm lý thú phi thường trong khu vườn của ông ta”.

“- Ông ta tuyển chọn một thứ rau cỏ phổ thông nhất trong vườn hoa quả, nói thí dụ là một cây bắp cải, sau đó ông ta dùng một thứ chất lỏng chưng cất có kịch độc tưới lên cây bắp cải đó, tưới ba ngày liên tục, lá bắp cải đã biến thành màu vàng, dần dần khô héo”.

“- Sau đó ông ta lại dùng quả bắp cải đó đi đút cho một con thỏ ăn, ba canh giờ sau, con thỏ đó đã chết”.

“- Ông ta sai người làm vườn cắt nội tạng của con thỏ đó ra, đem cho một con gà mái ăn, sang ngày thứ hai, con gà mái đã chết”.

“- Khi con gà đang giãy chết, ngẫu nhiên có một con chim ưng bay qua, con chim ưng gắp con gà lên trên vách nham thạch, sau khi đã ăn thịt con gà, không còn khỏe như trước, ba ngày sau đang bay trên không trung, đột nhiên rơi xuống”.

“- Pháp trưởng lão lại kêu người làm vườn bắt con chim ưng đó quăng vào hồ cá, trong hồ cá có lươn, cá chép, và cá nhồng, đều là những loài rất tham ăn, đương nhiên là đem con chim ưng chặt nhỏ”.

“Nếu quả sang ngày thứ hai bắt một con cá nhồng nấu nướng đưa lên bàn chiêu đãi quý khách của mình, vị khách nhân đó từ ngày thứ tám cho tới ngày thứ mười có thể chết vì ruột mưng mủ, cho dù có danh y và người mổ xẻ có kinh nghiệm nhất cũng tuyệt đối không kiểm tra ra nguyên nhân chết, càng không thể nghĩ ra là hẳn đã bị cừu nhân hạ độc mà chết”. Vương lão tiên sinh cười thốt:

“Bí mật đó có lẽ vĩnh viễn đều không có ai biết được, trừ phi ...” Nói đến đó, lão chợt không nói nữa, nhưng nghe đến đó, Kim Ngự lại làm sao có thể không nghe tiếp được ? Cho nên nàng nhin không được vụt hỏi:

- Trừ phi làm sao ?

- Trừ phi người chết đó được đem đến đây.

- Có lẽ nào ông có thể tìm ra nguyên nhân cái chết ?

“Nếu quả ta kịp thời giải phẫu thi thể của hắn, còn tìm ra thịt cá nhồng còn tồn đọng trong dạ dày của hắn, ta không những có thể điều tra ra nguyên nhân cái chết, hơn nữa còn có thể điều tra ra người hạ độc giết hắn”. Vương lão tiên sinh nhàn nhã đáp:

“Vậy cho nên giá trị của người chết hơn xa so với châu bảo”.

Kim Ngư vẫn không hiểu, lại hỏi:

- Tại sao ?

- Bởi vì ta không những phát hiện ra bí mật vốn không ai biết từ trên thân thể người chết, còn nhờ đó mà biết được thêm một phương pháp xảo diệu có thể bắt tri bắt giác hạ độc sát nhân chí tử.

“Bí mật của người hạ độc sát nhân bị ông phát hiện, đương nhiên cũng không thể không nghe lời ông”. Kim Ngư thốt.

“Đúng”. Vương lão tiên sinh cười rất khoái trá:

“Kết quả sự tình nhất định là như vậy”.

Lão khoái trá nhìn nàng, lại nói:

- Trên thế giới có rất nhiều người chết đều có dạng đó, bị hạ độc một cách bí mật, bị trúng ám khí một cách bí mật, lại có người bị người ta dùng một thứ thủ pháp đả thương một cách bí mật, chỉ cần thi thể của bọn họ được đưa đến đây, ta có thể tìm ra bí mật chí tử của bọn họ.

Lão lại nói:

- Đối với ta mà nói, mỗi một bí mật sớm muộn gì đều có chỗ hữu dụng, có lúc thậm chí còn hữu dụng hơn cả châu bảo.

Kim Ngư nghe đến đó không khỏi ngây người, lòng bàn tay bàn chân đều đã xuất mồ hôi lạnh, nàng tròn xoe mắt nhìn Vương lão tiên sinh.

Lúc lão kể chuyện, thái độ ngôn từ vẫn lịch sự văn nhã, giống như một thi nhân vĩ đại đang ngâm nga kiệt tác đặc ý vĩ đại nhất cả đời mình.

Nhưng trong mắt Kim Ngư mà nhìn, trên thế gian tuyệt không có ai đáng sợ hơn lão, Vương lão tiên sinh cũng đang nhìn nàng, trong mắt vẫn tràn đầy vẻ nhân từ:

- Người có chịu đi coi bảo tàng của ta không ?

Nghe câu đó, Kim Ngư cũng chợt cười, mắt nàng phát sáng, giống như thứ tia sáng phát xuất lúc nhận được thư khiêu chiến.

“Tôi đương nhiên là chịu”. Kim Ngư đáp:

“Lẽ nào ông nghĩ tôi không dám đi ?” Vô luận con đường dài khúc chiết tới cỡ nào, cuối cùng cũng có lúc đi hết đường, cũng như đêm tối cuối cùng cũng có lúc nhường chỗ cho ngày sáng, bọn họ chung quy đã đi đến tận đầu bên kia thông đạo.

Tận đầu thông đạo có một phiến cửa, một phiến cửa không có vòng gõ cửa, cũng không có tay cầm.

Nhưng khi bọn họ vừa đi tới, cửa đã mở ra.

Kim Ngư lại ngây người, tất cả những gì nàng nhìn thấy trong đó, không ngờ là một kỳ cảnh mà nàng chưa từng mộng tưởng có thể thấy được.

Sau cửa là một sơn động rộng rãi, xem ra phẳng phất rộng tới bảy tám trượng, dài bảy tám trượng, cao bảy tám trượng, nhưng ai ai cũng không biết thật ra rộng bao nhiêu, cao bao nhiêu, dài bao nhiêu ? Bốn bức vách trên dưới trái phải đều dùng thủy tinh xây thành, trong sơn động còn bày hàng hàng quan tài dùng thủy tinh điêu khắc thành.

- Có phải trong mỗi một cỗ quan tài đều có một người chết ?

- Có phải một người chết là một bí mật ?

Trong lồng đèn dầu làm bằng thủy tinh, ngọn lửa vàng chói lấp lóe, cửa vừa mở ra, Kim Ngự đã bước vào một thế giới thủy tinh thần bí quý dị khôn tả, kỳ ảo huy hoàng sáng lạn khôn tả.

Thế giới thủy tinh mà cả trong mộng tưởng của thế nhân cũng khó với tới đó, lại là thế giới của người chết.

- Quan tài là vật ai ai cũng ghét sợ, thủy tinh lại là vật mà ai ai cũng yêu thích.

Một cỗ quan tài làm bằng thủy tinh làm cho người ta có cảm giác gì ? Kim Ngự xem chừng một chút cảm giác cũng không có, cả người nàng đã hoàn toàn ngây dại.

Trên mặt Vương lão tiên sinh lại phát sáng, không biết là vì ánh tinh oanh của thủy tinh ? Hay là vì niềm hoan hỉ trong nội tâm của lão ?

Lão giang tay ra, hít một hơi sâu, giống như trên thế gian chỉ có không khí nơi này mới đáng để cho lão hít thở, cũng chỉ có trong đây mới là nơi lão chân chính yêu thích.

Lão dẫn Kim Ngự đến hàng quan tài ngay trước mặt, đến trước ba cỗ quan tài cuối bên phải.

Quan tài làm bằng thủy tinh, còn chưa đóng nắp, ba người lão phái đi sát nhân hồi nãy hiện tại đã nằm trong quan tài.

Ba người chết xem ra rất bình thản, trên mặt không có chút biểu tình trợn mắt nhú mày, trên người cũng không có vết thương máu tươi rỉ chảy.

Thậm chí cả y phục vẫn còn chỉnh tề giống như hồi nãy lúc bọn họ tiến vào.

Lúc bọn họ chết, hiển nhiên không có thống khổ gì, cũng chừng như không giống như chết, nhưng bọn họ quả thật đã chết.

- Bọn họ làm sao mà chết ?

- Ai đã giết bọn họ ?

- Còn người giết bọn họ đâu ?

Wang lão tiên sinh một mực đứng cạnh ba cỗ quan tài, chú tâm nhìn ba người chết trong ba cỗ quan tài.

Trên mặt lão luôn luôn rất ít khi có biểu tình gì, lão vốn là người khổ luyện tu dưỡng không để cảm giác trong tâm biểu lộ trên mặt, không muốn một ai nhìn thấy.

Nhưng hiện tại trên mặt lão lại có biểu tình mà ai ai đều có thể nhìn thấy được.

Kỳ quái là biểu tình của lão không phải là bi thống cảm thương, cũng không phải là kinh hãi phẫn nộ, ngược lại, lại chừng như có cảm giác mười phần hoan hỉ khoái trá.

Qua một hồi rất lâu, lão mới thở dài một hơi, mới lẩm bẩm:

- Bọn người đều là người học kiếm, có thể chết dưới kiếm của một người như vậy, cũng nên chết không hối tiếc.

Lão đại khái cũng biết biểu tình trên mặt lão và khẩu khí của lão không phối hợp nhau lắm, cho nên cải biến đề tài, chợt hỏi Kim Ngự:

- Người có nhìn thấy vết thương trí mệnh của bọn họ ở đâu không ?

Kim Ngự đương nhiên đã nhìn ra, vết thương trí mệnh của ba người chắc chắn ở chỗ yếu hại tất chết.

Là kiếm thương.

Một kiếm trí mệnh của người giết bọn họ không dùng quá mức một phân khí lực, cho nên vết thương tịnh không lớn, máu chảy ra cũng không nhiều.

Kiểm pháp của người giết bọn họ, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng xuất thần nhập hóa, một kiếm đâm ra không những tuyệt đối chuẩn xác trí mệnh, lực lượng cũng đã đạt đến mức tuyệt hảo, tuyệt không hư hao một phân khí lực.

Kẻ giết người đó là ai ?

Vương lão tiên sinh không nói, Kim Ngự cũng không hỏi, lão bỗng dẫn nàng đến trước ba cỗ quan tài khác ở hàng sau.

Trong quan tài cũng có ba người chết.

Một người trẻ tuổi, một người đã già, một người cũng đã cận trung niên, không những trang phục, tuổi tác không khác ba người hồi nãy mấy, cả vết thương trên người cũng không rỉ nhiều máu.

Trong số đó chỉ có một người mũi bị đánh dập.

Trên mặt ba người cũng không có biểu tình thống khổ gì, bọn chúng hiển nhiên cũng bị người giết chết.

Chỉ là trên thân ba người này tịnh không có kiếm thương, có một người cổ họng phẳng phất lủng một lỗ.

Chỗ bất đồng duy nhất giữa ba người này và ba người hồi nãy là ba người này đều đã chết rất lâu, tối thiểu cũng đã một ngày trời.

Kim Ngự chưa từng gặp qua ba người này, cũng không muốn hỏi bọn chúng là ai ?

Vương lão tiên sinh lại đã chủ động nói cho nàng biết.

“Bọn chúng cũng là thuộc hạ của ta, lúc bọn chúng còn sống mang số hiệu số sáu, số mười sáu, số hai mươi sáu, bọn chúng vốn cũng có thể coi là kiếm khách nhất lưu”.

“Cho nên ông mới phái bọn chúng đi giết Diệp Khai ?” Kim Ngự hỏi:

“Bọn chúng thật đã chết trong tay Diệp Khai ?” “Phải”. Vương lão tiên sinh điềm đạm đáp:

“Ta phái bọn chúng đi giết Diệp Khai, cũng giống như ta hồi nãy phái ba người đó vào đây, đã sớm biết bọn chúng chắc chắn chết”.

Lão điềm đạm nói ra câu đó, cả một chút ý tứ ăn năn cũng không có.

Kim Ngự thật sự nhịn không được phải hỏi:

- Bọn chúng đều là thuộc hạ trung thành của ông, ông vì sao lại muốn đưa bọn họ vào đường chết ? Ông lẽ nào thật sự chỉ vì muốn nhìn thương khẫu của bọn chúng ?

Vương lão tiên sinh lại điềm đạm cười đáp:

- Bọn chúng sớm muộn gì cũng vì ta mà chết, tự bọn chúng đều chết không hối tiếc, ta hà tất phải khó chịu giùm bọn chúng ?

Từ xưa đến nay, tuyệt đại niễ hùng, đại đa số đều là người vô tình.

Vương lão tiên sinh lại ngưng thị nhìn ba người trong quan tài thủy tinh, lại qua một hồi rất lâu, lão mới mở miệng hỏi Kim Ngự:

- Người có nhìn ra vết thương trí mệnh của bọn chúng ở đâu không ?

Vết thương trí mệnh của ba người này cũng tất nhiên ở chỗ yếu hại chí tử, chỉ là bọn chúng chừng như không phải bị kiếm đâm chết.

Một người mũi bị đánh gãy vụn, hiển nhiên đã bị người ta một quyền đâm chết, người kia bề ngoài không thấy có vết thương gì, nhưng nếu nhìn tử tế, nhất định có thể thấy lồng ngực gã đã hõm vào, ngay bộ vị của tâm tạng, người đó hiển nhiên cũng bị một quyền trí mệnh.

- Quyền của Diệp Khai thật sự lợi hại như vậy sao ?

Kim Ngự lại nhìn về phía người thứ ba, vết thương trí mệnh của người này là ở yết hầu, vết thương rất nhỏ, máu chảy ra cũng không nhiều, vết thương bị thứ vũ khí nào đâm vào đây ?

“Đó là vết thương phi đao”. Vương lão tiên sinh chợt thốt:

“Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát”.

Phi đao ?

Kim Ngự lại nhìn kỹ vết thương nơi yết hầu của người thứ ba.

“Ta biết người nhất định nhìn ra thương tích trí mệnh của bọn chúng”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Chỉ bất quá ta vẫn hy vọng người nhìn nhiều lần, nhìn tử tế từng chút”.

Lão lại bổ sung:

- Người tốt hơn hết là nhìn tử tế từng bộ vị vết thương của ba người này và ba người kia, nhìn càng kỹ càng tốt.

Kim Ngự dù sao cũng là nữ hài tử, đối với người chết ít nhiều gì cũng có phần sợ sệt xác chết, trong tâm tuy biết rõ ông ta kêu mình làm vậy tất có thâm ý, lại vẫn lắc đầu thốt:

- Tôi không nhìn, người đã chết rồi, còn có gì để nhìn ?

“Những người chết khác đương nhiên không có gì tốt lành để coi, người chết trong đây lại rất hấp dẫn”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Người muốn đến nhìn bọn chúng cũng không biết bao nhiêu mà kể, người nếu thật sự không coi, quả thật đã bỏ lỡ một cơ hội tốt”.

- Tôi không tin.

“Người không tin ?” Vương lão tiên sinh cười cười:

“Không tin thì người có thể đi hỏi Diệp Khai”.

“Tại sao tôi phải hỏi chàng ?” Kim Ngự hỏi:

“Ông có thể để cho tôi đi hỏi sao ?” Kim Ngự đã biết bao nhiêu bí mật đó, Vương lão tiên sinh còn có thể để nàng ra khỏi Hầm Viên sao ? Vấn đề đó mới là vấn đề Kim Ngự quan tâm nhất, Vương lão tiên sinh lại cười cười, lại chuyển đổi đề tài.

“Kinh Vô Mạng, con người đó người có từng nghe qua chưa ?” Vương lão tiên sinh hỏi.

“Có nghe qua”. Kim Ngự chỉ còn nước đáp lời:

“Nghe nói y là cánh tay phải của Thượng Quan Kim Hồng”.

“Kinh Vô Mạng là một quái nhân, y cả đời chỉ si hai thứ”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Một là si Thượng Quan Kim Hồng, tịnh không phải là thứ si giữ nam nữ, mà là si tôn kính, si sùng bái, hai là si kiếm”.

Lão ngừng một chút, lại thốt:

- Ngoại trừ Thượng Quan Kim Hồng ra, không cần biết mình là người nào, cùng y có giao tình gì, đều đừng mong thuyết phục y làm bất kỳ chuyện nhỏ nhất gì cho mình.

- Tôi cũng từng nghe qua về tính khí của y.

“Nhưng y hiện tại lại ở đây coi người chết giùm ta”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Nếu không con người như y làm sao có thể đến đây ?” “Tôi không tin”. Kim Ngự thốt:

“Người chết có gì hấp dẫn mà xem ? Y tại sao lại phải đến đây xem ba người chết đó ?” Vương lão tiên sinh thở dài:

- Trong tâm người rõ ràng đã biết y tại sao lại muốn xem ba người chết đó, tạo sao còn nói là không tin ?

Lão cười khỏ, lại hỏi:

- Bọn nữ nhân các người tại sao lại luôn luôn phải khẩu thị tâm phi vậy ?

Kim Ngự chợt cười khỏ:

- Bởi vì nữ nhân vẫn là nữ nhân, luôn luôn có điểm bất đồng với nam nhân, hà huống bọn nam nhân khẩu thị tâm phi cũng chưa chắc đã ít hơn nữ nhân.

“Hay, nói rất hay”. Vương lão tiên sinh chợt nắm tay Kim Ngự:

“Đi, ta dẫn ngươi đi xem một người”.

Người Vương lão tiên sinh muốn Kim Ngự xem cũng là người chết, quan tài của người này bày trong hàng thứ ba từ dưới lên.

Người này mặt tím râu xồm, thân thể hùng vĩ, tuy đã chết rất lâu, thi thể vẫn bảo trì nguyên lành phi thường, mơ hồ có thể tưởng tượng được lúc hân còn sống khí thế uy mãnh hùng dũng ra sao.

Trên thi thể phủ đầy hương liệu chống rữa nát, bên phải thi thể đặt một cây lang nha bồng cực lớn.

Hàn quang lấp lánh, giống như răng nanh trắng hếu dày đặc trong miệng chó sói, đó hiển nhiên là binh khí mà hân sử lúc sinh tiền.

Kim Ngự chỉ nhìn một cái, biết ngay kiện binh khí đó ít ra cũng nặng bảy tám chục cân, trên tay nếu không có thần lực ngàn cân, đừng mong vận dụng nó lạnh lẽ.

“Người có biết người này không ?” Vương lão tiên sinh hỏi.

Kim Ngự lắc lắc đầu.

“Người đương nhiên không thể biết, tuổi tác của ngươi còn quá nhỏ”. Lão thở dài:

“Nhưng ba mươi năm trước, Thiên Lang Lang Hùng bằng vào cây lang nha bồng trong tay hoành hành thiên hạ, trong giang hồ có ai mà không biết ? Có ai không rõ ? Đặc biệt là người sử kiếm, nghe đến tên hân là rùng mình biến sắc, còn tệ hơn cả đám con nít sợ cọp”.

- Tại sao ông lại nói đặc biệt là người sử kiếm ?

“Bởi vì phụ mẫu của hân đều chết dưới kiếm của người ta, cho nên hân đặc biệt rèn đúc cây lang nha bồng cực kỳ nặng nề này, hơn nữa đã luyện thành một số chiêu thức đặc biệt, chuyên phá kiếm pháp của các môn các phái trong thiên hạ”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Kiếm thì khinh linh, vừa mềm vừa nhẹ, kiện binh khí của hân chính là khắc tinh của kiếm”.

Lão lại nói:

- Năm đó trong số mười lăm kiếm pháp danh gia hàng đầu mà thiên hạ công nhận, ít nhất có mười người đã chết dưới cây lang nha bồng của hân, cả Thanh Phong Tử trong Võ Đang Tứ Kiếm Khách cũng không thoát nạn”.

“Tôi không tin”. Kim Ngự lại nói:

“Hân nếu thật sự lợi hại như vậy, tại sao có thể chết trong tay người ta như vậy ?” Vương lão tiên sinh không trả lời liền, lão cười cười đi đến mở nắp mười cỗ quan tài thủy tinh bên cạnh, để lộ thi thể mười người chết.

Thi thể của những người đó tuy cũng bảo tồn rất tốt, nhưng chết quá thê thảm, đại đa số đầu lâu đều bị đập vỡ, còn có hai người lồng ngực cũng bị đập nát.

Cho nên thi thể bảo tồn đến mức càng hoàn mỹ, nhìn lại càng quỷ dị đáng sợ.

“Đó là mười đại cao thủ về kiếm pháp năm đó chết dưới tay hân”. Vương lão tiên sinh chỉ một đạo nhân đội mũo huỳnh quan trong đám:

“Đó là Thanh Phong Tử, người xuất thủ độc lạt nhất trong đám Võ Đang Tứ Kiếm Khách”.

Lão quay đầu lại nhìn Kim Ngự:

- Hiện tại ngươi đã tin chưa ?

Kim Ngự ngậm miệng, mắt mở tròn xoe, chăm chăm nhìn vết thương trí mệnh trên yết hầu của Thiên Lang. Vết thương rất nhỏ, hiển nhiên là kiếm thương.

Kim Ngự chợt cười lạnh:

- Tôi vẫn còn chưa tin.

“Người không tin cái gì ?” “Lang nha bổng của hần quả thật có thể phá đủ thứ kiếm pháp trong thiên hạ”.

Kim Ngự đáp:

“Hần tại sao lại có thể chết dưới kiếm của người ta ?” “Hay, hỏi rất hay”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Hỏi rất có lý”.

- Câu hỏi nếu quả thật sự có lý, lời giải đáp chỉ sợ vị tất có lý.

- Vị tất ? Vị tất là sao ?

“Vị tất có lý là có lý, cũng vị tất vô lý là vô lý”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Trên thế gian vốn không có chuyện tất nhiên bất biến, cho nên Thiên Lang chuyên phá kiếm pháp trong thiên hạ cũng vị tất không thể chết dưới kiếm người ta”.

- Hần vì sao mà chết ?

“Hần có thể chết dưới kiếm của người ta, chỉ vì có người si kiếm đã đến đây, đem thi thể của mười vị kiếm khách chết dưới tay hần mà nghiên cứu kỹ càng suốt ba năm, từ vết thương trí mệnh của bọn họ mà nhìn ra chiêu thức biến hóa và phương vị xuất thủ nhất kích trí mệnh của Thiên Lang, lại từ trong biến hóa kiếm pháp của bản thân bọn họ, ngộ thấu phương pháp Thiên Lang khắc chế kiếm pháp của bọn họ”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Cho nên ba năm sau, khi người si kiếm đó đi ra tìm Thiên Lang quyết chiến, không quá mười chiêu đã đâm chết Thiên Lang”.

Kim Ngự đã không còn nói gì được nữa, nàng chung quy đã minh bạch tại sao Kinh Vô Mạng lại muốn xem người chết trong đây, bởi vì y muốn tìm ra lộ số võ công của Diệp Khai, quan trọng nhất là “Tiểu Lý Phi Dao” của chàng.

Diệp Khai tuy không có qua lại với Kinh Vô Mạng, nhưng thế hệ trước lại có.

Thượng Quan Kim Hồng chết dưới phi đao của Lý Tầm Hoan, cho nên Kinh Vô Mạng muốn báo thù, tất trước tiên phải nghiên cứu võ công “Tiểu Lý Phi Dao”, cho nên y mới đến đây.

Bởi vì Diệp Khai rất ít khi giết người, nhưng Vương lão tiên sinh lại đã an bài những chuyện này, làm cho Diệp Khai không thể không giết người.

Nghĩ thông suốt hết những chuyện đó, Kim Ngự không khỏi rùng mình.

Kinh Vô Mạng là người si kiếm, nếu quả biết trên thế gian có một người như “Thiên Lang” Lang Hùng, đương nhiên không ngại hy sinh tất cả, chỉ muốn đánh bại hần, hơn nữa phải dùng kiếm để đánh bại hần.

Cho nên y mới không ngại phá hoại nguyên tắc của mình, đến chỗ của Vương lão tiên sinh, không phải chỉ vì muốn giết Thiên Lang, chủ yếu nhất là phải ẩn chứng chuyện “từ vết thương trên thi thể có thể tìm ra lộ số võ công của địch nhân”.

Đợi đến khi y đã có thể chứng minh chuyện đó có thể làm, y đương nhiên càng không thể ly khai chỗ của Vương lão tiên sinh, bởi vì ở đó y mới có thể đạt được thứ y cần - người bị Diệp Khai giết.

Hiện tại y đã có ba thi thể, có phải đã đủ để nhìn ra bí mật võ công của Diệp Khai ?

Kim Ngự nhin không được quay đầu lại nhìn thi thể ba người bị Diệp Khai giết.

Wương lão tiên sinh lại nhìn nàng, hé miệng giải thích công dụng của “xem người chết”.

“Một người có kinh nghiệm, không khó gì nhìn ra lộ số võ công của đối thủ từ vết thương trí mạng, thậm chí cả biến hóa chiêu thức của hần, bộ vị xuất thủ của hần, phương hướng công kích của hần, lực lượng và tốc độ mà hần dùng, đều không khó nhìn ra”. Lão cười cười nhìn Kim Ngự:

“Người có tin không ?” “Tôi không tin”. Kim Ngự đáp.

- Không tin ?

Kim Ngự chợt cười một tiếng:

- Ông rõ ràng đã biết trong tâm tôi cho dù có ngàn vạn lần tin, ngoài miệng vẫn nói không tin, ông vì sao còn phải hỏi tôi ?

Vương lão tiên sinh cũng cười hỏi lại:

- Nói vậy lời ta nói người đều tin ?

“Không tin”. Kim Ngự cố ý nháy nháy mắt:

“Cả một câu cũng không tin”.

Vương lão tiên sinh cố ý thở dài:

- Vậy người bắt tất phải nghe ta nói, đi nhìn sáu người chết đó đi.

“Tôi đương nhiên không thể đi xem, tuyệt không thể xem thêm lần nữa, bởi vì ...” Nàng lại cười tươi:

“Bởi vì tôi đã sớm xem rõ rồi”.

- Ồ ? Xem hồi nào ?

- Lúc miệng tôi đang nói “tuyệt không muốn xem”.

“Sao ta không biết vậy kìa ?” Vương lão tiên sinh cố ý tròn xoe mắt.

- Khi nữ nhân muốn nhìn nam nhân, làm sao có thể để nam nhân biết được.

- Nhưng bọn chúng đều đã chết.

“Chết cũng là nam nhân”. Kim Ngự cười đáp:

“Trong mắt nữ nhân bọn tôi mà nhìn, nam nhân là nam nhân, không cần biết là sống hay chết”.

“Hay, nói rất hay”. Vương lão tiên sinh lại cười lớn:

“Cũng chửi rất hay”.

Lão cười lớn, Kim Ngự lại không cười, thần sắc của nàng đột nhiên biến thành rất nghiêm túc, đột nhiên thốt:

- Tôi quả thật đã nhìn kỹ thi thể của sáu người chết đó, hơn nữa đã phát hiện một chuyện rất kỳ quái.

- Ồ ? Chuyện gì ?

“Sáu người đó đều bị hai người khác nhau giết chết, nhưng bộ vị vết thương của bọn họ lại hoàn toàn giống nhau, chỉ là vết thương do vũ khí khác nhau”. Sau khi Kim Ngự nói ra cảm nghĩ của mình, lại lập tức tu chính:

“Không phải là sáu người đều giống nhau, mà là số năm và số sáu giống nhau, số mười lăm và số mười sáu giống nhau, số hai mươi lăm và số hai mươi sáu giống nhau”.

Vương lão tiên sinh gật đầu tán thưởng.

“Không những bộ vị vết thương đều cùng một chỗ, hơn nữa cả chiêu thức và lực lượng một chiêu trí mệnh giết chết bọn họ đều giống nhau, tuyệt đối dùng một thứ thủ pháp giống nhau”. Kim Ngự thốt:

“Chỉ là binh khí khác nhau”.

“Một dùng quyền và phi đao, một hoàn toàn dùng kiếm”. Vương lão tiên sinh thốt.

“Đúng”. Kim Ngự nói:

“Cho nên tôi có một nghi vấn”.

- Cứ nói.

“Kinh Vô Mạng và Diệp Khai tuyệt đối hoàn toàn đều do sư phụ khác nhau giáo dưỡng, nhưng chiếu theo vết thương trên thi thể mà xem, Kinh Vô Mạng phẳng phất có võ công của Diệp Khai”. Kim Ngự hỏi:

“Chuyện đó là sao ?” Vương lão tiên sinh đang cười.

- Có lẽ nào Kinh Vô Mạng đã học được võ công của Diệp Khai ?

“Không phải là học”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Kinh Vô Mạng chỉ từ vết thương trên thi thể mà nghiên cứu ra lộ số xuất thủ của Diệp Khai, sau đó chiếu theo lộ số đó mà dùng kiếm đâm ra”.

“Ý tứ của ông có phải nói Kinh Vô Mạng đã có thể dùng thủ pháp giống hệt Diệp Khai, đem những người đó làm thí nghiệm dưới kiếm của y, muốn giết Diệp Khai xem chừng cũng không khó ?” Kim Ngự hỏi.

Wương lão tiên sinh không trả lời liền, lão chỉ nhìn nàng chăm chú, nhìn từ mái tóc đen nhánh, vàng trán rộng, một mực nhìn cho tới đôi chân thon thả mang đôi giày lụa, sau đó mới thở dài một hơi.

“Một nữ nhân như ngươi, Diệp Khai không ngờ lại không chú ý đến”. Vương lão tiên sinh lắc đầu thở dài:

“Gã thật ra là một tên lưu manh ? Hay là một con heo ?” “Vốn tôi cũng không biết chàng thật ra là gì ?” Kim Ngự đáp:

“Hiện tại tôi cuối cùng đã nghĩ thông suốt”.

- Vậy gã là gì ?

“Chàng vốn không phải là vật gì, chàng là người”. Kim Ngự đáp:

“Là người chết”.

21. Tiếp Xúc Đầu Tiên

Thâm sơn.

Giữa núi non mây ngàn, có một căn nhà gỗ.

Phó Hồng Tuyết đưa Phong Linh về đến nơi đó.

Vết thương của Phong Linh tuy không đến mức yếu hại, lại không phải là nhẹ, cũng may Phó Hồng Tuyết quả nhiên là cao thủ liệu thương, cho nên sang ngày thứ bảy sau khi đến căn nhà gỗ, Phong Linh đã có thể bước xuống giường.

Phong Linh bị tiếng chẻ củi đều đặn nhàn nhàn đánh thức, khi nàng tỉnh dậy khỏi mộng cảnh hoảng hốt, phát hiện tiếng gió gào thét đêm qua đã dần dần tan biến trong thâm sơn, ngoài căn nhà gỗ lại vọng vào tiếng chẻ củi nhàn nhàn.

Phong Linh biết Phó Hồng Tuyết đã bắt đầu chẻ củi, nàng bước xuống giường, khoác tà áo choàng bước ra, dựa mình vào cây cột dưới mái hiên, chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết đang chẻ củi.

Hắn dùng một phương thức chẻ củi kỳ cục phi thường, hữu hiệu phi thường, ưu nhã phi thường, động tác của hắn tịnh không nhanh, búa hắn dùng cũng không bén, nhưng khi búa hắn bổ xuống gỗ, lại giống như pháo nổ bắn lửa.

Phong Linh nhìn hắn, nhìn đến mức phẳng phất đã có chút si.

Đợi đến khi hắn dùng tay lau mồ hôi, hắn mới phát giác nàng đang đứng dựa cột, tới lúc đó những giọt mồ hôi khô khoắn nhờ vận động đã lăn dài trên mặt hắn.

“Ngươi ngủ có ngon không ?” Phó Hồng Tuyết còng mình sửa lại khúc gỗ.

- Ngươi nói gì ?

Phong Linh đã cười, trên khuôn mặt trắng nhợt của nàng đột nhiên chớp lên một nụ cười, giống như trong cụm mây trắng đột nhiên chớp lên một đóa mai hoa.

Phó Hồng Tuyết quay đầu nhìn nàng, nhìn thấy nụ cười của nàng, hần chột phát giác mình tại sao có thể mang nàng đến đây như vậy.

Bởi vì nàng tịch tịch.

Nàng tuy đang cười, lại cười đến mức tịch tịch quá, tịch tịch quá.

- Tịch tịch làm sao không phải là người bạn vĩnh hằng của Phó Hồng Tuyết ?

- Hần chột phát hiện một nữ nhân cũng ôm trong lòng một nỗi tịch tịch như hần, đương nhiên có thể “tiếp nạp nàng”.

- Từ khi có nhân loại cho tới nay, rất nhiều ái tình không phải là vì “tịch tịch” mà sản sinh ra sao ?

Sương sớm còn lưu luyến quanh núi, người Phong Linh trong sương, nàng nhìn Phó Hồng Tuyết đang ôm củi:

- Hôm nay ngươi muốn ăn gì ?

Phó Hồng Tuyết vốn đã bắt đầu bước đi, nhưng khi nghe thấy câu nói đó của nàng, lại dừng chân, dùng ánh mắt rất nghi hoặc nhìn nàng.

“Hôm nay ngươi muốn ăn gì ?” Phong Linh cười hỏi:

“Ta xuống bếp nấu cho ngươi ăn”.

“Ngươi ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Ngươi có thể nấu ?” - Đừng quên ta là nữ nhân.

“Ta không quên”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Chỉ là vô phương gộp chung ngươi và nhà bếp”.

“Ngươi sợ ta hạ độc trong đồ ăn ?” Nàng chú thị nhìn hần.

“Ngươi cứ nấu”. Phó Hồng Tuyết quay mình đi về phía nhà bếp.

Đợi cho bóng hần biến mất sau cửa nhà bếp, Phong Linh lại mỉm cười:

- Đợi đến khi ngươi ăn rồi, có thể phát hiện quan niệm đó của ngươi sai lầm tới cỡ nào.

Thịt khô ướp hành, gà xào ớt hành, trứng chiên, thêm vào một tô canh gà bốc khói nghi ngút, khiến cho Phó Hồng Tuyết ăn liền bốn chén cơm.

Nhìn trên bàn chỉ còn dư lại cái mâm trống không, trong mắt Phó Hồng Tuyết đã lộ xuất vẻ bội phục.

“Có một bằng hữu của ta từng nói một câu, ta vốn không tin lắm, hiện tại mới biết y nói có lý”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Y nói, một nữ nhân có thể cầm giữ một nam nhân hay không là phải trông vào thủ nghệ nấu nướng của ả”.

Phong Linh mỉm cười.

“Ngươi đang khen thưởng ta ?” Nàng hỏi:

“Hay đang chiếm tiện nghi ?” Trên mặt Phó Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng cô tịch như trước, nhân tình của hần vẫn đang nhìn Phong Linh như trước, nhưng trong trông mắt của hần lại ứa đọng một bóng dáng mờ lung phù phiếm.

Một bóng dáng thon thả phẳng phất rất xa xăm, lại phẳng phất gần ngay trước mắt.

Một bóng dáng mơ hồ như sao sớm mờ lung, lại trong sáng như sao đêm lấp lánh.

Thúy Bình.

Cái tên quen thuộc làm sao, lạ xa lạ làm sao.

Vừa nhớ tới nàng, sâu thẳm trong mắt Phó Hồng Tuyết lại xuất hiện một nỗi niềm thống khổ, gân xanh trên tả thủ của hắn đột nhiên vòng lên, hai hàm răng nghiến chặt bên trong đôi môi ngậm kín.

Hắn miễn cưỡng đưa mục quang dán lên mặt Phong Linh, đợi cho gân xanh trên tả thủ từ từ tan biến, mới nói từng tiếng:

- Ta chưa từng chiếm tiện nghi đối với bất cứ một ai, không cần biết là nam hay là nữ.

Thanh âm của hắn tuy rất bình tĩnh, nhưng nỗi thống khổ trong mắt hắn lại càng nồng đậm, hắn tựa hồ không muốn để nàng nhìn thấy, cho nên vừa nói xong, hắn đã đứng lên, dùng bộ pháp kỳ dị của hắn từng bước từng bước đi ra khỏi nhà bếp.

Ánh mắt của Phong Linh tịnh không vấn vương đuổi theo bước hắn, nàng đợi cho hắn bước ra khỏi cửa mới chậm chậm đứng lên, chậm chậm thu dọn cơm thừa canh cặn trên bàn.

Khi đó dương quang ngoài song cửa đã đẩy lui sương sớm, một con chim không biết tên từ trong núi non sâu tối đã bay ra đậu trên cây, riu rít líu lo không ngừng.

Khi đó Diệp Khai ngoài thành Lạp Tát đã chuẩn bị xuất phát đến Hầu Viên thám hiểm.

Khi đó Mã Không Quần trong Vạn Mã Đường đã phát hiện Phó Hồng Tuyết đã thất tung.

Gối vẫn còn phồng, không có một chút vết tích hằn hòm, giường cũng không có dấu tích có người nằm ngủ, mền lại càng không cần nói đến, đương nhiên vẫn xếp gọn một bên.

“Tôi hồi sớm đi ngang qua đây, phát hiện cửa phòng không cài then”. Công Tôn Đoạn nói với Mã Không Quần:

“Tôi đứng ngoài cửa gọi cả nửa ngày, không có ai đáp lời, sau đó tôi tiến vào mới phát hiện trong phòng không có người”.

Mã Không Quần đang trầm tư.

“Tôi nghĩ Phó Hồng Tuyết đại khái đã đi từ đêm qua”. Công Tôn Đoạn thốt:

“Nếu quả bọn ta bây giờ phái người truy đuổi, nhất định còn có thể đuổi kịp”.

“Đuổi theo”. Mã Không Quần lạnh lùng thốt:

“Không ai có thể rời khỏi Vạn Mã Đường như vậy”.

- Được.

Công Tôn Đoạn quay người đi ra, để Mã Không Quần một mình đứng như trời trồng trong phòng Phó Hồng Tuyết.

Mặt trời sáng sớm tuy không mãnh liệt, nhưng khí nóng đã bắt đầu bốc lên, dương quang xuyên thấu giấy cửa sổ xám xịt, rọi bắn trên mặt Mã Không Quần, càng hoạch phá rõ ràng những nếp nhăn in hằn trên mặt lão.

Nếp nhăn tịnh không phải là tử tận, mà là quang vinh, mỗi một nếp nhăn trên mặt lão đại biểu cho nguy hiểm và gian khổ từng trải trong đời, cũng phảng phất muốn nói cho người khác biết, vô luận chuyện gì cũng đừng mong đánh gục lão.

Thậm chí cả làm cho lão cúi mình cũng đừng hòng, nhưng ánh mắt của lão lại bình hòa, không lộ sự bén nhọn ép người.

- Có phải vì chuỗi năm tháng gian khổ dai dẳng đã làm cho sự bén nhọn của lão tiêu tán ?

- Hay là vì lão đã học cách che giấu mũi nhọn ?

- Hay lão đã chết qua một lần ?

Hiện tại ánh mắt của lão đang ngưng thị nhìn cái giường thẳng thớm không người nằm, cũng vào lúc đó, đằng sau người lão đột nhiên vang lên một giọng nói:

- Vẫn khỏe như trước chứ , Mã lão bản ?

Mã Không Quần vừa quay đầu đã nhìn thấy một người ngồi trước cửa.

Tiêu Biệt Ly ngồi trên xe lăn, đang dùng một biểu tình rất kỳ quái nhìn Mã Không Quần, phảng phất có chút kinh ngạc, lại phảng phất có chút nghi hoặc.

“Bọn ta đã bao lâu rồi không gặp mặt ?” Mã Không Quần bỗng hỏi Tiêu Biệt Ly:

“Đã mười năm ?” “Đã mười năm”. Tiêu Biệt Ly thở dài:

“Năm tháng như bạch vân thương cầu, mới chớp mắt, bọn ta không ngờ đã mười năm không gặp”.

Y ngưng thị nhìn Mã Không Quần, qua một hồi rất lâu mới nói:

- Mười năm phong sương, không ngờ mặt mày ông không lưu hạ vết tích gì, ông vẫn giống hệt mười năm trước, thậm chí cả đầu tóc cũng không bạc.

“Người chỉ khi trong tâm có cảm giác già nua mới biến thành già”. Mã Không Quần đáp.

- Nói như vậy, trong tâm người vẫn có cảm giác mình còn trẻ ?

“Quan Đông Vạn Mã Đường, thanh danh vút tận trời cao, bao nhiêu sinh mệnh lệ thuộc, ta có thể cảm thấy già sao ?” Mã Không Quần chợt thở dài:

“Ta có thể già sao ?” “Nhưng tôi chừng như nhớ là mười năm trước, Quan Đông Vạn Mã Đường đã bị hủy diệt”. Tiêu Biệt Ly chú thị nhìn lão:

“Ngày nay sao lại xuất hiện như vậy ?” Ánh mắt bình hòa của Mã Không Quần chợt bắn ra những tia hung ác, chằm chằm nhìn Tiêu Biệt Ly:

- Tiêu lão đệ, mười năm không gặp, người sao cũng tin những truyền ngôn trong giang hồ vậy ?

“Truyền ngôn trong giang hồ ?” Tiêu Biệt Ly nghênh đón tia nhìn hung ác trong mắt lão.

- Duy chỉ có tiểu nhân mới có thể bịa đặt như vậy.

“Ồ ?” Tiêu Biệt Ly hỏi:

“Vậy có phải duy chỉ có tiểu nhân mới có thể tin lời bịa đặt ?” Tiêu Biệt Ly cười cười nói tiếp:

- Chính nhân quân tử nói lời bịa đặt gạt người chết không thường mạng, đó mới là ghê gớm.

“Lỡ một hai lần cũng không thương tổn gì lắm”. Mã Không Quần cười nói:

“Người nói có phải không ?” “Có một không hai”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Thứ chuyện như vậy có thể thử lần thứ hai sao ?” “Cũng may ta còn biết con người của người cũng luôn luôn không thích thử lần thứ hai”. Mã Không Quần đợi cho tiếng cười của mình chìm dần, lại nói tiếp:

” Thiên nhai vẫn như lân cận , câu nói đó ta có cảm giác tịnh không thể dùng cho bọn ta”.

“Ồ ?” Tiêu Biệt Ly hỏi:

“Vậy nói sao ?” “Bọn ta sống gần sát như vậy, lại là sinh tử chi giao, người lại có thể nhẫn tâm mười năm không đi thăm ta, câu nói đó người làm sao kêu ta nhận được chứ ?” Mã Không Quần lại cười cười.

Tiêu Biệt Ly chợt ngừng đầu thở dài.

Mã Không Quần không rõ y tại sao lại thở dài như vậy, cho nên hỏi:

- Tiêu lão đệ tại sao lại đột nhiên thở dài như vậy ?

- Ngày tháng mười năm tuy không làm cho ông già cõi, lại làm cho ông mắc bệnh lãng quên.

“Bệnh lãng quên ?” Mã Không Quần nghi hoặc hỏi lại.

Tiêu Biệt Ly chột cúi đầu nhìn đôi chân mình:

- Mã lão bản không ngờ đã quên đôi chân tôi đã tàn phế.

Y lại ngẩng đầu, chú thị nhìn Mã Không Quần, lại nói:

- Đôi chân tôi nếu có thể đi như bay, đương nhiên có thể đến bái phỏng Mã lão bản.

Mã Không Quần đương nhiên đã hiểu ý tứ lời nói của y, cho nên sắc mặt hơi biến đổi, nhưng liền cười thốt:

- Tiêu lão đệ đã có ý trách cứ, ta làm sao có thể không tạ tội được chứ ? Đáng phạt, đáng phạt” Mã Không Quần cười thốt:

“Hôm nay phải để ta chịu phạt cho đủ”.

“Nói phạt thì tôi không dám”. Tiêu Biệt Ly cười thốt:

“Mười năm chưa từng uống một trận tuý lúy, hôm nay hai ta phải uống cho đã”.

Bước trên những giọt sương đêm qua, nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và Tô Minh Minh hồi sáng sớm, Diệp Khai không khỏi mỉm cười.

“Hiện tại ngày đã dần dần sáng, bọn ta có thể xuất phát rồi”. Tô Minh Minh nói với Diệp Khai.

“Xin nàng dùng số ít, không cần dùng số nhiều”. Diệp Khai cười đáp.

“Số ít ? Số nhiều ?” Tô Minh Minh ngạc nhiên:

“Ý tứ gì đây ?” “Là ta, không phải là chúng ta”. Diệp Khai đáp.

“Ta ?” Tô Minh Minh cuối cùng đã hiểu ý chàng:

“Chàng muốn đi một mình ?” “Không muốn, mà là khẳng định”. Diệp Khai đáp:

“Đây không phải là đi hội chợ, nhiều người nhiệt náo”.

“Bởi vì nguy hiểm, cho nên mới đi hai người, mới có người chung sức với mình !” Tô Minh Minh thốt:

“Hà huống Kim Ngự đêm qua có lẽ đã đi Hầu Viên, tôi càng phải có trách nhiệm đi tìm nàng ta”.

- Vậy nàng càng không nên đi.

- Tại sao ?

“Nếu quả người của Hầu Viên đã bắt Kim Ngự để uy hiếp nàng, nàng có cách gì ?” Diệp Khai hỏi.

- Tôi ...

“Ta lại khác”. Diệp Khai cười thốt:

“Tâm của ta có khi cũng giống như sắt, lúc nên cứng, ta tuyệt đối không mềm lòng”.

“Nhưng chàng đi một mình, vạn nhất có nguy hiểm thì sao ?” Tô Minh Minh nhìn chàng một cách quan tâm.

“Không thể có nguy hiểm”. Diệp Khai đáp:

“Bởi vì ta gõ cửa xin bái phỏng”.

“Gõ cửa bái phỏng ?” “Đúng”. Diệp Khai đáp:

“Nếu leo tường vào, không bằng đường đường hoàng hoàng từ cửa chính tiến vào”.

Sương sớm tuy đã thấm ướt giày của Diệp Khai, nhưng chàng lại không để ý tới, bởi vì từ đây chàng đã nhìn thấy cửa lớn của Hầu Viên.

Trời trong xanh.

Diệp Khai bước đến trước cửa Hầu Viên, mới phát hiện tường rào rất cao, đại khái cao khoảng năm sáu người đứng chồng lên nhau, cửa vốn cài kín, hiện tại lại đang mở ra.

Từ ngoài nhìn vào, có thể nhìn thấy một cây cử khúc kiêu trong đình viện, nước chảy dưới cầu lấp lánh ánh mặt trời vàng chói.

Tận đầu cầu có một bát giác đình nho nhỏ, trong đình có hai người đang ngồi đánh cờ.

Tuy từ xa nhìn không rõ mặt hai người lắm, nhưng từ cách trang sức ăn vận của hai người này, Diệp Khai có thể khẳng định hai người đó là Truy Phong Tẩu và Nguyệt bà bà.

Nguyệt bà bà một tay chống cằm, một tay cầm quân cờ, do dự không đặt xuống, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ nước cờ.

Truy Phong Tẩu cười hì hì nhìn bà, trên mặt có vẻ đắc ý, hơn nữa còn để lộ thần tình “xem bà làm sao đi nước cờ này”.

Nhìn thấy hai người đó, khoe miệng Diệp Khai lại hé cười, chàng bước dài thẳng vào trong, nhàn nhã đi trên cử khúc kiêu, đi về phía bát giác đình.

Gió lùa lá cây xào xạc, nước chảy róc rách, hương hoa thoang thoang, trời đất một mảnh an bình tĩnh mịch.

Thần tình của Truy Phong Tẩu và Nguyệt bà bà cũng nhàn nhã như vậy, nhưng khi Diệp Khai vừa đi đến gần bọn họ, đột nhiên cảm thấy một luồng nhuệ khí mãnh liệt bức người, phảng phất như đi gần hai thanh kiếm bén nhọn vừa rút ra khỏi vỏ.

- Thần binh lợi khí, tất có nhuệ khí, trên người cao thủ võ lâm thân mang tuyệt kỹ coi mạng người như cỏ cây cũng nhất định có thể toát ra thứ nhuệ khí đó.

Trong tay Nguyệt bà bà cầm con cờ, đang trầm ngâm chưa quyết định, hữu thủ của Truy Phong Tẩu nhắc chén, chậm chậm nhấp rượu trong chén, nhìn thần tình của lão, kỳ lực hiển nhiên cao hơn Nguyệt bà bà rất nhiều.

Chén rượu đã uống xong, con cờ của Nguyệt bà bà vẫn chưa đặt xuống, Truy Phong Tẩu chột ngắc đầu nheo mắt nhìn Diệp Khai, chìa chén rượu trong tay ra, chỉ chỉ vào một hồ rượu hình dáng kỳ quái trên bàn đá.

- Ý tứ đó còn ai mà không hiểu rõ, lão muốn Diệp Khai rót rượu cho lão.

“Ta vì sao lại phải rót rượu cho ngươi?” Nếu là người khác, cho dù không lớn giọng chưởi mắng, chỉ sợ cũng quay mặt đi thẳng một lèo, nhưng Diệp Khai lại không tái mặt chút nào, không ngờ thật sự nhắc hồ rượu lên.

Hồ tuy đã nhắc lên, rượu lại chưa rót ra.

Diệp Khai chậm chậm nghiêng miệng hồ rượu tới sát chén rượu, chàng chỉ cần nghiêng hồ rượu thêm một phân, rượu lập tức rót thẳng vào chén, nhưng chàng lại tự nhiên không động đậy nữa.

Tay của Truy Phong Tẩu cũng dừng hẳn trên không trung, chờ đợi.

Diệp Khai bất động, lão cũng bất động.

Con cờ trong tay Nguyệt bà bà đột nhiên cũng bất động.

Ba người phảng phất đột nhiên đều bị một thứ ma pháp thần bí trói chặt, bị ma pháp cắt lìa sinh mệnh, giống như đã biến thành người “chết”.

Trời đất đột nhiên giữa một tích tắc đó đều đông cứng lại, đều đã biến thành “chết”.

22. Lão Thái Bà Bán Trúng Gà

Hồ đã nghiêng, rượu còn chưa rót.

Chén trên tay, đình giữa không trung.

Cờ trong tay, đẵn đo chưa hạ.

Đình viên sâu hun hút, sâu tới đâu ?

Trong vườn có tùng trúc, hoa thảo, tiểu kiêu, lưu thủy, giả sơn, đình các, thậm chí còn có sóc vàng thỏ trắng, hạc tiên nai gạc.

Những con nai gạc, thỏ trắng đó tuy làm bằng gỗ đá, nhưng điêu khắc đến mức như sống động, phẳng phất chỉ cần phẩy tay một cái, bọn chúng có thể chạy đến trước mặt mình.

Cây xanh, hoa thơm, khu vườn trong Hầu Viên không ngờ lại ưu mỹ tường hòa như vậy, làm cho tâm thần thoải mái như vậy, phì phà hơi thở dụ hoặc.

Nhưng lại nhìn không thấy tới một con khỉ.

Lớn, nhỏ, già, trẻ, khỉ cha, khỉ mẹ, không cần biết là loại khỉ gì, Diệp Khai không nhìn thấy tới một con.

Lúc chàng còn chưa bước qua cửa lớn, chàng đã phát giác một điểm đó, không những không nhìn thấy khỉ, cả tiếng kêu “chít chít” của khỉ cũng không nghe.

Hầu Viên không có khỉ, chuyện gì đây ?

Bóng người trên đất bên trong bát giác đình dần dần rút ngắn lại, đương nhiên đã đến trưa.

Hơn ba canh giờ đã trôi qua, bọn Diệp Khai ba người vẫn không động, cả đầu ngón tay cũng không động, tay mỗi một người đều vững như bàn thạch.

Bóng người trên đất lại dần dần kéo dài ra.

Đã ngã về chiều.

Tay Diệp Khai chỉ cần run nhẹ, rượu lập tức rót ra, nhưng lại ba canh giờ nữa trôi qua, tay của chàng vẫn bất động như bàn thạch.

Thần tình của Truy Phong Tẩu vốn rất an tường, trong mắt vốn lấp lánh chút giễu cợt, nhưng hiện tại lại đã dần dần có biến hóa, biến thành vừa kinh dị, vừa như không chịu đựng được nữa.

Lão tự nhiên cũng không biết được nỗi khổ của Diệp Khai.

Diệp Khai chỉ có cảm giác hồ rượu trong tay càng lúc càng nặng, đã biến thành nặng đến ngàn cân, cánh tay vì mỏi mà tê dại, vì tê dại mà đau nhức, đau đến mức như bị ngàn vạn mũi châm đâm chích.

Da đầu của chàng cũng như bị kim đâm, mồ hôi ướt đẫm y phục, nhưng chàng vẫn nghiêng răng nhằn nại chịu đựng, tận lực khiến cho tâm lý mình không nghĩ tới chuyện đó.

Bởi vì chàng biết hiện tại tuyệt không thể động.

Toàn thân bọn họ tuy không có động tác gì, nhưng lại hiểm ác hơn cả đao kiếm bén nhọn nhất.

Rượu trong hồ nếu chảy ra, máu Diệp Khai chỉ sợ cũng phải chảy ra.

Một trường quyết đấu nội lực, định lực, thể lực, và nhãn lực.

Đây là một trường quyết đấu tuyệt đối tĩnh lặng, cho nên đây cũng là một trường quyết đấu chưa từng thấy trước đây.

Diệp Khai tuy ở nơi tiếp tân của Vạn Mã Đường đã cùng Truy Phong Tẩu thử qua một lần “vô hình giao thủ”, nhưng trận chiến đó tuyệt đối không thể so sánh với trận chiến lần này.

Trường quyết đấu này bắt đầu từ hồi sáng, cho tới hoàng hôn, liên tục cả sáu canh giờ, lại không có bất cứ người nào qua lại nhìn ngó.

Có lẽ nào Hầu Viên rộng lớn như vậy chỉ có hai người Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà trú ngụ ?

Hay là người trú ngụ trong đây chỉ quan tâm tới mình, người khác vô luận làm chuyện gì, vô luận sống hay chết, đều tuyệt không có người quan tâm tới.

Bóng tối bốn bề.

Trong đại sảnh đằng sau bát giác đình cũng không biết đã thấp đèn từ lúc nào, lồng đèn treo quanh hành lang cũng không biết đã đốt lên từ lúc nào.

Ánh đèn từ xa xa chiếu tới, chiếu trên mặt Truy Phong Tẩu, sắc mặt lão trắng nhợt, cơ bắp nơi khoeo mắt đã giật giật nhẹ, nhưng tay lão vẫn ổn như bàn thạch.

Diệp Khai cơ hồ đã nản lòng, cơ hồ muốn gục ngã, lòng tin của chàng bắt đầu dao động, tay cũng bắt đầu dao động, chàng biết mình vô phương chi trì nữa.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ nghe “tách” một tiếng, con cờ trong tay Nguyệt Bà Bà đột nhiên bắn ra, “răng” một tiếng, miệng hồ rượu như bị đao chặt đứt, rớt vỡ tan tành.

Miệng hồ đã vỡ, rượu bắn ra, rớt thẳng vào chén.

Chén rượu đã đầy, Truy Phong Tẩu rứt tay, chậm chậm nhấp rượu trong chén, không nhìn Diệp Khai tới một lần.

Diệp Khai chậm chậm đặt hồ rượu xuống, chậm chậm bước ra khỏi bát giác đình, bước trên cửa khúc kiều, từ từ ngẩng đầu, bóng đêm vô biên, ánh đèn khắp viện.

Chàng đứng ở đầu cầu, ngưng chú nhìn một ngọn sa đăng trong đình viện sâu hun hút, qua một thời gian rất lâu vẫn không chịu cất bước.

Chàng chưa bao giờ phát hiện ánh đèn không ngờ lại nhu hòa như vậy, thân thiết như vậy.

- Có thể sống còn, càng không phải là chuyện xấu.

Chỉ có người đã từng trải qua khủng bố tử vong, mới biết sinh mệnh đáng quý làm sao.

Diệp Khai từ từ quay đầu nhìn về phía bát giác đình, Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà trong đình không biết đã đi từ hồi nào, chỉ còn lại một bàn cờ dang dở.

Cả khuôn viên chỉ còn lại một mình Diệp Khai, và tiếng nước chảy róc rách vĩnh viễn không ngừng.

Đêm nay có trăng, có sao.

Ánh trăng mờ lung, rọi bóng Diệp Khai bắn lên mặt nước dưới cầu, chàng cúi đầu nhìn bóng mình lay động lung linh trong ánh nước.

Lúc đó chàng chợt phát hiện có người bước trên cầu, chàng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy có người đang đi về phía chàng.

Một người có quy củ phi thường, bộ dạng đi đứng quy quy củ củ, y phục trên người quy quy củ củ, ngôn ngữ thân thái cũng quy quy củ củ, vô luận làm chuyện gì cũng không thể để người ta cảm thấy quá mức.

- Tổng quản bộc phó trong danh môn thế gia, chưởng quỹ trong tửu lâu điểm phô lịch sử lâu đời, thông thường đều là hạng người này.

Bởi vì bọn họ thông thường đều là tiểu tư học đồ xuất thân, từ nhỏ đã tiếp thu sự huấn luyện nghiêm cẩn mà người khác không thể tưởng tượng nổi, trải qua bao gian khổ mới có thể thăng lên tới địa vị ngày nay, cho nên bọn họ tuyệt không thể làm bất cứ chuyện gì quá mức quy củ, tuyệt không thể để bất cứ một ai không ưa mình.

Một người như vậy đang quy quy củ củ đi về phía Diệp Khai, mỉm cười hành lễ:

- Tiểu nhân tên Triệu Cương, Vương lão gia sai tiểu nhân đến nghênh tiếp đại gia.

“Vương lão gia ?” Diệp Khai hỏi:

“Vương lão tiên sinh ?” - Vâng.

“Ngươi biết ta đến ?” Diệp Khai lại hỏi:

“Ngươi biết ta là ai ?” “Tiểu nhân biết”. Triệu Cương đáp:

“Đại gia là Diệp Khai đại hiệp”.

Gã mỉm cười nhìn Diệp Khai, sau đó nghiêng mình giơ tay mời, lại nói:

- Xin mời, Vương lão gia đang ở đại sảnh chờ đợi.

Đại sảnh ở nơi sâu hút nhất trong vườn, cũng là nơi ánh đèn sáng nhất.

Diệp Khai mỉm cười cất bước, bước qua mặt Triệu Cương, đi về phía ánh đèn huy hoàng, cũng đi vào nơi không thể biết được tương lai.

Ngày còn chưa tối, Phong Linh đã bắt đầu lúi húi nấu đồ ăn tối.

Khói nhấp nhô phì phà từ ống khói nhà bếp, quần quện cùng sương trắng trong khí trời mông lung mù mịt, càng làm cho không khí trong căn nhà gỗ nhỏ thêm phần ấm áp.

Phó Hồng Tuyết ngồi trên một cái ghế gỗ trong vườn, đôi mắt đen sì mang đậm nỗi tịch mịch vô biên đang ngưng chú nhìn Phong Linh đang lăng xăng dưới bếp.

Ngày an tĩnh, thê tử hiền thực mỹ lệ, gia đình yên ấm, chính là cuộc sống mà mỗi một lãng tử đều khao khát.

Mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nghỉ, cần cù cày cấy, sáng sớm đã quần quật ngoài đồng, tối về mình mẩy đầy mồ hôi sinh đất.

Người vợ hiền thực, đôi tay nhu hòa mềm mại đã lúi húi xào nấu mấy món đồ ăn cho gã, hâm nóng một hồ rượu, sau đó ngồi ăn chung với gã, thậm chí còn uống với gã một hai chén.

Đó là thứ sinh hoạt đầm mật khoái lạc làm sao.

- Chỉ tiếc thứ sinh hoạt đó xa vời như khoảng cách giữa sao trên trời và đám lãng tử, xa quá xa.

Xa đến mức làm cho bọn lãng tử quên rằng thứ sinh hoạt đó tồn tại.

Nếu quả người đang xào nấu đồ ăn trong nhà bếp là người yêu của Phó Hồng Tuyết, nếu quả căn nhà nhỏ giữa núi non chính là tổ ấm khoái lạc đầm mật của bọn họ, Phó Hồng Tuyết có chịu sống những ngày như vậy không ?

Vấn đề đó không ai biết đáp án.

Cả Phó Hồng Tuyết cũng vô phương hồi đáp - không phải là vô phương, mà là không chịu nghĩ đến vấn đề đó, thậm chí không dám nghĩ đến vấn đề đó.

Cho nên hẳn rất mau chóng thu hồi mục quang, quay đầu nhìn dàn phong linh treo dưới mái hiên đang đung đưa leng keng vang vọng.

Dàn phong linh đó là do Phong Linh treo lên.

Cơn gió núi theo bóng đêm ủa tối, lòng vòng quanh dàn phong linh, cũng mang theo mùi thơm đồ ăn từ trong nhà bếp.

Lại ăn tối, một ngày lại mau chóng đi qua, rồi “ngày mai” lại đến.

“Ngày mai” sẽ là một ngày ra sao ?

Đó cũng là chuyện mà bọn lãng tử không dám nghĩ đến.

Qua một ngày tính một ngày, hôm nay có ăn, ngồi xuống ăn, hôm nay có uống, ngồi xuống uống, còn “ngày mai”, đó là chuyện của ngày mai.

Hôm nay trong tửu lâu hào hoa ăn uống no nê, ngày mai không chừng chết dưới cổng rãnh; hôm nay tình tứ thề non hẹn biển, ngày mai không chừng bị đá văng ra khỏi cửa bẹp rúm; hôm nay làm đại gia quyền uy ngất ngưỡng, ngày mai không chừng đã thành ăn mày cúi lòn dưới ống quần người ta.

- Thế sự nhiều biến hóa, có ai có thể biết “ngày mai” của mình có thể ra sao ?

Cho nên làm người nên trân quý “hiện tại”, nắm chặt lấy hiện tại, cũng duy có hiện tại mới là chân thật nhất.

- Sao lại cần phải đợi đến lúc mất mát mới hối hận tại sao không trân quý đoạn “quá khứ” đó ?

Trăng sao đầy trời, bóng đêm thâm trầm.

Phong Linh bày biện đồ ăn xong mới ra khỏi nhà bếp, đi ra vườn, đang chuẩn bị gọi Phó Hồng Tuyết vào ăn, nàng chợt nhìn thấy một lão thái bà đầu bạc trắng, tả thủ chống một thanh quả trượng, hữu thủ vác một bao bố xanh, đi một mình dọc theo sơn lộ, lưng còng giống như lưng tôm.

Nhìn thấy lão thái bà đó, Phong Linh nhú mày:

- Xung quanh đây còn có nhà người khác sao ?

“Không có”. Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp:

“Gần nhất cũng phải ngoài bảy tám dặm dưới chân núi”.

Phong Linh không hỏi nữa, lúc đó lão thái bà đã bước tới ngoài vườn, thở hổn hển cười hỏi:

- Hai vị có muốn mua trứng gà không ?

Phong Linh chợt cười hỏi:

- Trứng gà mới hay cũ ?

“Đương nhiên là mới rồi”. Lão thái bà cười đáp:

“Không tin người cứ rờ xem, vẫn còn nóng đó”.

Lão thái bà bước vào vườn, ngồi chồm hổm tháo miệng bao bố ra, trứng gà trong bao quả nhiên vừa to vừa tròn, lão thái bà gơ một quả trứng, lại cười thốt:

- Trứng gà mới ăn sống bổ nhất, luộc ăn cũng rất ...

Khuôn mặt của lão thái bà chợt méo mó, bà ta đột nhiên giơ tay, tựa hồ muốn quăng trứng gà trong tay ra, nhưng người đã té giữa.

Người của lão thái bà vừa ngã xuống đất, liền thấy bóng một hắc ý nhân từ sau núi bay ra, nhấp nhô ba bốn cái nhún, đã phóng vào tới vườn, không nói gì hết, giật lấy bao trứng gà của lão thái bà, quăng thật xa, rớt vào bóng tối.

Sau đó lại nghe “oành” một tiếng, hỏa quang bắn tung tóe cùng lá cây đất đá, khói tỏa mịt mù.

Đợi đến khi hỏa quang tiêu tán, đất đá rơi lạo xạo hết, hắc y nhân mới thở dài một hơi:

- Nguy hiểm thật.

Phong Linh biến sắc, không nói nổi tiếng nào, đôi mắt nàng chăm chăm nhìn lão thái bà ngã dưới đất.

Phó Hồng Tuyết lại không có phản ứng gì, hần vẫn lạnh lùng đứng đó, ánh mắt lãnh đạm vẫn lạnh lùng nhìn thẳng đầu đó trong bóng tối.

Hắc y nhân quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết:

- Các hạ có lẽ nào không nhìn ra lão thái bà đó là ai ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Hắc y nhân chợt hạ thấp giọng:

- Bà ta là người Vạn Mã Đường phái đến hành thích các hạ.

“Vạn Mã Đường ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

- Phải, ta từ ...

Hắc y nhân còn chưa nói hết lời, thân người chợt cong oằn, mặt đã biến hình, khoe miệng ứa máu, máu vừa chảy ra đã biến màu đen bầm.

Vừa nhìn thấy tình hình đó, sắc mặt Phong Linh cũng biến đổi.

Song thủ của hắc y nhân ôm bụng, người loạng choạng té quy, bập bẹ thốt:

- Mau ... mau ... Trong cái bình gỗ trên người ta có giải dược ... mau ...

Phong Linh đang muốn chạy qua lấy, Phó Hồng Tuyết lại nắm giữ nàng lại.

Thần tình của hắc y nhân càng thống khổ, đành giọng thốt:

- Cầu xin người ... mau ... mau ... chần chờ nữa là không kịp ...

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn gã, lạnh lùng hỏi:

- Giải dược trên mình người, người sao không tự mình lấy ?

“Người lẽ nào không nhìn thấy gã không thể động đây nữa ?” Phong Linh vội vàng nói:

“Bọn ta thấy chết mà không cứu sao ?” “Chết ?” Phó Hồng Tuyết đột nhiên cười lạnh:

“Gã không chết được đâu”.

Nghe câu đó, mặt hắc y nhân càng méo mó thêm, đột nhiên từ dưới đất phóng người lên, giơ tay bắn ra bảy điểm hàn tinh.

Lão thái bà vốn đáng lẽ đã nằm chết dưới đất cũng đột nhiên chồm dậy, vừa huy thủ đã quăng ra hai quả trứng gà.

Biến hóa đột ngột đó làm Phong Linh ngây người, nhưng Phó Hồng Tuyết lại cười lạnh, hắc không những không tránh né, mà còn nghênh đón, hai quả trứng gà bỗng lọt vào tay hắn, chui tọt vào tay áo của hắn.

Bảy điểm hàn tinh do hắc y nhân phóng ra cũng bị tả thủ của Phó Hồng Tuyết tạt một cái, bảy mũi ám khí “choang choang” bắn trên vỏ đao.

Đánh lộn đầu không trúng, lão thái bà lẳng không lộn một vòng, phóng người bỏ chạy, nhưng người của bà ta còn chưa rơi xuống, bỗng phát hiện Phó Hồng Tuyết đã đến trước mặt bà ta.

Lão thái bà tuy giật mình nhưng vẫn không rối loạn, song quyền tề xuất, rà sát tai đâm vào hai bên thái dương của Phó Hồng Tuyết.

Bà ta xuất thủ tuy nhanh, nhưng song chưởng của bà ta còn chưa đến mục tiêu, lòng bàn tay của Phó Hồng Tuyết, đã xuyên qua song quyền của bà ta, đập thẳng vào lồng ngực của bà ta.

Đập rất nhẹ.

Người lão thái bà như bị đóng đinh xuống đất, hai tay xụi lơ, người cũng không còn có thể động đây, sau đó bà ta nghe thấy có tiếng xương cốt gãy lìa, lúc đó bà ta mới nhìn thấy Phó Hồng Tuyết vốn đứng trước mặt bà ta, đột nhiên đã đứng trước mặt hắc y nhân, dùng một tay nắm giữ hắc y nhân.

Bầu chặt một cái, thả ra, hắc y nhân đột nhiên giống như một đồng sinh nhữn người quy xuống, xương sườn gãy gọn xiên xéo đâm lòi ra, đâm xuyên qua y phục, máu tươi từ từ rỉ chảy xuống đất, từ từ loang khắp mặt đất, từ từ thấm nhập mặt đất.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng ngưng thị, mục quang có vẻ nghi ngại sâu xa, phảng phất hẳn cả đời chưa từng thấy máu chảy.

Lão thái bà không ngừng run rẩy.

Cũng không biết vì chưởng lực kỳ dị của Phó Hồng Tuyết, hay vì gió đêm lạnh lẽo, hay vì tiếng xương gãy, bà ta chợt sợ hãi đến mức giống như một đứa bé giật mình tỉnh cơn ác mộng.

Phó Hồng Tuyết quay người lạnh lùng nhìn bà ta.

Lão thái bà nhịn không được lại rùng mình lấy bậy, giọng run run hỏi:

- Ta đã ... đã bảy tám chục tuổi ... người lẽ nào vẫn muốn ... giết ta ?

Phó Hồng Tuyết không nói gì, hắn bỗng nắm mái tóc bạc trắng của lão thái bà, dụng lực giật ra, kéo theo luôn cả da mặt của bà ta, để lộ một khuôn mặt khác.

Một khuôn mặt ốm yếu nhỏ nhắn, vàng khè, sợ sệt, nhưng lại trẻ trung thập phần.

Đối với biến hóa đó, Phong Linh lại ngẩn người, nàng không hiểu Phó Hồng Tuyết làm sao có thể nhìn ra nét nguy trang của lão thái bà.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi đang kinh hãi đó:

- Người có biết ta là ai không ?

Người trẻ tuổi liếm đôi môi khô cháy:

- Tôi biết ... tôi biết ...

“Vậy người đáng lẽ nên biết, ta ít nhất có ba mươi phương pháp có thể làm cho người hối hận tại sao mình lại sinh ra trên thế gian này”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm nói với gã.

Người trẻ tuổi miễn cưỡng gật gật đầu, trên mặt không còn chút máu.

- Ta hỏi người nói.

“Tôi ... tôi nói ...” Người trẻ tuổi vội đáp.

- Người là thủ hạ của Hoa Mãn Thiên hay Vân Tạt Thiên ?

- Là Hoa đường chủ.

“Lần này bọn người tổng cộng có bao nhiêu người ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Tính luôn cả Hoa đường chủ và Vân đường chủ, tổng cộng là bảy người”. Người trẻ tuổi đáp.

- Còn năm người là ai ?

“Tôi không biết”. Người trẻ tuổi lắc đầu:

“Tôi thật sự không biết”.

- Bọn chúng đang ở đâu ?

“Đang ở dưới núi”. Người trẻ tuổi đáp:

“Đang đợi bọn tôi ...” Người trẻ tuổi còn chưa dứt lời, đột nhiên lại nghe tiếng xương cốt của chính mình gãy vụn.

Sau khi rửa tay, Phó Hồng Tuyết lại khôi phục bộ dạng thờ ơ đứng đưng, bình bình tĩnh tĩnh ngồi ăn cơm, phảng phất nãy giờ không có chuyện gì xảy ra.

Phong Linh ăn được vài miếng, đột nhiên bỏ đũa xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn, nhìn một hồi rất lâu mới hỏi:

- Người ăn được sao ?

“Ăn được”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Nếu quả người thường bị đói, người nhất định ăn được”.

“Người không sợ người của Vạn Mã Đường xông vào ?” Phong Linh lại hỏi.

“Không thể nào, hiện tại không thể”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Còn chưa tra ra tình trạng của bọn ta, bọn chúng không thể khinh cử vọng động, người đừng lo”.

Phó Hồng Tuyết nuốt một miếng đồ ăn, đợi đến khi nhai kỹ nuốt gọn, hắn mới nói tiếp:

- Trước bình minh, bọn chúng tuyệt đối không thể kinh động đến bọn ta.

Vừa bước vào đại sảnh, Diệp Khai có cảm giác Vương lão tiên sinh của Hầu Viên nhất định là một nhân vật không đơn giản.

Nội nhìn cách trang sức bày biện trong ốc đã có thể nhìn thấy cá tính của chủ nhân.

Đại sảnh tịnh không lớn lắm, đồ đạc bên trong cũng không phải là thiết kế mới mẻ gì, nhưng lại rất tinh mỹ thực dụng.

Cách bài trí của mỗi một thứ đồ đạc đều tuyệt đối làm cho mình có cảm giác rất thoải mái, hơn nữa rất tiện dụng, làm cho mình không thể cảm thấy bất cứ thứ nào dư thừa.

Người cũng vậy.

Ấn tượng người ta nghĩ về vị Vương lão tiên sinh đó không phải là khó ưa, hay kính sợ.

Nhìn thấy lão, mình có cảm giác giống như nhìn thấy một lão tổ phụ nhân từ hòa ái thân thiện trong một tiểu trấn thuần phác đang nựng nịu đứa cháu nội.

- Niên kỷ của lão tuy đã cao, nhưng lão lại có thể giúp mình có những cử chỉ như trẻ nít, đôi khi còn có thể giúp mình cảm thấy ấm áp như đang trong nhà mình.

Một người như vậy, mình có thể nghĩ lão dư thừa sao ?

Người của lão tuy đang ngồi ở ghế chủ vị, nhưng mình tuyệt đối không thể nhìn ra lão có bất cứ khí thế gì làm cho người ta có cảm giác là lão kiêu ngạo.

Nhìn thấy Diệp Khai bước vào, lão nở một nụ cười rất từ tốn thân thiện, sau đó dùng thanh âm hòa nhã của một lão tổ phụ mà nói:

- Mời người trẻ tuổi ngồi !

Trong đại sảnh có một cái bàn tròn rất lớn, trên bàn chỉ đặt hai bộ chén đĩa, không có đồ ăn, xem ra bữa ăn tối hôm nay chỉ có Diệp Khai và Vương lão tiên sinh hai người.

Người ta cười hòa nhã, Diệp Khai làm sao có thể làm lơ ? Chàng đương nhiên cũng cười, cười cười ngồi đối diện Vương lão tiên sinh.

Đồ ăn chưa đem lên bàn, đại khái còn đợi khách đến, hiện tại Diệp Khai đã an tọa, đồ ăn có đem lên không ?

Quả nhiên lúc đó Vương lão tiên sinh giơ tay vỗ nhẹ ba cái, tiếng vọng vừa tiêu tán, Diệp Khai đã nghe tiếng bước chân của người bưng đồ ăn ra.

Nhưng đợi đến lúc đồ ăn bày hết trên bàn, Diệp Khai không ngờ lại giật mình một cái, chàng giật mình không phải vì mấy thứ đồ ăn, mà là tay bưng đồ ăn.

Đó là tay sao ?

Nói nghiêm túc, đó không phải là tay “người”, đó chỉ là một đôi tay có hình dạng như “tay người”, lại phủ đầy lông lá dài thượt.

Diệp Khai vừa quay đầu là đã nhìn thấy chủ nhân của đôi tay lông lá dài thượt đó.

Khỉ.

Bưng đồ ăn ra không ngờ lại là khỉ.

Hiện tại cuối cùng đã nhìn thấy khỉ, nhưng Diệp Khai không tưởng tượng nổi khỉ trong Hầu Viên không ngờ đã được huấn luyện đến mức đó.

Mỗi một con khỉ bưng một đĩa đồ ăn, đứng thành một hàng rất có quy củ, đồ ăn vừa đặt xuống bàn, hướng về phía Vương lão tiên sinh gật đầu một cái, sau đó lập tức quay mình bước ra.

Khỉ vốn là động vật hay gây rối gào rít, nhưng bao nhiêu con khỉ đó không phát ra bất cứ tiếng động nào, bọn chúng im lặng quy củ mang đồ ăn ra đặt trên bàn, sau đó trở vào, giống như một đội phục dịch có huấn luyện kỹ càng, thậm chí công tác so với đám người nô bộc còn có hiệu suất tốt hơn.

Nhìn thấy tình hình đó, Diệp Khai không khỏi cười khổ.

“Truyền thuyết tổ tiên của nhân loại là khỉ”, Diệp Khai thốt:

“Tôi hiện tại cũng có chút tin tưởng”.

“Khí là một động vật thông minh nhất trong tất cả những động vật, bọn chúng không những có động tác rất giống người, cả hành vi tư tưởng đều tiếp cận hành vi tư tưởng của người”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Mình đem một đám khí nhốt chung một chỗ, bọn chúng trước hết là bắt đầu có hành vi tranh đoạt quyền lợi”.

- Tranh làm Hầu Vương ?

“Phải”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Người một khi sinh ra, cũng đã bắt đầu tranh đoạt”.

“Đó chỉ là một số người”. Diệp Khai nghĩ khác.

“Không phải một số người, mà là toàn nhân loại”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Chỉ là mục tiêu tranh đoạt không giống nhau”.

Wương lão tiên sinh rót rượu vào chén, lại nói:

- Có người tranh đoạt quyền lợi, có người tranh đoạt tiền tài, có người tranh đoạt nữ nhân, có người tranh đoạt sự nghiệp, có người tranh đoạt thắng bại, có người tranh đoạt địa vị, có người tranh đoạt sinh tồn.

“Có người chỉ tranh khẩu khí”. Diệp Khai cười nói.

“Đúng”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Cho nên con người vừa sinh ra đã bắt đầu tranh đoạt. Đứa trẻ sinh ra chỉ vì tranh sinh tồn; thương nhân liều mạng làm chuyện gì chỉ vì tranh tiền tài; kẻ bài bạc chết sống trên bàn bạc chỉ vì tranh thắng phụ; thư sinh mười năm đèn sách chỉ vì tranh địa vị”.

Lão uống một ngụm rượu, lại nói tiếp:

“Người hôm nay có thể đến đây, cũng là vì tranh sự thật”.

- Sự thật ?

“Có cả trăm truyền thuyết liên quan tới Hầu Viên”. Vương lão tiên sinh hỏi:

“Người đến đây, có lẽ nào chỉ vì ăn một bữa cơm ?” “Hay, rất sáng khoái”. Diệp Khai cười lớn:

“Đáng cạ một chén”.

23. Khí Biết Khỏi Đàn

Giấy cửa sổ mờ mờ, tuy ngăn chặn được gió đêm lạnh lẽo, lại không thể cản trở giá buốt thấu xương.

Thứ duy nhất có thể đuổi trừ cơn lạnh là uống rượu, cho nên một bình rượu lớn đã hơn phân nửa chui vào bao tử Diệp Khai, chàng lại cạ thêm một chén nữa, nghe Vương lão tiên sinh đang hỏi:

- Người hôm nay đến đây có phải vì truyền thuyết Hầu Viên có người thân khí đầu người ?

“Đó chỉ là một trong những nguyên nhân”. Diệp Khai đáp.

“Có một tiểu bằng hữu nghịch ngợm tên là Ngọc Thành”. Diệp Khai nhìn Vương lão tiên sinh chằm chằm:

“Không biết nó có đi lạc vào chỗ các ông không ?” Vương lão tiên sinh không trả lời vấn đề đó liền, trước tiên lão từ từ rót một chén, từ từ nâng chén, từ từ nhấp một ngụm, trong mắt dâng tràn vẻ mãn nguyện.

Lão đợi đến lúc uống cạn chén hoàn toàn mới nhìn Diệp Khai hỏi:

- Lời ta nói người có tin không ?

- Tin.

“Tốt”. Vương lão tiên sinh đặt chén xuống bàn:

“Ta không biết”.

“Không biết ?” Diệp Khai ngẩn người.

“Phải”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Mấy ngày trước ta không có mặt ở Hầu Viên”.

- Ông không ở đây ?

“Ta tuy thích khí, nhưng khí không thể tự đến đây”. Vương lão tiên sinh cười đáp:

“Cho nên mỗi một vài ngày ta phải ra ngoài đi mọi nơi thu tập khí”.

- Lần này ông rời khỏi nhà hồi nào ?

“Ba tháng trước, trở về mới năm ngày nay”. Vương lão tiên sinh cười đáp:

“Cho nên tiểu bằng hữu nghịch ngợm của ngươi có đến hay không, ta không biết được”.

- Có thể khi ông không có nhà ...

“Không thể”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Có chuyện gì thì ta nhất định biết, nô bộc của ta nhất định nói cho ta biết”.

Chủ nhân đã nói như vậy, Diệp Khai còn có thể làm gì ? Chàng chỉ còn nước cười hề hề:

“Hoặc có lẽ tên tiểu quỷ nghịch ngợm đó trốn ở một nơi nào khác tiêu dao tự tại ?” Vương lão tiên sinh cũng cười cười, lão đợi cho tiếng cười nhỏ dần rồi mới nói:

- Vậy ngươi có còn muốn biết “đâu người thân khí” là thật hay là giả không ?

“Đã đến rồi, có thể thỏa mãn tâm hiếu kỳ đương nhiên là tốt hơn hết”. Diệp Khai cười đáp:

“Ai cũng hiếu kỳ, nhưng tịnh không thường được thỏa mãn”.

Wương lão tiên sinh cười một tiếng, sau đó lại giơ tay vỗ nhẹ ba cái.

Diệp Khai nghĩ phải có khí xuất hiện, cho nên chàng mở to mắt nhìn, hồi nãy khí bùng đồ ăn ra, Vương lão tiên sinh đã muốn thỏa mãn tâm hiếu kỳ của chàng, chắc lần này sẽ gọi khí “đâu người thân khí” như trong truyền thuyết ra đây ?

Chuyện này ra sao ? Diệp Khai nhíu mày, vừa định quay đầu hỏi Vương lão tiên sinh, đột nhiên nghe thấy tiếng khảy đàn du dương vọng lại.

Tiếng đàn đó có phải là tiên nhạc ?

Có ai đã từng nghe qua ?

Giả như có một thứ tiếng đàn có thể làm cho người nghe cảm thấy có thể để tâm linh mình dung hóa, thậm chí có thể để toàn thân mình dung hóa, thứ tiếng đàn đó đáng được coi là tiên nhạc.

Tiếng đàn bất chợt truyền lại, ngay giờ phút đó, nghe dưới tình cảnh đó, tuy làm cho Diệp Khai ngạc nhiên giật mình, nhưng chàng liền bị huyền luật trong tiếng đàn làm mê hoặc.

Diệp Khai tuy không thể chơi bất cứ nhạc khí nào, cả “thất âm” cơ bản nhất cũng không biết, nhưng chàng biết thưởng thức, hay dễ dàng đều nhận ra được.

Tiếng đàn đột nhiên vọng lại đó có lẽ không phải là tiên nhạc, người Diệp Khai cũng không dung hóa, nhưng chàng lại đã chóng say, chàng có cảm giác như vậy.

Không phải là say rượu, mà là say tâm linh, tiếng đàn đó không ngờ còn làm cho người ta say hơn cả rượu tình chất.

Diệp Khai tuy say đắm trong tiếng đàn, nhưng tâm tư chàng lại còn đang lay chuyển, Vương lão tiên sinh không phải muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chàng sao ?

Tại sao lại không kêu khi “đầu người thân khi” ra, lại còn cho tấu khúc đàn thú vị đó ?

Có lẽ nào trước khi khi “đầu người thân khi” muốn đi ra, phải có tiếng đàn đưa đón ?

Nghĩ tới đó, Diệp Khai không khỏi cười khổ, hoặc có lẽ khi “đầu người thân khi” có chút đặt biệt, nhất định phải có tiếng nhạc làm nền, nó mới chịu đi ra ?

Ngắt ngang nhã nhạc là chuyện vô lễ, Diệp Khai luôn luôn không thể làm chuyện vô lễ, cũng may tất cả nhạc khúc trong thiên hạ đều có lúc kết thúc.

Tiếng khảy đàn đã tận, nhưng dư âm vẫn còn lơ lửng quanh.

“Tuy không thể gọi là tiên nhạc, nhưng cũng có thể coi là một tấu khúc hay”.

Vương lão tiên sinh thốt.

“Nào chỉ có thể dùng ba chữ tấu khúc hay mà hình dung được”. Diệp Khai cười nói.

- Có muốn gặp người khảy đàn không ?

- Muốn muốn chết.

Diệp Khai miệng thì nói “muốn muốn chết”, trong tâm lại “khẩn cấp muốn chết”, Có phải lão nói sẽ để cho chàng nhìn thấy khi “đầu người thân khi” ? Sao lại kéo người khảy đàn ra ?

Nhưng là thành ý của chủ nhân, khách nhân làm sao có thể thất vọng được ? Xem ra đâu có tổn thất gì ?

Vương lão tiên sinh lần này tịnh không vỗ tay, lão dùng tả thủ vỗ nhẹ lên thành ghế, vỗ ba cái, sau đó Diệp Khai nghe thấy tiếng bánh xe răng cưa chuyển động.

Theo tiếng vọng, Diệp Khai nhìn thấy mặt tường hồi nãy truyền ra tiếng đàn bồng sục xuống.

Sau khi mặt tường đó hoàn toàn chìm lặn, nhìn thấy tình hình bên trong, ấn tượng đầu tiên của Diệp Khai là:

“Lẽ nào là một đám con nít đang đàn ?”.

Nhưng Diệp Khai mau mắn sửa lại:

“Không đúng, là một đám khi đang chơi nhạc khí”.

Đợi đến lúc Diệp Khai nhìn rõ ràng, cả người chàng đều ngây ra:

“Khi gì vậy ? Một đám khi đầu người thân khi ?”.

Đầu người thân khi !

Hiện tại đã nhìn thấy thứ mà truyền thuyết nói đến.

Đó nên coi là khi ? Hay là người ?

“Đó là ... là khi ?” Diệp Khai kinh hãi.

“Bọn chúng vốn là khi”. Vương lão tiên sinh vẫn cười rất hòa nhã.

- Bọn chúng sao lại có đầu người ?

“Đầu người ?” Vương lão tiên sinh thốt:

“Ngươi thử nhìn kỹ lại thêm một lần coi”.

Diệp Khai không hiểu ý tứ câu nói của Vương lão tiên sinh, cho nên quay đầu nhìn lão.

“Nhìn kỹ thêm một lần”. Vương lão tiên sinh lại lặp lại lần nữa.

- Nhìn cái gì ?

“Nhìn đầu bọn chúng”. Vương lão tiên sinh đáp.

Đầu người ra sao, Diệp Khai đầu phải là chưa từng thấy qua, Vương lão tiên sinh vì sao lại còn kêu chàng nhìn lại lần nữa ? Có lẽ nào những “đầu người” đó có bí mật gì khác ?

Những “đầu người” trên cổ khi tuy nhỏ, nhưng đích đích xác xác là đầu người, nhìn đi nhìn lại vẫn là “đầu người”. Không lầm được !

“Người đi đến gần mà nhìn”. Vương lão tiên sinh thốt.

Không cần chờ lão nói, Diệp Khai cũng đã đi tới gần để nhìn, nhưng đợi đến khi chàng tới gần, trong mắt chàng đột nhiên lộ xuất vẻ mê hoặc, trên mặt cũng ngập tràn thần sắc hoài nghi.

Hồi nãy hốt hoảng nhìn thấy bầy khỉ đó, thêm vào cự ly cũng còn xa, trực giác của Diệp Khai nhận định đầu của bầy khỉ đó là đầu người, nhưng hiện tại đi đến gần, Diệp Khai mới phát giác đầu của bầy khỉ đó chỉ bất quá là rất giống “đầu người”.

Bọn chúng vẫn còn là đầu khỉ, chỉ bất quá lông lá trên mặt đã cạo sạch, giống hệt như đầu người.

Nhìn rõ chân tướng, Diệp Khai không khỏi cười lớn.

“Tôi hiện tại đã minh bạch câu nói tận mắt nhìn thấy cũng vị tất là thật”. Diệp Khai cười nói:

“Ánh mắt con người thông thường bị thành kiến từ ấn tượng ban đầu bịt kín”.

Chàng quay đầu lại nhìn Vương lão tiên sinh, lại nói:

- Nếu không phải tôi đã nghe qua truyền thuyết “đầu người thân khỉ”, hơn nữa lại thêm vào sự thần bí cố ý của ông, có lẽ tôi không thể để bầy khỉ đó lừa gạt bất ngờ như vậy.

“Khỉ vốn là tổ tiên của nhân loại”. Vương lão tiên sinh cười cười rót một chén rượu:

“Nếu quả trên mặt một người đầy lông lá, người nói hẳn có phải là khỉ không ?”.

“Cho dù là không, không còn nghi ngờ gì nữa cũng không khác biệt khỉ bao nhiêu”.

Diệp Khai đáp.

“Cho nên bầy khỉ mà người hiện tại nhìn thấy, là khỉ đầu người thân khỉ”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Người ta sở dĩ có nhiều truyền thuyết về chỗ này, đó cũng vì giữa ta và bọn họ cự ly quá xa”.

Lão dừng một chút, nhấp một ngụm rượu, lại nói tiếp:

- Nếu quả ta và phường xóm lân cư có nói có cười, nếu quả ta không “bế môn tự lạc” như vậy, ta tin rằng những lời đồn đại bên ngoài không có nhiều như vậy.

- Phao tin đồn vốn là thiên tính mà nhân loại từ lúc sinh ra đã có.

“Tâm lý chua chát” vốn là lợi phẩm của đám nhân sĩ, cho nên trên thế gian mới có bao nhiêu thị thị phi phi, ân ân oán oán.

- Nhân loại sở dĩ “tiến bộ chậm chạp”, có phải cũng vì duyên cớ đó ?

Mặt tường từ từ kéo lên, bầy khỉ đó lại bị ngăn cách bên ngoài “thế giới nhân loại”.

Lúc đó Diệp Khai đương nhiên đã trở về chỗ ngồi, chàng từ từ uống một chén rượu, đột nhiên lại cười.

- Cùng chỉ có người tao nhả như Vương lão tiên sinh mới nghĩ đến cạo sạch lông lá trên mặt khỉ.

“Ta chỉ bất quá cảm thấy bọn chúng một khi phải học hành vi của con người, cũng nên nhìn giống người”. Vương lão tiên sinh cười đáp.

Diệp Khai chợt hỏi:

- Vậy Vương lão tiên sinh cảm thấy con người Mã Không Quần ra sao ?

“Mã Không Quần ?” Vương lão tiên sinh ngăn người:

“Mã Không Quần ở Vạn Mã Đường ?”.

- Phải.

Vương lão tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, lại từ từ nói:

- Ta tuy hiểu rõ khi, lại vô phương hiểu rõ người.

Lão nhìn Diệp Khai, lại nói tiếp:

- Ta và Mã Không Quần tuy có duyên hai ba lần gặp mặt, nhưng phong cách của lão, ta lại không biết rõ cho lắm.

- Vậy ông tại sao lại chiếu cố đến con gái lão ?

Diệp Khai nhìn thẳng mặt lão.

“Con gái của lão ?” Vương lão tiên sinh mặt đầy vẻ nghi hoặc:

“Ta chiếu cố con gái lão hồi nào ?”.

“Chính tai tôi nghe nàng ta nói”. Diệp Khai đáp:

“Nàng nói nàng đã trú ngụ ở chỗ ông mười năm”.

“Đó không phải là con gái của Mã Không Quần”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Đó là Bạch Y Linh, là con gái của Bạch Thiên Vũ”.

“Ồ ?” Diệp Khai thốt:

“Tôi còn nghĩ đó là Mã Phương Linh, con gái của Mã Không Quần”.

Mục quang của Diệp Khai một mực không rời khỏi mặt Vương lão tiên sinh:

- Thật kỳ quái, hai người bọn họ tại sao lại giống hệt nhau như vậy ? Đơn giản chừng như là cùng một người.

“Ta chưa từng gặp qua con gái của Mã Không Quần, cho nên không biết bọn họ giống nhau ra sao”. Vương lão tiên sinh nói:

“Ta chỉ biết Bạch Y Linh là một nữ hài tử rất tốt”.

Mục quang của lão cũng nhìn Diệp Khai chằm chằm:

- Cho nên người nó muốn cưới, ta tất phải quan sát rất thận trọng.

“Đương nhiên rồi”. Diệp Khai lại cười:

“Cũng may người nàng tuyển không phải là tôi, nếu không Vương lão tiên sinh nhất định rất thất vọng”.

- Tại sao ?

“Bởi vì tôi nhất định không thể qua được sự quan sát của ông”. Diệp Khai cười đáp:

“Con người tôi không những đặc biệt nghèo khổ, hơn nữa lại là người không định tâm, một nam nhân như tôi, sao lại có thể xứng đáng với một cô gái tốt như vậy ?”.

“Ồ ?” Vương lão tiên sinh hỏi:

“Người thật sự là hạng người như vậy ?”.

“Nếu giả bảo đảm cho đổi lại”. Diệp Khai đáp:

“Ưu điểm duy nhất của tôi là nhận biết mình rất rõ, cho nên tôi không thể hóa thành một con cóc điên”.

Vương lão tiên sinh lại cười:

- Trên thế gian lại có một con cóc dễ nhìn như người sao ?

Nghe câu nói đó, Diệp Khai cười cười, đối với tướng tá của mình, chàng luôn luôn rất có tự tin, tuy không thể cho là “thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử”, nhưng tuyệt đối có thể coi là “nam nhân có hấp dẫn lực”.

Lúc Diệp Khai cười cười nâng chén, chợt nghe thấy một tràng tiếng động hỗn loạn, còn chưa nhận ra tiếng động đó là gì, đã nhìn thấy một con khỉ nhảy lên bàn, nhón nháo chạy nhảy trên bàn.

“Con khỉ đó sao vậy ?” Diệp Khai hỏi Vương lão tiên sinh.

“Đại khái thú tính lại phát lên”. Vương lão tiên sinh đáp.

Diệp Khai lại quay đầu nhìn con khỉ trên bàn, ai biết được vừa mới quay đầu, con khỉ đột nhiên phóng về hướng Diệp Khai.

Chàng vừa cúi đầu, tuy tránh được vuốt khỉ lướt qua mặt, nhưng chén rượu trên tay lại không tránh khỏi chân khỉ.

“Xoảng” một tiếng, chén rượu vỡ tan.

Diệp Khai vừa thu tay về, nhìn thấy con khỉ phóng lên lần nữa, bay mình qua cửa sổ.

“Có cào trầy người không ?” Vương lão tiên sinh ra vẻ quan tâm.

“Không có gì”. Diệp Khai nhìn tay mình:

“Chỉ là đầu ngón tay bị mảnh vỡ chén rượu cắt vào”.

- Vết thương có sâu không ?

“Vết thương không có gì, chỉ là đêm đã khuya rồi, làm phiền ông cũng quá lâu”.

Diệp Khai đứng lên:

“Hy vọng hôm khác có thể xướng đàm cùng ông lần nữa”.

- Hoan nghênh.

Sau khi Diệp Khai đi ra, Vương lão tiên sinh vẫn ngồi yên không động đậy, nụ cười hòa nhã trên mặt đã không còn tồn tại, mặt mày chìm đắm trong nghĩ suy.

Qua một hồi rất lâu, lão mới thốt nhẹ:

- Vào đi.

Ngoài cửa lập tức có người lên tiếng:

- Dạ.

Ngô Thiên từ từ đẩy cửa, từ từ bước vào, bước đến bên cạnh Vương lão tiên sinh, lắng lắng đợi lão phân phó.

Wương lão tiên sinh lượm mảnh vỡ của chén rượu hồi nãy bị rớt, ngưng thị nhìn huyết tích trên mặt thủy tinh, đó là máu của Diệp Khai.

“Đem đi kiểm nghiệm”. Vương lão tiên sinh đưa mảnh chén vỡ cho Ngô Thiên:

“Xem thuộc nhóm máu gì”.

- Dạ.

“Thông tri cho Huyết Tổ tăng gia thêm máu nhóm một”. Vương lão tiên sinh thốt.

- Dạ.

Wương lão tiên sinh ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Con khỉ “số bảy” hiện tại ra sao ?

“Bình thường”. Ngô Thiên đáp:

“Nó đã không còn trốn tránh Kim Ngư cô nương nữa”.

Vương lão tiên sinh gật gật đầu, tựa hồ rất mãn ý.

24. Trận Chiến Không Hồi Hận

Lại sáng sớm.

Dãy núi xa xa trong sương sớm từ màu thùy lục biến thành xanh xám, dòng suối chảy đến đó cũng dần dần chậm bước.

Gió tuy vẫn lạnh lẽo như trước, hơi lại thơm hơn, bởi vì hoa lá đã bắt đầu nở rộ trên triền núi, hoa năm màu tươi tắn, tinh lặng rón rén ôm ấp căn nhà gỗ.

Từ sớm Phó Hồng Tuyết đã xuống giường, lại chẻ củi trong vườn.

Tay của hắn thông thường tuy đều nắm chặt đao, nhưng lúc chẻ củi, không ngờ vẫn thập phần linh mãnh, thập phần ưu mỹ.

Hắn dùng đầu ngón chân vít khúc cây lên, vừa huy thủ, búa nhẹ nhàng bổ xuống, “cạch” một tiếng, khúc cây bị chẻ làm hai.

Trong sương sớm, trông mắt hắn giống như dãy núi xa xa, một màu xanh xám, xa vời, lãnh đạm.

- Vì sao ánh mắt của hắn, vô luận bất cứ ở đâu bất cứ lúc nào, đều xa vời như vậy ? Lãnh đạm như vậy ? Có phải chỉ có người đã trải qua vô số lần sinh tử, vô số lần ái hận, ánh mắt mới có thể xa vời như vậy, thần sắc mới có thể lãnh đạm như vậy ?

Những thi thể chết trong vườn hôm qua đã được dời đi, máu cũng đã đọng cạn hòa cùng đất cát, đất trời vẫn tưởng hòa như trước, điềm tĩnh như trước, nhưng Phó Hồng Tuyết biết, ngày hôm nay chỉ sợ không thể còn có cuộc sống như vậy.

Hắn không phải là người sợ chết, nhưng đối diện với nguy hiểm không thể biết trước, hắn không có một chút nắm chắc, quan trọng nhất là hắn đã phát giác mình không ngờ đã bắt đầu lưu luyện thứ sinh hoạt như vậy.

- Sinh hoạt gia đình.

Làm một lãng tử, làm một người hàng ngày đối đầu với nguy hiểm, tranh đoạt, xông pha giữa đao kiếm, “gia đình” là một ảo vọng xa vời phi thường.

Bọn họ tuy có khi tỉnh mộng lúc nửa đêm, mong muốn cảnh “sinh hoạt gia đình”, nhưng thông thường bọn họ đều không dám sống với thứ sinh hoạt đó.

Bởi vì “sinh hoạt gia đình” tuy có thể khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc, khoái lạc, nhưng lại có thể phá hủy “bản năng đặc dị” của bọn họ.

Trên thế gian có rất nhiều người giống như dã thú, có thứ bản năng đặc dị, tựa hồ có thể ngửi ra mùi nguy hiểm.

Tuy bọn họ tịnh không nhìn thấy gì, cũng không nghe được gì, nhưng khi nguy hiểm đến, bọn họ có thể trước một sát na tránh khỏi như một kỳ tích.

Thứ người đó nếu làm quan, tất nhất định là một đại danh thần, nếu làm tướng, tất nhất định là một tướng quân thường thắng, nếu đầu nhập giang hồ, tất nhất định là một anh hùng tung hoành thiên hạ.

Gia Cát Lượng, Quan Trọng, bọn họ là dạng người này, cho nên bọn họ có thể cư an tư nguy, trị quốc an thiên hạ.

Hàn Tín, Nhạc Phi, Lý Tịnh, bọn họ cũng là dạng người này, cho nên bọn họ mới có thể quyết định thắng bại từ thiên lý, không có trận chiến nào không thắng, không có công trạng nào không ghi.

Lý Tầm Hoan, Sở Lưu Hương, Thiết Trung Đường, Trần Lăng, Dương Tranh, Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ cũng là dạng người này, cho nên bọn họ mới có thể danh lưu võ lâm, thành nhân vật truyền kỳ trên giang hồ, trải qua bao nhiêu năm tháng, vẫn là thần tượng trong tâm mắt của bọn thiếu niên du hiệp.

“Bản năng đặc dị” nói theo một cách khác, là cảm quan thứ sáu.

Sinh hoạt gia đình lại là sát thủ ghê gớm nhất để hủy diệt cảm quan thứ sáu, cho nên đại bộ phận trong đám lãng tử đều không dám thử qua sinh hoạt “gia đình”, bởi vì bọn họ đều phải đi lại trong giang hồ.

Khi Phó Hồng Tuyết biết trong tâm mình không ngờ lại có ý niệm đó, hẳn biết sinh mệnh của mình lúc nào cũng có thể bị hủy diệt, nhưng hẳn lại cảm thấy sinh hoạt bao ngày qua là thời gian khoan khoái nhất, điềm tĩnh nhất trong đời hẳn.

- Trải qua một đời thống khổ, không bằng sống vài ngày khoái khoái lạc lạc.

Sống khoái khoái lạc lạc được bao nhiêu ngày ?

Trong cả một đời người, nếu quả có “vài ngày sống khoái khoái lạc lạc” như vậy cũng đã đủ quá rồi, cho nên Phó Hồng Tuyết tuy hiểu rõ hôm nay có thể đụng phải những nguy hiểm “không biết được”, thậm chí có thể mất cả tính mạng, nhưng hẳn không cảm thấy sự khùng bố, không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Hắn vẫn thức sớm như những ngày qua, chế củi, đợi Phong Linh nấu mấy món ăn sáng thơm ngon.

Ăn sáng ? Có phải là bữa ăn sáng cuối cùng ?

Dương quang vẫn sáng lạn như ngàn năm nay, trăm hoa vẫn đua nở như ngàn năm nay, mặt đất vẫn thênh thang như ngàn năm nay, người vẫn sống như ngàn năm nay.

Chỉ là tâm cảnh bất đồng.

Có gió thổi qua, lá khô lác đác rơi rớt, tuy là ngày hè, nhưng có lá rơi giống như trời đông, cũng có mầm non nhú nụ.

Lá rơi một cái, hai cái, ba cái ... lất phất đong đưa, mặt trời dần dần lên cao, dần phong linh dưới mái hiên leng keng trong gió, Phong Linh cũng đã tỉnh dậy, bước ra, bước tới dưới dàn phong linh dưới mái hiên.

“Còn sớm”. Phong Linh thử thử.

“Người thức trễ”. Phó Hồng Tuyết điềm đạ thốt.

“Ánh mặt trời hôm nay thật sự đẹp”. Phong Linh nhìn bốn phía:

“Gió cũng rất êm dịu”.

“Hôm nay cũng là khí hậu tốt để giết người”. Phó Hồng Tuyết chợt nói ra một câu.

Phong Linh không kinh ngạc chút nào, nàng chỉ cười cười:

- Ta tin người.

Nàng ngừng một chút, lại nói:

- Không cần biết hôm nay ai đến, ta đều tin người nhất định có sự quả quyết có thể đánh bại chúng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên ngừng chế củi, chậm chậm đứng thẳng người, chậm chậm ngẩng đầu, dùng đôi mắt vừa đen sì, vừa xa vời, ngưng chú nhìn Phong Linh, sau đó lại dùng khẩu khí lạnh như cơn gió sớm hỏi:

- Ta chết không phải chính là nguyện vọng của người sao ?

“Phải”. Biểu tình của Phong Linh không biến đổi, nàng vẫn cười rất thân mật:

“Nhưng phải tận tay ta giết chết người”.

Nàng lại cười cười, lại nói:

- Người lẽ nào quên rằng ta theo người đến đây chỉ vì muốn tận tay giết người ?

“Ta không quên”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Vậy người chết trong tay người khác, ta làm sao có thể khoái lạc được ?” Phong Linh hỏi.

- Đúng.

“Cho nên ta tin, hôm nay không cần biết ai tới, người nhất định nắm chắc phần thắng”. Phong Linh thốt:

“Bởi vì chuyện làm cho ta không khoái lạc, ta tin rằng người nhất định không thể làm”.

“Ta không thể”. Phó Hồng Tuyết không ngờ lại hỏi đáp như vậy.

“Ta biết”. Phong Linh càng cười ngọt ngào:

“Cho nên ta đã chuẩn bị thức ăn sáng rồi”.

- Đợi chút nữa hãy ăn.

- Tại sao ?

- Bởi vì ta sợ người ta đến giành đồ ăn.

Câu nói đó tuy nói với Phong Linh, nhưng mục quang của Phó Hồng Tuyết đã bay ra phía cánh cửa sau người.

Thị tuyền của Phong Linh rất mau chóng nhìn theo, cho nên nàng rất mau chóng nhìn thấy bảy người chậm chậm bước vào vườn.

Dương quang sáng lạn, hoa tươi đua nở, gió đang lùa, lá đang động, khí lạnh đêm qua đã dần dần tiêu tán theo ánh mặt trời.

Nhưng Phó Hồng Tuyết lại cảm thấy mặt đất như đã đóng băng cứng ngắt, bởi vì lúc đó hẳn nhìn thấy người bước vào đầu tiên.

Người đi đầu chậm chậm bước vào, mặt người đó rất dài, giống như mặt ngựa, mặt rõ chằng chịt, trong mắt đầy những tia máu đỏ li ti.

Có những người trời sinh đã mang tướng tá hung tàn, gã là hạng người đó. Gã bước vào vườn, nhìn nhìn bốn phía, lẩm bẩm:

- Chỗ tốt, thật là một chỗ tốt.

Trong vườn có một trảng cây, người đi đầu chậm chậm ngồi xuống, vừa ngồi xuống đã rút sau người ra một cây kéo cực lớn, chậm chậm cắt móng tay.

Cây kéo cực lớn, ước lượng cũng cỡ bốn năm chục cân, trong tay gã lại nhẹ nhàng như tơ tóc tình nhân.

Phó Hồng Tuyết nhận ra gã, tên gã là Giản Đơn, còn gọi là “Cắt Một Lần”.

Người lọt vào tay gã cũng giống như móng tay đục phải cây kéo.

Trong tổ chức sát thủ trên giang hồ, kẻ giết người nhiều nhất là gã, mỗi một khi gã giết người đều gần như điên cuồng, vừa nhìn thấy máu là hoàn toàn điên cuồng.

Người thứ hai cũng chậm chậm bước vào, sắc mặt xanh dờn, nhìn không thấy thịt, mũi như mỏ chim ưng, ánh mắt cũng giống hệt mắt diều hâu chuyên moi móc tử thi, trong tay gã giơ một thanh kiếm.

Kiểm quang cũng giống như mặt gã, lóe ánh xanh dờn, gã xem ra tịnh không hung ác như Giản Đơn, nhưng càng âm trầm hơn.

- Âm trầm không phải có khi càng đáng sợ hơn so với hung ác sao ?

Trong vườn có một cây ăn quả, gã tiến tới đó, nằm dài dưới tàng cây.

Gã nằm xuống rồi mới thở dài một hơi:

- Chỗ này được lắm, có thể chết ở chỗ như vậy thật sự là may mắn.

Phó Hồng Tuyết không nhận ra gã, lại biết tính khí của con người đó - Con người đó luôn luôn ghét sợ ánh mặt trời.

“Âm Hồn Kiếm” Tây Môn Soái.

Trong giang hồ người có thể thỉnh mời gã không có bao nhiêu người.

Gã ra giá rất cao, đương nhiên là đáng giá, gã xưa nay không dễ gì giết người, thậm chí rất ít khi xuất thủ, nhưng người gã muốn giết lại đều đã chui hết vào quan tài.

Lúc gã giết người không bao giờ chịu có người đứng bên cạnh xem, bởi vì có lúc cả gã cũng cảm thấy phương pháp gã dùng để giết người thật sự quá tàn khốc.

“Mình nếu muốn giết một người, phải làm sao cho người đó tới lúc biến thành quỷ rồi vẫn không dám tìm mình báo thù”. Đó là câu mà Tây Môn Soái thường nói.

Người thứ ba và người thứ tư cùng bước vào, hai người vừa nhìn đã biết là một cặp song sinh, không những cao thấp như nhau, cả mạp ốm cũng tương đồng, râu tóc chải chuốt chỉnh chỉnh tề tề.

Hai người đó vừa bước vào, nhìn bốn phía, sau đó cùng thoát miệng thốt:

- Chỗ tốt, thật là chỗ tốt, có thể đợi chết ở đây, phúc khí quả thật không tệ !

Hai người đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng nhận ra, người trong giang hồ không nhận ra cặp song sinh bọn chúng sợ rằng rất ít.

Âu Dương Đình, Âu Dương Đang, “Đình Đang Song Bào, ăn thịt nhai xương”.

Người thứ năm xem ra rất lịch sự, rất hòa nhã, mặt mày trắng trẻo sạch sẽ, râu ria tu sức rất gọn gàng chỉnh tề, tay chắp sau lưng, thông dong bước vào, không những trên mặt mang theo nụ cười khê hé, ánh mắt cũng cười cười tươi tắn.

Y không nói gì, trên người cũng không có binh khí, y xem ra giống như một khách quen đang đi thăm viếng bằng hữu.

Phó Hồng Tuyết không nhận ra người đó, nhưng khi hắn nhìn thấy người đó, lại bỗng cảm thấy có một luồng hàn khí từ dưới chân vút lên.

Y cười tươi đứng trong vườn, không vội vàng, cũng không nói gì, giống như bắt y đợi ba ngày ba đêm cũng không quan hệ gì.

Một con người lịch sự, lại thanh nhã, hơn nữa lại dịu dàng ôn nhu lễ độ như vậy, làm sao có thể là một sát thủ ?

Phó Hồng Tuyết tin rằng cộng cả bốn người bước vào trước, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của con người lịch sự đó.

Nhìn thấy con người lịch sự đó, Phó Hồng Tuyết chợt nghĩ tới tám chữ.

“Ôn ôn nhu nhu, rất chậm rất chậm”.

Tám chữ đó hình dung mô tả một người, hình dung mô tả lúc một người sát nhân, không những rất ôn nhu, hơn nữa còn rất chậm.

Nghe nói y giết người rất chậm, hơn nữa chậm phi thường, nghe nói có lần y giết một người tổn mất ba ngày, nghe nói ba ngày sau, lúc người đó tắt thở, ai cũng nhận không ra cái xác đó là xác người.

Nhưng đó đều là truyền thuyết, người tin tịnh không nhiều, người tận mắt chứng kiến càng ít.

Nhưng Phó Hồng Tuyết tin, nếu quả thật sự có người “ôn ôn nhu nhu, rất chậm rất chậm”, người đó nhất định là con người hòa nhã lịch sự trước mắt.

Dương quang càng sáng lạ.

Giản Đơn còn lo cật móng tay, Tây Môn Soái nằm dài dưới tàng cây, không ngẩng đầu dậy. Đình Đang Song Bào đang ngồi gần hàng rào, chuyên chú nhìn mấy đóa hoa đại nho nhỏ mọc sát hàng rào.

Trong mắt bọn chúng, Phó Hồng Tuyết phảng phất đã là người chết.

Bọn chúng không động, Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng không động, Phong Linh càng không thể động, nàng tĩnh lặng đứng bên cửa, nhìn hết mọi người trong vườn.

Bọn chúng trì kéo như vậy, cũng không biết bao lâu sau, mới nghe một tràng cười, lần theo tiếng cười lại có hai người bước vào.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên.

Hai người vừa cười vừa bước vào, cũng nhìn bốn phía, sau đó Hoa Mãn Thiên mới bước lên, nụ cười vừa ôn nhu vừa thân thiện nói với Phó Hồng Tuyết:

- Quấy rầy bọn người hai ngày nay quá !

“Không gì”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng trả lời.

- Tối hôm qua ngủ ngon không ?

- Ngủ được, ăn cũng no.

“Có thể ăn có thể ngủ là phước khí”. Hoa Mãn Thiên cười thốt:

“Chỉ tiếc mạng của người có phước lại luôn ngắn ngủi”.

- Ồ ?

Hoa Mãn Thiên cười cười nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Các hạ xem ra không giống người đoán mệnh, làm chuyện gì lại đều là chuyện đoán mệnh.

Phó Hồng Tuyết chỉ lạnh lùng nhìn gã.

- Các hạ có muốn làm người vừa có phước khí, lại sống dai không ?

“Ồ ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh, lại hỏi:

“Còn nàng ?”.

“Nàng ?” Hoa Mãn Thiên nhìn Phong Linh đang đứng dựa cửa:

“Còn tùy xem ý tứ của các hạ”.

- Nói vậy là sao ?

“Các hạ nếu quả không muốn có chướng ngại vật, ta bảo đảm các hạ có thể thanh thanh tịnh tịnh, gọn gọn ghẽ ghẽ mà đi”. Hoa Mãn Thiên cười thốt:

“Nếu các hạ muốn chỗ ở, Vạn Mã Đường nhất định có phòng vàng cho các hạ”.

- Vậy à ?

- Đúng.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đưa thị tuyến quét qua mặt mọi người, cuối cùng đương nhiên dừng lại trên mặt Hoa Mãn Thiên:

- Bọn người hao phí tinh thần chỉ bắt quạ vì muốn ta trở về Vạn Mã Đường ?

“Tam lão bản sợ các hạ ra ngoài cảm gió”. Hoa Mãn Thiên cười thốt:

“Tâm ý của Tam lão bản, hy vọng Phó huynh có thể thấu hiểu”.

- Ta biết.

Tiếng nói vừa phát ra, người Phó Hồng Tuyết đã bay lên, thanh đao đen sì cũng đã rút ra khỏi vỏ.

Người hấn tấn công không phải là Hoa Mãn Thiên, cũng không phải là người rất lịch sự, rất hòa nhã, mà là người ở xa hấn nhất, Giản Đơn.

Người ngoại hình càng hung ác, nội tâm nhất định càng nhút nhát, đặc biệt là gã Giản Đơn mang cây kéo lớn đó.

Gã hung ác, gã cầm cây kéo lớn, chỉ bắt quả là muốn che giấu nội tâm sợ sệt của gã.

Trong số bảy người đến đây, võ công yếu nhất nhất định là gã.

Một điểm đó Phó Hồng Tuyết, không còn nghi ngờ gì nữa, đã nhìn rất đúng, người hấn còn chưa đến trước mặt Giản Đơn, hấn đã nhìn thấy trong tròng mắt đen thui của Giản Đơn đã dâng tràn nỗi sợ hãi trắng dã.

Tiếng hô thảm vang lên cơ hồ đồng thời với đao thanh, đao quang vừa lóe lên, liền nhìn thấy trên trán Giản Đơn xuất hiện một đường máu, sau đó vẻ sợ hãi trắng dã trong mắt gã cũng chầm chậm khuếch tán.

Dưới tình hình địch đông ta ít, đối tượng công kích trước nhất vốn nên là người mạnh nhất bên đối phương.

“Đánh rắn phải đánh đầu, bắt cướp phải bắt đầu đảng”. Đạo lý đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên biết, nhưng hấn tại sao lại muốn đánh người yếu nhất bên đối phương trước hết ?

Phong Linh không rõ Phó Hồng Tuyết vì sao lại muốn làm vậy ? Bọn Hoa Mãn Thiên cũng không rõ.

Trong đám người đó, tựa hồ chỉ có con người rất lịch sự, rất hòa nhã biết được tại sao Phó Hồng Tuyết muốn làm vậy.

Thực lực của địch nhân còn chưa rõ cho lắm, muốn tấn công, nếu công kích chỗ mạnh nhất của đối phương, không còn nghi ngờ gì nữa, là gia tốc cái chết của chính mình.

Bởi vì thực lực của đối phương thật ra bao lớn ? Có phải mạnh hơn so với trong tưởng tượng của mình ? Hay căn bản không kham nổi một đợt công kích của mình ?

Những điều đó mình căn bản không biết được, nếu mạo hiểm tấn công chỗ mạnh của đối phương, không còn nghi ngờ gì nữa, là tự xô mình tới gần vực thẳm.

Dưới tình huống như vậy, biện pháp tốt nhất là trước hết tấn công chỗ yếu nhất của đối phương, bởi vì mình biết nhất định có thể đánh vỡ được mắc xích đó.

Đánh gục một người, là tiêu diệt một phần lực lượng của đối phương, tỷ số giữa song phương càng lúc càng gần.

Khi Phó Hồng Tuyết phóng người bay lên, khoe miệng của con người rất lịch sự, rất hòa nhã đó bỗng phát xuất một tia vui mừng.

Đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết hạ mình, đao đã hạ, cực lực đã tận, tân lực còn chưa phát sinh, song thủ của người rất lịch sự, rất hòa nhã đó đột nhiên phát lên, vô số chấm hàn quang đen tuyền từ trong tay y bắn ra, bắn thẳng vào lưng Phó Hồng Tuyết.

Cũng cùng một lúc, Đinh Đương Song Bào vốn đang nhàn nhã ngắm hoa bên hàng rào đột nhiên xuất thủ.

Hai ngọn linh xà trường tiên vô thanh vô tức phóng ra từ trong tay của Đinh Đương huynh đệ, linh hoạt quán quỵ về hướng yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Sau lưng có ám khí mãnh liệt bay tới, tả hữu có linh xà trường tiên chực chờ, tất cả đường thoái lui của Phó Hồng Tuyết đều đã bị phong tỏa.

Nhưng những thứ đó lại không phải là lực lượng công kích chủ yếu nhất, bọn chúng công kích như vậy, chỉ vì muốn để cho thanh Âm Hồn Kiếm của Tây Môn Soái này giờ đang nằm dài dưới tàng cây có thể thuận lợi đâm xuyên bụng dưới của Phó Hồng Tuyết.

Nếu quả không cúi đầu, người vô phương nhìn thấy rõ ràng động tĩnh dưới đất ngay trước mặt, nhưng Phó Hồng Tuyết không hổ là Phó Hồng Tuyết.

Hấn búng vào “bản năng đặc dị” đã tính ra nguy hiểm chân chính là ở đâu.

Hấn tuy cực lực đã tận, tân lực còn chưa phát sinh, người tuy đã vô phương phóng lên trong phút chốc, nhưng lại làm một cử động khiến mọi người đều giật mình kinh hãi.

Cả thân người hần bỗng ngồi xổm xuống, bỗng nghênh thẳng hướng Âm Hồn Kiếm đang muốn đâm tới.

Mắt thấy Phó Hồng Tuyết đột nhiên ngồi xổm xuống, Tây Môn Soái ngăn người một tích tắc, nhưng Âm Hồn Kiếm trong tay vẫn rất mau chóng đâm tới.

Chỉ tiếc một tích tắc ngăn người đã đủ để cấp cho Phó Hồng Tuyết một sinh lộ.

Phó Hồng Tuyết ngồi xổm xuống, là tích tắc Tây Môn Soái ngăn người, chỉ cần gã ngăn người, Âm Hồn Kiếm trong tay hơi lỏng ngóng, thanh đao đen sì như tử vong của Phó Hồng Tuyết liền có cơ hội chém xuống nghênh đón mũi kiếm.

Không có tiếng động, cũng không có đao thanh, chỉ có những tia lửa.

Tia lửa cũng không sáng lạn, chỉ lấp lóe như một hai ánh sao, Tây Môn Soái nhìn thấy kiếm của mình đột nhiên một chẻ thành hai, sau đó nghe thấy thanh âm đao chém nhập xương sọ.

Lần công kích này xem ra Phó Hồng Tuyết đã thắng.

Nhưng khi lưỡi đao của hần chém vào sọ của Tây Môn Soái, trên mặt Phó Hồng Tuyết lại xuất hiện một cơn hoảng sợ chưa từng có.

Bị chém không phải là hần, hần rõ ràng đã thắng lần này, tại sao trên mặt hần lại có thể có biểu tình hoảng sợ ?

25. Dục Vọng Cổ Xưa Nhất

Cơn kinh hoảng của Phó Hồng Tuyết tịnh không phải vì thắng bại của trận chiến đó, cũng không phải vì sinh tử, hần kinh hoảng là vì hần chung quy đã phát giác mục đích hôm nay bọn chúng đến đây.

Đang lúc Phó Hồng Tuyết ngồi xổm xuống, đang lúc đao của Phó Hồng Tuyết chém xuống nghênh tiếp Âm Hồn Kiếm của Tây Môn Soái, hai ngọn roi vốn quấn quện về hướng yết hầu của hần đột nhiên lẳng không lắc một cái, bắn ra vô số đạo hàn quang đen tuyền.

“Vút vút”, ám khí trong mũi roi, mũi roi cuộn ám khí nhắm hướng Phong Linh đứng dựa cửa.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên nãy giờ đứng yên, lúc này cũng rút kiếm, kiếm hoa lên một lượt, người theo gió kiếm bay về phía Phong Linh.

Mũi roi lẳng không chuyển hướng, lại “vút vút”, sau đó lại như linh xà uốn mình về phía song thủ của Phong Linh.

Phong Linh tuy thất kinh, lại không loạn, nàng xoay mình một cái, tránh khỏi đám ám khí bắn tới, vừa quay mặt lại, song kiếm của Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đã đâm tới.

“Rẹt rẹt” hai tiếng, hai tay của Phong Linh đã bị rạch hai vết dài.

Máu tươi còn chưa bắn ra, hai mũi linh xà trường tiên dĩ nhiên đã cuộn trói cả hai tay Phong Linh.

Lúc đó, đao của Phó Hồng Tuyết đã chém xuống trán của Tây Môn Soái.

Phó Hồng Tuyết không cho phép mình có thời gian điều tức, lập tức bay thẳng lên, đao phong hoạch một vòng, tạt về hướng Vân Tại Thiên đang cử kiếm đâm tới.

Đao phong còn chưa tới, đao khí đã ép người, Vân Tại Thiên không thể tiếp tục đâm tới, chỉ còn nước xoay kiếm né đao của Phó Hồng Tuyết đang vỗ tới.

“Vút vút” cùng một lúc, trong tay người rất lịch sự hòa nhã đã bắn ra vô số đạo ám khí.

Nơi những ám khí đó bắn tới tịnh không phải là nhắm người Phó Hồng Tuyết trên không trung, mà là nhắm dưới chân hần, một khi hần hạ mình xuống đất, tất trúng phải đám ám khí đó.

Ám khí vừa bắn ra, đao của Phó Hồng Tuyết chợt chém về một bộ vị rất kỳ quái, hần không phải chém người, mà là chém lên cành một cây đại thụ trong vườn.

Lưỡi đao chém phập vào cành cây, Phó Hồng Tuyết mượn lực đu người lộn mình một vòng trong không trung, người bay về hướng Đỉnh Đàng Song Bào.

Bị song tiên trói giữ, Phong Linh muốn thoát cũng thoát không khỏi, càng vùng vẫy càng bị trói chặt, tay đã bầm tím những tia máu.

Phó Hồng Tuyết đang mượn lực phi thân về phía bọn Đỉnh Đàng huynh đệ, người vừa bay lên, đã nhìn thấy thân hình của người rất lịch sự hòa nhã đó cũng bay lên, ngăn chặn đường tiến của hắn.

Song chưởng hất lên, xoay một vòng, phất trên không trung về phía Phó Hồng Tuyết.

Lại bị chặn đường, Phó Hồng Tuyết bất đắc dĩ phải vận lực lượng toàn thân rùn xuống lập tức, tránh khỏi song chưởng của người trẻ tuổi lịch sự hòa nhã đó.

Vừa khi hắn bị cản trở, Đỉnh Đàng huynh đệ đã bay lên, kéo Phong Linh lên mái nhà, quần thêm một vòng, nhún người thêm một cái, người đã bay qua căn nhà gỗ, bay thẳng về hướng khu rừng âm u hun hút.

Mắt tuy nhìn thấy việc cứu người đã vô vọng, Phó Hồng Tuyết ngược lại vẫn lãnh tĩnh hạ mình xuống, hắn lẳng lặng nhìn ba người còn lại trước căn nhà gỗ.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên xoay kiếm thu thức, đặc ý nhìn Phó Hồng Tuyết, người trẻ tuổi lịch sự hòa nhã vẫn cười tươi thản nhiên đứng yên như trước.

Gió vẫn đang xào xạc, dương quang vẫn sáng lạn.

Hoa Mãn Thiên cười rất đặc ý, gã cười cười đi đến bên cạnh người trẻ tuổi lịch sự hòa nhã, sau đó nhìn Phó Hồng Tuyết thốt:

- Phó huynh, này giờ vì thời gian quá gấp rút, cho nên quên giới thiệu danh tánh của vị công tử này cho huynh biết.

“Ôn nhu ôn nhu, rất chậm rất chậm”. Phó Hồng Tuyết chậm chậm đáp lời:

“Y là Ôn Như Ngọc”.

Hoa Mãn Thiên ngắt người, thở dài thốt:

- Không tưởng nổi kiến văn của Phó huynh thật sự quảng bác như vậy, cả Ôn công tử đã lâu không bước chân vào giang hồ mà Phó huynh cũng biết đến.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng cười thốt:

- Bọn người hôm nay đến đây chỉ vì muốn bắt nàng đi ?

- Phải.

- Nàng và bọn người có thù ?

“Không có”. Hoa Mãn Thiên cười đáp:

“Tam lão bản sợ nàng quấy rầy sinh hoạt thanh nhã của Phó huynh, cho nên kêu bọn tôi đến thỉnh nàng đi, để cho Phó huynh hưởng thụ sinh hoạt an tĩnh”.

- Lâm rồi !

Phó Hồng Tuyết lúc đó bỗng nói ra hai chữ đó, mọi người đều ngẩn người, cả Ôn Như Ngọc cũng không khỏi ngưng cười.

“Lâm ? Lâm cái gì ?” Hoa Mãn Thiên hỏi:

“Người nói hảo ý của Tam lão bản là lâm ?” Phó Hồng Tuyết không trả lời liền, hắn đưa mục quang nhìn lên mặt Ôn Như Ngọc, sau đó mới mở miệng:

- Người lâm rồi.

“Ta lâm ?” Ôn Như Ngọc lại ngây người:

“Ta làm chỗ nào ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y:

- Người nghĩ lúc tung song chưởng trên không trung hồi nãy, ta không nhìn ra kẻ hở ? Có lẽ còn nghĩ cho dù ta có nhận ra, cũng vô phương công phá nó ?

Ôn Như Ngọc đương nhiên biết kẻ hở trong chiêu thức của mình, nhưng y biết Phó Hồng Tuyết, có lẽ cả bất cứ người nào, đều vô phương trong một sát na kẻ hở lộ xuất mà công phá, cho nên đối với lời nói của Phó Hồng Tuyết, y chỉ hững hờ cười cười.

Nhưng lúc nụ cười của y vừa mới hé, y đột nhiên nhìn thấy đao quang lóe lên, sau đó nghe thấy tiếng la thảm.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên bạt đao, lưỡi đao chém theo một bộ vị rất kỳ quái, người bị chém tịnh không phải là Ôn Như Ngọc, mà là Vân Tại Thiên đứng kề bên.

Đợi đến khi Vân Tại Thiên la thảm, đao của Phó Hồng Tuyết đã chui vào vỏ, sắc mặt Ôn Như Ngọc cũng đã có biến chuyển, biến thành trắng nhợt như tuyết.

Phó Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng nhìn Ôn Như Ngọc:

- Người có phải đã làm không ?

Đao quang hồi nãy lóe lên, một đao hồi nãy chém xuống, người bị chém tuy là Vân Tại Thiên, nhưng Ôn Như Ngọc đã nhìn ra một chiêu đó chính thị là chiêu thức duy nhất phá giải kẻ hở của chiêu thức hồi nãy của y.

“Ta đã làm”. Ôn Như Ngọc chung quy đã thừa nhận.

“Hồi nãy ta không dùng chiêu đó, tịnh không phải vì ta không thể, cũng không phải vì ta không nắm bắt đúng thời gian”. Phó Hồng Tuyết chậm chậm thốt:

“Ta không xuất đao là vì lúc đó nếu hấp tấp hành động, không chừng có thể khiến cho bọn Đinh Đang Song Bào kinh hoảng mà giết Phong Linh”.

Trán Ôn Như Ngọc đã thấm ướt mồ hôi, Hoa Mãn Thiên chợt bước tới trước một bước, nói lớn:

- Cho dù người không sử xuất chiêu đó, Phong Linh vẫn đã lọt vào tay bọn ta.

Câu trả lời của Phó Hồng Tuyết tịnh không phải nói với Hoa Mãn Thiên, mà nói với Ôn Như Ngọc:

- Có một thứ người trời sinh đã có bản lãnh truy tung của dã thú, ta tin rằng người nhất định biết.

“Ta biết”. Ôn Như Ngọc đáp.

“Tốt”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

“Vậy thì người có thể chết rồi”.

Lúc đao phong phá không, người Ôn Như Ngọc đã bay lên nóc nhà, kinh công của y trên giang hồ có thể coi là nhất nhì, chỉ tiếc người y dụng phải là Phó Hồng Tuyết.

Y vừa lên đến nóc nhà, ngón chân vừa chạm mái ngói, đang lúc chuẩn bị mượn lực phóng lên lần nữa, y lại nghe thấy một tiếng gió sắc sảo, cảm thấy song cước lạnh lạnh, đợi đến khi y xoay người lại, y nhìn thấy song cước của mình còn lưu lại trên nóc nhà.

oo Hoa Mãn Thiên chưa từng thấy đao pháp nào kỳ dị quỷ quái như vậy, chỉ thấy đao quang lóe lên một cái, chỉ thấy tay Phó Hồng Tuyết như phẩy nhẹ nhẹ nhàng nhàng một cái, người Ôn Như Ngọc đã trốn chạy cỡ sáu bảy trượng đột nhiên phát giác đôi chân bị cắt gọn, thân thể đột nhiên từ trên không rơi xuống.

Hoa Mãn Thiên muốn chạy, đôi chân lại bất lực không nghe lời, gã thậm chí nghe thấy hai hàm răng mình gõ lộp cộp vào nhau run rẩy.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm quay mình, chậm chậm đưa mục quang đóng đinh trên mặt Hoa Mãn Thiên.

“Hôm nay ta không giết người”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Nhưng ta muốn người chuyển lời ta”.

- Lời ... lời gì ?

“Trở về nói cho Tam lão bản biết, không cần biết lão là ai, ta nhất định đi tìm lão”.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

“Kêu lão tón nhất là đến gặp ta”.

- Tôi ... nhất định chuyển lời.

oo Dã thú có bản lãnh truy tung cao nhất là dã lang, có bản lãnh trốn tránh bị truy tung nhất cũng là dã lang.

Nếu quả nói Phó Hồng Tuyết là một con sói hoang, Đinh Đang Song Bào, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là sói hoang.

Không có dấu tích, không có manh mối, không có mục kích.

Bầu trời đã dần dần hóa âm u, không trung âm đạm đã xuất hiện vài ánh sao mờ nhạt.

Phó Hồng Tuyết không tìm ra Phong Linh, cũng không tìm ra Đinh Đang Song Bào, hắn đã đi tìm cả ngày, chưa ăn chút gì, chưa uống một giọt nước.

Môi hắn nứt nẻ, đế giày đã bị đá nhọn đâm thủng, mỗi một cơ bắp dưới chân đều đau đớn dày vò.

Nhưng hắn vẫn đang tìm.

Đương nhiên vẫn phải tìm, không cần biết ra sao đều phải tìm, cho dù tìm lên thiên đường, tìm xuống địa ngục, tìm lên núi đao, tìm xuống chảo dầu, cũng phải tìm.

Nhưng tìm ở đâu ?

Nhưng làm sao mà không đi tìm đi kiếm ?

Giống như Ngô Cương trong Nguyệt Cung đang chặt cây, vĩnh viễn chặt không ngã cây quế, tuy biết rõ chặt không ngã, cũng phải chặt, chặt cho đến khi được mới thôi.

Chặt ngã được sao ?

- Cây chặt không ngã, người tìm không ra, trên thế giới vốn có rất nhiều chuyện giống như vậy.

Vì sao lại nhất định phải tìm nàng ?

Nàng đâu phải là nữ nhân của hắn ? Cũng không phải là thân nhân của hắn, hay là ... bằng hữu, tại sao lại phải gấp rút muốn tìm ra nàng ?

Nàng là người muốn giết hắn, là người muốn đến báo thù, cho dù tìm ra nàng, cứu nàng trở về, rồi sẽ ra sao ?

Đợi đến khi vết thương của nàng đã trị xong, đợi đến khi nàng có cơ hội, sẽ một đao giết hắn ?

Khung trời đã lấp lánh những ngôi sao đêm.

Từ chỗ Phó Hồng Tuyết đang đứng hiện tại mà nhìn, rất dễ dàng nhìn thấy căn nhà gỗ nhỏ trong núi.

Trước ngày hôm qua, trong căn nhà gỗ còn ngập tràn hơi ẩm cúng, còn hiện tại ?

Tìm đã một ngày, Phó Hồng Tuyết thật sự đã rất mệt, hắn cũng thật sự không còn nơi để đi, bắt buộc dĩ phải trở về căn nhà gỗ đó.

Chủ yếu nhất là hắn hy vọng Phong Linh có thể tự mình trốn thoát, hơn nữa còn trốn về căn nhà gỗ đó.

Nhưng có thể vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết không khỏi cười khổ, đó là chuyện không thể có.

Lúc nụ cười khổ hé nơi khoe miệng của hắn, hắn đột nhiên phát hiện trong căn nhà gỗ có ánh đèn le lói.

Hắn nhớ rất rõ, khi đi ra lúc trời sáng, căn bản không có thấp đèn, hiện tại vì sao có thể có ánh đèn le lói ?
Có phải Phong Linh đã trốn thoát trở về ?

Phó Hồng Tuyết gia tăng tốc độ xông tới, khi còn cách căn nhà gỗ cỡ mười trượng, hắn nghe trong nhà gỗ truyền ra một thanh âm.

Một thứ thanh âm vô luận là ai chỉ cần nghe qua một lần là vĩnh viễn khó quên.

Một thứ thanh âm hỗn hợp cả khóc, cười, thở hổn hển, rên rỉ, ngập tràn tà ác và kích thích.

Một thứ thanh âm cho dù người lãnh tĩnh nhất nghe được, huyết mạch cũng không khỏi muốn căng phồng vỡ tan.

Phó Hồng Tuyết xông vào, một cước đá tung cửa.

Cửa vừa mở ra, tâm của hắn lập tức chùn xuống, nộ hỏa lại xông lên đến tận đỉnh đầu.

- Căn nhà gỗ nho nhỏ giản dị đó đã biến thành địa ngục.

Địa ngục nhân gian.

Phong Linh đang chịu đựng hành hạ trong địa ngục.

Đinh Đương huynh đệ như dã thú, một tên đè thân thể nàng xuống, một tên nằm trên người nàng, bóp miệng nàng, đổ một chén rượu đầy vào miệng nàng.

Rượu đỏ như máu tươi, chảy trên đồng thể trắng ngần không tì vết của nàng.

Lúc hai tên thú vật nhìn thấy Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết đã như mũi tên bung ra khỏi dây cung, đao đen sì như tử vong đã rút ra.

Đó tuyệt đối là một chiêu trí mệnh, sự phẫn nộ khiến Phó Hồng Tuyết sử xuất toàn lực, cho đến khi bọn Đinh Đương huynh đệ như hai cái bong bóng xì hơi gục ngã, cơn giận dữ của hắn vẫn còn chưa chìm lắng.

Đinh Đương huynh đệ một người đã tắt thở, một người lại rướn một hơi thở cuối cùng, nhìn Phó Hồng Tuyết rặn ra một nụ cười rất khó coi, dùng một thanh âm phẳng phát như đến từ địa ngục:

- Người sẽ hối hận !

Hối hận ?

Hối hận chuyện gì ?

Phó Hồng Tuyết cả đời chưa từng hối hận.

Hắn dụng lực đá thi thể bọn Đinh Đương huynh đệ ra, dụng lực đóng chặt cửa.

Cửa lớn đã đóng, cửa sổ lại mở toang, bởi vì trong nhà tràn đầy tử khí.

Không phải là thứ khí vị nồng cay hăng buốt, lại có chút vị giống như yên chí.

Phong Linh vẫn nằm phô trên cái giường trải da thú, nàng lỏa thể.

Cả thân người hoàn toàn hư thoát, mắt trợn tròn, khước miệng sùi bọt, toàn thân mỗi một cơ bắp đều co giật không ngừng, làn da mềm mại mịn màng mỗi một phân nhỏ đều run rẩy.

Nàng không phải là Thúy Bình, không phải là nữ nhân của Phó Hồng Tuyết, cũng không phải là bằng hữu của hắn, nàng là người đến báo thù.

Nhưng nhìn thấy nàng như vậy, tâm Phó Hồng Tuyết cũng đau đớn như vậy.

Giữa giây phút đó, hắn đã quên nàng là nữ nhân, quên nàng đang lỏa thể.

Giữa giây phút đó, trong tâm mắt của Phó Hồng Tuyết, nàng chỉ bất quá là một con người đáng thương đang chịu đựng bị hành hạ tàn phá.

oo Một thau nước, một cái khăn lông.

Phó Hồng Tuyết dùng khăn lông thấm nước nóng, nhẹ nhàng lau mặt nàng, nhẹ nhàng lau bọt mép nơi khóe miệng nàng, nhẹ nhàng lau lệ ngân nơi khóe mắt nàng.

Lúc đó, trong cổ họng nàng đột nhiên phát xuất tiếng rên rỉ vừa kỳ dị vừa tiêu hồn, thân thể nàng cũng bắt đầu uốn éo, hông thon uốn éo, đôi chân dài trơn mịn cũng bắt đầu uốn éo.

- Nam nhân có thể nhẫn nhịn thứ uốn éo đó tuyệt đối không nhiều, cũng may Phó Hồng Tuyết là một trong những người thiếu số đó.

Hắn cố gắng không nhìn nàng, khi hắn chuẩn bị tìm vật gì để che đậy thân thể nàng, nàng đột nhiên giơ tay nắm chặt lấy hắn.

Nàng bầu rất chặt, giống như một người sắp chết chìm bầu lấy một khúc gỗ nổi trôi.

Phó Hồng Tuyết bắt nhẫn xô nàng ra, lại không thể không xô nàng.

Hắn vừa giơ tay xô, lại lập tức rụt tay lại.

- Nếu quả mình còn có thể xô một nữ nhân ra dưới tình huống như vậy, mình mới có thể hiểu tại sao hắn lại rụt tay lại.

Bởi vì chỗ trên người nữ nhân không thể để nam nhân đụng tới tuy không nhiều, nhưng dưới tình huống đó, chỗ mình đụng lại nhất định là mấy chỗ đó.

Thân thể Phong Linh nóng hổi, hơi thở nhịp tim của nàng càng lúc càng nhanh.

Hô hấp của nàng mang máng đượm mùi rượu yên chi, từng hơi thở đều truyền nhập vào hơi thở của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên đã minh bạch.

Minh bạch hai tên dã thú Đinh Đàng huynh đệ tại sao lại dùng thứ rượu đó đổ vào miệng nàng.

- Đó là rượu gợi tình.

Chỉ tiếc đến khi hắn minh bạch điểm đó, hắn cũng đã bị mê tụy.

Thân thể hắn bắt chợt đã thăng khởi những biến hóa mà bất cứ một ai cũng vô phương khống chế.

Lý trí của hắn đã sụp đổ.

Hơn nữa nàng còn dùng thân thể uốn éo lôi kéo hắn, xoắn quỵện hắn, đưa đẩy thân thể hắn vào tội ác của nhân loại.

Tội ác cổ xưa nhất, tội ác nguyên thủy nhất.

Rượu gợi tình đã kích thích dục vọng cổ xưa nhất, bất khả kháng nhất trong thân thể bọn họ.

oo - Từ lúc có nhân loại, đã có thứ dục vọng đó.

Nguyên nhân tạo thành sự sai trái có rất nhiều loại, thứ dục vọng đó, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là một trong những loại đó, hiện tại sai trái đã tạo thành, đã vĩnh viễn vô phương vãn hồi.

Một phạm nhân, dưới một tình huống vô phương kháng cự, tạo thành một sai trái.

Thứ "sai trái" đó có thể coi là sai trái không? Hay còn có thể tha thứ?

Sai trái đã tạo thành, kích thích đã bình lặng, dục vọng đã chết, đêm trường chậm chạp đã gần tàn.

Phút giây đó chính là phút giây trời đất tối tăm nhất.

Phút giây đó chính là phút giây giao hoán giữa thống khổ và hoan lạc.

Phút giây đó cũng chính là phút giây lương tri của nhân loại phục hồi, hồi hận ra đời.

Phút giây đó, Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Sáp nến đã khô, đèn đã tắt, cửa sổ dán giấy bồi đã dần dần trở lại màu trắng.

Trắng nhợt.

Trắng nhợt như mặt Phó Hồng Tuyết.

Tâm của hắn cũng trắng nhợt.

- Phong Linh là nữ nhân, lại là nữ nhân đi tìm hắn phục thù.

- Nàng tuy cùng chung sống với hắn mấy ngày nay, cũng là vì đợi cơ hội tốt để giết hắn.

Bây giờ, nàng lại kề cận thân hắn, nằm kề thân hắn.

Hắn cảm nhận được hô hấp của nàng, nhịp tim của nàng, cũng như hơi ấm thân thể của nàng đã bình phục tĩnh lặng, ôn nhu thỏa mãn sau cơn kích thích.

Thứ hòa bình tĩnh lặng khoan khoái đó vốn luôn làm cho một nam nhân không ngại hy sinh tất cả để đánh đổi.

Hiện tại Phó Hồng Tuyết lại chỉ hy vọng có thể hủy diệt tất cả.

Hiện giờ hắn cuối cùng đã hiểu câu nói của Đinh Đang huynh đệ trước lúc lâm tử.

“Người sẽ hối hận”.

Hối hận ?

Hắn có thể hối hận sao ?

Hắn có thể hủy diệt tất cả mọi chuyện đã xảy ra sao ?

Không thể !

Hắn không thể !

Hắn tự mình tạo thành, hắn không thể trốn tránh, cũng không thể kháng cự.

Là tự mình tạo thành, tự mình phải chịu đựng.

Không cần biết mình đã tạo thành cái gì, đều phải tiếp thụ.

Mặt đất lạnh, sương sớm lạnh.

Tay Phó Hồng Tuyết lạnh, tâm hắn cũng lạnh, lạnh như đao phong.

- Chuyện đã xảy ra, vĩnh viễn vô phương vãn hồi sự sai trái.

Nếu quả mình là Phó Hồng Tuyết, mình có thể làm gì ?

Chạy trốn ?

Mỗi một người đều có lúc trốn tránh người khác, nhưng vĩnh viễn không ai có thể trốn tránh chính mình.

Phó Hồng Tuyết cũng không thể.

Hắn nhẹ nhàng quay đầu, ngưng chú nhìn Phong Linh đang chìm trong hương mộng.

Lúc nàng tỉnh dậy sẽ ra sao ?

Nghĩ đến sự tình đêm qua, thứ kích thích đó, thứ triền miên đó, Phó Hồng Tuyết biết cả đời sợ rằng rất khó quên.

Còn nàng ?

Sau khi tỉnh dậy, làm sao đối diện với nàng ?

- Hai người không có căn cội, một lần kết hợp vô phương quên lãng.

Về sau có nên kết hợp không ?

Hay nên chia lìa ? Để đối phương một mình đơn độc chịu đựng những thống khổ và hối tiếc mà sai trái đã tạo thành ?

Những vấn đề đó có ai có thể trả lời ?

Có ai biết nên làm sao mới đúng ?

Song cửa sổ còn mở, ngoài cửa ánh bình minh dần dần nhú hiện.

Khung trời tĩnh lặng, sơn cốc tĩnh lặng, buổi sớm tĩnh lặng, thiên địa một mảng tĩnh lặng xanh rì.

Phong Linh chợt tỉnh, chợt lẳng lẳng mở mắt, đang nhìn Phó Hồng Tuyết nằm kề bên.

Ánh mắt nàng đã có biểu tình.

Cũng không biết là thống khổ ? Là hối hận ? Là lạc lõng ? Hay là thương tiếc ? Là phẫn nộ ?

Phó Hồng Tuyết không thể trốn tránh nhãn quang của nàng, cũng vô phương trốn tránh.

Hắn đang nhìn nàng, chờ đợi phản ứng của nàng.

26. Lại Gặp Hấp Huyết Quý

Còn chưa bước chân vào căn “nhà” rất có cá tính đó, Diệp Khai từ xa đã nghe có tiếng người đang khóc.

Tuy là tiếng khóc của nữ nhân, nhưng Diệp Khai nghe được đó không phải là tiếng khóc của Tô Minh Minh, mà là tiếng khóc thảm thiết của một trung niên phụ nhân.

Vừa bước qua cửa, quả nhiên nhìn thấy một trung niên phụ nhân mập mạp ngồi bên giường, Tô Minh Minh đang ngồi kề bên an ủi bà ta.

“Có chuyện gì vậy ?” Diệp Khai hỏi:

“Vị thái thái này sao lại khóc thương tâm như vậy ?”

“Chồng của bà ta đêm hôm qua đụng phải Hấp Huyết Quý”. Tô Minh Minh hỏi đáp.

“Hấp Huyết Quý ?” Diệp Khai ngẩn người:

“Ở đây cũng có Hấp Huyết Quý ?”

“Không những có, hơn nữa đã tồn tại từ rất lâu”. Tô Minh Minh đáp:

“Chỉ là biến mất một thời gian, cho đến đêm hôm qua lại xuất hiện”.

- Vậy chồng của bà ta ...”.

“Đương nhiên đã bị hút cạn máu”. Tô Minh Minh đáp.

Diệp Khai ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Chồng bà ta đâu ?

“Còn lưu lại hiện trường”. Tô Minh Minh đáp:

“Đằng sau vườn nhà bà ta”.

- Ta đi xem xem.

Diệp Khai nói xong quay mình đi liền, Tô Minh Minh vốn muốn cùng đi, nhưng thấy trung niên phụ nhân khóc rất thương tâm, chỉ còn nước tiếp tục an ủi bà ta.

Chào đón sương sớm, hòa nhập vào bình minh, Diệp Khai bước tới sau vườn nhà trung niên phụ nhân, xa xa đã nhìn thấy một thi thể nhăn nhúm cạn kiệt.

Huyết tích ở vết thương trên cổ đã ngưng đọng, toàn gương mặt hiện rõ vẻ kinh hãi, tròng mắt vẫn còn tròn xoe thất thần.

Diệp Khai quỳ xuống, giơ tay vuốt nhẹ đôi mắt thi thể, sau đó nhìn chăm chăm lên vết thương nghi ngại. Chỉ có qua kể chuyện truyền miệng mới có thể nghe đến Hấp Huyết Quỷ, không ngờ lại có thể xuất hiện trong cuộc sống hiện thực, Diệp Khai thật sự rất hoài nghi.

Chàng tuy chưa tận mắt nhìn thấy Hấp Huyết Quỷ, nhưng lại đã hai lần nhìn thấy thi thể bị Hấp Huyết Quỷ “cắn”, một lần ở Vạn Mã Đường, hôm nay là lần thứ hai.

Có lẽ nào người bị Hấp Huyết Quỷ cắn thật sự có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ ?

Đôi lông mày rậm của Diệp Khai đã nhíu dính vào nhau, chàng quyết định đêm hôm nay canh ở đây, xem coi thi thể bị Hấp Huyết Quỷ cắn có thể cũng biến thành Hấp Huyết Quỷ hay không ?

Nghe nói Hấp Huyết Quỷ chỉ có dùng cọc gỗ đào hoa đâm vào tâm tạng mới có thể chết, vậy Diệp Khai đêm nay có nên chuẩn bị một cọc gỗ đào hoa không ?

Chàng không khỏi cười khở, quái sự năm này qua tháng nọ đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều. Đầu tiên là người đã chết từ mười năm trước đột nhiên sống lại một cách kỳ diệu, hiện tại lại là Hấp Huyết Quỷ.

Nếu quả đêm hôm qua không đến Hầu Viên đã nhìn thấy cái gọi là khí đầu người thân khí, quái sự chắc đã chất thành một đống.

Diệp Khai từ từ đứng dậy, tâm tình đã bay ra khỏi Lạp Tát, trở về đến Vạn Mã Đường, không biết Phó Hồng Tuyết hiện tại ra sao ? Bằng vào cá tính của hắn, Diệp Khai vẫn còn sợ tính khí của hắn bưng bưng khiến hắn hành sự bất chấp hậu quả.

Đêm hôm nay nếu quả làm rõ ràng chuyện Hấp Huyết Quỷ, sáng sớm nhất định rời khỏi Lạp Tát, trở về Vạn Mã Đường.

Nắng sớm càng lúc càng lên cao, mặt đất càng lúc càng tỏa nóng, Diệp Khai gạt mồ hôi trên trán, chậm chậm bước ra khỏi hậu viện.

Vừa về đến chỗ Tô Minh Minh, đã nhìn thấy Tô Minh Minh đứng trước cửa đợi chờ, nghênh mặt hỏi:

- Chuyện Hầu Viên ra sao ? Chàng sao đi tới một ngày một đêm ?

“Ta đã nhìn thấy khí đầu người thân khí”. Diệp Khai đáp.

“Thật sao ?” Tô Minh Minh giương tròn mắt:

“Thật sự có thứ khí đó ?”.

Diệp Khai cười cười:

- Đó chỉ bất quá là khí cạo sạch lông lá trên đầu trên mặt.

“Cạo sạch lông trên đầu ?” Tô Minh Minh hỏi.

“Đúng”. Diệp Khai cười nói:

“Từ xa xa mà nhìn, vẫn thật sự giống hệt đầu người”.

- Ông ta tại sao lại cạo lông mặt của khí ?

“Ai biết được ? Có lẽ vị Vương lão tiên sinh đó thích chơi đùa”. Diệp Khai cười đáp:

“Có lẽ bấy khí đó đều bị bệnh rụng lông hói đầu”.

Nghe câu nói đó, Tô Minh Minh cũng cười theo, nằng đợi cho tiếng cười của mình lắng đọng rồi mới nói:

- Vậy chàng tại sao ở đó cả một ngày một đêm ?

“Hồi sáng coi người ta đánh cờ cả ngày”. Diệp Khai cười đáp:

“Đến đêm ăn một bữa ngon lành, nghe một tiếng đàn mỹ diệu, coi một bấy khí chơi đùa”.

“Chàng có phát hiện chuyện gì khả nghi không ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Có hỏi chuyện Ngọc Thành không ?”.

“Đã hỏi, không có”.

“Không có ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Không có cái gì ?”.

“Không phát hiện chuyện khả nghi gì, không có tin tức Ngọc Thành”. Diệp Khai đáp:

“Cũng không dò ra nơi hạ lạc của Kim Ngư”.

“Sao lại có thể được ?” Tô Minh Minh lẩm bẩm:

“Tất cả chừng như đều hướng về Hầu Viên, chàng lại nói trong Hầu Viên không có gì khả nghi”.

Diệp Khai lại cười cười:

- Có vị danh nhân từng nói qua một câu, không biết nàng có từng nghe qua chưa ?

- Nói gì ?

“Không khả nghi nhất, thông thường là khả nghi nhất”. Diệp Khai cười đáp.

“Thật vậy ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Ý tứ của chàng muốn nói Hầu Viên là chỗ khả nghi ?”.

“Ta đến Hầu Viên thấy tất cả mọi thứ đều rất bình thường”. Diệp Khai đáp.

- Điều rất bình thường vẫn còn có chỗ nào khả nghi ?

“Bởi vì quá bình thường, cho nên mới khả nghi”. Diệp Khai đáp:

“Một trang viện rộng lớn như Hầu Viên, người như Vương lão tiên sinh, nên có những quái tích đặc biệt, nhưng cái lão bày biện trước mặt ta lại đều là những thứ có thể nhìn thấy trong một nhà bình phàm”.

Chàng ngừng một chút, lại nói:

- Điều đó chứng minh những thứ đó đều do lão cố ý an bài để bọn ta nhìn thấy.

- Nếu quả trong tâm ông ta không có quỷ, hà tất phải cố ý an bài như vậy ?

“Đúng”. Diệp Khai đáp:

”Cho nên hiện tại ta muốn trở lại Hầu Viên một lần nữa.

“Hiện tại ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Lần này chàng quang minh chính đại tiến vào cổng lớn, hay len lén đi vào ?”.

“Lần này đương nhiên là len lút mò vào”. Diệp Khai cười cười:

“Bất quá trước khi ta đi, muốn làm phiền nàng hai chuyện”.

- Chuyện gì ?

“Thứ nhất, muốn vị trung niên phụ nhân đó hôm nay không nên trở về, thi thể chồng bà ta vẫn còn đặt ở hậu viện”. Diệp Khai thốt:

“Thứ hai, nàng giúp ta tìm một khúc gỗ đào hoa”.

“Gỗ đào hoa ?” Tô Minh Minh hỏi:

“Dùng làm gì ?”.

- Dùng để giết quỷ.

- Giết quỷ ?

“Phải”. Diệp Khai đáp:

“Nghe nói người bị Hấp Huyết Quỷ cắn, qua một ngày, cũng có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ, nghe nói chỉ có dùng cọc gỗ đào hoa đâm xuyên tâm tạng mới có thể dồn Hấp Huyết Quỷ vào tử địa”.

“Chàng muốn đêm nay coi coi thi thể đó có khởi thi biến ?” Tô Minh Minh hỏi.

“Đúng”. Diệp Khai lại cười cười:

“Nàng nói đúng”.

Tường rào tuy rất cao, đối với Diệp Khai mà nói, giống như một đứa bé nhảy dây thoải mái, chàng phóng qua tường, nhẹ nhàng hạ mình ở hậu viện của Hầu Viên.

Lúc đó cũng đã gần giữa trưa, nhưng cả tòa Hầu Viên lại tĩnh lặng phảng phất như đêm khuya, Diệp Khai đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó nhắm hướng một gian phòng cửa sổ hé mở mà xông tới.

Vừa đến sát vách, Diệp Khai trước hết nghe ngóng coi trong phòng có động tịnh gì không, đợi đến lúc xác định không có gì lạ, chàng mới từ từ hé mở cửa sổ.

Trong phòng chỉ có một cái giường, không có bàn, trên giường có một cái mền bông, trên vách sát giường có treo xích sắt, trong phòng không có người.

Luồn qua cửa sổ, Diệp Khai bước đến cạnh giường, cầm xích sắt coi, trên xích sắt có còng tay, xem ra sợi xích sắt này dùng để khóa người.

Khóa người nào ?

Diệp Khai ngẫm nghĩ, sau đó đặt xích sắt xuống, gỡ mền lên, tìm kiếm sơ tầm trên giường.

Kỳ thật chàng căn bản bắt tất phải tìm kiếm kỹ càng như vậy, vừa gỡ mền, chàng lập tức nhìn thấy trên giường có một đồng lông tóc.

Một đồng lông ngắn màu vàng chói.

Chàng bóc một nhúm, vừa sờ vào đã cảm thấy sợi lông rất thô, vừa ngửi thử đã ngửi mùi hôi khăm khăm.

Là mùi vị đặc dị của khỉ.

Gian phòng này dùng để xích khỉ ?

Khỉ tại sao lại phải giam trong này ? Không nghe lời có thể nhốt trong chuồng, tại sao lại xích trong một gian phòng rộng lớn như vậy ?

Đa số khỉ đều ngồi chồm hồm mà ngủ, tại sao lại phải để nó ngủ trên giường ?

Có lẽ nào thứ khỉ này rất lớn ? Thậm chí còn cao hơn cả người ?

Chiếu theo mục quang mà nhìn, cũng chỉ có cách giải thích đó mới hợp lý, Diệp Khai cười cười, đem nhúm lông trên tay bỏ vào trong chén, quay người đi về phía cửa phòng, lẳng lặng mở cửa, lộ đầu ra thám thính.

Ngoài cửa là một hành lang, trên hành lang cũng rất im ắng, tận đầu có một phiến cửa, Diệp Khai vừa nhấc cẳng đã như một mũi tên phóng vèo đi, thân ảnh “vút” một tiếng, đến sát phiến cửa cuối hành lang.

Bằng vào cảm quan thứ sáu, Diệp Khai biết trong phòng nhất định không có người, chàng giơ tay đẩy cửa, lại đẩy không được.

Có khóa ? Không thể nào. Trong phòng không có người, sao lại có thể khóa từ trong ?

Diệp Khai nhìn nhìn cánh cửa, dùng ngón tay gõ gõ, lúc đó mới phát giác cửa tuy là cửa, lại là cửa sắt bao vỏ cây, không trách gì đẩy không được, một phiến cửa sắt nặng nề như vậy, tùy tùy tiện tiện làm sao mà đẩy ra.

Chàng vận lực, song thủ đẩy tới một cái, cánh cửa sắt từ từ mở ra, cửa vừa mở, một luồng hàn khí đập thẳng vào mặt.

Diệp Khai rùng mình, trời đang nóng bức như vậy, trong phòng sao lại thổi ra một luồng khí lạnh như băng ?

Cửa sắt đã mở toang, trong phòng quả nhiên không có người.

Không những không có người, cả đồ bày biện trong phòng cũng không có, không cần biết là bàn trang điểm hay bàn ăn, cả một cái giường phổ phổ thông thông cũng không có.

Nhưng trong phòng lại không phải là trống không.

Nhìn thấy tình cảnh trong phòng, Diệp Khai liền biết tại sao cổ hàn khí đó lại có thể xộc vào mặt.

Chính giữa phòng có một cái bệ dài, trên bệ đặt một hàng khối băng.

Hơi lạnh là từ những khối băng đó bay ra.

Mỗi góc bệ có đặt một cái tủ cao, tủ làm bằng thủy tinh, cho nên có thể nhìn thấy vật đặt bên trong, nhưng Diệp Khai lại nhìn không ra là những vật gì.

Trong tủ có rất nhiều hũ tròn tròn, trong hũ chừng như đựng rượu bồ đào Ba Tư, nhưng màu sắc lại có vẻ đậm hơn.

Có lẽ nào đó là một bệ băng tàng giấu rượu bồ đào Ba Tư ?

Diệp Khai bước tới gần tủ mới phát giác trên những cái tủ đó đều có biên số, tổng cộng có bốn tủ, có viết chữ trên mặt:

“Hình một”, “hình hai”, “hình ba”, hình bốn”.

Hình ? Hình gì ? Có lẽ nào rượu cũng có phân hình ?

Diệp Khai chưa từng nghe qua, chàng cầm một hũ trong cái tủ bên phải lên, mở nắp ngửi thử, mũi vừa kề gần hũ, chàng liền nhú mày.

Máu, mùi máu !

Trong những hũ đó không ngờ lại có đựng máu.

Máu đỏ tươi như màu tường vi.

Những hũ tròn tròn trong những tủ thủy tinh đó đều có đựng máu, bao nhiêu máu đó dùng làm gì ?

Bốn tủ bốn thứ huyết hình, Diệp Khai chung quy đã minh bạch những thứ máu đó sao lại phải phân hình, chàng nhớ sư phụ có nói qua với chàng, máu trên thân người đại khái có thể phân ra làm bốn thứ huyết hình khác nhau.

Đem máu khác nhau hòa chung là không thể được, ý tứ đó muốn nói người có máu hình một chỉ có thể dùng máu hình một mới được.

Chàng đương nhiên còn nhớ sư phụ cũng nói, muốn bảo trì máu còn tươi, chỉ có dùng băng đá mà ướp mới được.

Xem ra Vương lão tiên sinh không những hiểu cách phân hình máu, cũng hiểu biết làm sao bảo trì cho máu còn tươi.

Nhưng lão cần bao nhiêu máu đó để làm gì ?

Lão nếu quả là thân y huyền hồ tế thể, còn có thể nói chuẩn bị bao nhiêu máu đó để đi cứu người, lão lại chỉ bất quá là một lão nhân đặc biệt giàu có, lão cần bao nhiêu máu đó làm gì ?

Hay bao nhiêu máu đó có quan hệ đến bao nhiêu truyền thuyết thần bí về Hắc Viên ? Hay đó không phải là máu người, mà là máu khí ?

Nhìn căn “phòng máu” lạnh lẽo kỳ quái, Diệp Khai cảm thấy Hắc Viên trùm phủ tầng tầng lớp lớp những tấm mạng thần bí.

Lúc Diệp Khai đang trầm tư, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân, chàng giật mình, muốn ra khỏi phòng đã không còn kịp, nhìn đi nhìn lại trong phòng, không có chỗ nào có thể trốn, khi đó tiếng bước chân đã càng lúc càng gần.

Cửa sắt đã mở ra, hai người trẻ tuổi vận hoàng y bước vào, trong tay người cao hơn cầm hai ống trúc, bọn chúng đi đến trước tủ “máu hình hai”, người trẻ tuổi lùn lùn bưng một hũ máu còn lừng lừng, mở nắp ra.

Người trẻ tuổi cao hơn lập tức nghiêng hai ống trúc đồng chúc đầu vào hũ.

Trong ống trúc đồng đổ ra đương nhiên là máu.

Đợi đến khi máu trong trúc đồng đổ ra hết, cái hũ tròn cũng đã đầy máu, người trẻ tuổi lùn lùn cười cười, đập nắp kỹ càng, sau đó đặt lại vào trong tủ:

- Ta nhớ lần trước vào đây, mỗi một cái hũ “hình hai” đều đầy đầy, hiện tại lại lừng lừng rất nhiều.

“Thì sao?” Người trẻ tuổi cao hơn hỏi:

“Ý tứ gì đây?”

“Thì là tình hình đó đã xảy ra rất nhiều lần”. Người trẻ tuổi lùn lùn thốt:

“Mỗi lần đi vào đều nhìn thấy lần trước vốn đã đựng đầy máu, bây giờ lại ít hơn rất nhiều”.

Người trẻ tuổi cao hơn nhìn nhìn mấy hũ máu trong tủ, lắc lắc đầu:

- Thật sự đoán không được lão đầu đó dùng bao nhiêu máu người để làm gì?

- Lão đầu? Lão đầu nào?

- Là ...

Gã còn chưa nói hết, miệng đã bị người trẻ tuổi lùn lùn giơ tay bịt lại, sau đó lại nghe hắn thì thào:

- Người không muốn sống nữa sao?

- Tôi ...

“Không ai dám gọi lão là lão đầu”. Người trẻ tuổi lùn lùn nhìn nhìn ra ngoài cửa rồi mới buông tay:

“Không ngờ người còn dám nói lớn như vậy, lẽ nào không còn muốn sống?”

“Lão không có ở đây, làm sao mà biết được?” Miệng của người trẻ tuổi cao hơn tuy vẫn còn “cứng”, nhưng thanh âm đã hạ giọng nhiều phần.

- Thế gian này người chỉ điếm lập công rất nhiều.

- Trong đây chỉ có anh và tôi, đâu còn ...

Gã vốn muốn nói “đâu còn ai khác, ai lại đi chỉ điếm”, đột nhiên nghĩ tới người đứng bên cạnh cũng là “người”, cho nên liền cười giả lả, vỗ vai người trẻ tuổi lùn lùn.

“Lão ca, trong phòng tôi có giấu hai hũ Nữ Nhi Hồng đã cất ba mươi năm, tối nay tôi mời anh uống cho đã”. Người trẻ tuổi cao hơn cười cười:

“Đương nhiên tôi cũng chuẩn bị đủ thứ đồ ăn”.

- Hai hồ rượu đó là bảo bối của người, ta làm sao dám uống?

“Lão ca, anh đâu phải là người ngoài”. Gã cười cười:

“Chỉ cần lão ca quên hồi nãy tiểu đệ nói gì, anh muốn cái gì, tiểu đệ cũng chịu theo”.

“Biết mà không báo, tội thêm một tầng”. Người trẻ tuổi lùn lùn còn cố ý giả vờ “thánh hiền”.

- Lão ca, anh tha cho tôi lần này đi mà!

- Nếu không phải người và ta đã nhiều năm quen biết, ta ...

- Tạ ơn lão ca.

Người trẻ tuổi cao lập tức khúm núm đi theo người kia ra ngoài, đợi đến khi cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, một bóng người từ trên nóc phòng rơi xuống.

Vừa hạ mình xuống, Diệp Khai lập tức khởi động tay chân, hồi nãy trốn bên trên, không động đậy được, tay chân đều đã tê dại lạnh cứng.

Đến khi thân thể ấm áp trở lại, Diệp Khai mới ngừng khởi động, nhưng nét trầm tư trên mặt lại càng đậm nồng.

Qua cuộc đàm thoại giữa hai người hồi nãy, Diệp Khai biết được ba chuyện:

Thứ nhất, những hũ đó đều đựng máu người.

Thứ hai, cả bọn thủ hạ của Vương lão tiên sinh cũng không biết thượng tòng của mình cần bao nhiêu máu đó để làm gì ?

Thứ ba, lượng máu mà Vương lão tiên sinh dùng cũng nhiều phi thường, mỗi vài ngày đều có thủ hạ đem vào.

Hiện tại Diệp Khai lại có nhiều dấu hỏi, số máu đó từ đâu mà ra ?

Không lẽ ...

Không thể nào.

Chuyện này làm sao có thể trộn chung với chuyện Hấp Huyết Quỷ thành một ?

Diệp Khai không khỏi cười khổ.

Chàng thật sự rất muốn điều tra tiếp, chỉ tiếc hiện tại đã không còn là “thời gian tốt để bí mật điều tra”, hiện tại trong Hầu Viên nhất định đã khôi phục giới bị thường ngày.

Hôm nay chỉ còn nước lui về trước đã, đợi đến đêm tra xét vụ Hấp Huyết Quỷ, sáng hôm sau lại đến thăm Hầu Viên.

Sao đêm qua còn chưa nhú mọc, tịch dương hôm nay đã chìm lặn phía trời tây, Diệp Khai tìm được một vị trí cực tốt để ẩn mình.

Trong hậu viện của trung niên phụ nhân, có một cái giếng khô, đối diện cái giếng khô có một cây cổ thụ.

Tàng cây cổ thụ rậm rì dày đặc, Diệp Khai ẩn mình trong đó, ở đó không những có thể nhìn thấy hậu viện rõ rõ ràng ràng, cả phương viên nội trong vòng bảy trượng đều không thoát khỏi mắt Diệp Khai.

Mang theo hai hồ rượu và vài món ăn, nếu quả không phải đang đợi coi sự tình quỷ dị, trên cây quả thật là một nơi vừa uống vừa ăn thoải mái.

Khi ngôi sao sáng nhất ở phương bắc mọc lên, Diệp Khai đã uống cạn nửa hồ rượu, cũng đã đuổi tan phân nửa hơi lạnh vậy quanh thân người.

Thi thể vẫn còn nằm theo tư thế y như hồi sớm, đêm nay có sao, cũng có trăng, ánh trăng ngời sáng lần khần trên vết thương ở cổ thi thể, máu tươi đã đọng khô thành màu đen bầm.

Truyền thuyết nếu quả là thật, đêm nay thi thể đó nhất định có thể có “thi biến”, có thể biến thành một Hấp Huyết Quỷ.

Hấp Huyết Quỷ có thật bất cứ binh khí gì đều giết không chết ? Có thật chỉ có cọc gỗ đào hoa đâm xuyên tâm tạng mới hữu dụng ?

Hồi nhỏ mới thường nghe mấy chuyện ma quỷ, không ngờ có thể xuất hiện trong đời sống, Diệp Khai phải làm sao ?

Chàng chỉ còn nước cười khổ.

Chàng cũng chỉ có thể cười khổ.

Đêm nay nếu quả thật sự có “thi biến”, Diệp Khai phải xem xem Hấp Huyết Quỷ có phải thật sự giết không chết, nếu không cần thiết, chàng không dùng tới cọc gỗ đào hoa.

Cọc gỗ đào hoa đang giắt nơi thắt lưng của chàng.

Nếu quả để cho bằng hữu của chàng biết chàng không ngờ lại làm mấy chuyện này, không cười nhe răng mới là quái.

Thứ chuyện như vậy nếu không tận mắt chứng kiến, có ai có thể tin được ?

Còn Diệp Khai ?

Nếu quả đêm nay thật sự để chàng nhìn thấy Hấp Huyết Quỷ, chàng có tin không ?

Chính Diệp Khai cũng không biết.

Có những chuyện cho dù tận mắt chứng kiến đều vị tất là thật, hà huống là chuyện ma quỷ tồn tại giữa hư vô phiêu diêu.

Gió tây công theo hơi lạnh, cũng bỗng theo hương thơm của cơm canh trong thành Lạp Tát, còn rong ruổi bài mục ca bi luân đặc dị của Biên Thành.

Nghê tiếng ca dật dờ bi thương ẩ ẩ hiện hiện đó, Diệp Khai đột nhiên nghĩ tới một người.

Nghĩ tới con người của hắn và bản mục ca lưu truyền đã lâu.

”Mộ xuân tam nguyệt, dương hoan thảo trường, thiên hàn địa đóng, vấn thù tự lang ?

Nhâm tâm linh dương, lang tâm độc thương, thiên tâm nan trắc, thế tình như sương ...”.

Tạm dịch:

”Tháng ba cuối xuân, cừ vui cỏ cao, trời lạnh đất cứng, hỏi ai nuôi sói ?

Lòng người chỉ lo cho cừ, lòng sói đơn độc một mình, lòng trời khó đoán, tình thế gian như sương ...”.

Tiêu Thập Nhất Lang.

Trên thế gian này, con sói được thấu hiểu nhất, được thương cảm nhất, chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang.

Hắn phảng phất là một con sói, một con sói cô độc, tịch mịch, buồn giá, đói cào, trong băng thiên tuyết địa, vì sinh mệnh của mình mà vùng vẫy đơn độc.

Nhưng trên thế gian lại không có một ai có thể thò tay ra phù trợ hắn, mỗi một người đều chỉ muốn dẫm đạp hắn, đá hắn tới chết.

– Thế gian chỉ biết thương hại cừ, đồng tình với cừ, tuyệt ít có người biết nỗi thống khổ của sói, sự tịch mịch của sói, thế nhân chỉ nhìn sự tàn nhẫn lúc sói ăn thịt cừ, lại không nhìn nó chịu đựng cô độc và đói khổ lưu lã giữa băng thiên tuyết địa.

– Cừ đói thì ăn cỏ, còn sói đói thì sao ? Có lẽ nào nên nhịn đói tới chết ?

Diệp Khai hiểu sói, cho nên cũng hiểu Tiêu Thập Nhất Lang.

Hai người bọn họ tuy không phải là người cùng thời đại, nhưng Diệp Khai đối với cố sự của Tiêu Thập Nhất Lang lại biết rành như những đường chỉ tay trong lòng bàn tay mình, mỗi lần nghĩ đến cố sự của Tiêu Thập Nhất Lang, nhiệt huyết lại bùng bùng dâng trào.

Diệp Khai vào giây phút này tịnh không phải ngẫu nhiên nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, tuy bản mục ca bi thương thê lương khiến cho chàng nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, lại cũng đồng thời làm cho chàng nhớ đến một vị trí giả đã từng kể cho chàng nghe:

– Ở một quốc gia vùng viễn tây, mỗi lần đến đêm trăng tròn, có xuất hiện một thứ quái vật chuyên ăn thịt người, chuyên cắn cổ người uống máu, người dân ở quốc gia đó kêu nó là Người Sói.

Đêm nay chính là đêm trăng tròn.

Diệp Khai ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo trên đầu, vừa tròn vừa to, có lẽ nào Hấp Huyết Quỷ cũng giống như Người Sói, đều chờ đêm trăng tròn mới xuất hiện ?

Một ở tuốt vùng viễn tây, một ở đông phương cổ xưa thần bí, hai loại tuy không cùng danh xưng, nhưng có thể nào đồng nhất cùng là một thứ quái vật ?

Diệp Khai còn nhớ vị trí giả đó có nói qua với chàng, Người Sói chỉ có dùng vũ khí làm bằng bạc mới có thể giết chết, so với Hấp Huyết Quỷ chỉ có thể dùng cọc gỗ đào hoa đâm xuyên tâm tạng mới chết, có phải rất giống nhau không ?

Người bị Người Sói cắn có thể biến thành Người Sói, đó không phải cũng giống như người bị Hấp Huyết Quỷ cắn có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ sao ?

Xem ra Người Sói và Hấp Huyết Quỷ cho dù không phải là một thứ quái vật đồng nhất, ít ra cũng có quan hệ thân thích.

Trăng tròn, sao sáng, gió tây lạnh lẽo.

Gió lùa tàng cây đu đưa, tàng cây đu đưa lá xào xạc, Diệp Khai không khỏi gờ tay kéo chặt vạt áo trước ngực, chàng không biết là vì hơi lạnh, hay là vì nghĩ tới chuyện kinh khủng, cả người co rút lại.

Chàng đưa nửa hồ rượu còn lại lên miệng, tu một hơi đầy bao tử, mới có cảm giác thư thả phần nào.

Nhìn bóng tối đã gần đến nửa đêm, nếu quả có thể có chuyện, chắc cũng mau chóng xuất hiện, chi bằng hiện tại cứ ăn hết đồ ăn trước đã, lo bảo tồn thể lực cái đã.

Diệp Khai mới có ý niệm đó trong đầu, tay vừa mới cầm đồ ăn đưa lên, miệng vừa mới há ra, còn chưa cắn miếng nào, chàng chợt nghe thấy một thanh âm.

Một tiếng hồng phảng phất như vạn mã phi nước đại.

Theo sự xuất hiện của thanh âm đó, chàng nhìn thấy một chùm tia sáng từ dưới giếng khô bắn lên, bắn thẳng lên bầu trời.

Thanh âm càng lúc càng lớn, chùm ánh sáng càng lúc càng chói ngời, Diệp Khai không khỏi gờ tay bịt tai, đôi mắt tuy cố gắng cất lực muốn coi chuyện gì xảy ra, nhưng bất lực trước chùm ánh sáng quá mãnh liệt, bức ép chàng chỉ còn nước nhắm mắt lại.

Mắt đã nhắm, nhưng vẫn còn cảm thấy cường độ ánh sáng, tai khỏi cần phải nói, nếu không phải nội lực của chàng rất cao, chỉ sợ đã bị chấn động phát cuồng.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Có lẽ nào đây là khúc dạo đầu trước khi Hấp Huyết Quỷ xuất hiện ?

27. Mười Chín Năm Của Kinh Vô Mệnh

Cả hậu viện trong phút chốc chìm trong ánh sáng chói ngời như ban ngày, tàng cây cỏ thụ giữa sát na đó để cho tiếng hồng chấn động đu đưa không ngừng, lá cây lắt phất rơi rớt.

Chùm tia sáng đến lúc nào mới tan biến ? Thanh âm đến lúc nào mới đình chỉ ?

Diệp Khai cái gì cũng không biết, chàng chỉ biết hình như đã qua một lúc rất lâu, hình như cả một thế kỷ, tai chàng tuy đã không còn cảm thấy nhức nhối nữa, nhưng dư âm vẫn lừng bùng quanh tai.

Tia sáng tuy đã không còn cường liệt như trước nữa, nhưng trong mắt đang nhắm chặt, vẫn còn có bóng dáng ánh sáng lưu dấu.

Đợi đến khi tai có thể nghe thấy gió tây xào xạc, đợi đến khi tròng mắt có thể nhìn thấy cảnh tượng trong đêm tối, toàn thân Diệp Khai đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hỏi này chuyện gì xảy ra vậy ?

Diệp Khai ngưng thị nhìn về phía hậu viện, an an tĩnh tĩnh, không có chút biến hóa gì, không, không đúng, trong hậu viện có một vật không còn thấy nữa.

Thi thể đâu ?

Vật không còn thấy nữa là thi thể.

Nơi vốn đáng lẽ có thi thể, hiện tại chỉ có một hai chiếc lá rơi rớt.

Diệp Khai lập tức nhìn bốn phía, cả phương viên cũng không bỏ qua, nhưng chu vi xung quanh chỉ có bóng đêm lạnh lạnh trong suốt, và một mảng sương mù mê mê mông mông.

Thi thể không còn thấy nữa.

Đã có “thi biến” ?

Có lẽ nào tiếng hồng và chùm ánh sáng quái dị hồi nãy là quá trình biến thành Hấp Huyết Quỷ ?

Nếu quả là vậy, tại sao lại nhìn không thấy Hấp Huyết Quỷ ?

Nếu quả thi thể đã biến thành Hấp Huyết Quỷ, tại sao lại không đến gần Diệp Khai ? Có phải không nhìn thấy chàng, hay là sợ cây cọc gỗ đào hoa giắt bên hông chàng ?

Những vấn đề đó giống như “tơ tình” vậy khốn Diệp Khai, chàng nhắc hồ rượu còn lại, ực một ngụm đầy, đợi cho rượu rót hết vào bao tử, chàng mới thở dài một hơi nặng nề, sau đó phóng lên xoay một vòng.

Vừa phóng người, hạ mình xuống, hạ bên cạnh đám lá xanh rì rơi rớt trên đất, Diệp Khai ngưng chú nhìn lá rơi, lại đưa thị tuyết từ từ lần về hướng cái giếng khô, người cũng bước về hướng cái giếng khô.

Mượn ánh trăng, Diệp Khai nhìn thấy đáy giếng rất rõ ràng, đất khô nứt nẻ, thành giếng loang lổ rong rêu xanh xám bám phủ.

Một miệng giếng khô như vậy có thể phát xuất thanh âm và ánh sáng làm cho người ta không tin được sao ?

Diệp Khai cúi mình lượm một hòn đá quăng xuống giếng, “cạch” một tiếng, hòn đá đập vào đất cứng dưới đáy giếng, thanh âm khô khan, cái giếng này đất dưới đáy giếng rất cứng, tịnh không có gì mờ ám.

Diệp Khai từ từ đứng thẳng dậy, song thủ khoanh trước ngực, nhíu mày suy nghĩ, có lẽ nào tình cảnh nhìn thấy hồi nãy là ảo giác và tưởng tượng của mình ?

Cho dù ánh sáng và thanh âm đều là ảo giác của Diệp Khai, nhưng thi thể không còn nhìn thấy nữa lại là sự thật !

Sự tình đến nước này, đổi là người khác, nhất định đi về ngủ một giấc cho khỏe, chuyện gì đợi đến sáng mai hãy nói, nhưng Diệp Khai lại không phải là hạng người đó.

Chàng nếu quả có cá tính đó, tất không thể phát sinh bao nhiêu cố sự bi bi hi hi ai ai oán oán.

Giếng khô xem ra không có gì dị dạng, nhưng Diệp Khai nếu quả không tự mình xuống xem, chàng nhất định ba ngày ngủ không vô, cho nên chàng nhíu mày không lâu, đã phóng người vào giếng khô.

Đất dưới đáy giếng cứng như sắt, Diệp Khai vừa hạ mình xuống, biết dưới này không thể có vật gì mờ ám tồn tại, cho nên chàng chú ý nhìn lên thành giếng.

Rong rêu xanh rờn phủ bám, Diệp Khai chăm chăm nhìn đám rong rêu trên thành giếng.

Thành giếng cả năm khô cạn, làm sao có thể có bao nhiêu rong rêu tươi tốt như vậy ?

Nhìn một hồi, khóe miệng Diệp Khai chợt hé một nụ cười, tay chàng đã giơ lên, từ từ mò về phía đám rong rêu trên thành giếng.

Đang lúc ngón tay đụng vào đám rong rêu, nụ cười trên khóe miệng Diệp Khai càng tươi hơn, ngón tay của chàng kéo nhẹ, rong rêu trên thành giếng đã bị lột xuống một mảng.

Trên thế gian có thứ rong rêu nào có thể bị lột cả mảng như vậy ? Rong rêu nắm trong tay Diệp Khai là giả tạo.

Dùng một thứ chất liệu giống như rong rêu làm thành, cho dù mình đứng rất gần để coi, rất khó lòng nhìn ra là giả, trừ phi mình dùng tay mò đụng.

Rong rêu giả trên thành giếng bị xé xuống, hiển lộ bốn năm cái lỗ tròn nhỏ, những cái lỗ tròn nhỏ đó dùng để làm gì ? Xem ra thứ rong rêu giả dán lên để che giấu những lỗ nhỏ đó.

Trên thành giếng khô cạn tại sao có những lỗ tròn nhỏ đó ? Những lỗ tròn nhỏ đó có tác dụng gì ?

Lột hết tất cả màn rong rêu giả trên thành giếng, càng để lộ nhiều lỗ tròn nhỏ hơn.

Đưa đầu ngón tay chui vào trong lỗ, không với được tới bên kia, xem ra những lỗ tròn nhỏ đó còn rất sâu.

Tối đen, đương nhiên nhìn không thấy tình hình bên trong lỗ, dùng tai nghe cũng không nghe thấy gì.

Đầu Diệp Khai lại không khỏi bị sững bực, tuy đã khám phá tác dụng của màn rong rêu giả, lại đụng phải bí mật của những lỗ tròn nhỏ đó.

Vọng nhìn những lỗ tròn nhỏ đó, lại đoán không ra tác dụng của chúng, làm sao mà đầu Diệp Khai không sững bực ra được ?

Cũng may khi đầu Diệp Khai bắt đầu sững lên, chàng bỗng phát hiện những khối đá chông chát trên thành giếng có chỗ không giống nhau.

Có rất nhiều khối đá lớn có nhỏ có, cho nên sắp xếp không quá chỉnh tề, nhưng trên thành giếng cách đây giếng cỡ năm thước, lại xuất hiện một khớp nối rất chỉnh tề.

Tất cả những khối đá chát đến đó đều hình thành một hàng song song, hiển nhiên đã chuyên tâm an bài.

Phát hiện được điểm đó, đầu Diệp Khai không những khôi phục lại trạng thái bình thường, nụ cười nơi khóe miệng càng nồng đậm, chàng nhìn chỗ nối đó một lúc, sau đó thò tay đẩy phiến vách đó.

Mới dùng có ba phần khí lực, phiến tường đó đã thụt rớt vào trong, vừa thụt vào liền có một luồng gió lạnh bộc phát vào mặt, hơn nữa còn phát xuất tiếng “hù hù” quái dị.

Diệp Khai đương nhiên biết không khí bên trong và không khí bên ngoài đột nhiên liên thông mới sản sinh ra hiện tượng đó, cho nên chàng đợi cho tiếng gió quái dị đó tiêu biến mới bước qua cánh cửa ngầm đó.

Thông đạo tối đen không nhìn thấy gì, không biết có thẳng không ? Hay quanh quẹo ? Cho nên Diệp Khai chỉ còn nước lần theo tường vách mà đi, đại khái đã qua bảy tám khúc quanh, chàng mới nhìn thấy xa xa le lói một ánh đèn mờ lung.

Đi lần tới hướng ánh đèn, tâm Diệp Khai lại không khẩn trương chút nào, bởi vì nơi có ánh đèn nhất định là nơi giải quyết mọi câu hỏi, đương nhiên cũng là nơi nguy hiểm, “đã đến thì nên điềm tĩnh”, đạo lý đó Diệp Khai luôn luôn thấu rõ hơn người khác, cho nên chàng mang một tâm tình rất thư thả mà đi về phía ánh đèn.

Ánh đèn rất dịu, ánh mắt lại xám đục chết chóc.

Vừa đi đến nơi có ánh đèn, Diệp Khai nhìn thấy một đôi mắt xám đục chết chóc.

Không những xám đục chết chóc, hơn nữa còn lạnh tựa hàn băng ngàn năm trên đỉnh Thánh Mẫu Phong, lạnh đến mức làm cho máu huyết của bất cứ người nào cũng đều đông cứng.

Diệp Khai tránh ánh mắt người đó, nhìn thấy tay của y.

Tả thủ của người đó đã bị cụt, hữu thủ cũng màu xám xịt chết chóc, giống như mới từ trong quan tài bước ra.

Y vận trường bào xanh nhạt, đầu tóc vừa dài vừa bung loạn, cặp mày lại đậm dày, mũi hần rất cao, nhưng thườn thượt trên mặt y càng làm hiển lộ vẻ cô độc của y.

Môi y rất mỏng, nhưng chỉ cần liếc một cái đã biết y là người lời nói tựa Thái Sơn, chỉ có người sát nhân vô số, dùng tay nhiều hơn dùng miệng mới làm cho người ta có thứ cảm giác đó.

Hông trái của y có giắt một thanh kiếm không có vỏ.

Kiếm đen sì, giống như lông mày của y.

Nói một cách nghiêm túc, đó thật sự không thể coi là một thanh kiếm, đó chỉ là một phiến sắt dài ba thước, không có lưỡi kiếm, cũng không có mũi kiếm, thậm chí cả cán kiếm cũng không có.

Chỉ dùng hai miếng gỗ mềm cột bên trên, coi như là cán kiếm.

Thanh kiếm đó làm cho người ta có cảm giác giống như một thứ đồ chơi của con nít, nhưng Diệp Khai lại biết thứ đồ chơi đó nhất định rất nguy hiểm, tốt hơn hết là đừng chơi là hơn.

Con người đó tuy tĩnh lặng đứng dưới ánh đèn, nhưng lưng của y vẫn thẳng như ngọn bút, người của y giống như đúc bằng sắt. Băng tuyết, lạnh lẽo, một mối, lao lụy, đói khát, đều không thể khuất phục được y.

Trên thế gian xem chừng không ai có thể làm cho y khuất phục.

Lông mày y dày rậm, mắt lớn, đôi môi mỏng ngậm chặt thành một đường thẳng mong manh, mũi cao hẹp làm cho khuôn mặt y xem càng hóp háp, gương mặt đó khiến người ta rất dễ dàng liên tưởng đến đá hoa cương, quạt cường, kiên định, lãnh đạm, đối với bất cứ chuyện gì đều không quan tâm đến, thậm chí đối với mình cũng vậy.

Nhìn thấy con người đó, trực giác của Diệp Khai nhớ liền đến A Phi, A Phi bạn sinh tử chi giao của sư phụ chàng.

Con người đó có nhiều chỗ rất giống A Phi, chỗ duy nhất không tương đồng là ánh mắt, ánh mắt của A Phi vĩnh viễn tràn ngập nhiệt tình, ánh mắt của con người đó lại chỉ có tử vong.

Diệp Khai tin rằng thứ mà kiếm của con người đó mang theo cũng thông thường đều là tử vong.

“Kiếm hạ vô hoạt khẩu, tả hữu song sát kiếm”.

Con người đó nhất định là người đã cùng A Phi tề danh, Lãnh Diện Sát Thủ.

Kinh Vô Mạng !

Nhất định là y, Diệp Khai tin tưởng con người trước mắt nhất định là trợ thủ đắc lực của Thượng Quan Kim Hồng, Kinh Vô Mạng.

Cũng chỉ duy nhất có Kinh Vô Mạng mới có thể cấp cho người ta một thứ cảm giác tử vong.

Diệp Khai lại đưa mục quang chuyển về hướng ánh mắt của con người đó, lần này ngưng chú nhìn ánh sáng xám đục chết chóc đó.

Nếu quả con người đó là Kinh Vô Mạng, Diệp Khai hôm nay sẽ đối mặt với một trường quyết đấu nguy hiểm nhất trong đời.

Chàng vẫn còn nhớ sư phụ từng nói với chàng:

“Vô công của Thượng Quan Kim Hồng tuy cao hơn so với Kinh Vô Mạng, nhưng lão không đáng sợ bằng Kinh Vô Mạng, bởi vì lão thiếu hơi thở chết chóc của Kinh Vô Mạng”.

“Ta thà cùng Thượng Quan Kim Hồng quyết chiến ba ngày, cũng không nguyện làm địch nhân của Kinh Vô Mạng một canh giờ”.

Đó là lời bình luận của Tiểu Lý Phi Dao đối với Kinh Vô Mạng, cho thấy con người Kinh Vô Mạng đáng sợ tới cỡ nào.

Hiện tại Diệp Khai chung quy đã đối diện y, đối diện Kinh Vô Mạng.

Năm xưa Lý Tầm Hoan chưa từng giao thủ với Kinh Vô Mạng, ngày nay Diệp Khai có thể “không đánh mà lui” sao ?

Tận đầu địa đạo là một gian phòng trống không, trừ Kinh Vô Mạng ra, chỉ có bảy tám ngọn khổng minh đăng.

Đèn tuy nhiều, quang tuyến lại rất dịu, tiếng nói từ từ chậm chậm, không lên xuống, cũng không có tình cảm.

Chỉ có Kinh Vô Mạng mới có thanh âm như vậy.

“Người trên thế gian có rất nhiều hạng, có những người rất dễ giết, có những người không dễ”. Thần tình của y xem ra rất tiêu tụy, nhưng thanh âm của y lại lạnh lẽo giống như ánh mắt của y, làm cho người ta phát run:

“Tay cũng có rất nhiều loại, có thứ có thể giết người, có thứ không thể giết người”.

Diệp Khai đang lắng nghe, chàng chỉ còn nước lắng nghe.

“Năm xưa ta bằng vào tả thủ kiếm mà thành danh, nhưng từ lúc tả thủ của ta bị chặt, rất nhiều người đều đã nghĩ ta là phế nhân”.

Con người đó quả nhiên là Kinh Vô Mạng.

“Cho nên những người đó đều chết dưới hữu thủ kiếm của ngươi”. Diệp Khai nói thế y.

Kinh Vô Mạng đưa hữu thủ ra, từ từ giơ lên, mục quang lạc trên bàn tay:

- Ta mười một tuổi bắt đầu luyện kiếm, mười lăm tuổi đã sử kiếm một tay phải nhanh nhẹn, nhưng ta lại tốn bảy năm luyện thêm tả thủ kiếm, ngươi có biết ta tại sao lại làm vậy không ?

- Xin ngươi cứ nói.

“Ta luôn luôn tin cường trung tự hữu cường trung thủ , ta khổ luyện tả thủ kiếm vì khi có ngày đụng phải một địch thủ chân chính, tả thủ kiếm của ta có thể phát huy tác dụng”. Kinh Vô Mạng hững hờ thốt:

“Không tưởng được ngày đó còn chưa đến, tả thủ của ta lại đã cụt”.

- Tả thủ của y tịnh không phải bị người chặt cụt, mà là tự mình phế bỏ, tuy vai trái của y trúng phi đao của Lý Tầm Hoan, nhưng nếu quả y không tự mình dụng lực ẩn phi đao đâm thẳng vào cốt tủy, tả thủ của y vẫn không bị tàn phế.

Chuyện đó Diệp Khai đương nhiên biết, cho dù Lý Tầm Hoan không kể cho chàng nghe, chuyện truyền miệng trong giang hồ cũng rất nhiều, Diệp Khai có tai, tự mình có thể lắng nghe, cũng có thể bình luận, cho nên chàng rất bội phục tác phong lần đó của Kinh Vô Mạng.

Tác phong ? Tác phong anh hùng ?

Anh hùng ? Thế nào là anh hùng ? Lẽ nào tác phong của Kinh Vô Mạng là anh hùng ?

Ý tứ đại biểu cho anh hùng, thông thường là lãnh khốc, tàn nhẫn, tịch mịch, vô tình ?

Từng có người định nghĩa hai chữ “anh hùng”:

giết người như nhổ cỏ, đánh bạc như điên, uống rượu như khát nước, hiếu sắc như mạng !

Đương nhiên, đó tịnh không nhất định là tuyệt đối, anh hùng cũng có một hạng khác.

Một hạng khác như hạng Lý Tầm Hoan.

Nhưng hạng anh hùng như Lý Tầm Hoan có bao nhiêu người trên thế gian này ?

Không cần biết là hạng anh hùng nào, bọn họ có lẽ chỉ có một điểm tương đồng – vô luận muốn làm hạng anh hùng nào, đều tuyệt không phải chuyện dễ dàng thích thú gì.

Kinh Vô Mạng đưa mục quang từ hữu thủ của mình lên nhìn Diệp Khai trước cửa, sau đó mới chậm chậm thốt:

- Ta tên là Kinh Vô Mạng.

- Ta biết.

“Niềm hối tiếc lớn nhất cả đời này của ta là không thể cùng Lý Tầm Hoan chân chính giao thủ qua”. Kinh Vô Mạng ngừng một chút, đợi cho thanh âm tan biến trong tai Diệp Khai, lại mở miệng:

“Ngươi tên là Diệp Khai ?”.

- Diệp trong lá cây, Khai trong khai khẩu.

- Ngươi là đồ đệ duy nhất của Lý Tầm Hoan ?

- Tiếc là không thể tập thành đồ đệ thứ hai thứ ba của sư phụ.

Kinh Vô Mạng lại ngưng chú nhìn Diệp Khai:

- Phi đao của người đâu ?

- Ở đây.

- Ở đâu ?

“Ở nơi nên ở”. Diệp Khai điềm đạm đáp lời.

- Nơi nào mới là nơi nó nên ở ? Chỗ yếu hại trên mình cừu nhân ?

Câu trả lời của Diệp Khai rất diệu kỳ, Kinh Vô Mạng lại nghe không rõ, cho nên ánh mắt xám đục chết chóc của y đột nhiên lóe một tia sáng buông lơi, nhưng rất mau chóng tiêu tán.

“Tốt, tốt, danh sư quả nhiên có cao đồ”. Kinh Vô Mạng thốt:

“Năm xưa Lý Tầm Hoan nếu cũng tiêu sái hư thoát như ngươi, hẳn cũng không phải gặp mệnh vận thê thảm như vậy”.

Diệp Khai cười cười, đối với loại vấn đề đó, chàng không bao giờ hồi đáp, Kinh Vô Mạng đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Diệp Khai, cho nên y rất mau chóng chuyển đề tài.

“Hôm nay là ngày mấy ?” Kinh Vô Mạng chợt hỏi Diệp Khai.

“Mười một tháng tám”. Diệp Khai liền trả lời:

“Ngày hôm nay có ý nghĩa gì ?”.

“Có”. Trong mắt Kinh Vô Mạng đột nhiên lộ xuất vẻ thất thần, cả thanh âm đều có ý vị hồi ức:

“Mười chín năm trước, ngày hôm nay, là ngày Thượng Quan Kim Hồng chết dưới đao của Lý Tầm Hoan”.

Y ngừng một chút, lại nói:

- Mười chín năm trước, ngày hôm nay, cũng chính là sinh nhật thứ mười chín của ta.

Hôm nay là sinh nhật của Kinh Vô Mạng, cũng là ngày giỗ của Thượng Quan Kim Hồng.

Diệp Khai chú thị nhìn Kinh Vô Mạng, nói một cách khác, hôm nay cũng chính là ngày nên kết thúc mọi ân oán.

Kinh Vô Mạng thu hồi mục quang khỏi trạng thái thất thần, lại nhìn lên mặt Diệp Khai:

- Năm nay ta mới ba mươi tám, nhưng nếu quả ta không nói, người có thể nghĩ ra ta mới ba mươi tám không ?

Diệp Khai nhìn kỹ mặt Kinh Vô Mạng, nếu quả từ dung mạo mà phán đoán tuổi tác của Kinh Vô Mạng, bất cứ ai cũng đoán không ra y mới ba mươi tám.

Trên mặt y tuy vẫn có đường nét của người trung niên, nhưng đuôi mắt lại đã có vẻ tiêu tụy của người già cả, cả hai má gò gò cũng bị phong sương in hẳn những nếp nhăn thời gian, vàng trán rộng càng rõ rõ ràng ràng để màu sắc mặt mỗi già nua xâm chiếm.

Đầu tóc y tuy còn đen nhánh, nhưng hai thái dương đều bạc nhiễm ưu thống cảm thương, thân người y cứng rắn, nhưng bất cứ một ai đều nhìn ra đó là vì thống khổ và cừu hận sinh ra.

Cả người y làm cho người ta có cảm giác không còn cần dùng tiêu tụy, già nua để có thể hình dung, chỉ cần dùng một chữ “lão” mới có thể hình dung.

“Người thật sự không giống người ba mươi tám tuổi”. Diệp Khai chiếu theo sự thật mà nói:

“Người nhìn tối thiểu cũng cỡ năm mươi tám tuổi”.

“Phải, bộ dạng của ta nhìn tối thiểu cũng cỡ năm mươi tám”. Kinh Vô Mạng gật gật đầu:

“Đó là vì suốt mười chín năm qua, ta so với người khác còn già thêm mười chín năm nữa”.

So với người khác còn “già” thêm mười chín năm ? Đích xác là vậy, người khác tuy thống khổ, cũng chỉ bất quá là mười chín năm, y lại so với người khác còn thêm vào mười chín năm cừ hận.

Trên thế gian, cái dễ dàng làm cho người ta già nhất chỉ có hai thứ, cừ hận và tơ tình.

Tơ tình làm cho người ta âm đạm tiêu hồn, cừ hận lại có thể gặm nhấm người ta tới tận xương cốt, cho tới chết mới thôi.

“Đã mười chín năm”. Kinh Vô Mạng không ngờ đã thở dài:

“Mười chín năm nay ta không giờ nào phút nào không chờ đợi ngày cùng Lý Tầm Hoan quyết thắng bại một trận, nhưng cho đến hôm nay ta gặp người, ta mới phát giác một chuyện, cả đời này ta đừng mong thắng được Lý Tầm Hoan, người có biết vì sao không ?”.

- Vì sao ?

- Vì cừ hận.

- Cừ hận ?

“Ta vì cừ hận mà sống, lại cũng vì cừ hận mà bại”. Kinh Vô Mạng đáp:

“Ta cho dù có khổ luyện thêm mười chín năm nữa, vẫn vô phương thắng được Lý Tầm Hoan, bởi vì trong tâm ta phần nhiều chỉ có cừ hận, trong tâm Lý Tầm Hoan lại chỉ có khoan thứ”.

Diệp Khai không hiểu ý tứ câu nói đó. Kinh Vô Mạng đương nhiên cũng biết chàng không hiểu, cho nên liền giải thích.

“Nhìn bề ngoài mà nói, ta nhất tâm nhất ý nghiên cứu võ công của Lý Tầm Hoan, tìm kiếm kẽ hở trong võ công của hắn, mười chín năm nay ta tự nghĩ đã tìm ra kẽ hở, nhưng ta vẫn vô phương thắng hắn”. Kinh Vô Mạng lại giải thích:

“Bởi vì mười chín năm nay ta chỉ cố nghiên cứu kẽ hở trong võ công mười chín năm trước của hắn, võ công của mình vẫn ngừng một chỗ như mười chín năm trước, còn Lý Tầm Hoan lại vì tâm không có khởi mù, mười chín năm nay võ công đã tiến nhập đến cảnh giới khác”.

- Võ công không tiến tất lùi, nước không chảy tất đục sinh, đó là đạo lý thiên cổ bất biến.

Tuy đại đa số con người đều vô phương hiểu thấu đạo lý đó, tưởng không được Kinh Vô Mạng không ngờ đã lãnh ngộ được, xem ra võ công của y đã không còn như Kinh Vô Mạng của mười chín năm trước.

- Có thể lãnh ngộ, là có tiến bộ, đó là đạo lý thiên cổ bất biến.

“Ta tuy biết rõ vô phương thắng được Lý Tầm Hoan, nhưng ta vẫn muốn cùng hắn quyết chiến, đó là vấn đề nguyên tắc”. Kinh Vô Mạng hỏi Diệp Khai:

“Người có hiểu không ?”.

“Ta hiểu”. Diệp Khai đáp:

“Cũng như hôm nay ta biết rõ không phải là địch thủ của người, nhưng ta cũng quyết chiến với người, bởi vì đó cũng là nguyên tắc của ta”.

Biết rõ đánh là chết, cũng phải đánh.

Bởi vì đó không phải là vấn đề sinh tử.

Đó là trận chiến chính và tà, thiện và ác, sỉ nhục và tôn nghiêm.

28. Đã Có Hài Tử Của Người

Tay Phó Hồng Tuyết lạnh ngắt, tâm cũng lạnh ngắt.

Một sai trái vĩnh viễn vô phương vãn hồi, hai người không biết làm sao mặt đối mặt, nếu quả mình là Phó Hồng Tuyết, mình có thể làm gì ? Nếu quả mình là Phong Linh, mình có thể có biện pháp gì ?

Sương khuya ngênh đón bình minh, dần dần tiêu tán, mặt trời thiêu đốt xuyên thấu song cửa, quyến luyến trên mặt Phong Linh, ánh mắt tĩnh lặng của nàng sâu thẳm chăm chú nhìn Phó Hồng Tuyết đang nằm kề bên.

Phó Hồng Tuyết lại không dám nhìn nàng, hấn chỉ hy vọng chuyện đêm qua là một giấc mộng.

Đêm qua có thật là một giấc mộng không ? Có thể coi là mộng sao ?

Trên giường còn thoang thoảng hương vị ngọt ngào của nhiệt tình đêm qua, một tia e thẹn trốn lặc vào mũi Phó Hồng Tuyết, hấn hít hít hương vị ngọt ngào đó, trong tâm trào dâng thứ tư vị khó tả.

Song cửa còn mở, sắc trời ngoài cửa càng sáng, bầu trời tĩnh lặng, sơn cốc tĩnh lặng, sớm mai tĩnh lặng, trời đất một phiến tĩnh lặng bao la.

Tâm Phó Hồng Tuyết lại là một phiến hỗn loạn.

Hấn vốn là người “ta thích ta làm”, hiện tại không ngờ lại biến thành tay chân bất lực, không ngờ không biết nên dùng thái độ bộ dạng nào để đối đãi Phong Linh.

Phong Linh lại phẳng phất vẫn như trước, nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, giơ tay vuốt gọn mái tóc dài buông lơi, sau đó mỉm cười hỏi Phó Hồng Tuyết:

- Sớm hôm nay người muốn ăn gì ?

Vào giờ phút này, trải qua nhiệt tình triền miên đêm qua, nàng không ngờ còn có thể tâm bình khí hòa hỏi hấn muốn ăn gì ?

Phó Hồng Tuyết ngây ngốc, hấn thật sự không biết làm sao hồi đáp.

Phong Linh chợt trừng mắt nhìn hấn:

- Người biến thành câm từ hồi nào vậy ?

- Ta ... ta không có.

Phong Linh “hứ” một tiếng:

- Nguyên lai người còn chưa biến thành câm, nhưng lại có điểm giống như đã biến thành ngốc tử.

Nàng đối với Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn giống như trước, cả một chút biến đổi cũng không có, chuyện đêm hôm qua nàng không ngờ lại không đề cập đến tới một chữ.

Xem bộ dạng của nàng, giống như đêm hôm qua không có chuyện gì phát sinh, nàng vẫn còn là Phong Linh.

Có lẽ nào nhiệt tình nồng ấm đêm qua, đối với nàng mà nói, chỉ bất quá là một trường xuân mộng ?

Phó Hồng Tuyết thật sự nhịn không được muốn nói với nàng:

- Người ...

Phong Linh phẳng phất đã đoán ra hấn muốn nói gì, lập tức ngắt lời hấn:

- Người làm sao vậy ? Người lẽ nào muốn nói ta cũng là ngốc tử ? Người không sợ ta đánh bẻ đầu người sao ?

Hiện tại Phó Hồng Tuyết cuối cùng đã minh bạch ý tứ của Phong Linh, nàng quyết tâm không đề cập đến chuyện đêm qua, bởi vì nàng không chịu để gia tăng phiền não và thống khổ.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng, trong tâm đột nhiên trào dâng một thứ cảm kích khó nói ra, cho dù hấn cũng có thể quên được chuyện đêm qua, phần cảm kích đó lại vĩnh viễn không quên được.

“Người còn không muốn xuống giường ?” Phong Linh lại nở một nụ cười đặc biệt:

“Người lẽ nào muốn nằm luôn trên giường không ngồi dậy ?”.

“Ta không muốn vậy”. Phó Hồng Tuyết cũng cười cười:

“Ta cho dù có là ngốc tử, ít ra không phải là con heo”.

Phó Hồng Tuyết cả đời đại khái chưa từng ăn quá mấy món ăn sáng ngon miệng như vậy.

– Đó là hẳn tự nghĩ vậy. Bữa sáng đó ăn vào tâm tình rất vui vẻ, rất hưng phấn.

Tâm tình vui vẻ thì có, nhưng tại sao lại hưng phấn ? Chính hẳn cũng không nói được, hẳn chỉ cảm thấy trứng gà hôm nay rất thơm, thịt xào rất ngọt, hành tỏi rau dầu xào nấu rất nóng, cả cơm trắng hẳn cũng cảm thấy rất mềm dẻo ấm miệng.

Ăn xong, Phó Hồng Tuyết bưng bình trà ra ngồi ngoài vườn, hưởng thụ nét dịu dàng yêu kiều của buổi sáng, Phong Linh dọn dẹp xong nhà bếp, mỉm cười bước ra vườn, dùng một ngữ điệu vui vẻ nói với Phó Hồng Tuyết:

- Hôm nay ta muốn hạ sơn một chuyến.

“Hạ sơn ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người:

“Để làm gì ?”.

- Ta muốn đi vào trấn mua vài thứ.

“Mua đồ ?” Phó Hồng Tuyết giạt mình:

“Ở đây còn cần đồ nhu yếu sao ?”.

“Không cần, ta chỉ bất quá đột nhiên muốn đi mua vài món đồ”. Phong Linh mỉm cười:

“Mua đồ là một thứ hưởng thụ, cũng là thiên tính của nữ nhân”.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu – xài tiền bản thân nó là hưởng thụ, đạo lý đó hẳn đương nhiên minh bạch.

“Mua đồ thật sự là chuyện rất có ý tứ, không cần biết đồ mình mua có hữu dụng hay không, nhưng khi mua, đã là hưởng thụ rồi”. Phong Linh thốt:

“Kỳ thật chính nữ nhân cũng biết đồ mình mua có lẽ không có một chút hữu dụng, nhưng mình đã nhìn thấy, vẫn nhịn không được muốn mua, người có biết vì sao không ?”.

Phó Hồng Tuyết không biết.

“Đó là vì nữ nhân thích nghe bọn bán hàng nịnh bợ”. Phong Linh lại cười cười:

“Ta đã lâu không hưởng thụ tư vị đó, cho nên hôm nay ta chuẩn bị đi để cho người ta nịnh bợ”.

Sáng sớm êm dịu nhẹ nhàng, cả gió cũng khả ái, Phó Hồng Tuyết lẳng lặng ngồi trong vườn hưởng thụ một ngày tươi vui.

Phong Linh đã đi chừng nửa canh giờ, trước khi đi, nàng nói nhất định về mau nấu bữa cơm trưa.

Hiện tại còn hơn một canh giờ mới tới giữa trưa, Phó Hồng Tuyết lại đã cảm thấy bắt đầu đói bụng, nôn nóng hy vọng mau đến trưa.

Đó là một thứ cảm giác rất kỳ diệu, hẳn tịnh không phải đói muốn ăn, hẳn chỉ bất quá thích thứ không khí “gia đình” vào giờ ăn.

Phong Linh mới đi có nửa canh giờ, hẳn lại đã cảm thấy phảng phất như nửa năm, tâm can giống như tình nhân quyến luyến buổi ban đầu, vừa hưng phấn, vừa do dự.

Lại giống như đứa bé giấu kẹo dưới gối ăn vụng, vừa cao hứng, vừa sợ bị người phát hiện.

Đã hơn ba mươi tuổi đầu, không ngờ còn có thể có nét rụt rè của thiếu niên, Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ, không khỏi cười khổ.

Sự tình này nếu quả để Diệp Khai biết, gã nhất định cười bể bụng, vừa nghĩ đến Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết không khỏi lo lắng cho gã, gã thật ra đã đi đâu ? Có về lại Vạn Mã Đường không ? Có còn tiếp tục điều tra chuyện Mã Không Quần sống lại không ?

Gã hiện tại có gặp nguy hiểm không ?

Nghĩ đến Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết cảm thấy xấu hổ, không ngờ đã vì một nữ nhân mà trốn ở đây mười mấy ngày nay, không ngờ đã vì một nữ nhân mà bỏ quên bằng hữu, không nghĩ gì tới sinh tử của bằng hữu.

Thứ chuyện này trước đây có đánh chết hần cũng không làm, hiện tại lại hồ đồ mà làm.

Không được, nửa cuộc đời còn lại nếu quả muốn bình yên tĩnh lặng, phải mau chóng trở về Vạn Mã Đường giúp Diệp Khai, nếu không lương tâm hần nhất định bất an.

Phó Hồng Tuyết đã quyết định đợi Phong Linh trở về nói cho nàng biết, sáng mai hần sẽ phải bỏ đi nhiều ngày, hần tuyệt không thể bỏ quên bằng hữu không lo gì tới.

Hần tin nàng nhất định có thể hiểu, nhất định có thể tha thứ.

Đang lúc hy vọng, thời gian luôn luôn phẳng phất trôi qua rất chậm.

Mong chờ cho mau đến giữa trưa, tâm Phó Hồng Tuyết càng khẩn trương, đôi mắt ngó đi ngó lại về phía sơn lộ ngoài cửa.

Mặt trời đã leo đến đỉnh đầu, cái nóng thiêu đốt giáng lâm xuống mặt đất, trán Phó Hồng Tuyết đã lấm tẩm mồ hôi, tịnh không phải vì khí nóng, mà vì Phong Linh sao còn chưa trở về.

Đến lúc đó, thời gian lại phẳng phất biến thành nhanh lẹ, Phó Hồng Tuyết một mực tự an ủi mình nàng sẽ mau chóng trở về, mình hà tất phải sốt ruột, còn chưa đến chính Ngọ mà.

Hần nghĩ gì thì nghĩ, thái dương đã quá đỉnh đầu, dần dần lặn chìm bên trời tây.

Gió vẫn như gió sớm, mây vẫn như mây sớm.

Nhưng trong cảm giác của Phó Hồng Tuyết, thế giới đã biến đổi, hoàn toàn biến đổi, biến thành trống không.

Người hần còn ngồi trong vườn, tàn dư của tịch dương rọi ánh hoàng kim sang trọng lên khuôn mặt trắng nhợt của hần.

Đã cận hoàng hôn.

Phong Linh lại còn chưa về đến.

Tâm nôn nóng của Phó Hồng Tuyết đã biến thành lo lắng, hần lo lắng Phong Linh có phải đã có vấn đề, có phải đã gặp chuyện trên đường ? Có phải Mã Không Quần lại phái người chặn đường nàng ?

Hần thật sự hối hận hồi sớm tại sao lại để nàng đi một mình ? Tại sao không theo nàng đi ?

Hôm qua người của Mã Không Quần có thể đến đây để giết nàng, hôm nay có thể đã chặn đường đợi nàng, vừa nghĩ tới đó, Phó Hồng Tuyết giận mình không thể lập tức bay vào trấn.

Nhưng khi hần vừa phóng ra tới cửa, hần lại do dự, nếu quả hiện tại hần vào trấn, mà Phong Linh lại trở về, hai người lại không gặp nhau thì sao ?

Phong Linh trở về không thấy hần, nhất định có thể nghĩ hần đã đi, nhất định có thể nghĩ hần vì chuyện đêm qua mà không muốn nhìn nàng nữa.

Cước bộ tuy đã dừng, tâm hần lại tiến thoái lưỡng nan, khó hạ quyết định.

Đi ? Hay không đi ?

Không đi, hần lại lo lắng nàng đang đứng phải chướng ngại trong trấn.

Đi, hần lại sợ lạc nàng, lại tạo thành hiểu lầm.

Phó Hồng Tuyết cả đời chưa từng có chuyện khó hạ quyết định như vậy.

Hoàng hôn, đã đến hoàng hôn.

Hương hoa thôn dã trong núi từ cánh rừng tản mát khắp nơi.

Căn nhà gỗ tĩnh lặng.

Con đường núi gồ ghề lởm chởm, dưới tàn dư của tịch dương ngày hạ, nhìn giống như một dây thắt lưng vàng óng, uốn lượn giữa rừng núi xanh rì.

Phó Hồng Tuyết thật sự phiền não sốt ruột, hẳn không biết phải làm sao ? Y phục hẳn đã ướt đẫm mồ hôi.

Những vì sao vẫn treo trên khung trời như đêm qua, gió đêm thoang thoảng dập dờn trên mặt đất, kéo theo hương thơm cơm nóng canh sôi, tới lúc đó Phó Hồng Tuyết mới sực nhớ từ sáng tới giờ còn chưa ăn gì.

Nhà nhà dưới chân núi đã thấp đèn, cơn sốt ruột lại bị bóng đêm đun nấu sôi sục trong tâm Phó Hồng Tuyết.

Lo lắng, hoảng hốt, nôn nóng, hiện tại còn thêm vào kinh sợ, Phó Hồng Tuyết bất lực quay trở về bước vào nhà, không cần biết ra sao, trước hết thấp đèn lên hãy nói.

Đánh mồi lửa, kéo tim đèn lên, châm lửa, nhìn ngọn lửa từ từ khuếch trương, trong nhà dần dần tỏa sáng, cho nên một phong thư đặt trên bàn cũng ánh vào khóe mắt Phó Hồng Tuyết.

Thư ? Thông điệp ?

Có phải là Phong Linh lưu lại ?

Phó Hồng Tuyết giơ bàn tay run run cầm phong thư lên, rút lá thư khỏi phong bì, lật ra, đập vào mắt hẳn là ba chữ “Phó Hồng Tuyết”.

Không sai, đó là do Phong Linh lưu lại, nguyên lai nàng đã chuẩn bị sẵn.

Thư rất đơn giản ngắn gọn, lại làm cho tâm Phó Hồng Tuyết lạnh ngắt.

”Phó Hồng Tuyết:

Cả đời này ta phải giết người, ta biết rất khó, nhưng chính người đã giết một thân nhân của ta, thù đó ta thế nào cũng phải báo, cho nên ta mang theo hài tử của người trong bụng ta, ít ra ta cũng hủy diệt một thân nhân của người.

Phong Linh”.

Phó Hồng Tuyết không những lạnh tim, cả người đều cứng ngắt, mắt ghim chặt trên câu “ta mang theo hài tử của người trong bụng ta”.

Hài tử ? Hài tử ?

Ý tứ gì vậy ?

Hài tử ?

Có lẽ nào đêm qua ... đã có hài tử ?

Thư đã rơi xuống đất, Phó Hồng Tuyết nghiêng chặt răng, tay hẳn nắm chặt đao, tâm hẳn phảng phất cũng bị người khác bóp chặt, bóp rất chặt.

Có thống khổ, đương nhiên cũng có khoái lạc.

Có ngượng ngùng, đương nhiên cũng có điềm mật.

Đêm qua có sự ôm ấp của nhiệt tình, sự triền miên của điềm mật, hiện tại tất cả đều đã vĩnh viễn thành quá khứ.

Đêm qua khắc cốt ghi tâm, nhiệt tình câu hồn trối mộng, hiện tại lẽ nào phải lãng quên ?

Nếu vĩnh viễn quên không được thì sao ?

Có thể nhớ sao ?

Hai người không nên chung đụng, hai người đáng lẽ có thù, làm sao có thể kết hợp với nhau ?

Nhân sinh, nhân sinh gì đây ?

“Đã có hài tử của người”.

“Ta phải hủy diệt một thân nhân của ngươi”.

Thân nhân ? Đó có phải là thân nhân của hấn ? Đó là cốt nhục của hấn, cũng là cốt nhục của nàng, nàng làm sao nhẫn tâm làm vậy được ?

Trên thế gian thật sự có chuyện như vậy sao ?

Ngấn lệ đã xuất hiện trên mặt Phó Hồng Tuyết, máu ứa ra từ khoeo môi nơi hàm răng hấn cắn chặt, tay hấn đã nắm chặt, càng trắng nhợt.

Say !

Hiện tại chỉ còn nước đem mỹ tửu làm ma túy ru ngủ con tim đau đớn.

Nhưng trong tim còn cắm một mũi kim.

Một mũi kim bén nhọn, bằng lạnh.

Không ai có thể tưởng tượng thứ thống khổ đó thâm thúy tới cỡ nào, đáng sợ tới cỡ nào.

Lần đầu tiên hấn hiểu rõ trên thế gian còn có thứ cảm tình đáng sợ hơn cả cừu hận.

Cừu hận chỉ bất quá muốn hủy diệt cừu nhân của hấn, nhưng thứ cảm tình đó lại khiến hấn muốn hủy diệt chính mình, muốn hủy diệt toàn thế giới.

Cho đến hiện tại, hấn mới chân chính hiểu rõ mình đã bất tri bất giác yêu thương Phong Linh, cho nên hấn mới càng thống khổ.

– Ngươi đã giết một thân nhân của ta, cho nên ta phải hủy diệt một thân nhân của ngươi.

Đó là thứ báo phục gì đây ?

Hấn không dám tin trên thế gian có thể có thứ phương pháp báo phục đó, nhưng sự thật rành rành trước mắt, hấn có thể không tin sao ?

Đêm hè.

Chòm sao trên trời lấp lánh, cây lá mùa hè xào xạc trong gió.

Trăng mùa hè càng sáng chói.

Vẫn là sao đêm qua, vẫn là trăng đêm qua.

Nhưng còn người đêm qua ?

Sao vẫn trên trời, trăng vẫn trong mây.

Còn người ở đâu ?

Mười ba ngày.

Bọn họ đã ở chung tổng cộng mười ba ngày.

Mười ba ngày, mười ba đêm, đó tuy chỉ bất quá như chỉ một chớp mắt đã là quá khứ, nhưng hiện tại nghĩ đến, mỗi một ngày, mỗi một đêm, mỗi một giờ, mỗi một khắc, thậm chí mỗi một câu nói đều không biết có bao nhiêu là hồi ức ?

Đèn mờ.

Đèn mờ trong quán rượu nhỏ, vốn vĩnh viễn lôi cuốn một thứ cảm giác thê lương tiêu hồn.

Rượu cũng đục ngẫu.

Đèn mờ và rượu đục, ngay trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Mười năm trước, hấn đã say một lần, hấn biết say tịnh không thể thật sự quên đi tất cả, nhưng hiện tại hấn muốn say.

Mười năm trước, hắn đã nếm qua tư vị tình cảm, hắn vốn nghĩ mình có thể chịu đựng đủ thứ thống khổ, nhưng hiện tại chợt phát giác thứ thống khổ này không ngờ lại không thể chịu đựng nổi.

Rượu đục ngầu, đựng trong chén thô thiển, hắn đã hạ quyết tâm phải uống cạn chén rượu đắng này.

Chén rượu đắng nhân sinh.

Nhưng hắn còn chưa thò tay ra, bên cạnh đã có đôi bàn tay thò tới, cầm lấy chén rượu.

- Người không thể uống thứ rượu này.

Tay rất to, vừa kiên cường vừa vững chải, thanh âm cũng vừa kiên cường vừa vững chải như vậy.

Phó Hồng Tuyết không ngẩng đầu, hắn nhận ra đôi tay đó, cũng nhận ra thanh âm đó – Tiêu Biệt Ly cũng chính là người vừa kiên cường vừa vững chải.

- Tại sao ta không thể uống ?

“Người có thể uống”. Tiêu Biệt Ly điềm đạm đáp:

“Nhưng không thể uống chén rượu này”.

Tiêu Biệt Ly lấy một hồ rượu từ trên xe lăn, y đặt hồ rượu đó trên bàn, đổ rượu trong chén ra, sau đó rót đầy chén.

- Mười năm trước người đã say một lần.

Trên mặt Tiêu Biệt Ly không có vẻ đồng tình, cũng không thương cảm, y chỉ đặt chén rượu rót đầy trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Uống ! Phó Hồng Tuyết chỉ muốn say.

Rượu vừa đắng vừa nồng, giống như một ngọn lửa đỏ xông xuống yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Hắn nghiêng răng ực cạn, miễn cưỡng chịu đựng, không ho sặc.

Nhưng nước mắt lại đã lưng tròng.

Ai nói rượu ngọt ?

- Đó là rượu nóng.

Tiêu Biệt Ly lại rót thêm một chén.

Tư vị của chén rượu thứ hai đỡ hơn nhiều, uống xong chén thứ ba, trong tâm Phó Hồng Tuyết bỗng dâng tràn một thứ cảm giác rất kỳ dị.

Mười năm trước hắn đã từng trải qua thứ cảm giác đó.

Đèn mờ trên bàn phẳng phát đã sáng tỏ hơn, thân người hắn vốn cứng đơ, lạc lỏng, nhưng hiện tại lại bỗng có một hoạt lực kỳ dị khó nói.

Hắn có thể ngẫu nhiên quên đi thống khổ, nhưng mũi kim lại vẫn còn trong tâm.

Tiêu Biệt Ly chăm chú nhìn hắn, chợt nói:

- Mười năm trước người đã vì một nữ nhân mà đắm chìm lẫn lóc, mười năm sau, hôm nay, người sao lại có thể vì nữ nhân này mà lại y hệt như vậy ?

“Người ... sao người biết ?” Phó Hồng Tuyết vụt ngẩng đầu nhìn Tiêu Biệt Ly.

“Khi một nam nhân vì ái tình mà thống khổ, thần tình vốn hiện rõ giống như cây xanh đột nhiên khô héo”. Tiêu Biệt Ly điềm đạm đáp:

“Phong Linh không những không đáng để người nhìn tới một lần, căn bản không đáng để người vì ả mà thống khổ”.

“Người ... người biết ... biết chuyện của nàng ...” Phó Hồng Tuyết cả thanh âm cũng đã phát run.

“Ta biết”. Tiêu Biệt Ly gật gật đầu:

“Ta đương nhiên biết”.

“Người ... tại sao có thể biết được ?” Nổi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết càng nồng đậm:

“Người có thể biết nổi thống khổ của ta, tịnh không phải ... không phải vì nàng ra đi ... mà vì ...” “Vì nàng muốn giết cốt nhục của người”. Tiêu Biệt Ly nói giùm hẩn câu đó.

“Người ...” Phó Hồng Tuyết lộ xuất vẻ kinh ngạc:

“Chuyện đó người làm sao biết được ?” “Ta biết”. Tiêu Biệt Ly ngưng chú nhìn hẩn:

“Hơn nữa ta còn biết những bí mật mà người không biết”.

- Bí mật gì ?

“Loan Dao A Thất đến hành thích người, Phong Linh báo thù, vây giết ở căn nhà gỗ, một chén rượu tiêu hồn của Đinh Đang huynh đệ, đến chuyện người vướng mắc triều miên, tất cả đều là một âm mưu”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Đều là một kế mưu âm độc có kế hoạch”.

“Kế mưu ?” Phó Hồng Tuyết không tin lời y:

“Người nói chuyện đêm qua nàng và ta ... cũng là âm mưu ?” - Phải.

- Ta ... ta không tin.

- Người không tin cũng không được.

- Lão ... bọn chúng làm vậy là có mục đích gì ?

“Bọn chúng làm vậy vì muốn để người chán nản, để người thống khổ”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Bởi vì bọn chúng biết muốn giết người là một chuyện rất khó khăn, nhược điểm duy nhất của con người người là tình cảm yếu đuối, phương pháp duy nhất để giết người là trước hết khiến cho tình cảm của người bẽ tắc, khiến cho người thống khổ, khiến cho người chán nản”.

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Cho nên bọn chúng mới quyết định lập âm mưu đó, thiết kế tất cả mọi chuyện.

Cơn kích động của Phó Hồng Tuyết dần dần chìm lắng, hẩn nhìn chén rượu trước mặt, qua một hồi rất lâu mới mở miệng:

- Bọn chúng là ai ?

- Bề ngoài xem ra đáng lẽ là Mã Không Quân.

“Kỳ thật không phải”. Phó Hồng Tuyết thay y nói câu đó.

- Đúng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên lạnh lùng chú thị nhìn Tiêu Biệt Ly, sau đó dùng một thanh âm rất lạnh đậm hỏi y:

- Người sao lại có thể biết kế hoạch đó ?

Tiêu Biệt Ly không trả lời liền, y trước hết lẳng lẳng nhìn Phó Hồng Tuyết, nhìn một hồi rất lâu mới rót đầy chén rượu trên bàn, sau đó cầm lên, chậm chậm uống cạn, lại rót đầy thêm một chén, đặt hồ rượu xuống, đợi cho rượu thấm vào bao tử, mới dùng một thanh âm rất điềm đạm đáp:

- Bởi vì kế hoạch đó vốn do ta thiết kế.

- Là người thiết kế ?

- Phải.

Phó Hồng Tuyết kích động hỏi vợ:

- Không sai ?

Tiêu Biệt Ly hững hờ cười:

- Không sai.

29. Người Sẽ Đi Một Chuyến Viễn Hành

Tiêu Biệt Ly đương nhiên nhìn thấy bàn tay nắm chặt dao của Phó Hồng Tuyết đã có gân xanh vồng lên, đương nhiên cũng nhìn thấy sát khí trong mắt Phó Hồng Tuyết, bộ dạng của y vẫn không thay đổi, vẫn bình ổn ngồi trên ghế như trước.

“Cả âm mưu đều do người thiết kế ?” Phó Hồng Tuyết lại hỏi lần nữa.

“Phải”. Tiêu Biệt Ly điềm đạm đáp lời hắn:

“Chỉ bắt quá là chuyện mười năm trước”.

“Mười năm trước ?” Phó Hồng Tuyết lại giật mình:

“Người mười năm trước đã lập âm mưu đó, đợi mười năm sau mới thực hành ?”.

“Không, mười năm trước đã thực hành qua”. Tiêu Biệt Ly đột nhiên mỉm cười:

“Chỉ bắt quá mười năm sau, hôm nay, lại để người ta tân trang lại, thực hành lại”.

Phó Hồng Tuyết không hiểu, Tiêu Biệt Ly lại giải thích.

“Mười năm trước, khi ta còn chưa nhìn thấy rõ chân diện mục của Mã Không Quân, đương nhiên phụ giúp lão đối phó người, cho nên ta nhắm vào nhược điểm của người mà an bài Thúy Bình, khiến cho tình cảm của người bế tắc, đợi người bộc bệnh để giết người”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Không tưởng được mười năm sau, hôm nay, đám Mã Không Quân không ngờ cũng dùng phương pháp đó, an bài thêm một Phong Linh”.

Tiêu Biệt Ly nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Không tưởng được người không ngờ vẫn bị gạt, vẫn muốn dùng rượu để trốn tránh.

Gió trong tiểu trấn và gió trong sơn cốc cũng lạnh lẽo như nhau, nhưng Phó Hồng Tuyết lại cảm thấy trong người có một luồng nhiệt khí đang trào dâng, bởi vì hắn đối với lời nói của Tiêu Biệt Ly dần dần đã có hứng thú.

“Người nói lần này Phong Linh xuất hiện, là bọn chúng cố ý an bài, tác dụng cũng tương đồng như Thúy Bình mười năm trước ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

- Phải.

Phó Hồng Tuyết nghĩ ngợi, Loan Dao A Thất xuất hiện, dẫn đến sự báo thù của Phong Linh, Phong Linh đến căn nhà gỗ trị thương, Đinh Đương huynh đệ phục rượu, bóng đêm triền miên, hắn đương nhiên cũng kể hết, cuối cùng là chuyện phát sinh hồi sáng sớm, và phong thư trong nhà.

Tiêu Biệt Ly lắng nghe kỹ càng, nghe xong, y lại cười, nói với Phó Hồng Tuyết:

- Người thật sự quá mê muội. Một đêm triền miên của bọn người tịnh không bảo đảm nhất định có con, cho dù có ...

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Tình cha và tình mẹ không giống nhau, phụ thân nhất định phải tới khi nhìn con mình thoát ly khỏi thân thể mẹ, chào đời, mới bắt đầu thương con, từ lần đầu nhìn thấy con mình, phụ thân mới bắt đầu có tình thương phụ tử, là một thứ tình thương học tập.

Phó Hồng Tuyết đang lắng nghe.

“Tình mẹ lại là tự nhiên, từ ngày đầu tiên có mang, từ lúc đứa bé bắt đầu thành hình trong người mẹ, mẫu thân đã có một thứ cảm giác rất đặc biệt, rất mau chóng biến thành tình thương”. Tiêu Biệt Ly thốt:

“Đứa bé còn chưa ra đời, đã có sự quan tâm yêu thương của mẫu thân, tình mẫu tử là trời sinh, tình phụ tử lại là từ từ bồi dưỡng ngày sau”.

Đó là lần đầu tiên Phó Hồng Tuyết nghe có người đem tình mẹ và tình cha phân tích rõ ràng như vậy.

Tiêu Biệt Ly nhìn Phó Hồng Tuyết, lại cười nói:

- Trên thế gian có rất nhiều nữ nhân bị hãm hiếp, lúc ban đầu luôn luôn hận mình sao không chết, nhưng đợi đến khi bọn họ xác định mình đã có mang, không những mất đi ý niệm tự sát, hơn nữa còn hy vọng sinh hạ đứa bé, người có biết tại sao không ?

- Tình mẹ ?

“Phải”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Không cần biết phụ thân của đứa bé đó là ai, không cần biết đứa bé đó ra sao, mang thai có thể khiến cho nữ nhân sản sinh ra tình mẹ vĩ đại, cũng để hận biến thành thương”.

Phó Hồng Tuyết tuy đang lắng nghe, mục quang lại đang nhìn xa vời, nhìn về một nơi hư vô phiêu diêu xa vời.

“Cho dù Phong Linh thật sự muốn giết một thân nhân của người, muốn giết hài tử của người, nhưng đợi đến khi đứa bé thành hình trong thân thể ả, hận ý của ả có thể chuyển thành mẫu ái”. Tiêu Biệt Ly nói:

“Cho nên cho dù âm mưu đó ra sao đi nữa, Phong Linh nhất định có thể tận lực bảo vệ hài tử của người”.

- Nữ nhân ? Nữ nhân là dạng người như vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết cảm thấy mình thật sự không hiểu nữ nhân cho lắm.

- Đâu phải chỉ có hần không hiểu, trên thế gian có bao nhiêu người có thể hoàn toàn hiểu thấu được nữ nhân ?

Đêm đen đã gần tàn, quang minh gần soi sáng.

Tâm Phó Hồng Tuyết đã không còn một mũi kim nào đâm chích, hần đã quyết tâm điều tra cho rõ chân tướng chuyện này, không ngại trả giá, không ngại hy sinh tử vong, hần phải điều tra ra người sau lưng âm mưu là ai ?

Hần kéo mục quang du lãng nơi viễn phương hư vô phiêu diêu trở về quán rượu nhỏ, đèn vẫn mờ mờ như trước, rượu vẫn còn trong chén như trước, hần nâng chén rượu, sau đó dùng một thái độ rất thành khẩn nói với Tiêu Biệt Ly:

- Ta kính người.

“Người kính ta ?” Tiêu Biệt Ly giật mình.

“Ta vốn không nên uống rượu nữa, nhưng một chén này ta nhất định phải kính người”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Bất quá chén rượu này ta nhất định phải kính người”, Phó Hồng Tuyết thốt:

“Bởi vì người đã giúp ta giải khai mọi gút mắc trong tâm”.

“Gút mắc không phải là ta tháo, mà là chính người tháo gỡ”. Tiêu Biệt Ly chợt cười cười:

“Bất quá chén rượu này ta nhất định phải uống, bởi vì rượu mà Phó Hồng Tuyết kính, ngàn năm khó thấy”.

Bọn họ uống không phải là rượu mừng, càng không phải là rượu buồn, cái bọn họ uống là hào tình giữa nam nhân với nam nhân.

Hai chén rượu rất mau chóng chui thấm bao tử của hai người, chén vừa đặt xuống, Tiêu Biệt Ly lập tức lại rót hai chén.

“Chén rượu này ta nhất định phải kính người”. Tiêu Biệt Ly nâng chén:

“Bởi vì uống xong chén rượu này, người sẽ đi một chuyến viễn hành”.

- Viễn hành ?

“Phải”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Người sẽ đi đến Lạp Tát, thánh địa trong mắt người Tạng”.

- Lạp Tát ? Tại sao phải đến Lạp Tát ?

- Vì Diệp Khai.

“Diệp Khai ?” Phó Hồng Tuyết ngăn người:

“Gã gặp nguy hiểm ?”.

- Gã đã thất tung.

Bình minh xuyên phá tầng mây, chiếu lên cột cờ cao vợi vợi như không thể nào với tới được.

Cờ xí trên cột cờ tuy còn đó, lại đã không còn vẻ nghênh phong phát phối, uy phong lẫm liệt của Quan Đông Vạn Mã Đường mà Phó Hồng Tuyết nhìn thấy mấy ngày trước đây.

Cờ xí tuy vẫn còn có thể nhìn thấy dòng chữ “Quan Đông Vạn Mã Đường”, nhưng đại bộ phận đã bị thiêu hủy, cả mặt cờ không những rách rưới đơ bần, còn để mạng nhện giăng phủ chiếm cứ.

Lá cờ đó chỉ cần liếc một cái là biết không phải chỉ mới biến thành như vậy, tối thiểu cũng đã trải qua thời gian mười năm.

Mười năm.

Sự huy hoàng hùng phong của Vạn Mã Đường lại không còn thấy nữa, lại khôi phục tình cảnh như đêm đầu lúc Phó Hồng Tuyết mới đến tiểu trấn.

Phòng ốc tàn khuyết, tường vách bong mục, đồ đạc đóng bụi dày cộm, đi đâu cũng thấy tình cảnh bại hoại.

Vạn Mã Đường mười năm sau khôi phục phần hoa một cách kỳ diệu, lại biến thành nguyên trạng hoang lương một cách kỳ diệu.

Nhìn thấy tình cảnh đó, Phó Hồng Tuyết không khỏi ngầy người.

“Cho nên ta nói người nhất định phải đến xem một lần”. Tiêu Biệt Ly đang đứng sau lưng Phó Hồng Tuyết:

“Nếu không tận mắt chứng kiến, người nhất định rất khó tin”.

“Làm sao có thể biến thành như vậy ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Chuyện này đã xảy ra khi nào ?”.

“Mười ba ngày trước”, Tiêu Biệt Ly đáp:

“Ngày thứ hai sau khi người đem Phong Linh đi”.

Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Cũng chỉ trong một ngày, lại kỳ diệu biến thành như vậy ?

“Phải”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Lần này ta còn là người tận mắt chứng kiến”.

Phó Hồng Tuyết không hiểu ý tứ đó.

“Ngày thứ hai sau khi người đi khỏi, đang lúc Vạn Mã Đường chuẩn bị tìm kiếm người, ta đột nhiên đến tìm Mã Không Quần, khi lão gặp ta, tuy rất kinh hãi, nhưng ta nhìn kiểu nào cũng nhìn không ra lão có thể là giả”. Tiêu Biệt Ly chậm chậm tự thuật cái ngày mình đã trải qua:

“Lão vẫn nhiệt tình chiêu đãi ta như trước, bọn ta hai người đang ngồi trong thư phòng của lão đàm luận, chuyện đàm luận lại là bí mật riêng tư giữa ta và Mã Không Quần”.

- Người khác không thể nào biết bí mật đó ?

“Phải, cho nên lúc đó ta rất hoài nghi Mã Không Quần này có thể thật sự là Mã Không Quần của mười năm trước sống lại”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Vừa uống vừa chuyện vãn, đột nhiên ta cảm thấy say mềm một cách kỳ lạ, lúc đó đã là đêm khuya”.

- Sau đó ?

- Sau đó đợi đến khi ta tỉnh dậy thì trời đã sáng, ta tuy còn ngồi trong thư phòng đêm qua, nhưng cảnh vật lại đã biến đổi, biến thành tình cảnh mà người thấy hiện giờ.

- Còn người ?

“Không có người”. Tiêu Biệt Ly đáp:

“Không có tới một người”.

“Không có ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“Người xuất hiện trở lại ở Vạn Mã Đường đều biến mất ?”.

- Phải.

Mười năm trước Vạn Mã Đường đã bị hủy diệt, tất cả đều chết, mười năm sau lại xuất hiện một cách kỳ diệu.

Hiện tại lại tan biến một cách kỳ diệu.

Chuyện này là sao ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên đã gặp qua Tô Minh Minh, cũng từ miệng Tô Minh Minh mà biết Diệp Khai vì điều tra Hầu Viên nơi trú ngụ của Bạch Y Linh mà đến Lạp Tát.

Đối với lời tự thuật của Tô Minh Minh về những chuyện Diệp Khai trải qua ở Lạp Tát, hẳn nghe rất kỹ càng, một chữ cũng không bỏ qua.

Đang lúc hẳn nghe tới Phong Linh ở “Phong Linh Ốc”, trong tâm tuy xôn xang, nhưng trên mặt hẳn tịnh không có biểu hiện gì.

Cuối cùng Phó Hồng Tuyết đương nhiên biết Diệp Khai vì chuyện Hấp Huyết Quỷ mà thất tung, Tô Minh Minh vì chuyện đó mới đến tiểu trấn này tìm Tiêu Biệt Ly thương lượng.

Cho nên Tiêu Biệt Ly mới phải kính Phó Hồng Tuyết chén rượu, mới nói Phó Hồng Tuyết sẽ đi một chuyến viễn hành.

Hiện tại Vạn Mã Đường lại khôi phục hình ảnh tàn phá, đám người Mã Không Quần cũng tan biến. Đáp án của tất cả những chuyện đó xem ra chỉ còn nước đến Lạp Tát mới có thể tìm ra.

Cho nên Phó Hồng Tuyết và Tô Minh Minh đã đến Lạp Tát.

30. Nhà Của Phó Hồng Tuyết

Lạp Tát.

Núi xanh ôm ấp, sông xanh vỗ về, cung điện và thành quách xa xa ẩn ước đang vọng nhìn, trời xanh trong suốt, vụn lý mây trôi, Bồ Đạt Lạp Cung trắng muốt dưới ánh kiêu dương nhìn giống như một khối bạc nguyên chất, đến khi tịch dương tây hạ, lại biến thành một phiến hoàng kim ngời chói.

Phó Hồng Tuyết chưa từng tưởng tượng được ở vùng đất biên thùy tái ngoại lại có địa phương mỹ lệ như vậy, đẹp đến mức vừa huy hoàng vừa thần bí, đẹp đến mức mê hoặc lòng người, đẹp đến mức làm cho lòng người túy lúy.

Cung điện cao bốn chục trượng, rộng một trăm hai chục trượng, mái nóc liên miên, thành phố trên sơn nham cao vút, tự viện cổ lão, thiền phòng, bi đăng, lầu các, chưa tính tới màn gấm rèm lụa, xem ra cái gì cũng vừa khôi quý, vừa xứng hợp.

Cả Lạp Tát nhìn giống như mộng cảnh, không giống thần thoại.

Phó Hồng Tuyết cũng không khỏi ngỡ người.

- Còn Phong Linh ? Nàng có trở về “Phong Linh Ốc” không ?

- Nếu quả hiện tại đứng kế hần là Phong Linh thì sao ?

Tại sao một người đang cảm động vì cái “đẹp”, ngược lại càng không thể quên lãng người hần luôn luôn muốn quên ?

Tại sao con người vẫn rất khó quên những gì mình nên quên ?

Thành thị như lớp da thuộc, một mặt trơn mịn mỹ lệ, cũng có mặt thô lậu xấu xa.

Con đường bên ngoài Đại Chiêu Tự là mặt bên kia của Lạp Tát.

Góc đường trộn lẫn phân rác, ăn mày già nua tụ tập thành nhóm, vận y phục lam lũ rách rưới, đầu cạo trọc, đi chân không, chà lết trên bùn đất, miệng không ngừng than thở tám chữ châm ngôn “lạy ông đi qua, lạy bà đi lại”, chực chờ khách hành hương bố thí.

Tô Minh Minh dẫn Phó Hồng Tuyết đến con đường đó là vì Phó Hồng Tuyết nói với nàng:

- Ta không muốn ở trong nhà người, cũng không muốn ở một nơi quá tiêu dao.

Theo như vậy, Tô Minh Minh mới dẫn Phó Hồng Tuyết đến con đường này, vì ở đây có một khách sạn thật sự rất không ưa mắt, cũng rất ít khi có người ghé qua.

Tên của khách sạn đó cũng rất tuyệt, vừa nhìn là mình thấy đồng cảm liền.

Tên của khách sạn đó là “Khách Sạn Đùng Đến”.

Điểm danh đã tuyệt, điểm chủ nhân thông thường đều là người tuyệt.

Lão bản của “Khách Sạn Đùng Đến” là một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, bề ngoài tuy không khác gì người bình thường, nhưng mỗi lần có người đến khách sạn, chỉ cần ngày trước không trả tiền, lão nhất định có thể làm mặt lạnh nói với người đó:

“Người đi ra ! Nhớ cho rõ, lần tới đùng đến”.

Một người như vậy, mình nói được lão không phải là người tuyệt vời sao ?

Khách phòng của “Khách Sạn Đùng Đến” cũng giống như khách sạn ở Giang Nam, một gian phòng phổ phổ thông thông, một ngọn đèn dầu phổ phổ thông thông, những đồ đạc phổ phổ thông thông.

Nhưng khi Phó Hồng Tuyết vừa bước vào khách phòng của “Khách Sạn Đùng Đến”, huyết sắc đã có biến chuyển, biến thành đáng sợ giống như đột nhiên nhìn thấy quỷ.

Quỷ tịnh không đáng sợ, có rất nhiều người không sợ quỷ.

Phó Hồng Tuyết cũng không sợ, còn không sợ hơn cả đại đa số người.

Trong gian phòng này vốn không có quỷ.

Tất cả mọi thứ đồ vật trong gian phòng này đều là những thứ nên có trong một khách sạn phổ phổ thông thông.

Tô Minh Minh tịnh không hiểu rõ Phó Hồng Tuyết cho lắm, nhưng hai ngày nay nàng đã thấy rõ hẳn tuyết không phải là một người dễ dàng giật mình kinh hãi, nhưng hiện tại nàng cũng nhìn thấy Phó Hồng Tuyết thật sự đã kinh hoàng ngay người.

Nàng không hỏi Phó Hồng Tuyết:

“Người nhìn thấy gì vậy ?”.

Bởi vì cái hẳn nhìn thấy, nàng cũng có thể nhìn thấy, không có vật gì trong phòng có thể làm cho nàng sợ hãi.

Nàng nhìn thấy chỉ bất quá là một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế, một cái gương, một cái tủ, một ngọn đèn dầu, mỗi một thứ đồ đều rất thô lậu, rất cũ kỹ.

Phó Hồng Tuyết cũng nhìn thấy những thứ đó, ai cũng không tưởng nổi hẳn vì sao lại có thể sợ hãi một cách mãnh liệt như vậy ?

- Có lẽ nào gian phòng này là quỷ phòng ? Yêu ma quỷ quái u linh hiểm hồn ẩn tàng ở chỗ người phàm mắt thịt nhìn không thấy ? Vô luận là người nào, một khi bước vào trong gian phòng này, đều phải chịu sự bày bố của bọn chúng ?

- Vậy Tô Minh Minh tại sao không có chút cảm giác gì ?

- Có lẽ nào yêu ma quỷ quái u linh hiểm hồn trong gian phòng này chỉ muốn bắt một mình Phó Hồng Tuyết ?

Tô Minh Minh thật sự rất muốn hỏi hẳn tại sao lại biến thành bộ dạng như vậy, nhưng nàng không dám hỏi.

Bộ dạng của Phó Hồng Tuyết thật sự làm cho người ta quá sợ.

Biểu tình trên mặt hẳn nhìn giống như quỷ, hẳn chậm chậm ngồi xuống, ngồi trên cái ghế trúc cũ kỹ dựa tường gần cái bàn gỗ.

Vừa ngồi xuống, biểu tình trên mặt hẳn đã có biến đổi, càng biến thành phức tạp, trừ vẻ khủng bố phần nộ ra, phảng phất còn mang theo thứ nhu tình và tư niệm vĩnh viễn có cắt cũng không cắt đứt.

- Gian phòng khách sạn bình thường này sao lại có thể làm cho hẳn trong phút chốc đã phát sinh hai thứ tình cảm bất đồng cực đoan như vậy ?

Tô Minh Minh vừa muốn hỏi, vừa không dám hỏi.

Phó Hồng Tuyết lại đột nhiên mở miệng:

- Âm Bạch Phụng tuy không phải là mẹ ruột của ta, cũng đã dưỡng dục ta suốt mười tám năm.

Ấn oán có quan hệ giữa Phó Hồng Tuyết và Diệp Khai với Mã Không Quân, Tô Minh Minh đương nhiên cũng đã nghe Tiêu Biệt Ly kể qua, cho nên nàng đương nhiên biết Âm Bạch Phụng là ai.

“Bà ta tuy cả đời đều để thù hận bao vây, nhưng lại là người ôn nhu đáng mến”.

Phó Hồng Tuyết lẩm bẩm.

Diệp Khai thất tung, Mã Không Quân biến mất, bí ẩn Vạn Mã Đường còn chưa giải khai, giờ phút này Phó Hồng Tuyết sao lại đột nhiên bàn về Âm Bạch Phụng ?

Tô Minh Minh muốn hỏi, lại không dám hỏi, cho nên nàng chỉ còn nước tiếp tục nghe Phó Hồng Tuyết nói tiếp.

“Trong mười tám năm đó, bà ta nuôi nấng dạy dỗ ta từ tấm bé cho đến trưởng thành, tuy luôn luôn truyền dẫn thù hận vào ta, lại cũng rất yêu thương chiều cố đến ta”.

Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng thốt:

“Ta nói cho người biết chuyện này, chỉ vì ta muốn người biết, Âm Bạch Phụng tuy không phải là mẹ ruột của ta, lại đã cho ta sự ấm cúng của gia đình”.

- Một đứa bé vốn là cô nhi, đột nhiên có gia đình, tận hưởng sự ấm cúng gia đình, tuy người đàn bà đó không phải là mẹ ruột của hắn, cũng đã dưỡng dục hắn.

Dưỡng dục chi ân thắng vu thiên.

Đạo lý đó Tô Minh Minh đương nhiên biết.

Phó Hồng Tuyết chợt đứng dậy, đi đến song cửa sổ, đẩy song cửa, bóng đêm ngoài cửa dày đặc.

Đối diện với khung trời hắc ám chưa có trăng sao nhú mọc, qua một hồi rất lâu, Phó Hồng Tuyết mới mở miệng.

“Mười tám năm đó bọn ta trú trong một gian thạch ốc, trong thạch ốc chỉ có một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế, một cái gương, một cái tủ, một ngọn đèn dầu”.

Phó Hồng Tuyết trừng trừng đôi mắt, trừng trừng nhìn xa xăm vào bóng tối, trong mắt đột nhiên xuất hiện một khoảng trống không:

“Những vật trong gian phòng này là đem từ gian thạch ốc đó đến”.

Tô Minh Minh chung quy đã minh bạch Phó Hồng Tuyết vì sao vừa tiến vào gian phòng này đã biến thành bộ dạng như vậy.

- Mỗi một thứ đồ đạc trong gian phòng này đều là từ thạch ốc của hắn và Âm Bạch Phụng mang đến.

- Ai đã mang đến ?

- Đương nhiên nhất định là người đứng sau lưng âm mưu của Vạn Mã Đường lần này, có lẽ cũng là người khiến cho Diệp Khai thất tung.

- Người đứng sau lưng âm mưu đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đã bắt được Âm Bạch Phụng, hiện tại bà ta và Diệp Khai có lẽ đã lọt vào tay người đứng sau lưng âm mưu đó.

Tô Minh Minh nhìn Phó Hồng Tuyết trước song cửa.

Lệ đã dâng tràn, lại còn chưa tuôn trào, chỉ có thống khổ thâm nhất thâm nhất mới có thể khiến cho người ta không thể rơi lệ.

Phó Hồng Tuyết không rơi lệ, lệ của Tô Minh Minh lại đã ngập đầy ánh mắt, bởi vì nàng hiểu thấu cảm tình giữa Phó Hồng Tuyết và Âm Bạch Phụng.

Nàng lặng lẽ nhìn bóng dáng cô độc tịch mịch của Phó Hồng Tuyết, qua một hồi rất lâu, nàng đột nhiên quay mình, đi về phía cửa, còn chưa ra khỏi phòng đã nghe thanh âm của Phó Hồng Tuyết:

- Người bắt tất phải đi.

“Bắt tất phải đi ?” Tô Minh Minh dừng chân, quay đầu lại:

“Người biết ta muốn đi đâu ? Muốn đi làm gì ?”.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu:

- Người hỏi không được đâu, những vật đó nhất định không phải là lão bản đó đem đến, hơn nữa lão cũng nhất định không biết ai đem đến.

Tô Minh Minh muốn đi là đi tìm lão bản của “Khách Sạn Đùng Đến” này.

Thắp ngọn đèn dầu, ánh đèn vàng mờ mờ lập tức chõn vờn cả gian phòng, Phó Hồng Tuyết vẫn đứng bên song cửa như trước, nhìn vào bóng đêm vô tận xa xăm.

Ánh trăng dịu vợi, ánh sao lấp lóe.

Tinh quang nguyệt sắc ở đây có mê người như ở thạch ốc nơi Phó Hồng Tuyết trú ngụ không ?

Đèn dầu còn chưa thắp, Tô Minh Minh đã đi.

Là Phó Hồng Tuyết muốn nàng đi, bởi vì đêm nay hẳn phải nghỉ ngơi một bữa cho thoải mái, phải dưỡng phục tinh thần, phải tu sửa cảnh giác, cảm giác của mình, mọi cảm giác đều phải đạt đến trạng thái cao điểm.

Bởi vì ngày mai nghênh tiếp hẳn, là một “tương lai không biết được”.

Ánh sao mờ lung, ánh trăng tinh khiết khiến cho băng tuyết đóng trên đỉnh núi xa xa biến thành một khối bạc trắng thanh tịnh, cũng khiến cho con đường đá lởm chởm uốn khúc có một hơi thở lãng mạn.

Nét lãng mạn của Biên Thành.

Trên con đường đá lởm chởm, người đi kẻ lại nườm nượp, mùi sữa chua bốc hơi từ quán xá hai bên đường, tường vách đóng lọ nghẹ đen thui từ khói đèn dầu, mùi nồng tới mức làm cho người ta hết muốn hít thở.

Ánh trăng tinh khiết sáng chói và gió cát vi vu đặc dị của Biên Thành lại khiến cho người ta mắt cũng mở không lên.

Mắt Phó Hồng Tuyết cũng mau chóng nhú thành một đường nhỏ mong manh, cho dù là người mạnh bạo, cũng khó đứng dậy trước cơn cự biến tình cảm, hà huống trong một ngày đồng thời chịu đựng cả hai đợt công kích cảm tình và thân tình.

Đang lúc Phó Hồng Tuyết cảm thấy mệt mỏi, muốn đi nghỉ, hẳn đột nhiên phát hiện cuối đường có một bóng người quen thuộc thoáng qua.

Một bóng dáng thiếu nữ thon thon.

Nhìn thấy bóng dáng đó, mi mắt của Phó Hồng Tuyết lập tức mở to, người cũng lập tức nhảy vọt lên, bay qua song cửa, truy đuổi về hướng cuối đường.

Gió khuya lạnh lẽo, gào rít bên tai Phó Hồng Tuyết, nham thạch bén nhọn của Lạp Tát và gai góc xương rồng chốn biên thùy dạt đường rẽ lối trước mắt hẳn như một kỳ tích.

Chỉ nội công phu một tuần trà, Phó Hồng Tuyết đã truy đuổi bóng người thon thon đó tới vùng hoang dã. Giữa vùng hoang dã đầy dẫy nham thạch và cây xương rồng, có một tòa bát giác đình, bóng người đó đi đến tòa bát giác đình đó lập tức dừng lại, nàng tĩnh lặng đứng trong trường đình.

Phó Hồng Tuyết cũng dừng lại, dừng bên ngoài trường đình, nhìn bóng dáng thon thả bên trong trường đình, trong ánh mắt lãnh đạm tịch tịch đột nhiên lóe xuất một tia sáng cuồng nhiệt.

Phong Linh ?

Người trong trường đình có phải là Phong Linh ?

Nhất định là vậy, bởi vì bộ y phục trên người nàng chính là bộ y phục nàng mặc ngày nàng bỏ đi.

Tim Phó Hồng Tuyết đã khiêu động càng lúc càng nhanh, môi cũng vì bị kích động mà giật giật, càng không biết phải nói gì đây.

Đêm đã khuya, trăng chưa khuyết, sao mờ lung, cả gió đêm băng lãnh phảng phất đã biến thành dịu dàng như gió xuân.

- Người, người khỏe chứ ?

Phó Hồng Tuyết thật sự không biết nói gì, chỉ còn nước nói vài ba chữ ngắn ngắn gọn gọn với nàng.

Bóng người trong trường đình phảng phất lay động, lại phảng phất bất động, đợi một hồi rất lâu, không thấy nàng có động tĩnh gì, Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước mở miệng.

“Người ... sao người lại bỏ đi ?” Phó Hồng Tuyết cúi đầu:

“Những gì viết trên thư, có phải là ý thật của người không ?”.

Người trong trường đình chột thờ dài u uất.

“Mới biết nhau mười ba ngày, người quan tâm đến ả như vậy sao ?” Trong thanh âm của người trong trường đình rõ ràng có vẻ ai oán:

“Lẽ nào trong tâm mắt của người, ta không bằng ả ?”.

Lại một tiếng thở dài ai oán, người trong trường đình mới chậm chậm quay người lại, ánh trăng dịu dàng, dịu dàng rọi soi trên mặt nàng, phản chiếu đường nét khuôn mặt của nàng rõ ràng.

Lúc đó Phó Hồng Tuyết mới nhìn rõ nàng là ai, nàng không ngờ chính là Bạch Y Linh vốn đáng lẽ là Mã Phương Linh.

- Là người ?

“Thất vọng ?” Sóng mắt u uất của Bạch Y Linh bắn ra những tia ai oán:

“Người không tưởng được là ta ?”.

Nhiệt tình bừng cháy tan biến trong phút chốc, ánh mắt của Phó Hồng Tuyết lại khôi phục nỗi tịch mịch, lãnh đạm, và một tia thống khổ.

“Người xuất hiện cũng tốt, ta vốn đang muốn tìm người”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

“Tìm ta ?” Bạch Y Linh cười thê lương:

“Tìm ta hỏi về chuyện Mã Không Quần ?”.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn nàng:

- Người thật ra là ai ?

“Ta là ai ?” Lại cười thê lương:

“Ta đáng là ai ?”.

Sóng mắt u ám của nàng chăm chú nhìn hắn:

- Ta chỉ bất quá là một tiểu linh đàng, một cái chuông nhỏ.

- Tiểu linh đàng ?

“Tiểu linh đàng, tiểu linh đàng, người ta giật dây, ta phát tiếng keng keng keng , người ta không giật, ta không lên tiếng”. Trong mắt Bạch Y Linh phảng phất có ánh lệ:

“Tiểu linh đàng, người nói cái tên đó có hay không ?”.

Thở dài nhẹ, lúc đó hắn mới biết, không cần biết nàng là Bạch Y Linh cũng vậy, là Mã Phương Linh cũng vậy, nàng cũng có đoạn tâm sự đắng cay.

- Tại sao một người không khoái lạc luôn luôn đụng phải một người không khoái lạc ?

“Mỗi người sống trên thế gian này đều khó tránh làm linh đàng của người khác, người là linh đàng của người khác, ta chưa bao giờ như vậy sao ?” Phó Hồng Tuyết hững hờ thốt:

“Người rung chuông, trên mình có lẽ cũng có một sợi dây bị người khác rung trong tay”.

Bạch Y Linh chú thị nhìn hắn, qua một hồi rất lâu mới thở dài một tiếng:

- Con người người tịnh không lãnh khốc như bề ngoài của người, tại sao khơi khơi lại có bao nhiêu người muốn người chết ?

“Nhưng có những người chết đi, đa số mọi người trái lại có thể rất vui mừng, lại có những người chết đi, đa số lại khó tránh khỏi rơi nước mắt ...” Nàng cúi thấp đầu, u uất thốt:

“Nếu người chết, ta nhất định sẽ rơi nước mắt”.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, lại nói:

- Cho nên người tốt hơn hết là đi mau, đi càng xa càng tốt, đi càng mau càng tốt.

- Ồ ?

“Người không nên nghĩ chuyện người đến Lạp Tát là chuyện rất bí mật, kỳ thật nhất cử nhất động của người đều nằm trong kế hoạch của người ta”. Mắt Bạch Y Linh lộ thần tình quan tâm:

“Người ở lại Lạp Tát, chỉ có một con đường chết”.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên dùng ánh mắt sâu thẳm chú thị nhìn nàng, nhìn một hồi rất lâu, nhìn đến mức nàng lúng túng cúi đầu, hần mới nói:

- Người đi đi ! Ta không muốn làm người lúng túng.

- Người kêu ta đi ?

“Kỳ thật ta nên biết người là ai”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Ta vốn muốn truy hỏi người nơi hạ lạc của bọn chúng, nhưng hiện tại ...”.

Hần đột nhiên dùng lời.

- Hiện tại thì sao ?

Phó Hồng Tuyết không mở miệng nữa, hần chỉ quay mình, sau đó dùng bộ pháp kỳ dị của hần, từng bước từng bước bỏ đi.

- Người đi như vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết không dừng chân, hần một khi bắt đầu, rất khó lòng dừng chân, cho dù biết rõ trước mặt là tử vong, hần cũng tuyệt đối không dừng chân.

“Người đi như vậy, chỉ có nước đi tới tử vong”. Bạch Y Linh cơ hồ hét khản cả giọng.

Phó Hồng Tuyết phảng phất không nghe thấy, người hần đã đi xa, cho dù có nghe được thì đã sao ?

Nước mắt lóe chớp ánh trắng, trào ra từ trong mắt Bạch Y Linh, nhìn bóng dáng cô độc tan biến trong bóng tối, trên mặt nàng đã ngập tràn một màu thống khổ.

Một bàn tay mạnh bạo đầy vết sẹo đưa một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng thò tới trước mặt Bạch Y Linh.

- Quên hần đi ! Hải tử.

Bạch Y Linh vừa quay đầu đã nhìn thấy biểu tình thống khổ bi thương trên mặt Mã Không Quần, lão cầm khăn chùi sạch vết lệ ngân trên má nàng.

Nàng thật sự nhịn không nổi, khóc òa một trận, người cũng òa vào lòng Mã Không Quần.

- Tại sao ? Tại sao phải như vậy ?

Mã Không Quần dịu dàng vuốt ve bờ vai nàng, dịu dàng thốt:

- Bởi vì bọn ta đều là tiểu linh đàng.

Nghe câu đó, tiếng khóc của Bạch Y Linh càng thống khổ, nàng cắn môi, thì thào một tiếng:

- Cha !

31. Quyết Đấu Trong Lục Giác Đình

Khi Diệp Khai tỉnh dậy, miệng khô ran, hơn nữa lồng ngực nhức nhức nhói nhói, chàng biết đó là bị mê được đánh gục, khi tỉnh lại nhất định có những triệu chứng đó.

Khi hồi tỉnh lại, đầu chàng còn có chút mê muội, căn bản không biết mình đang ở đâu, chỉ ngờ ngờ nhớ mình ngã gục làm sao.

Dưới giếng khô, trong một gian mật thất tận đầu địa đạo, đến khi chàng biết người đợi chờ chàng trong đó là Kinh Vô Mạng, chàng biết hôm nay nhất định có một trường khổ chiến.

“Ta biết rõ ta không phải là địch thủ của ngươi, nhưng ta hôm nay vẫn không thể không cùng ngươi giao thủ”. Diệp Khai điềm đạm thốt:

“Cùng trời cuối đất, có bao nhiêu Kinh Vô Mạng chứ ? Hôm nay ta nếu không cùng ngươi giao thủ, sau này có muốn tìm một đối thủ như ngươi, chỉ sợ vĩnh viễn cũng tìm không ra”.

- Mỗi một người luyện võ, khi võ công luyện đến mức đăng phong, đều có cảm giác rất tịch mịch, bởi vì đến lúc đó, hẳn rất khó lòng tìm ra một đối thủ chân chính, cho nên có người không ngại “cầu bại”, bởi vì hẳn cảm thấy chỉ cần có thể gặp được một đối thủ chân chính, cho dù có bại, cũng rất khoái trá.

Nhưng Kinh Vô Mạng biết tâm tình giờ phút này của Diệp Khai lại không phải như vậy, chàng sở dĩ muốn cùng Kinh Vô Mạng quyết đấu, là vì Lý Tầm Hoan.

Hôm nay Diệp Khai nếu không đánh mà lui, tức là đại biểu cho “Tiểu Lý Phi Dao” đã thua Kinh Vô Mạng. Làm như vậy không những làm nhục sư môn, cũng làm nhục con người Diệp Khai.

Cho nên hôm nay chàng cho dù có chết, chàng cũng phải nghênh chiến cùng Kinh Vô Mạng.

Mật thất không có gió, lại đã vùn vù sát khí.

Kiểm còn chưa rút ra, kiếm khí đã xộc vào mũi, trong mật thất ngập tràn sát ý tiêu hồn.

Đôi mắt xám đục chết chóc của Kinh Vô Mạng thủy chung nhìn chăm chăm trên tay Diệp Khai, y biết đó là một đôi tay đáng sợ.

Diệp Khai giờ phút này giống như đã biến thành người khác, trên mặt chàng đã không còn bộ dạng ngoan thể bất cung, đôi mắt sáng ngời đã phát xuất một thứ vinh quang huy hoàng.

Bao nhiêu năm nay, chàng giống như một thanh kiếm giấu trong hộp, che ánh dưỡng hơi, không lộ phong thái, cho nên rất ít có người có thể nhìn ra hào quang sáng lạn của chàng.

Giờ phút này kiếm đã ra khỏi hộp.

Tay Diệp Khai vừa giang ra, trong tay đã có cán đao.

Tiểu Lý Phi Dao nhất đao phong hầu, lệ bất hư phát.

Đao một khi bay ra, đã không còn đáng sợ.

Bởi vì người chết không biết sợ.

Sát khí càng ngọt ngào.

Kinh Vô Mạng phản thủ bạt kiếm, giơ ngang ngực, mục quang vẫn không rời khỏi tay Diệp Khai.

Ánh sáng trên lưỡi kiếm tựa hồ lộng lẫy hơn cả ánh sáng trên đao, kiếm khí cũng đậm đặc hơn.

Trong đôi mắt xám đục chết chóc, vốn chỉ có một phiến trống không, một phiến tử vong, nhưng hiện tại đột nhiên lại có một tia thất thần, một tia kinh hãi.

Thứ chuyển biến đó đương nhiên không tránh khỏi mắt Diệp Khai, chàng thấy kỳ quái đang lúc cao thủ quyết chiến, Kinh Vô Mạng sao lại có thể đột nhiên lộ xuất thứ nhân thần đó ? Đó tuyệt đối là sơ xuất chết người.

Nhưng tình hình tiếp theo đó lại càng làm cho Diệp Khai giật mình, chàng nhìn thấy Kinh Vô Mạng đột nhiên nhắm mắt, người cũng ngã quỵ.

Chuyện này là sao ?

Đang lúc Diệp Khai cảm thấy thất kinh, trong mắt chàng cũng chợt hiện một tia thất thần, một tia khủng bố, vẫn còn vài phần minh bạch.

Chàng chung quy đã biết Kinh Vô Mạng vì sao có thể có hiện tượng đó, nguyên lai có người đang lúc bọn họ tỉnh lặng đối trận, len lén phóng thả mê hương vô sắc vô vị.

Cho nên Kinh Vô Mạng mới ngã gục, Diệp Khai đương nhiên cũng ngã gục.

Trước khi chàng ngã xuống, chàng chỉ nghĩ đến một vấn đề, là ai đã phóng mê hương ?

Tại sao lại muốn làm vậy ?

Tỉnh dậy, đầu óc nặng nề hôn trầm, Diệp Khai muốn giơ tay xoa xoa đầu, mới phát giác mình không còn cử động được nữa, vừa vận khí, nội lực không ngờ đã không còn quán thông, lúc đó chàng mới biết mình đã bị điểm huyết.

Đợi cho ánh mắt và tư tưởng thích ứng với hoàn cảnh, Diệp Khai mới phát giác mình đang nằm trong một gian phòng rất kỳ quái.

Ánh đèn ở đây rất sáng, lại rất diệu, nhưng lại nhìn không thấy bất kỳ một ngọn đèn nào.

Không có đèn, làm sao có ánh sáng ?

Ánh sáng vừa dịu vừa sáng đó từ đâu phát ra ?

Diệp Khai nằm trên một cái bục dài làm bằng thủy tinh, bên cạnh bục thủy tinh dài có rất nhiều bục nhỏ, trên những bục nhỏ có bày đủ thức đủ dạng dao kéo.

Trên vài bục nhỏ có đặt mười mấy cái bình, trong bình có đựng bột, giống như là bột thuốc, có đựng chất lỏng, ngũ nhạn lục sắc đều có.

Có một vật trên một bục nhỏ Diệp Khai nhìn không ra nó dùng để làm gì, nền tảng của nó là một bình thủy tinh hình cầu, bên dưới dùng lửa đun nóng, chất lỏng trong bình sôi sục róc rách, bốc hơi bay lên, luồn theo đầu vòi thủy tinh ở miệng bình, sau đó vượt qua một máng nước, lại ngưng đọng thành nước, nhỏ giọt vào một bình hình cầu khác.

Những nào bình nào ống đó dùng để làm gì ?

Diệp Khai nhìn không ra, chỉ còn nước nhìn chỗ khác, chàng lại nhìn thấy bốn cái tủ chứa hũ đựng chất lỏng màu đỏ như máu đặt trên bốn cái bệ nhỏ khác, trên mặt có ghi “hình một”, “hình hai”, “hình ba”, “hình bốn”.

Sau khi nhìn hết những vật phẩm kỳ kỳ quái quái trong phòng, Diệp Khai phát giác tất cả mọi thứ ở chỗ này đều tinh khiết, quy luật, thậm chí lạnh lẽo, tịch mịch, trong không khí ngọt ngào mùi thuốc.

Gian phòng này dùng để làm gì ?

Bên trong vì sao lại chứa nhiều vật kỳ kỳ quái quái như vậy ? Những vật đó dùng để làm gì ?

Những vấn đề đó quấy nhiễu đầu óc hồi nãy đang thanh tỉnh của Diệp Khai, đang lúc chàng muốn đem những vấn đề đó quy nạp kết luận, chàng chợt nghe thấy thanh âm “chít chít”.

Chàng vừa quay đầu, nhìn thấy trên bức tường phát ra thanh âm đột nhiên xuất hiện một phiến cửa, sau đó chàng lại nhìn thấy một người ... không, một con khỉ, bước vào.

Không, không phải khỉ, là người !

Quả thật là người !

Là đầu người, thân thể khỉ.

Đầu người thân khỉ.

Diệp Khai ngây người, lần đầu tiên chàng thật sự nhìn thấy quái vật đầu người thân khỉ, tịnh không giống như lần trước nhìn thấy khỉ cạo trọc lông lá trên đầu trên mặt.

Trên thế gian thật sự có thứ khỉ này sao ?

Nó nên coi là người ? Hay là khỉ ?

Nhìn thấy người ... nó ... đi vào, nhìn nó bung trên tay hũ máu đặt vào tủ máu “hình một”, Diệp Khai thật sự nhin không được phải hỏi:

- Người ... người là người ? Hay là ... hay là khỉ ?

“Người ? Khi ?” Nó không ngờ có thể phát ra tiếng người, có thể nói chuyện:

“Ta là người sao ?”.

Diệp Khai thấy trên mặt nó có một nỗi bi thương rất thâm thúy.

“Trên thế gian có dạng người như ta sao ?” Nó nhìn Diệp Khai, cất giọng ai oán:

“Ta là khỉ sao ? Trên thế gian có giống khỉ như ta sao ?”.

Diệp Khai nói không nên lời, chàng không biết làm sao hồi đáp, chàng không biết “nó” thật ra nên coi là người ? Hay là khỉ ?

Trên khuôn mặt bi thống của nó đột nhiên xuất hiện một thứ nhãn thần ác độc, nó đưa nhãn quang đó nhìn Diệp Khai.

“Cũng mau lắm, rất mau chóng người cũng có thể nếm được tư vị của ta”. Trong thanh âm của nó không ngờ bao hàm một ý vị tàn khốc:

“Không quá vài ngày nữa, người có thể biến thành bộ dạng như ta”.

“Biến thành bộ dạng như người ?” Diệp Khai cười cười:

“Có lẽ nào có một người có thứ ma thuật thần kỳ, y chỉ cần búng ngón tay là có thể biến ta thành bộ dạng đó ?”.

“Y không có ma thuật thần kỳ, nhưng y có một đôi tay thần kỳ”. Nó nói:

“Trong gian phòng này, dùng đôi tay thần kỳ đó, không quá ba ngày, người có thể biến thành bộ dạng như ta”.

Đôi tay thần kỳ ? Gian phòng này ? Không quá ba ngày ? Có thể biến thành khỉ “đầu người thân khỉ” ?

Sao lại có thể được ?

Diệp Khai không tin, nó đã đi ra lâu rồi, Diệp Khai vẫn không tin lời nói của nó.

Đã không tin, không cần phải nghĩ về nó, cho nên Diệp Khai lại dùng nguyên tắc “đã đến thì nên đi” bẻ mục dưỡng thần, lúc đó chàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

- Ở một quốc gia phương tây rất xa xăm, có những bậc trí giả có thể dùng y thuật rất thần kỳ cắt bỏ những cơ quan hư hỏng trên thân người, sau đó hoán đổi cơ quan mới.

- Những cơ quan mới hoán đổi đó cũng được cắt trên thân thể của người khác.

Y thuật thần kỳ ?

Có lẽ nào khỉ “đầu người thân khỉ” là do thứ y thuật thần kỳ tạo thành ?

Có lẽ nào thứ y thuật thần kỳ đó đã truyền nhập vào trung thổ ?

Bình minh.

Bóng đêm tĩnh lặng đã tiêu tán trong bình minh Lạp Tát.

Chợ búa âm ỉ bắt đầu một ngày sống động, sương sớm bốc lên từ mặt đất, lần khăn bắm vùi người qua kẻ lại trên đường trường.

Phó Hồng Tuyết bước ra “Khách Sạn Đờng Đờn”, hòa mình vào đám người huyền thuyên, bước về hướng “tương lai không biết được”.

“Người sáng hôm sau mới bắt đầu điều tra ?”.

“Phải”.

“Có phải bắt đầu ở chỗ Diệp Khai thất tung ?”.

“Không phải”.

“Không phải ? Tại sao ? Diệp Khai thất tung ở chỗ đó, vốn nên bắt đầu điều tra từ chỗ đó”.

“Có thể làm cho Diệp Khai thất tung, tuyệt không phải là người bình thường, y nhất định không thể lưu lại manh mối gì từ chỗ Diệp Khai thất tung để bọn ta truy tra ra”.

“Cho nên nếu đi đến đó cũng vô ích ?”.

“Phải”.

“Vậy hiện tại bọn ta phải bắt đầu điều tra ở đâu ? Có phải là Hầu Viên ?”.

“Phải”.

“Được, vậy sáng mai ta đi với người”.

“Không cần”.

“Không cần ? Người lẽ nào muốn đi một mình ?”.

“Đúng”.

“Tại sao ?”.

“Bởi vì ta không thích làm chung với nữ nhân”.

Đó là cuộc đối thoại đêm qua giữa Tô Minh Minh và Phó Hồng Tuyết, cuối cùng Tô Minh Minh đương nhiên tâm bất cam tình bất nguyện bỏ đi.

Hầu Viên.

Cửa lớn của Hầu Viên không ngờ đang mở rộng, dưới ánh mặt trời nhìn phảng phất như một chủ nhân nhiệt tình mở rộng cửa hoan nghênh khách nhân viếng thăm.

Có lẽ nào bọn chúng biết hôm nay có người đến ?

Có lẽ nào bọn chúng mở rộng cửa đợi chờ Phó Hồng Tuyết ?

Những vấn đề đó Phó Hồng Tuyết không thềm liên tưởng tới, bước thẳng qua cánh cửa mở rộng vào thẳng Hầu Viên.

Sân trước mệnh môn có tiểu kiều nước chảy róc rách, có giả sơn trường đình, có kỳ hoa dị thảo, có đủ thức đủ dạng pho tượng động vật, không có người.

Không có người, không có tiếng động, tất cả đều chết lặng.

Vượt qua cây cầu nhỏ, giữa hoa lá cỏ cây rậm rì có một lục giác đình sạch sẽ tinh mỹ. Con đường lát đá xanh tươi, dẫn bước từ tiểu kiều xuyên qua luống hoa, bước vào thảm cỏ xanh thăm nghiêng mình, cuối thảm cỏ là lục giác đình.

Đi trên tiểu kiều, Phó Hồng Tuyết phát hiện trong khu vườn bát ngát đó tịnh không có một bóng người, trong lục giác đình giữa hoa lá cỏ cây rậm rì giờ phút này lại đang có một người đang ngồi phì phà khói thuốc.

Một lão nhân be bé đang hút ống điếu, ánh lửa lúc sáng lúc tắt.

Phó Hồng Tuyết chợt phát hiện ánh lửa lúc sáng lúc tắt có một tiết tấu kỳ dị, lúc sáng thì dài, lúc tắt thì ngắn.

Đột nhiên lúc đó, ánh lửa sáng bừng giống như một ngọn đèn.

Phó Hồng Tuyết chưa từng thấy người hút ống điếu nào có thể hút ra ánh lửa sáng chói như vậy.

Đi qua tiểu kiều, bước trên con đường lát đá, lúc đó ánh lửa trong trường đình đột nhiên tắt ngóm, Phó Hồng Tuyết đã dừng chân.

Người hần đứng thẳng trên con đường lát đá, chú thị nhìn lão nhân trong lục giác đình, lúc đó hần mới nhìn thấy rõ lão nhân hút ống điếu trong lục giác đình chính là người đã từng hành thích hần ở Vạn Mã Đường, Truy Phong Tẩu.

Nhìn một hồi rất lâu, Phó Hồng Tuyết mới từ từ bước chân trái lên, sau đó chân phải mới từ từ kéo theo, từ từ đi tới lục giác đình, tĩnh lặng đứng trước mặt Truy Phong Tẩu.

Truy Phong Tẩu vẫn mặc thanh bố bào đã giặt đến bạc trắng, đang cúi đầu ngồi trên ghế đá trong đình hút ống điếu, tựa hồ không phát giác có người đến.

Phó Hồng Tuyết cũng không nói gì, cúi đầu, diện mục hoàn toàn tàng ẩn trong bóng tối của lục giác đình, phảng phất không nguyện để người ta nhìn thấy biểu tình trên mặt hần, nhưng ánh mắt hần một mực nhìn chăm chăm lên tay Truy Phong Tẩu.

Quan sát mỗi một động tác của lão nhân đó, quan sát kỹ càng phi thường.

Truy Phong Tẩu chậm chậm thò tay rút trong người ra một bịch thuốc lá, sau đó lại thò tay lấy ra một thanh hỏa liêm, một viên đá lửa.

Động tác của lão rất chậm, nhưng tay lại rất ổn định.

Đặt hỏa liêm và hỏa thạch trên bàn, sau đó lại thò tay lấy ra một miếng giấy, se lại thành ống giấy, đập hỏa liêm vào hỏa thạch dẫn lửa.

Đến lúc đó, Phó Hồng Tuyết mới đột nhiên đi vào, cầm ống giấy trên bàn.

Ống giấy se rất tinh tế, rất chặt, se đều đặn, tuyệt không có chỗ dày hơn mỏng hơn.

Phó Hồng Tuyết dùng hai ngón tay nhặt ống giấy lên, cẩn thận nhìn nhìn, mới đưa ống giấy chậm chậm đến gần hỏa liêm và hỏa thạch.

“Tách” một tiếng, hỏa tinh bắn ra, ống giấy đã bắt lửa.

Phó Hồng Tuyết chậm chậm đưa ống giấy đến gần ống điếu của lão nhân ...

Đằng sau sân trước, đi qua một cửa vòm, xuyên qua mấy luống hoa, tận đầu bên kia có một tòa tiểu lâu.

Trong tiểu lâu có một lão nhân, một nữ nhân.

Lão nhân là chủ nhân Hầu Viên, Vương lão tiên sinh, nữ nhân là Kim Ngự.

Tiểu lâu làm bằng bản gỗ dày cứng, không sơn phết, có một song cửa sổ nhỏ nhỏ.

Kim Ngự ngồi trên một cái ghế gỗ trong tiểu lâu, nhìn Vương lão tiên sinh.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, nàng luôn luôn nghĩ mình là người thông minh tuyệt đỉnh, trên thế gian ít có chuyện gì nàng không hiểu biết, nhưng nàng hiện tại lại không hiểu Vương lão tiên sinh đang làm gì ?

Wương lão tiên sinh đang đứng trước song cửa duy nhất của tòa tiểu lâu đó, trong tay cầm một ống kính tròn tròn.

Một ống kính tròn lớn dài cỡ hai thước, một đầu to hơn miệng chén rượu một chút, đầu kia nhỏ hơn miệng chén rượu một chút.

Wương lão tiên sinh đang đứng trước cửa sổ, nhắm mắt trái, đưa đầu nhỏ của ống kính tròn to đó kề sát mắt phải, một đầu thò ra ngoài song cửa.

Lão đứng như vậy, bảo trì tư thế đó, đã đứng một hồi rất lâu, lão luôn luôn là người hỉ nộ không lộ xuất, trên mặt ngoại trừ vẻ hòa nhã ra, luôn luôn rất ít khi có biểu tình gì.

Nhưng hiện tại trên mặt lão lại có rất nhiều biểu tình, giống như từ ống kính tròn to đó có thể nhìn thấy nhiều chuyện làm cho lão thú vị phi thường.

Giống như một tiểu hài tử nhìn kính vạn hoa vậy.

Vương lão tiên sinh không phải là con nít, ống kính to tròn đó đương nhiên cũng tuyệt không phải là kính vạn hoa.

Kim Ngự thật sự nhìn không ra lão đang nhìn gì ? Cùng tưởng không được lão đang làm gì ?

Vương lão tiên sinh chợt quay đầu nhìn nàng cười cười, chợt đưa ống kính tròn to trong tay cho nàng:

- Người cũng đến xem xem.

“Xem cái gì ?” Kim Ngự hỏi:

“Xem ống kính tròn to đó ?”.

“Phải”. Vương lão tiên sinh cười thốt:

“Ta bảo đảm người nhất định có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện thú vị”.

Ống đồng tròn to đó dùng kim loại đúc thành, chế tạo cực kỳ tinh trí, hai đầu đều điêu khắc hoa văn dát vàng, thủ công cực kỳ tinh diệu, nhìn thấy liền là một vật cực quý, lại không biết dùng để làm gì ?

Vương lão tiên sinh muốn Kim Ngự dùng tư thế giống như lão hồi nãy, dùng hai tay cầm trước giữ sau, đặt sát mắt phải, đưa ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt trái lại.

“Ta biết người là một cô gái thông minh phi thường”. Vương lão tiên sinh mỉm cười:

“Nhưng ta bảo đảm người nhất định không tưởng nổi người có thể nhìn thấy cái gì từ ống kính tròn to này”.

Kim Ngự quả nhiên không tưởng được.

Nàng có nằm mộng cũng không tưởng được nàng có thể nhìn thấy hai người từ ống kính tròn to này.

Nhìn thấy một lão nhân, một người trẻ tuổi.

Nàng đương nhiên nhận ra lão nhân đó là Truy Phong Tẩu, nhưng nàng chưa từng gặp qua người trẻ tuổi đó.

Người trẻ tuổi mặt mày lãnh đạm, trong đôi mắt sáng ngời lại ẩn tàng một nỗi bi thương bất lực.

Khoảng giữa ống kính tròn trống không, hai đầu lại khảm một thứ giống như thấu kính thủy tinh.

Kim Ngự giơ ống kính tròn lên, đặt đầu nhỏ kề sát mắt phải, thò đầu to ra ngoài song cửa, sau đó hai người đó đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Kim Ngự ngây người giật mình gần làm rớt ống kính xuống đất.

“Cái gì vậy ?” Nàng nhìn ống kính trong tay hỏi.

“Ta cũng không biết là gì”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Đó là vật từ một quốc gia xa xôi ở Tây Phương tên là Anh Cát Lợi mang đến, cho đến bây giờ, vật đó còn chưa có tên”.

“Ồ ?” Kim Ngự lại nhìn ống kính tròn trong tay.

“Vật đó trước đây chưa từng truyền nhập vào trung thổ, cho đến bây giờ, ngoại trừ ta ra, chỉ có người nhìn thấy nó”.

-Ồ ?

“Nhưng hiện tại nó đã có tên”. Vương lão tiên sinh đặc ý mỉm cười:

“Bởi vì hồi nãy ta đã nghĩ ra một cái tên cho nó”.

- Tên gì ?

“Ta vốn chuẩn bị gọi nó là thiên lý nhãn kính”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Nhưng cái tên đó quá tục, hơn nữa nghe giống như pháp bảo trong thần thoại”.

Lão nhìn ống kính đồng trong tay Kim Ngư, lại nói:

- Đây không phải là thần thoại, đây là vật chân chân thật thật, tác dụng duy nhất của nó là có thể nhìn rất xa, cho nên ta quyết định chính thức đặt tên cho nó là “vọng viễn kính”.

“Vọng viễn kính ?” Kim Ngư thốt:

“Tên hay”.

“Vật này là một vật rất tốt”. Vương lão tiên sinh cười nói:

“Vật tốt và tên hay nhất định có thể lưu truyền thiên cổ”.

Khoảng cách giữa tiểu lâu và lục giác đình rất xa, nhưng Kim Ngư lại có thể nhìn rõ rõ ràng qua “vọng viễn kính”, động tác của bọn họ nằng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

“Hai người nhìn thấy rõ qua vọng viễn kính, lão nhân đương nhiên là Truy Phong Tẩu, nhưng người kia là ai ?” Kim Ngư tuy đang hỏi, mắt lại nhìn qua vọng viễn kính.

“Phó Hồng Tuyết”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Người kia là Phó Hồng Tuyết”.

- Phó Hồng Tuyết ?

Kim Ngư tuy chưa từng gặp Phó Hồng Tuyết, nhưng nàng đã từng nghe Diệp Khai và Tô Minh Minh kể.

Nàng cũng biết Phó Hồng Tuyết là người thế nào, lại tưởng không thông hấn sao lại đột nhiên đến Hầu Viên ?

- Hấn sao lại đến đây ?

- Vì Diệp Khai.

- Hấn sao biết được Diệp Khai đã thất tung ?

- Đương nhiên là nhờ hảo bằng hữu của người là Tô Minh Minh thông tri.

- Nhưng nàng ta tối đa cũng chỉ biết Diệp Khai thất tung, sao lại có thể biết Diệp Khai đang ở Hầu Viên ?

“Nàng ta không biết”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Nhưng Phó Hồng Tuyết nhất định nghĩ ra”.

Kim Ngư vẫn đang nhìn Phó Hồng Tuyết và Truy Phong Tẩu qua ống kính tròn.

- Bọn họ đang làm gì trong lục giác đình vậy ?

- Đang quyết đấu.

“Quyết đấu ?” Kim Ngư hỏi:

“Tôi nhìn không ra, bọn họ giống như một người đang châm lửa, một người đang hút thuốc”.

“Người nhìn thấy bọn họ chỉ bắt quá đang hút thuốc”. Vương lão tiên sinh cười cười:

“Nhưng trên thực tế bọn họ lại đang trong một trường quyết đấu kinh tâm động hồn”.

- Ồ ?

“Người nhìn cái ống điều chỉ dài khoảng hai thước, hiện tại tay Truy Phong Tẩu chỉ cách Phó Hồng Tuyết không tới hai thước, chỉ cần bàn tay mỗi lửa của Phó Hồng Tuyết không ổn, thần trí có chút lơ lửng, Truy Phong Tẩu lập tức xuất thủ”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Chỉ cần lão xuất thủ, lão lúc nào cũng có thể tập kích bất cứ huyết đạo nào trên người Phó Hồng Tuyết”.

- Vậy sao lão còn chưa xuất thủ ?

“Hiện tại lão còn chưa xuất thủ, chỉ bắt quá đang đợi cơ hội”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Chỉ bắt quá Phó Hồng Tuyết xem chừng không cho lão cơ hội”.

32. Kim Ngư Trong Tiêu Lâu

Truy Phong Tẩu đang hút thuốc.

Cũng không biết bởi vì lá thuốc quá ẩm, hay là vì nhét quá chặt, ống điếu không cháy lâu lắm.

Ống giấy lại đã cháy rụi.

Tư thế hút thuốc của Truy Phong Tẩu rất kỳ quái, lão dùng ngón cái, ngón trỏ, và ngón giữa của bàn tay trái cầm ống điếu, ngón áp út và ngón út vênh vênh hơi chìa ra.

Phó Hồng Tuyết dùng ngón trỏ và ngón cái cầm ống giấy, ba ngón còn lại cong cong uốn khúc.

Ngón áp út và ngón út của Truy Phong Tẩu cách uyển mạch của Phó Hồng Tuyết không tới bẩy phân.

Thân thể hai người không động đậy, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ có ống giấy đang cháy lấp lóe phát sáng.

Ngọn lửa đã gần đốt tới tay Phó Hồng Tuyết, hắt lại cả một chút cảm giác cũng không có.

Ngay lúc đó, “tách” một tiếng, lá thuốc trong ống điếu chung quy đã bắt lửa.

Ngón áp út và ngón út của Truy Phong Tẩu tựa hồ đã hơi động đậy, ba ngón tay cong cong của Phó Hồng Tuyết cũng hơi động đậy, động tác của bọn họ đều rất mau mắn, lại rất nhẹ nhàng, hơn nữa vừa động đã đình chỉ liền.

Phó Hồng Tuyết lùi lại một bước, Truy Phong Tẩu bắt đầu nhả khói, hai người vẫn cúi đầu, ai cũng không nhìn đối phương một cái.

“Bọn họ chừng như đã kết thúc trận quyết đấu?” Kim Ngư hỏi Vương lão tiên sinh:

“Trường quyết đấu này xem chừng không phân thắng bại, nhưng tôi tin nhất định có một bên đã thắng”.

- Đúng.

- Ai đã thắng ?

“Truy Phong Tẩu một mực đợi cơ hội, nhưng Phó Hồng Tuyết lại không cho lão một chút cơ hội, cuối cùng lão quả thật nhện không được, ngón áp út và ngón út thoáng phát động, mỗi một động tác của mỗi một ngón tay của lão đều tàng ẩn biến hóa tinh trí”.

Wương lão tiên sinh đáp:

“Nhưng ba ngón tay cong cong của Phó Hồng Tuyết lại lập tức phong bế mỗi một biến hóa của lão liền”.

Kim Ngư lắng nghe rất kỹ.

“Hai người tuy chỉ bắt quá động đậy vài ngón tay, nhưng lại là thiên biến vạn hóa, sinh tử mỏng manh như sợi tóc”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Nguy cơ giữa lúc đó tuyệt không thua kém gì người ta dùng trường đao lợi kiếm chém chặt”.

- Nói như vậy người thắng là Phó Hồng Tuyết ?

- Phải.

Khói thuốc phì phà, Phó Hồng Tuyết thoái hồi trở lại chỗ đứng hồi nãy.

Truy Phong Tẩu chậm chậm hút thuốc, từ từ ngẩng đầu, lão phảng phất cho tới bây giờ mới nhìn thấy Phó Hồng Tuyết.

“Người đã đến?” Truy Phong Tẩu mỉm cười hỏi hắt.

- Phải.

- Người đã đến trễ.
- Đến trễ vẫn hơn là không đến.
- Ta chỉ hy vọng người không đến.
- Ta đã đến.

“Đã đến thì mời”. Truy Phong Tẩu thốt:

“Mời vào đại sảnh”.

Kim Ngự vẫn đang nhìn bọn họ qua vọng viễn kính, nhìn rất tử tế, môi nàng phảng phất đang mấp máy.

Nhìn thấy động tác đó của nàng, Vương lão tiên sinh đột nhiên mỉm cười, chợt hỏi:

- Ta biết người học được một thứ rất ít người có thể học được.
- Thứ gì ?
- Độc thần ngữ.
- Độc thần ngữ ?

“Phải”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Chỉ cần người có thể nhìn thấy một người đang mở miệng nói chuyện, người có thể biết hắn đang nói gì”.

“Ông chừng như biết rất nhiều về tôi”. Khi nói câu đó, Kim Ngự tịnh không biểu xuất ý tứ không vui, lại còn cười cười:

“Ông đương nhiên nên biết rất nhiều, nếu không ông làm sao có thể để tôi ở kề bên ?” Vương lão tiên sinh cười cười, sau đó mới hỏi:

- Hiện tại là ai đang nói chuyện ?

“Là Phó Hồng Tuyết”. Kim Ngự đáp:

“Hắn nói đến trễ còn hơn là không đến”.

Wương lão tiên sinh mỉm cười.

“Truy Phong Tẩu liền nói lão chỉ mong hắn đừng đến”. Kim Ngự vừa nhìn vào vọng viễn kính vừa kể:

“Phó Hồng Tuyết trả lời hắn đã đến rồi”.

Wương lão tiên sinh mỉm cười gật gật đầu.

Môi Kim Ngự đang mấp máy, sau đó nàng lại kể tiếp:

- Đã đến thì mời, mời vào đại sảnh.

Kể đến đó, nàng từ từ hạ vọng viễn kính xuống, trên mặt lại lộ xuất vẻ nghi hoặc.

“Gì vậy ?” Vương lão tiên sinh hỏi.

“Đại sảnh ?” Kim Ngự nhìn lão:

“Tại sao phải mời Phó Hồng Tuyết vào đại sảnh ?” “Khách nhân đến, đương nhiên là chiêu đãi ở đại sảnh”. Vương lão tiên sinh cười cười:

“Có lẽ nào muốn chiêu đãi hắn trong phòng người ?” Nghe câu nói chơi đó, Kim Ngự không những không cười, trái lại còn thở dài:

- Tôi không phải là con nít ba tuổi, ông hà tất phải la tôi vậy chứ ?

Nàng chú thị nhìn lão, lại nói:

- Phó Hồng Tuyết có thể từ Vạn Mã Đường tìm đến đây, nhất định có rất nhiều hoài nghi đối với Hầu Viên, có lẽ còn nắm rất nhiều manh mối trong tay, dưới tình hình này, ông còn có thể điềm nhiên cười nói, không gấp không run, nghĩ nhất định có cách đối phó hẳn.

Vương lão tiên sinh thỏa mãn gật gật đầu.

“Tôi chỉ nghĩ không thông ông tại sao không đưa đường dẫn lối cho hẳn vào bí thất bố trí đầy hầm bẫy giết người, trái lại còn mang hẳn vào đại sảnh ?” Kim Ngự hỏi Vương lão tiên sinh:

“Tại sao vậy ?” Vương lão tiên sinh không nói ra nguyên nhân liền, trước tiên lão cười cười, sau đó đi đến gần bàn, rót một chén rượu, chậm chậm nhấp một ngụm, đợi đến khi rượu đã thấm vào bao tử, lão mới mở miệng.

“Có ba chuyện người nhất định phải biết”. Vương lão tiên sinh cười nói:

“Thứ nhất, Phó Hồng Tuyết có thể tìm đến đây là do ta an bài cấp manh mối cho hẳn, nếu không cả đời hẳn cũng không hoài nghi đến Hầu Viên. Thứ hai, hầm bẫy giết người bí mật của ta dùng để đối phó người khác thông thường đều rất hữu hiệu, nhưng đem đối phó với Phó Hồng Tuyết, ta bảo đảm một chút hữu dụng cũng không có”.

- Tại sao ?

“Bởi vì hẳn là người do Bạch Phụng công chúa của Ma Giáo là Âm Bạch Phụng nuôi dưỡng”. Vương lão tiên sinh đáp:

“Cơ quan sát nhân, hạ độc, ám khí, mấy thứ đó ta bảo đảm trên giang hồ không có một ai có thể thắng được Ma Giáo”.

- Còn chuyện thứ ba ?

“Người chiêu đãi hẳn ở đại sảnh là người”. Vương lão tiên sinh chỉ Kim Ngự.

“Tôi ?” Kim Ngự ngây người:

“Tôi chiêu đãi hẳn ?” - Phải.

Bước vào đại sảnh, vật đầu tiên Phó Hồng Tuyết nhìn thấy là một bức họa, một bức hoành rộng bốn trượng bảy thước, treo trên bức tường đối diện.

Bức họa tuy rất lớn, cảnh vật trong họa lại rất đơn thuần, chỉ có một nữ nhân đang ngồi trên một cái ghế, trên tay ôm một đứa bé đang bú.

Đứa bé là bé trai, nữ nhân lại là Phong Linh.

Phong Linh trong họa mỹ lệ như bên ngoài, hài tử bông trong lòng nàng vận hoa y, đội mũ đỏ, nhìn chỉ mới ra đời khoảng hai ba chục ngày, lại trắng trẻo mập mạp, cực kỳ khả ái.

Nhưng đôi mắt to tròn không ngờ lại có nhân thần lãnh đạm, cô độc.

- Có lẽ nào đứa bé ôm trong lòng Phong Linh là thân sinh cốt nhục của hẳn, là máu huyết của hẳn ?

Không thể nào, không thể được.

Một đêm triền miên cùng Phong Linh, đến hôm nay chỉ bắt quá cỡ mười ngày, làm sao có thể sinh hạ đứa bé ?

Ý tứ trong bức họa đó có phải muốn đề tỉnh Phó Hồng Tuyết rằng Phong Linh đang trong tay “y”, đứa bé cũng đang trong tay “y” ?

Nhìn thấy bức họa đó, trên mặt Phó Hồng Tuyết một chút biểu tình cũng không có, nhưng trong tâm hẳn lại hy vọng được đi đến ảm bông đứa bé đó làm sao.

Nhưng hẳn phải kiên nhẫn, hơn nữa phải lãnh tĩnh.

Chủ nhân của bức họa đó là ai ? Là người thế nào ? Ở đây có nguy hiểm gì ?

Tất cả những câu hỏi đó đòi hỏi hẳn phải lãnh tinh, tuyệt đối lãnh tinh để đối phó.

Tòa đại sảnh đó đương nhiên không chỉ rộng bốn trượng bảy thước, ngoài bức họa đó ra, trên bức tường trắng như tuyết còn treo đủ thứ đủ dạng vũ khí.

Kỳ trung có một cây búa đá to lớn dùng để săn thú thời thượng cổ khi đồng thiết còn chưa được phát hiện, có trường mâu và phương sóc các tướng sĩ thời Chiến Quốc dùng giao phong nơi sa trường, có Thanh Long Yểm Nguyệt Dao của mà Võ Thánh Quan Vũ sử trong truyền thuyết, cũng có khóa hổ lam và hồ hình kiếm những món ngoại môn binh khí hiếm thấy trong giang hồ.

Nhưng kỳ trung nhiều nhất lại là đao.

Đơn đao, song đao, nhận linh đao, quỷ đầu đao, kim bối khảm sơn đao, giới đao, cửu hoàn đao, ngư lân tử kim đao ... thậm chí còn có Thiên Vương Trảm Quỷ Dao dài gần một trượng.

Nhưng vật lọt vào mắt Phó Hồng Tuyết làm cho hẳn kinh tâm, lại là một thanh đao đen sì.

Đao đen sì như tử vong, hoàn toàn giống hệt thanh đao nằm trong tay hắn.

Treo cả trăm thứ binh khí, không ngờ còn chưa lấp hết tường, căn phòng đó khoan khoát tới cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được.

Trên tường máng đầy binh khí, nhưng trên sàn lại phô trương phẩm Ba Tư từ đầu tới cuối phòng, khiến cho căn phòng lộ vẻ ôn hòa ấm cúng khôn tả. Mỗi thứ đồ vật treo trong phòng đều trải qua quá trình chọn lọc tinh tế, Phó Hồng Tuyết cả đời này chưa bao giờ đi qua một địa phương cao quý hoa lệ như vậy.

Cả đại sảnh trừ binh khí và đồ đạc ra, không có tới nửa người, tĩnh lặng, hơn nữa còn ơn ớn lạnh lạnh.

Phó Hồng Tuyết nhìn bốn phía, đứng yên bất động ở đó, ánh mắt phẳng phát đang nhìn bức họa, phẳng phát xuyên thấu bức họa lạc vào nơi xa xăm.

Cũng không biết đứng đó đã bao lâu, tòa đại sảnh vốn hoàn toàn chết lặng đó thình lình vang lên một thứ thanh âm rất kỳ quái.

Thanh âm đến từ ngoài đại sảnh, đơn điệu, ngắn gọn, bén nhọn, khủng bố, từng tiếng từng tiếng nối đuôi nhau, vang vọng không ngừng.

Binh khí trên tường lấp lóe hàn quang dưới ánh đèn, Phó Hồng Tuyết lại không nhìn tới. Giờ phút này, tình huống này, hẳn tuyết không thể bị bất cứ chuyện gì phân tâm.

Nhưng hiện tại hẳn lại vô phương tập trung tinh thần, thanh âm ngắn gọn sắc bén đó một mực vang vọng không ngừng, giống như một quả cương chùy đập vào thần kinh của hắn không ngừng.

Nhưng nhìn từ bề ngoài, Phó Hồng Tuyết vẫn đứng yên bất động như trước, không có vẻ đang chịu đựng tiếng động đột ngột đó.

Lại không biết bao lâu sau, trong tiếng vọng sắc bén ngắn gọn phát ra một thanh âm mới.

Đó là thanh âm có người mở cửa, cửa còn kèn kẹt mở, nhân quang của Phó Hồng Tuyết lập tức bắt đến phía trái đại sảnh có một phiến cửa, một nữ nhân hoàng y mỹ lệ đang đứng trước cửa ngưỡng thị nhìn hắn.

Nữ nhân hoàng y đó nhìn phẳng phát giống Phong Linh, nhưng nàng ta lại không phải là Phong Linh, nàng ta còn trẻ hơn Phong Linh nhiều.

Vẻ đẹp của nàng ta không giống vẻ đẹp của Phong Linh, Phong Linh đẹp thành thực, có vận vị, nàng ta đẹp thanh tân thuần khiết, nhìn phẳng phát một con cá vàng quẫy đuôi trong nước.

Nàng ta bước vào, nhẹ nhàng khép cửa, đi ngang qua người Phó Hồng Tuyết, đi tới trung ương đại sảnh mới quay mình đối diện hắn.

“Ta biết ngươi là Phó Hồng Tuyết”. Thanh âm của nàng cũng thanh thuần như con người nàng:

“Ngươi lại nhất định không biết ta là ai”.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên không biết nàng là ai, nhưng hẳn lại không nghĩ tới, cho nên nữ nhân như con cá vàng đó chỉ còn nước mở miệng.

“Ta họ Kim, có thể coi là nữ chủ nhân ở đây, cho nên người có thể gọi ta là Kim phu nhân”. Nàng nói rất thẳng thắn, hiển nhiên không phải kiểu nữ nhân nhu nhược:

“Nếu quả người cảm thấy lối xưng hô đó quá tục, cũng có thể gọi ta là Kim Ngự”.

Nữ nhân vận hoàng y đó đương nhiên là Kim Ngự hồi này dùng vọng viễn kính nhìn Phó Hồng Tuyết trên tiểu lâu.

“Kim Ngự là ngoại hiệu của ta”. Kim Ngự mỉm cười thốt:

“Bằng hữu của ta đều thích gọi ta bằng cái tên đó”.

“Kim phu nhân”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

Hắn không phải là bằng hữu của nàng, hẳn cũng không có bằng hữu.

Kim Ngự đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, lại vẫn cười rất vui vẻ .

“Không trách gì người ta nói người là quái nhân, người quả nhiên là vậy”. Kim Ngự cười nói:

“Tất cả mọi người đến chỗ này đều đối với những thứ vũ khí này rất có hứng thú, người lại chững như không nhìn qua tới một lần”.

Những thứ vũ khí đó đích xác đều là tinh phẩm, muốn thu thập bao nhiêu thứ vũ khí đó đích xác không dễ dàng gì, có thể nhìn thấy cũng không dễ dàng gì, thứ cơ hội như vậy, người luyện võ rất ít khi nguyện ý bỏ qua.

Phó Hồng Tuyết lại phảng phất không thèm để ý tới.

Kim Ngự đột nhiên quay người đi đến sát tường, lấy xuống một thanh thiết kiếm đen sậm, nặng trọng trùng, hình dáng cổ kính:

- Người có nhận ra thanh kiếm này ai dùng không ?

Phó Hồng Tuyết chỉ nhìn một cái:

- Đó là kiếm của Quách Tung Dương.

“Quả nhiên là hảo nhân lực”. Kim Ngự giơ cao thiết kiếm:

“Đây tuy chỉ bất quá là một vật phổ tạo, nhưng hình trạng, phân lượng chiều dài, thậm chí cả sắt dùng để luyện kiếm, đều tuyệt đối hoàn toàn cùng một dạng với thiết kiếm của Quách Tung Dương”.

- Cùng một dạng ? Binh khí có thể phổ tạo cùng một dạng, còn người ?

“Cả tua vải trên chuôi kiếm cũng là do chính tay lão nãi nãi của Quách gia kết thành”. Kim Ngự thốt:

“Ngoại trừ thiết kiếm gia truyền của nhà bọn họ ra, trên trời dưới đất chỉ sợ rất khó lòng tìm ra thanh thứ ba”.

Nàng treo thanh kiếm lên, lại lấy xuống một ngọn trường tiên, ô quang lấp lánh, uyển chuyển như linh xà.

“Đó là binh khí của Tây Môn Nhu”, Phó Hồng Tuyết thốt:

“Thần Xà Tiên xếp hàng thứ bảy trong Binh Khí Phổ”.

“Người đã nhận ra ngọn xà tiên này, đương nhiên cũng nhận ra Kim Cương Thiết Quả của Gia Cát Cương”.

Nàng treo trường tiên lên, lại cầm một đôi lưu tinh chùy gần cây Kim Cương Thiết Quả.

“Phong Vũ Song Lưu Tinh”, Phó Hồng Tuyết thốt:

“Đứng hàng thứ ba mươi tư trong Binh Khí Phổ”.

- Hảo nhân lực.

Trong khẩu khí của nàng tràn đầy ý tán thưởng, đặt lưu tinh chùy xuống, lấy xuống một đôi thiết hoàn:

- Kim Tiền Bang năm xưa xưng bá võ lâm, bang chủ Thượng Quan Kim Hồng uy chấn thiên hạ, dụng đôi Long Phụng Song Hoàn này.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Không phải.

Trác phu nhân hỏi lại:

- Không phải ?

“Đó là Đa Tình Hoàn”, Phó Hồng Tuyết thốt:

“Là vũ khí độc môn của môn hạ đệ tử Tây Bắc Song Hoàn Môn”.

- Vũ khí giết người, làm sao có thể gọi là Đa Tình ?

“Bởi vì một khi nó chạm vào binh khí của đối phương, là dính chặt phá quấy không rời, giống như người đa tình”. Trên khuôn mặt trắng nhợt của hắn đột nhiên lộ xuất biểu tình rất kỳ quái, nói tiếp:

“Chung tình, dính chặt phá quấy tới tận xương tủy, sống xói đá mòn, tới chết mới an nghỉ, người đa tình làm sao mà không phải là người giết người cho được”.

“Chung tình, không chết không ngừng nghỉ, có lúc không những hại người khác, còn hại tới chính mình”. Kim Ngự thở dài thốt.

- Chỉ sợ thông thường toàn là hại chính mình.

- Không sai, thông thường đều hại chính mình.

Hai người lẳng lẳng đối diện nhau, qua một hồi rất lâu, Kim Ngự mới cười ngọt ngào, lại hỏi:

- Những binh khí đó có thứ nào người không nhận ra không ?

- Không.

“Mỗi thứ vũ khí đó đều có lai lịch, đều từng trải qua một thời oanh động giang hồ, muốn nhận ra chúng, cũng không phải là chuyện quá khó”. Kim Ngự cười cười thốt.

- Trên thế gian vốn không có chuyện gì là thật sự khó khăn.

- Chỉ tiếc có những binh khí tuy đã từng danh chấn thiên hạ, giết người vô số, lại từ đó đến giờ chưa có ai có thể thật sự thấy qua diện mục, thí dụ như ...

- Tiểu Lý Phi Dao ?

“Không sai, Tiểu Lý Phi Dao, lệ bất hư phát, cả Thượng Quan Kim Hồng võ công hiệu xưng vô địch cũng đều khó tránh khỏi chết dưới đao, đích xác có thể cho là thiên hạ đệ nhất danh đao”. Kim Ngự thở dài một hơi:

“Chỉ tiếc cho tới hiện tại, cũng còn chưa có ai có thể thấy qua lưỡi đao đó”.

- Đao quang lóe lên một cái, đã cắt gọn yết hầu, hình trạng dài ngắn của đao, có ai có thể thấy rõ ràng ?

“Cho nên cho tới hôm nay, điều này là một nghi vấn lớn nhất trong võ lâm”. Kim Ngự thốt:

“Bọn ta phí tận khổ tâm, vẫn không có cách rèn đúc thành một phi đao như vậy”.

“Tiểu Lý Phi Dao vốn vô phương giả mạo”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp lời nàng.

Kim Ngự chợt cười một cách thần bí:

- Cũng may bọn ta đã bắt tất phải phở tạo nữa.

Tay nàng thành linh giương ra, trong tay đột nhiên xuất ra một lưỡi phi đao.

Phi đao dài ba ba tấc bảy phân.

Nhìn thấy phi đao trong tay Kim Ngự, mắt Phó Hồng Tuyết nhú lại:

- Tiểu Lý Phi Đao ?

“Phải”. Kim Ngự cười đáp:

“Tiểu Lý Phi Đao nếu giả bảo đảm cho đổi lại”.

“Còn Diệp Khai ?” Phó Hồng Tuyết chột hỏi.

“Diệp Khai ?” Kim Ngự ngây người:

“Sao ngươi lại đột nhiên hỏi về gã ?”.

Phó Hồng Tuyết nhìn chằm chằm lưỡi đao trong tay nàng:

“Đó là phi đao của Diệp Khai”.

“Ồ ?” Nàng hỏi:

“Ngươi làm sao có thể nói đây là phi đao của Diệp Khai, không phải đao của Lý Tầm Hoan ?”.

“Lý đại hiệp ngao du giang hồ đã bốn năm chục năm, ít nhất cũng đã hai ba mươi năm nay không còn xuất hiện trong giang hồ”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Lúc ông ta còn ở giang hồ, phi đao rất khó lòng để ai nhìn thấy, hà huống là đã lâu không lộ diện”.

Hắn nhìn lưỡi đao trong tay nàng, lại nói:

- Diệp Khai thất tung mấy ngày trước, bọn ngươi bắt chợt có lưỡi phi đao đó, chẳng khác gì chuyện một cộng một.

Kim Ngự mỉm cười:

- Không sai, đây là đao của Diệp Khai, cả người Diệp Khai cũng ở đây, đến lúc ngươi nên biết, nhất định có thể để ngươi biết.

Kim Ngự đặt phi đao bên cạnh thanh đao đen sì như tử vong, sau đó lấy thanh đao đen sì đó xuống.

Đao quang lóe lên một cái, đao đã ra khỏi vỏ.

“Ta biết thanh đao này không thể cho người ta thấy”. Kim Ngự cười nói:

“Chỉ sợ cả chính ngươi cũng rất ít khi thấy”.

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết trắng nhợt, trắng nhợt đến mức cơ hồ trong suốt, thanh âm lại càng lạnh lùng:

- Ta biết có những người cũng như vậy.

- Người ?

“Có những người tuy danh động giang hồ, giết người vô số, nhưng lại chưa từng có ai có thể thấy được chân diện mục của y”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

“Giống như là chủ nhân Hầu Viên”.

- Vương lão tiên sinh ?

- Phải.

Kim Ngự cười cười:

- Ông ta hữu danh ? Hữu danh gì đây ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng chú thị nhìn nàng.

“Điểm Thương Ngọc Kiếm Khách Vương Thiện Sinh, Sơn Đông Khoái Kiếm Vương Chính Trung, Bá Vương Trang Truy Hồn Thương Vương Minh Mặc, những người đó đều hữu danh trên giang hồ, lại là những người rất khó gặp”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

“Chỉ là bọn họ đều không phải là chủ nhân Hầu Viên”.

- Sao bọn họ lại không phải ?

“Bọn họ còn quá trẻ, từ khi bọn họ thành danh cho tới nay chỉ khoảng hai ba chục năm, niên kỷ mỗi người đều ở khoảng năm sáu chục tuổi”. Phó Hồng Tuyết đáp:

“Một người đã được kêu là lão tiên sinh, niên kỷ của lão ít ra cũng phải tám chục trở lên”.

- Ồ ?

- Cho nên ta tính đi tính lại, chỉ có một người là phù hợp.

- Ai ?

- Vương Linh Hoa.

“Vương Linh Hoa ?” Kim Ngự ngăn người:

“Người nói là Vương Linh Hoa, người cùng Trầm Lãng, Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi tề danh ?”.

- Phải.

33. Truyền Thuyết Trên Thánh Mẫu Phong

Chuyện phát sinh trong giang hồ, thiên biến vạn hóa, ngư long mạn diễn, cơ hồ mỗi một chớp mắt đều có thể phát sinh những chuyện mạo hiểm kích thích, lãng mạn lôi cuốn.

Trong giang hồ mỗi một thời đại đều sản sinh những nhân vật truyền kỳ, như thời đại Sở Lưu Hương, có Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhận, Vô Hoa hòa thượng, Biên Bức công tử Nguyên Tuy Vân ... Thời đại Lý Tầm Hoan có Thượng Quan Kim Hồng, A Phi, Kinh Vô Mạng, Lâm Tiên Nhi, Tôn Tiểu Hồng ...

Trầm Lãng là người đời trước thời đại của Lý Tầm Hoan, nhưng cố sự có liên quan đến ông ta, cho tới nay vẫn là chuyện người ta thích bàn tán như mới tinh.

Vương Linh Hoa là nhân vật phong vân cùng thời với Trầm Lãng. Ở thời đại đó, lão đã thành nhân vật truyền kỳ, nhất cử nhất động của lão đều thu hút sự chú ý của người ta, mỗi một chuyện lão tham dự đều là thoại đề nóng hổi nhất trong giang hồ.

Lão đáng chú ý tịnh không phải vì cá tính “nửa chính nửa tà” của lão, mà là võ học đa thể đa dạng của lão.

Võ công của lão rất nhiều, kỳ trung hấp dẫn người ta nhất là song thủ của lão, có thể cải biến hình dạng của bất cứ người nào, dịch dung thuật của lão cho tới nay vẫn là võ lâm đệ nhất.

Lúc lão thành danh, tuy mới hơn hai mươi tuổi, nhưng cho đến bây giờ, giang hồ đã trải qua hai thời đại, lão nếu quả còn sống, ít ra cũng hơn chín chục tuổi.

Hơn chín mươi tuổi đối với người bình thường mà nói, có lẽ đã quá già nua yếu ớt, nhưng đối với Vương Linh Hoa võ công cao thâm, dịch dung đệ nhất mà nói, tuổi tác không thể lưu hạ quá nhiều vết tích trên thân người lão.

- Vương Linh Hoa ?

Kim Ngự tuy bàng hoàng, nhưng lại mỉm cười lập tức, hơn nữa nụ cười phảng phất rất kỳ quái, rất thần bí.

“Người làm sao có thể đoán ra là ông ta ?” Tiếng cười như chuông ngân của nàng vẫn đang vang vọng:

“Người sao lại không đoán là người khác ?”.

Vấn đề đó Phó Hồng Tuyết không trả lời, nhưng hấn lại hỏi:

- Lão đợi đến khi nào mới ra gặp ta ?

- Rất mau chóng.

Câu nói đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đã thừa nhận Vương lão tiên sinh chủ nhân Hầu Viên là Vương Linh Hoa.

“Đã sắp đến, hiện tại hà tất còn phải khổ luyện bặt kiếm ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

- Thanh âm đơn điệu, ngắn gọn, sắc bén đó vẫn vang vọng không ngừng, từng tiếng từng tiếng nối liền nhau, lẽ nào đó là thanh âm bặt kiếm ?

“Kiếm pháp thiên biến vạn hóa, bặt kiếm lại chỉ bất quá là động tác đơn giản nhất kỳ trung”. Kim Ngự đáp:

“Đao pháp cũng vậy, người đã luyện bặt đao bao nhiêu năm ?”

- Mười tám năm.

“Chỉ một động tác đơn giản như vậy, người luyện luôn mười tám năm ?” Kim Ngự hỏi.

- Ta chỉ hận không thể luyện lâu hơn.

Kim Ngự ngưng thị nhìn hấn, chợt thốt:

- Lần này người lầm rồi.

- Ồ ?

“Có hai chuyện người đã lầm”. Kim Ngự cười nói:

“Thứ nhất, y tịnh không phải đang bặt kiếm”.

- Không phải ?

- Y đang bặt đao.

“Bặt đao ?” Tròng mắt của Phó Hồng Tuyết bỗng co thắt lại.

- Thứ hai, y không phải là Vương Linh Hoa.

“Y không phải ?” Phó Hồng Tuyết lại cả kinh:

“Người nói chủ nhân Hầu Viên không phải là Vương Linh Hoa ?”.

- Con người đang luyện bặt đao mà người nói tới không phải là Vương Linh Hoa.

Thanh âm đó không phải là thanh âm của Kim Ngự, đó là thanh âm của một người rất hòa nhã, rất thân thiện, thanh âm đó phát ra từ sau lưng Phó Hồng Tuyết.

Vừa hòa nhã, vừa thân thiện, thanh âm thông dong dịu dàng, hiển xuất con người đó có giáo dưỡng tốt, lịch sự giữ lễ.

Đa lẽ vốn là mặt khác của lãnh đạm.

Thanh âm đó lại mang theo một thứ nhiệt tình kỳ dị.

Một thứ nhiệt tình cơ hồ đã tiếp cận tàn khốc.

Nếu quả giữa thiên địa thật sự có một thứ lực lượng đủ để hủy diệt hết những gì có trên nhân gian, không còn nghi ngờ gì nữa, lực lượng đó đã sản sinh ra từ thứ “nhiệt tình tàn khốc” đó.

Cũng chỉ có dạng người như Vương Linh Hoa mới có thể có thứ nhiệt tình đáng sợ đó.

Hiện tại lão đã đến sau lưng Phó Hồng Tuyết, trong tay lão nếu có binh khí, đã có thể đâm vào nơi yếu hại trên người Phó Hồng Tuyết bất cứ lúc nào.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, cũng không động.

Hấn không thể động.

Khi thanh âm hồi nãy đang vang lên, hấn cảm thấy sau lưng có một luồng sát khí không có thành trì nào có thể ngăn chặn, không có lực lượng nào có thể chống đỡ, chỉ cần hấn động một cái, vô luận là động tác nào, đều có thể tạo cơ hội cho đối phương xuất thủ.

Cả đến một thứ thịt chỉ cần co thắt, cũng có thể tạo một lỗi lầm trí mệnh. Tuy hẳn biết rõ dạng người của Vương Linh Hoa tuyệt không thể xuất thủ đánh sau lưng hẳn, nhưng hẳn không thể không phòng bị.

Đầu tóc lão tuy đã bạc trắng, đuôi mắt tuy đã có nếp nhăn già nua, nhưng quang tuyến trong mắt lão lại vừa hòa ái, trí tuệ, vừa từ tốn, tươi trẻ.

Lão đứng sau lưng Phó Hồng Tuyết mặt mày từ tốn uy nghi như vậy, đứng một hồi rất lâu, lão bỗng cười, tiếng cười càng ưu nhã hữu lễ.

“Quả nhiên không hổ là cao thủ thiên hạ vô song”. Vương lão tiên sinh thốt.

Phó Hồng Tuyết vẫn giữ vững vẻ trầm mặc.

Kim Ngự lại mở miệng:

- Hẳn cả động cũng không động, ông lại có thể nhìn ra hẳn là cao thủ ?

“Bởi vì hẳn không động, cho nên mới là cao thủ thiên hạ vô song”. Vương lão tiên sinh đáp.

“Lẽ nào không động còn khó hơn so với động ?” Kim Ngự hỏi.

“Khó hơn nhiều”. Vương lão tiên sinh cười đáp.

- Tôi không hiểu.

“Người nên hiểu”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Người nếu là Phó Hồng Tuyết, nếu biết một người như ta đột nhiên đến đằng sau nàng, người sẽ làm gì ?”.

- Tôi nhất định sẽ giết mình.

“Giết mình dẫn đến khó tránh khỏi phải cảnh giới đề phòng, khó tránh khỏi phải động”. Vương lão tiên sinh thốt:

“Chỉ cần người động đây, người nhất định chết”.

- Tại sao ?

“Bởi vì người căn bản không biết ta xuất thủ đánh chỗ nào, cho nên vô luận người có động ra sao, đều có thể tạo thành sai lầm trí mệnh”. Vương lão tiên sinh đáp.

“Tôi đã hiểu”. Kim Ngự nói:

”Một đối thủ như ông nếu đột nhiên đến đằng sau lưng một người, vô luận là ai cũng đều khó tránh khỏi khẩn trương, cho dù người bất động, cơ bắp trên lưng cũng khó tránh khỏi co thắt.

“Nhưng hẳn thì không”. Vương lão tiên sinh thở dài:

“Ta tuy đã đứng đằng sau người hẳn rất lâu, trên dưới toàn thân hẳn đều không có biến hóa chút nào”.

“Hiện tại tôi đã minh bạch, bất động quả thật khó hơn nhiều so với động”. Kim Ngự cũng thở dài.

- Mình nếu biết có người như Vương Linh Hoa đứng đằng sau lưng mình, cơ bắp toàn thân vẫn còn có thể giữ vững thoải mái, thần kinh nhất định còn lạnh hơn cả băng tuyết.

“Hẳn bất động thì ông lại không có cơ hội xuất thủ sao ?” Kim Ngự lại hỏi.

“Bất động là động”. Vương lão tiên sinh cười đáp:

“Điểm chung kết của tất cả những động tác biến hóa, là bất động”.

“Thay vì quá nhiều không môn lại biến thành không có không môn”. Kim Ngự thốt:

“Bởi vì cả người đều đã biến thành không, không không đặng đặng, hư vô phiêu diêu, cho nên ông lại không biết nên xuất thủ chỗ nào ?”.

“Đạo lý đó ta biết người nhất định hiểu thấu”. Vương lão tiên sinh cười rất từ tốn.

“Nhưng cả tôi cũng biết ông căn bản không thể xuất thủ sau lưng hần, hần làm sao mà không biết được ?” Kim Ngự lại hỏi.

Vương lão tiên sinh không hồi đáp liền, trước tiên lão thở dài một hơi, sau đó từ sau lưng Phó Hồng Tuyết đi tới, cước bộ của lão an tường ổn định, lão đi đến trước mặt Phó Hồng Tuyết rồi mới dừng chân, sau đó quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết.

- Bởi vì hần là Phó Hồng Tuyết, ta là Vương Linh Hoa.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn Vương Linh Hoa, Vương Linh Hoa hòa ái chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Nàng ta hồi nãy nói chuyện sai lầm thứ hai của người là nói người luyện bạt đao bên ngoài không phải là ta”. Vương Linh Hoa cười thốt.

Phó Hồng Tuyết vẫn bất động.

“Gần trăm năm nay, danh đao trong giang hồ như rừng, đao pháp mới sáng chế có tới tám chục loại, thiên biến vạn hóa, kỳ chiêu diệu thế”. Vương Linh Hoa thốt:

“Có những chiêu số đao pháp quái dị đến mức đơn giản làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng động tác bạt đao lại vẫn chỉ có một loại”.

“Không phải chỉ có một loại”. Phó Hồng Tuyết chung quy đã mở miệng:

“Mà là chỉ có một loại nhanh nhất”.

- Loại nào ?

“Loại giản đơn nhất là loại nhanh nhất”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Đó cũng phải trải qua thiên biến vạn hóa mới có thể quy chân phản phác”.

Vương Linh Hoa thốt.

- Tất cả biến hóa trong võ công, vốn biến không ra chữ “nhanh” đó.

“Con người bên ngoài đã khổ luyện năm năm mới tìm ra một phương pháp”.

Vương Linh Hoa nói:

“Chỉ một động tác đơn giản đó, y cũng đã luyện mười tám năm, đến nay vẫn còn luyện, mỗi ngày ít ra đều phải luyện ba canh giờ”.

Lão ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết, sóng mắt hòa ái đột nhiên biến thành bén nhọn như mũi đao, gằn từng tiếng:

- Người có biết y phải khổ luyện bạt đao như vậy là vì cái gì không ?

- Vì muốn đối phó ta ?

“Người lại lầm rồi”. Vương Linh Hoa lại thở dài:

“Y tịnh không phải nhất định muốn đối phó người, cũng tịnh không phải chỉ vì đối phó một mình người”.

- Ồ ?

“Y muốn đối phó tất cả các võ lâm cao thủ trong thiên hạ”. Vương Linh Hoa thốt:

“Bởi vì y quyết tâm muốn làm thiên hạ đệ nhất nhân”.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng cười một tiếng:

“Lẽ nào y nghĩ chỉ cần đánh bại ta là thành thiên hạ đệ nhất nhân ?”.

“Cho đến hiện tại, y vẫn nghĩ như vậy”. Vương Linh Hoa đáp.

“Vậy là y đã lầm rồi”. Phó Hồng Tuyết thốt:

“Trong giang hồ tàng long ngoạ hổ, trong phong trần vô số dị nhân, võ công thắng xa ta còn không biết có bao nhiêu mà kể”.

“Nhưng cho tới nay vẫn không ai có thể đánh bại được người”. Vương Linh Hoa cười nói:

”Ta cũng nhìn ra muốn đánh bại người tịnh không phải là chuyện dễ dàng.

Trong số những người đến đây, người đích xác là người đặc biệt nhất”.

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

“Những thứ vũ khí treo trên tường không những thu thập đầy đủ, hơn nữa đều là tinh phẩm. Chỉ cần là người từng luyện võ, đều khó tránh khỏi nhìn không chớp mắt, chỉ có người không ngờ vẫn không động tâm”. Vương Linh Hoa bỗng thở dài:

“Kỳ quái nhất là bức họa trên bức tường bên phải của đại sảnh, người không ngờ cả nhìn một cái cũng không nhìn”.

“Bên phải ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người:

“Trên tường bên phải có bức họa ?”.

Phó Hồng Tuyết nhớ là có bức tranh trên bức tường đối diện cửa chính của đại sảnh, trên bức tường bên phải rõ ràng là trống không, làm sao lại có thể có bức họa ?

“Chỉ cần người nhìn một cái là biết có hay không”. Vương Linh Hoa cười đáp.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên phải nhìn, chàng vừa quay đầu lại, cả người đã bàng hoàng.

Trên bức tường rõ ràng không có một thứ gì hiện tại lại có một bức họa.

Nhân vật trong bức họa trên tường có rất nhiều, giống như thật.

Phảng phất là vẽ một đoạn cổ sự, trong mỗi một đoạn cổ sự đều có cùng một người, người đó là Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vừa quay đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy là chính mình.

- Khí trời u ám, tiểu trấn vùng biên thùy, trên đường trường có một tòa tửu lâu, trong tửu lâu có hai người, một là Diệp Khai, một là Phó Hồng Tuyết.

“Người chắc nhớ đó là tình cảnh mười năm trước, lần đầu tiên người đến Tương Tụ Lâu, ngộ kiến Diệp Khai”. Vương Linh Hoa thốt.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên nhớ, lúc đó là lần đầu hắn mang thanh đao đen sì, ôm thù hận trong lòng đến Biên Thành tìm Mã Không Quân ở Vạn Mã Đường để báo thù.

- Trên đoạn cổ sự thứ hai, Phó Hồng Tuyết đang trong một gian phòng u ám, ôm ấp quần quýt một nữ nhân.

Nữ nhân trong họa là Thúy Bình, Phó Hồng Tuyết đương nhiên không quên một đêm nồng nàn đó, nhìn thấy đoạn cổ sự đó, trong mắt Phó Hồng Tuyết lại lộ xuất vẻ thống khổ, nhưng trong tâm hắn lại nghĩ về Phong Linh.

Phong Linh hiện giờ ở đâu ? Có phải đã lọt vào tay Vương Linh Hoa ? Hay nàng phải làm những gì nàng đã nói, chỉ vì muốn báo thù ?

Wương Linh Hoa đang chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết, Kim Ngự cũng đang nhìn hắn.

Trong mắt tuy lộ vẻ thống khổ, nhưng đó chỉ thoáng qua trong phút chốc, Phó Hồng Tuyết rất mau chóng đưa mục quang về phía đoạn cổ sự thứ ba bên cạnh.

- Trong hình là nơi tiếp tân của Vạn Mã Đường, có một đám người ngồi, chủ tọa là Mã Không Quân, Diệp Khai đang ngồi cạnh Phó Hồng Tuyết.

- Đồ hình thứ tư vẽ trong một quán rượu nhỏ, Thúy Bình và một tên đánh xe choàng tay nhau đi ra, Phó Hồng Tuyết một mình ngồi uống trong quán.

Xem đến đó, tâm Phó Hồng Tuyết lại đau xót.

- Đoạn bên dưới là đại sảnh của Đình gia, những người nên có mặt đều có mặt, bao nhiêu bí mật tình thù đều được vạch trần, lúc đó Phó Hồng Tuyết mới biết mình nguyên lai là cô nhi, con trai của Bạch Thiên Vũ không phải là Phó Hồng Tuyết, mà là Diệp Khai, ôm ấp thù hận mười tám năm, cuối cùng lại là một cơn mộng, thậm chí còn đáng sợ hơn, khả ố hơn so với mộng ! Thậm chí có thể nói là đáng thương.

Vẽ đến đó đã kết thúc, mục quang của Phó Hồng Tuyết cũng từ bức họa chuyển hướng về phía trước mặt, hẩn tịnh không trầm tư, cũng không vì xem bức họa mà thống khổ, hăng đang đợi Vương Linh Hoa giải thích, giải thích vì sao lại muốn hẩn xem những hình vẽ đó.

Vương Linh Hoa quả nhiên không để hẩn đợi lâu, mau chóng giải thích, chỉ là lão lại nói với Kim Ngư.

“Bức họa đó là những tao ngộ của Phó Hồng Tuyết mười năm về trước”. Vương Linh Hoa nhìn Kim Ngư:

“Người có biết ta tại sao lại muốn hẩn xem không ?”.

“Tôi biết”. Kim Ngư gật gật đầu.

- Ồ ?

“Mục đích của ông là để tỉnh hẩn chuyện mười năm trước”. Kim Ngư đáp.

“Đúng”. Vương Linh Hoa thốt:

“VẬY người có biết ta vì sao lại muốn đề tỉnh hẩn chuyện mười năm trước ?”.

“Điểm đó tôi không biết”. Kim Ngư đáp.

“Chuyện mười năm trước quả thật đã xảy ra, hơn nữa cũng đã kết thúc”. Vương Linh Hoa quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết:

“Những người của Vạn Mã Đường cũng quả thật đã chết từ mười năm trước”.

Đôi mắt lãnh đạm của Phó Hồng Tuyết chợt bắn ra những tia sáng băng hàn:

- Bọn Mã Không Quần lần này là ai ?

Vương Linh Hoa cười cười:

- Chính là bọn Mã Không Quần.

“Bọn họ ?” Phó Hồng Tuyết hỏi:

“VẬY Mã Không Quần mười năm trước là giả ?”.

“Mã Không Quần mười năm trước cũng là Mã Không Quần”. Vương Linh Hoa đáp.

“Mã Không Quần đã chết mười năm trước, cũng là bản thân Mã Không Quần ?”.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết đã lộ xuất vẻ kinh ngạc.

- Phải.

- Người hiện tại cũng là bản thân Mã Không Quần ?

- Phải.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn ngập tràn biểu tình kinh hãi:

- Sao lại có thể được ? Lẽ nào lão ta thật sự chết đi sống lại ?

“Không phải”. Vương Linh Hoa cười đáp:

“Trên thế gian làm sao có thể có mấy chuyện đó ? Người đã chết là chết, làm sao có thể sống lại được”.

- Vậy chuyện này là sao ?

Mã Không Quần đã chết mười năm trước, mười năm sau người xuất hiện cũng là Mã Không Quần, người đã chết không thể sống lại, vậy Mã Không Quần của mười năm sau là chuyện gì đây ?

Phó Hồng Tuyết lần này thật sự ngây người.

Nụ cười hòa ái từ tốn trên mặt Vương Linh Hoa vẫn tồn tại như trước, lão đột nhiên hỏi Phó Hồng Tuyết một câu phảng phất không liên quan gì đến vấn đề.

- Người có biết nơi chân trời có một ngọn núi tên là Thánh Mẫu Phong ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên biết, trên Thánh Mẫu Phong có băng tuyết ngàn năm không tan, còn có truyền thuyết trên núi có kỳ trân dị bảo.

“Ngay dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong, có một bộ lạc cách biệt với thế gian tồn tại, bộ lạc đó gọi là Đáp Mạc Tộc”. Vương Linh Hoa kể:

“Trong ngôn ngữ của quốc gia đó, Đáp Mạc nghĩ là hai”.

Wương Linh Hoa tuy đột nhiên nói về chuyện Đáp Mạc Tộc ở Thánh Mẫu Phong, Phó Hồng Tuyết tin rằng nhất định có liên quan đến chuyện Mã Không Quần, cho nên hẩn lắng nghe rất kỹ càng.

“Người Đáp Mạc Tộc bên dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong, sinh hoạt tập quán hoàn toàn giống như người thường, nhưng vì bọn họ cư trú ngay dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong, quanh năm không thấy nước mưa, đừng nói gì tới nguồn nước sơn tuyền gì”.

Thần tình của Vương Linh Hoa phảng phất đã bay đến bên dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong.

- Cho nên thức uống của người Đáp Mạc Tộc thông thường không phải là nước, mà là thạch nhũ trong băng động.

- Nước đối với người Đáp Mạc Tộc mà nói, trọng yếu không khác gì sinh mệnh, bọn họ chỉ có sản phụ sau khi sinh đẻ mới có thể uống hai giọt nước, là hai giọt nước dung hóa từ băng tuyết tinh khiết.

- Sinh sản đối với Đáp Mạc Tộc mà nói, cũng là một sự kiện rất thần thánh, bởi vì nhân khẩu của bọn họ vốn rất ít, hơn nữa lại cách biệt với thế giới bên ngoài, cho nên sinh đẻ đối với bọn họ mà nói là một chuyện rất trọng đại.

- Không biết vào lúc nào, sau khi một sản phụ uống thạch nhũ trong một băng động, đã sinh ra song bào thai, từ đó sản phụ đó đã trở thành “Sản Hậu” của Đáp Mạc Tộc.

- Từ đó sản phụ của Đáp Mạc Tộc bắt đầu uống thạch nhũ của băng động đó, chỉ cần là sản phụ uống thạch nhũ của băng động đó, nhất định có thể sinh hạ song bào thai.

- Song bào thai bọn họ sinh ra có chút bất đồng với song bào thai của người thường, song bào thai của Đáp Mạc Tộc hoàn toàn giống hệt nhau.

- Giới tính, cao thấp, mập ốm, cá tính, tập quán hoàn toàn giống hệt, hai người giống như là một người.

“Cho dù đem hai người phân chia ở hai nơi xa xăm, kỳ trung chỉ cần có một người thụ thương, người kia cũng nhất định cảm thấy đau đớn”. Vương Linh Hoa thốt.

Đó là cố sự ? Là sự thật ? Hay là thần thoại ?

Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn bị lời kể của Vương Linh Hoa hấp dẫn:

- Thật sự có địa phương đó tồn tại sao ?

- Có.

Wương Linh Hoa chợt vỗ tay một cái, tiếng bập đao đơn điệu, ngắn gọn, sắc bén bên ngoài đột nhiên đình chỉ, sau đó cửa đại sảnh bắt đầu mở ra, một bóng người cao lớn đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Bóng người cao lớn như thiên thần, nhưng trên mặt y lại đầy nếp nhăn, mỗi một nếp nhăn phẳng phất hoạch phá những gian khổ và nguy hiểm trải qua trong đời, cũng phẳng phất đang nói cho người ta biết, vô luận ra sao đều đừng mong đánh gục được y.

Con người đó không là Mã Không Quần thì là ai ?

Nhìn Mã Không Quần xuất hiện ngoài cửa, Vương Linh Hoa chợt nói với Phó Hồng Tuyết:

- Ta còn quên kể với người một chuyện, họ tên của cặp song sinh sinh hạ ở Đắp Mạc Tộc đều giống như nhau.

Lão quay mình, chỉ Mã Không Quần trước cửa, lại nói:

- Giống như một đôi song sinh sinh hạ ở Đắp Mạc Tộc đó, danh tánh của bọn họ là Mã Không Quần.

34. Mã Phương Linh Có Phải Là Con Gái Của Hai Người ?

Ý tứ của “Đắp Mạc”, trong ngôn ngữ của quốc gia đó, là “hai”.

Hài tử sinh hạ ở Đắp Mạc Tộc nhất định đều là song bào thai, hơn nữa cá tính, tập quán, cao thấp, mập ốm, giới tính đều giống hệt nhau, cả danh tánh cũng giống hệt.

Trong một thời kỳ ở Đắp Mạc Tộc, có bảy sản phụ sinh hạ bảy cặp song sinh, bọn họ phân biệt bảy cặp song sinh đó bằng danh vị:

Mã Không Quần, Công Tôn Đoạn, Vân Tại Thiên, Hoa Mãn Thiên, Phi Thiên Tri Thù, Lạc Lạc Sơn, Mộ Dung Minh Châu.

Sự tình đến đây đã bắt đầu rõ rệt.

Trên thế gian căn bản không có “chết đi sống lại”, cũng không có bất cứ dịch dung thuật của người nào có thể hoàn toàn sáng tạo ra người giống hệt.

Mã Không Quần, Công Tôn Đoạn, Mộ Dung Minh Châu, Lạc Lạc Sơn, Vân Tại Thiên, Hoa Mãn Thiên và Phi Thiên Tri Thù của mười năm trước đã chết, nhưng bọn họ đều còn có một anh em song sinh giống hệt tồn tại.

Cho nên mười năm sau, Vạn Mã Đường lại xuất hiện, đám người Mã Không Quần lại “sống lại” trước mắt mọi người.

“Mười năm trước Mã Không Quần tuy đã bại trong tay ngươi”, Vương Linh Hoa chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết:

“Nhưng mười năm sau Mã Không Quần lại nhất tâm nhất ý muốn đánh bại ngươi”.

“Bọn họ đã là song bào thai, Mã Không Quần của mười năm trước đã bại trong tay ta, Mã Không Quần của mười năm sau có thể thắng ta sao ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

Mã Không Quần nhìn Phó Hồng Tuyết, trên mặt không có một chút biểu tình, cả thanh âm cũng hững hờ:

- Bởi vì y đã bại, cho nên ta không thể không thắng.

Trong mục quang của y bỗng lộ xuất nỗi bi ai khôn tả, lại nói tiếp:

- Nếu không ta không thể không chết.

- Ta không hiểu.

“Ngươi đáng lẽ nên hiểu”. Mã Không Quần hững hờ thốt:

“Có những chuyện mình không thể không làm”.

Phó Hồng Tuyết ngưng thị nhìn ánh mắt ngập tràn vẻ bi ai của Mã Không Quần, chỉ nhìn một cái, Phó Hồng Tuyết lại từ từ gạt đầu:

- Phải, có những chuyện không thể không làm.

- Ta biết người nhất định hiểu.

Phó Hồng Tuyết không nhìn Mã Không Quần nữa, hẩn quay người đối diện Vương Linh Hoa, lạnh lùng hỏi:

- Vậy người muốn để bọn ta khi nào quyết đấu ?

“Ta muốn ?” Vương Linh Hoa lại cười rất hòa nhã:

“Đó là chuyện của hai người bọn người, ta làm sao có thể quyết định được ?”.

“Đã là chuyện của bọn ta”, Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói với lão:

“Người tại sao lại muốn an bài cục diện hôm nay ?”.

“Thế sự như bạch vân thương cầu, có ai có thể an bài ?” Vương Linh Hoa cười cười:

“Mười năm trước mình đã trồng cây, mười năm sau kết quả, mình tất phải tự hái”.

“Xem ra ta đã không còn đường chọn lựa nào khác”. Phó Hồng Tuyết thốt.

“Địa điểm quyết đấu đã định, thời gian do người chọn”. Mã Không Quần hững hờ thốt.

“Ba ngày”. Phó Hồng Tuyết không do dự.

- Ba ngày ?

Đối với số ngày đó, Vương Linh Hoa phảng phất hơi giật mình, lão trừng mắt tròn xoe nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Ta nhớ lúc người quyết chiến với Công tử Vũ cũng chỉ bất quá dùng thời gian một ngày”. Vương Linh Hoa thốt.

- Phải.

- Ta còn nhớ trong những trận đại chiến tiểu chiến cả đời người, chưa từng vượt quá một ngày.

- Phải.

“Vậy lần này vì sao người lại muốn thời gian ba ngày ?” Vương Linh Hoa hỏi:

“Có phải đối thủ lần này cấp cho người áp lực quá lớn ?”.

- Không phải.

- Vậy là vì cái gì ?

“Bởi vì còn có ba chuyện ta phải điều tra cho rõ”. Phó Hồng Tuyết đáp.

- Ba chuyện ?

“Diệp Khai có phải lọt vào tay người ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

- Phải.

- Ta có thể gặp gã không ?

- Có thể.

Wương Linh Hoa vừa dứt lời, liền nhấc tay vỗ nhẹ ba cái, nơi góc tường thành linh tách ra.

Vừa tách ra, Phó Hồng Tuyết đã nhìn thấy Diệp Khai, xuyên thấu qua một lớp thủy tinh, Phó Hồng Tuyết nhìn thấy Diệp Khai bất động nằm trên một bục thủy tinh.

Diệp Khai phảng phất không nhìn thấy người ta, chỉ thấy chàng tinh lặng nằm đó, đôi mắt sáng ngời phảng phất đang trầm tư, lại phảng phất đã hăm nhập vào trạng thái hôn mê.

Lại vỗ tay một cái, góc tường tách ra lại đóng lại, Vương Linh Hoa cử bộ bước qua, bức đến nơi trên đầu Diệp Khai đang nằm mới dừng lại, sau đó Vương Linh Hoa quay mình lại hỏi Phó Hồng Tuyết:

- Còn chuyện thứ hai ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn Vương Linh Hoa:

- Âm Bạch Phụng có phải cũng đã lọt vào tay người ?

“Không”. Vương Linh Hoa cười đáp:

“Trên thế gian này đại khái còn có người nào có thể lừa gạt công chúa của Ma Giáo sao ?”.

“Vậy những vật ta thấy trong phòng khách sạn là sao ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Đương nhiên là từ chỗ Âm Bạch Phụng mang đến”. Vương Linh Hoa cười đáp:

“Ta sai người đem đồ mới đến, nói là người muốn lo cho bà ta thoải mái một chút, vậy cho nên ta có thể lấy đồ đạc cũ quang minh chính đại đem đi”.

Thứ phương pháp đó cũng chỉ có người như Vương Linh Hoa mới nghĩ ra, mới làm được.

“Còn chuyện thứ ba ?” Vương Linh Hoa cười cười nhìn Phó Hồng Tuyết:

“Có phải là chuyện liên quan đến Phong Linh ? Có phải muốn hỏi ta chuyện Phong Linh có phải cũng là do ta an bài ?”.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, hần chỉ lạnh lùng nhìn Vương Linh Hoa.

“Ta phái A Thất đi giết người là vì muốn Phong Linh hận người, muốn Phong Linh lo tìm người báo thù”. Vương Linh Hoa thốt:

“Hành động báo thù của Phong Linh, một khi là người trên giang hồ, đại khái không có bao nhiêu người không sợ”.

Phó Hồng Tuyết không có một chút biểu tình gì, hần vẫn lãnh đạm nhìn Vương Linh Hoa, chờ lão nói tiếp.

“Ta cũng nghĩ không ra hành động báo thù của Phong Linh đối với người không ngờ lại như vậy”. Vương Linh Hoa phẳng phất đang đồng tình với Phó Hồng Tuyết:

“Thứ phương pháp đó đại khái cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra, mới làm được”.

- Hy sinh cái mà nữ nhân trân quý nhất, chỉ vì muốn có con với hần, sau đó mới có cơ hội giết chết một thân nhân của hần.

Lối báo thù đó có ai tin được ?

Thần sắc của Vương Linh Hoa tỏ vẻ đồng tình, nhưng ánh mắt sâu thẳm của lão lại lộ xuất ý chế giễu.

Phó Hồng Tuyết không có biểu tình gì, vẫn lạnh lùng đứng đó như trước, đôi mắt lãnh đạm cô tịch của hần vẫn lãnh đạm cô tịch như trước.

“Ta đã hỏi đáp ba vấn đề của người rồi phải không ?” Vương Linh Hoa hỏi.

Phó Hồng Tuyết trước hết lạnh lùng nhìn Vương Linh Hoa, sau đó quay mình đi đến trước mặt Mã Không Quân, mở miệng hỏi y:

- Mã Phương Linh có phải là con gái của người ?

Câu hỏi tình linh đó khiến cho Mã Không Quân ngậy người, nhưng y vẫn trả lời:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết mỉm cười, tuy chỉ cười mỉm một cái, nhưng hần cũng đã cười, nụ cười còn đọng lại nơi khóe miệng của hần, hần đã quay người nhìn Vương Linh Hoa.

“Nghĩ người tất đã an bài cho ta một cỗ quan tài tốt ?” Phó Hồng Tuyết hững hờ nói với lão.

“Phải”. Vương Linh Hoa cũng cười đáp:

“Hơn nữa ta còn bảo đảm quan tài tuyệt đối vừa vặn thân thể người”.

“Người có phải cảm thấy rất thỏa mãn ?” Phó Hồng Tuyết điềm đạm hỏi.

- Cực kỳ thỏa mãn.

- Tốt.

Diệp Khai đang nằm trên bục thủy tinh, nhìn phảng phất rất an tường, kỳ thật chàng đã mau chóng lọt vào trạng thái hôn mê.

Chàng đã nằm ở đó rất lâu, cũng không biết hiện tại là ngày ? Hay là đêm ?

Chàng chỉ biết tứ chi của mình đã tê dại, hai mắt cũng dần dần tối đen.

Chàng còn phải nằm đây bao lâu nữa ? Chàng đương nhiên không biết, chàng ần ần ước ước còn nhớ từ lúc tỉnh cho đến bây giờ, chỉ uống một chất nước thực vật mười một lần, có lẽ là cháo.

Thể lực hiện tại của chàng đại khái không đánh lại một đứa bé ba tuổi, đừng nói gì đến trốn chạy.

Trốn chạy ?

Có thể sao ? Diệp Khai cười khổ, chàng biết mình chỉ còn có thể duy trì cỡ hai ngày nữa.

Nếu quả nội trong hai ngày không có kỳ tích xuất hiện, cho dù người ta không giết chàng, cũng bị đói quá độ mà hôn mê chí tử.

Chỉ là trên thế gian này, kỳ tích thật sự quá ít.

Trong mật thất tinh khiết, chết lặng, quang tuyến cũng nhu hòa đó, chợt truyền vào thanh âm bánh xe răng cửa chuyển động, Diệp Khai biết đó là tiếng mật môn mở ra.

Thanh âm vừa dừng lại, trước cửa xuất hiện một người, một lão nhân trên mặt đã nhuốm đầy nếp nhăn, lại rất hòa nhã.

Vương Linh Hoa cười cười đi đến gần Diệp Khai, dùng ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay phải vạch mắt Diệp Khai, nhìn kỹ trông mắt của chàng, sau đó thu hồi hữu thủ, nhấc tả thủ của Diệp Khai lên, dùng ngón tay bắt mạch của chàng, qua một hồi lâu mới gật gật đầu thỏa mãn.

“Xem ra hôm nay có thể bắt đầu rồi”. Vương Linh Hoa thốt.

“Bắt đầu ?” Diệp Khai hữu khí vô lực mấp máy môi:

“Bắt đầu cái gì ?”.

“Bắt đầu nguyện vọng lớn nhất trong đời ta”. Trên mặt Vương Linh Hoa tràn đầy ánh vinh quang “thần thánh”:

“Cũng là bước đầu kéo dài mạng sống của nhân loại”.

“Kéo dài mạng sống ?” Diệp Khai cười cười:

“Xem ra người giống như đã tìm ra thuốc trường sinh bất lão”.

“Thuốc trường sinh bất lão ? Đó là thứ trong thần thoại”. Vương Linh Hoa khịt mũi:

“Sao lại có thể dùng so sánh với công hiến của ta ?”.

“Ồ ?” Diệp Khai cười cười:

“Có công hiến vĩ đại gì vậy ? Mau cho ta biết với !”.

“Không cần gấp, công hiến này nếu quả không có người, không thể hoàn thành được”. Vương Linh Hoa thốt.

“Không tưởng tượng được ta còn có chỗ hữu dụng vĩ đại như vậy”. Diệp Khai nói:

“Người có để ta biết ta có chỗ hữu dụng gì không ?”.

Vương Linh Hoa cười rất thần bí, sau đó mới dùng giọng nói rất hòa nhã đáp:

- Vật đầu người thân khi đó, người đã thấy qua ?

“Ta thật sự không tưởng được trên thế gian quả thật có thứ ... có động vật đó”. Diệp Khai thật sự vô phương đem “nó” kêu là người.

“Không phải là có trên thế gian, nó là do ta sáng tạo”. Vương Linh Hoa thốt:

“Cũng là khúc dạo đầu cho công hiến vĩ đại này”.

- Người nói vật đó là do người chế tạo ra ?

- Phải.

- Người làm sao mà làm được ?

“Rất đơn giản, ta chỉ đem đầu người ráp lên thân khi”. Vương Linh Hoa đáp.

“Đầu người ráp lên thân khi ?” Diệp Khai miễn cưỡng đưa mắt nhìn:

“Đó có phải là chuyện cổ tích xưa ?”.

“Không phải, đó là công trình ta đã tốn năm mươi năm nay mới hoàn thành”.

Wương Linh Hoa đáp:

“Vì để đạt được lý tưởng của ta, không biết đã tổn phí bao nhiêu tâm huyết của ta rồi”.

“Ý tứ của câu nói đó cũng là nói không biết đã hy sinh bao nhiêu con khi và trẻ nít ?” Diệp Khai hỏi.

“Vì khiến cho nhân loại bước lên phía trước một bước, hy sinh đó là tất yếu”.

Wương Linh Hoa đáp.

- Người tại sao lại không đem con của mình mà thử ?

- Ta không có con.

“Tưởng tượng được mà”. Diệp Khai thốt:

“Thứ người như người làm sao có thể có con ?”.

“Một điểm đó ta có thể bảo đảm với người, ta tuyệt đối có thể có con”. Vương Linh Hoa cười đáp.

“Tại sao cuồng nhân luôn luôn quên sự tồn tại của sự thật ?” Diệp Khai thở dài:

“Người đã bao nhiêu tuổi rồi ? Người còn có thể sống thêm bao nhiêu năm ? Một người già nua như người, cho dù người có sống thêm hai năm nữa, cũng không thể có năng lực sinh dục”.

Wương Linh Hoa chợt cười lớn, tiếng cười còn chưa tan biến, lão đã mở miệng tiếp lời:

- Xem ra ta không đem sự tình nói cho rõ ràng, người nhất định chết không nhắm mắt.

- Người cuối cùng đã hiểu rồi.

Ấn vào một nút ngầm, trên vách tường trắng tinh chợt xuất hiện một cái tủ ngầm, Vương Linh Hoa lấy từ bên trong tủ ra một bình thủy tinh đựng rượu bồ đào, và một chén thủy tinh chân cao.

Từ từ rót rượu bồ đào màu hổ phách vào chén thủy tinh, từ từ nhấp một ngụm, Vương Linh Hoa thư thả mở miệng:

- Năm ta ba mươi tuổi, ta phát hiện cái chết thông thường nhất của nhân loại đều là vì thân thể lão hóa mà chết, nếu quả người có một thân thể kháng kiện, nhất định có thể trường thọ, chỉ tiếc thân thể của người qua mỗi một gian đoạn nhất định phải lão hóa”. Vương Linh Hoa nói:

“Vì vậy ta muốn làm sao để con người vĩnh viễn có một thân thể kháng kiện”.

Lão quay người nhìn Diệp Khai, lại nói:

- Người có biết phải làm sao mới có thể vĩnh viễn có một thân thể kháng kiện không ?

“Ít uống rượu, ít làm những chuyện phí tổn tới thân thể”. Diệp Khai đáp.

“Đó cũng chỉ có thể kéo dài thêm một chút ít thời gian, cuối cùng chỉ có thể để người sống đến trăm tuổi, chung quy cũng chết”. Vương Linh Hoa nói:

“Biện pháp duy nhất là khi thân thể đến lúc lão hóa, lập tức hoán đổi một thân thể mới, một thân thể kiện khang”.

- Thân thể lại không phải là y phục, đâu thể nói đổi là đổi.

- Lúc đó chuyện đó đương nhiên không thể làm.

“Lẽ nào hiện tại người đã có biện pháp ?” Diệp Khai chợt nghĩ tới chuyện “đầu người thân khi”:

“Lẽ nào khi ...”.

“Phải”. Vương Linh Hoa đáp:

“Thân thể con người đã lão hóa, hoán đổi bằng thân thể trẻ trung, cho nên ta bắt đầu trước hết đem khi làm thí nghiệm, trong hai mươi năm đầu ta không biết đã thất bại bao nhiêu lần, thân khi vừa ly khai khỏi đầu là chết liền, sau này dần dần ta tìm ra phương pháp có thể thành công tách rời thân khi, đến năm ngoài ta mới thành công đem đầu người ráp lên thân khi”.

Chuyện đó Diệp Khai tuy đã tận mắt thấy qua, nhưng chàng vẫn không dám tin.

“Thân người đã có thể hoán đổi bằng thân khi, vậy đương nhiên có thể đem thân thể lão hóa hoán đổi bằng một thân thể trẻ trung kiện khang”. Vương Linh Hoa thốt.

“Người đã thử qua ?”.

“Còn chưa”. Vương Linh Hoa chú thị nhìn Diệp Khai:

“Bất quá cũng mau lắm, hơn nữa người là người đầu tiên ta thí nghiệm”.

“Ta ?” Diệp Khai lại tròn mắt hỏi:

“Người muốn đem thân thể ta hoán đổi một thân thể trẻ hơn ?”.

“Già hơn”. Vương Linh Hoa cười cười:

“Nếu quả thành công, đến lúc thân thể mới hoán đổi vì lão hóa mà khiến cho người chết, ta lại có thể đem thân thể đã lão hóa của mình đổi một thân thể mới”.

Nghe đến mình bị đem ra làm thí nghiệm, không ai là không sợ, nhưng trên mặt Diệp Khai lại không có một chút kinh sợ, chàng cũng cười nói:

- Chỉ tiếc không biết người làm sao có thể học cách tự mổ xẻ thân thể mình, sau đó còn gắn thân thể mới vào nữa ?

“Một mình ta đương nhiên vô phương hoàn thành chuyện đó”. Vương Linh Hoa thốt:

“Cũng may hiện tại ta đã tìm ra một trợ thủ”.

- Trợ thủ ? Ai ?

- Ta.

Kim Ngự lần theo thanh âm của mình xuất hiện ngoài cửa, nàng cười cười đi đến gần Diệp Khai:

- Trợ thủ là ta.

“Là nàng ?” Diệp Khai kinh ngạc nhìn Kim Ngự:

“Tô Minh Minh và ta một mực vì nàng thất tung mà lo lắng, không tưởng nổi nàng đã thành trợ thủ của con người vĩ đại này”.

Ý tứ câu nói của Diệp Khai có vẻ chế giễu, Kim Ngự đương nhiên hiểu rõ, nhưng nàng vẫn cười cười:

- Ta là nữ nhân dám yêu dám hận, cũng dám tiếp thụ sự thật, lần đầu tiên người xuất hiện trước mắt ta, ta biết ngay người là nam nhân ta thích.

Nàng ngưng chú nhìn Diệp Khai, lại nói:

- Nhưng ta cũng biết ta tranh không lại Minh Minh thư, cho nên ta chỉ còn nước tìm một nam nhân thích ta.

“Ta là nam nhân thích người”. Vương Linh Hoa cười thốt.

“Khi ông ta nói với ta như vậy, ta tuy biết ái tình có khi không phân già trẻ, nhưng hai người bọn ta niên kỷ quá cách biệt, cho dù có thể cùng khoái lạc, cũng không được lâu”. Kim Ngư thốt:

“Ông ta cũng biết, cho nên kêu ta làm chuyện này”.

Kim Ngư quay người nhìn Vương Linh Hoa:

“Đổi lại nếu là bất cứ người nào khác nhất định nghĩ là ông điên, nhưng tôi lại tin ông”.

“Đó đương nhiên cũng là người đã nhìn thấy tài hoa của ta”. Vương Linh Hoa mỉm cười:

“Nhìn thấy ta là một nam nhân khác người”.

“Tôi còn nhìn thấy da mặt ông rất dày”. Kim Ngư “xí” một tiếng.

Diệp Khai thở dài:

- Bọn người hai người thật là một đôi giai ngẫu “lang tài nữ mạo”.

- Đa tạ.

“Người đã có trợ thủ như vậy, chừng nào người định mổ xẻ ta ?” Diệp Khai nhìn Vương Linh Hoa.

“Sáng mai”. Vương Linh Hoa đáp:

“Vốn đáng lẽ là sáng mai, nhưng hiện tại phải kéo dài thêm ba ngày”.

- Sao vậy ?

“Bởi vì người có một hảo hữu muốn ở đây ba ngày”. Vương Linh Hoa đáp.

“Hảo hữu của ta ?” Diệp Khai hỏi:

“Là ai ?”.

- Phó Hồng Tuyết.

“Là hần ?” Tròng mắt đen nhánh của Diệp Khai cuối cùng đã có chút khùng bổ trắng dã:

“Hần cũng đang ở đây ?”.

- Phải.

35. Tình Phong Linh

Vàng trắng giống như một đứa bé sơ sinh tỉnh dậy lăn ra khỏi mây mù, soi rọi tia sáng dịu vợi, nhẹ nhàng lác rắc lên mặt đất, lác rắc lên cửa sổ phòng Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết nằm dài trên giường, lại không ngủ được, đôi mắt lãnh đạm tịch mịch mở trao trao.

Quyết chiến ba ngày sau, thứ chuyện đó trước đây Phó Hồng Tuyết tuyệt đối không làm, phàm chuyện hần làm đều là tốc chiến tốc quyết, không thích kéo dài là đà, nhưng lần này hần lại phải làm như vậy.

Bởi vì hần muốn đợi chờ một tin tức nội trong ba ngày, giải tỏa rõ rõ ràng ràng một chuyện khiến cho hần bối rối.

Ba ngày, hần hy vọng Tô Minh Minh có thể nội trong ba ngày truyền giao cho hần tin tức mà hần muốn biết.

Hôm nay không để Tô Minh Minh đi theo, là muốn nàng đi làm chuyện đó, nếu không, bằng vào cá tính của Tô Minh Minh, cho dù không có biện pháp đi cùng, nàng cũng âm thầm lên đi.

Gió đêm hè của Lạp Tát lạnh lẽo chẳng khác gì gió đêm đông ở Giang Nam.

Gió đêm nhẹ đập vào song cửa, khiến cho mặt đất tĩnh mịch càng thêm phần thê lương.

Nơi không biết tên xa xa truyền vọng tiếng thanh la hồ hững, đã canh ba, trời sắp sáng, ngày mai không biết sẽ đụng phải chuyện gì, xem ra phải nghỉ một chút, dưỡng bồi tinh thần để ứng phó với những chuyện bất chợt của ngày mai.

Phó Hồng Tuyết đang chuẩn bị nhắm mắt, ngoài song cửa chợt truyền vào một tiếng thở dài u uất, tiếp theo đó lại xuất hiện một bóng người lợt lạt.

Nghe thấy tiếng thở dài, Phó Hồng Tuyết biết người đó không phải là Tô Minh Minh mà hẳn đang đợi, người đó là Mã Phương Linh mà hẳn không muốn gặp nhất, cũng là Bạch Y Linh của hiện tại.

Ánh mắt u uất bi sầu bắn ra tia mực quang ai oán, hướng nhìn Phó Hồng Tuyết.

Bạch Y Linh đối diện Phó Hồng Tuyết, hẳn lại không có gì để nói, chỉ còn nước đưa ánh mắt vọng nhìn chân mình, hai người đứng như vậy một hồi lâu, Bạch Y Linh mới mở miệng.

- Ta nghĩ người đại khái đã biết ta là ai.

- Phải.

- Truyền thuyết của Đáp Mạc Tộc có liên quan đến phụ thân ta, người đại khái cũng đã biết.

- Phải.

- Nhưng có một chuyện người nhất định không biết.

- Cứ nói.

“Mã Không Quần mười năm trước chết tại Đình gia xác thực là phụ thân của ta”.

Bạch Y Linh thốt.

“Vậy sao ?” Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu nhìn Bạch Y Linh.

- Phải.

“Vậy còn Mã Không Quần hiện tại ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

- Cũng là phụ thân của ta.

“Cũng là phụ thân của người ?” Phó Hồng Tuyết nghe không hiểu lời nói của nàng:

“Mã Không Quần mười năm trước không chết ?”.

- Đã chết.

“Vậy Mã Không Quần hiện tại đáng lẽ là bào huynh đệ của phụ thân người mới đúng, sao lại có thể cũng là phụ thân người ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Cho nên ta mới nói chuyện đó người nhất định không biết”. Bạch Y Linh đáp:

“Hai người đều là phụ thân của ta”.

- Cả hai ?

“Phải”. Bạch Y Linh đáp:

“Hai người đồng thời cưới mẫu thân ta”.

Một nữ nhân đồng thời gả cho hai nam nhân, đứa con gái đẻ ra đương nhiên có hai phụ thân.

“Người trong đại sảnh hỏi phụ thân ta coi ta có phải là con gái của ông ta không, người nhất định đã nghĩ ông ta là Mã Không Quần của mười năm trước”. Bạch Y Linh thốt.

Lúc đó Phó Hồng Tuyết quả thật đã nghĩ y là Mã Không Quần của mười năm trước, vẫn nghĩ chuyện kể của Vương Linh Hoa về Đáp Mạc Tộc là một lời nói hoang đường.

Phó Hồng Tuyết thật sự không dám tin trên thế gian quả thật có Đáp Mạc Tộc tồn tại, nhưng hiện tại hẳn không thể không tin.

Bạch Y Linh u uất ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết, u uất nói với hắn:

- Đêm nay ta đến tìm ngươi, ngươi nhất định nghĩ ta đến xin ngươi đừng giết phụ thân duy nhất còn lại của ta.

- Lẽ nào không phải vậy ?

“Ngược lại”, Bạch Y Linh đáp:

“Đêm nay ta đến, là hy vọng ngươi ba ngày sau có thể một đao giết chết phụ thân ta”.

Nghe câu nói đó, Phó Hồng Tuyết không khỏi ngẩn người:

- Ngươi muốn ta một đao giết chết phụ thân ngươi ?

- Phải.

Bạch Y Linh nhẹ nhàng quay mình bước ra ngoài, nhìn xa xăm, giọng nói của nàng lại gần sát màng nhĩ của Phó Hồng Tuyết.

- Ngươi nhất định có thể đã nghĩ ta điên.

Phó Hồng Tuyết thật sự có ý nghĩ đó.

“Nếu quả ngươi biết chân tướng sự tình, ngươi tất biết ta tại sao lại muốn làm vậy”.

Bạch Y Linh hồ hững thốt.

Chân tướng ?

Có lẽ nào chuyện đã sáng rõ như ban ngày như vậy còn có bí mật gì ?

Nếu quả có, đó là bí mật gì ?

Giờ đêm nhẹ nhẹ vuốt ve, hơi lạnh càng nồng đậm, mái tóc Bạch Y Linh mượt mà phất phơ nhẹ dưới ánh trăng dịu dàng, càng làm tăng thêm một phần mỹ miều thần bí.

“Ta biết đao của ngươi rất tà, rất lợi hại, võ công của ngươi cũng làm cho người ta khó lường mức độ cao thâm”. Bạch Y Linh thốt:

“Nhưng quyết chiến ba ngày sau, ngươi nếu không giết phụ thân ta, ngươi nhất định chết”.

Nàng từ từ quay người đối diện Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Diệp Khai cũng nhất định chết.

- Ồ ?

“Ngươi nhất định rất hoài nghi lời nói của ta”. Bạch Y Linh chú thị nhìn hắn:

“Ngươi nghĩ quyết chiến ba ngày tới là một trường quyết đấu công bình sao ?”.

“Cho dù không công bình, đối với ta mà nói, cũng không cần biết”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp lời.

“Không cần biết ?” Bạch Y Linh thốt:

“Nếu quả ngươi biết ba ngày sau ngươi sẽ lọt vào cục diện gì, vậy thì ngươi mới biết ngươi có nên quan tâm tới hay không”.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, hắn chỉ đưa mục quang nhìn ra ngoài song cửa, nhưng biểu tình trên mặt hắn lại hiển lộ vẻ không đồng ý với lời nói của nàng.

“Người nghĩ những đồ đạc ở Khách Sạn Đứng Đền thật sự là lão đã dùng cách đó đem đến ?” Bạch Y Linh hỏi:

“Người nghĩ chuyện Phong Linh thật sự không phải là lão an bài ?”.

Phong Linh ? Tâm Phó Hồng Tuyết lại ẩn ước đang đau xót.

Chỉ bất quá quen biết mới mười mấy ngày, chỉ bất quá một đêm làm lỡ triền miên, lại đã dần dần dung hóa tâm ý bằng lãnh của Phó Hồng Tuyết.

Bạch Y Linh chú thị nhìn ánh mắt của hắn đang xuyên phá ngoài song cửa, lại nói:

- Khi bọn người bắt đầu quyết chiến, Vương Linh Hoa nhất định để người biết Diệp Khai và Âm Bạch Phụng, cũng như Phong Linh, đều đã lọt vào tay lão, lúc đó người còn có thể bạt đao không ?

Không thể, vô luận là ai dưới tình huống đó, đều không thể bạt đao.

Một bằng hữu lọt lọt như nước, một người mẹ không phải mẹ ruột sinh nặng đẻ đau, lại là thân nhân có ơn dưỡng dục, một người ...

Mục quang của Phó Hồng Tuyết lạc lên mặt nàng:

- Chuyện Phong Linh thật sự là do lão an bài ?
- Phải, nhưng kết quả lại ngoài ý tưởng của ta.

Thanh âm đó là thanh âm của Vương Linh Hoa, người của lão cũng đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Vương Linh Hoa xuất hiện, sắc mặt của Bạch Y Linh trắng nhợt, phảng phất như một đứa trẻ làm sai bị phụ thân bắt được.

Phó Hồng Tuyết lại vẫn lạnh lùng, không có một chút kinh sợ.

Wương Linh Hoa vẫn cười rất hòa nhã, lão từ từ đi vào phòng, nhìn Phó Hồng Tuyết, từ từ nói:

- Hồi sáng ta đã nói qua, chuyện Phong Linh tuy do ta thiết kế, nhưng sự báo thù của nàng lại vượt ngoài ý liệu của ta.

Lão nhìn Phó Hồng Tuyết, từ tốn nói:

- Sự báo thù của nàng đến sau này đã biến thành yêu.

Biến thành yêu ?

“Nàng thật sự đã yêu người”. Vương Linh Hoa gần từng tiếng.

Nghe thấy câu nói đó, biểu tình của Phó Hồng Tuyết đã có chút biến đổi, biến thành vừa cao hứng, vừa khủng hoảng.

Cao hứng là vì hắn biết tâm hắn không xót xa, khủng hoảng là vì hắn biết mình càng vô phương bạt đao.

Quyết chiến còn chưa đến, Phó Hồng Tuyết đã bại.

Tất cả mọi chuyện đến lúc này phảng phất đã nên kết thúc, thắng đương nhiên là Vương Linh Hoa, cho nên nụ cười của lão càng thêm hòa nhã.

36. Kết

Gió đêm vẫn dịu dàng, hơi lạnh vẫn giá buốt, đêm lại đã gần tàn, mặt đất lại càng u ám, tịnh không phải vì trăng đã bị mây đen trời phủ, mà là vì đó là đoạn thời gian trước khi trời sáng, cũng là giây phút tối tối nhất.

Cũng may giây phút đó luôn luôn rất ngắn ngủi, quang minh luôn luôn rất mau chóng dẹp tan hắc ám.

Phó Hồng Tuyết vẫn rất lãnh đạm, rất cô độc, hắn tuy biết mình vô phương bạt đao, nhưng tâm hắn lại nóng bừng.

Chuyện gì đối với hắn mà nói cũng không quan trọng, cho dù có chết cũng không quan tâm, bởi vì hắn đã biết tình Phong Linh.

Hắn biết lần này mình tịnh không giao tặng một cách phù phiếm vô ích, tình của hắn đã vọng hưởng một âm điệu hòa hợp thân ái, đó đã đủ quan trọng hơn tất cả.

Cho nên trên mặt hắn tuy vẫn bình tĩnh lãnh đạm như trước, mục quang của hắn tuy vẫn lạnh lẽo như trước, lại đã không còn tịch mịch.

Hắn tịnh không nhìn Vương Linh Hoa đang đắc ý, hắn đang nhìn Bạch Y Linh đang co rút bên cạnh, nhìn một hồi lâu, hắn đột nhiên hỏi:

- Người còn chưa nói cho ta biết, tại sao nhất định muốn giết Mã Không Quân ?

Từ khi Vương Linh Hoa xuất hiện, trên mặt Bạch Y Linh đã ngập tràn biểu tình kinh hoảng, đến khi nàng nghe câu hỏi của Phó Hồng Tuyết, nỗi kinh hoảng càng đậm đặc thêm.

Nàng len lén liếc nhìn Vương Linh Hoa, sau đó cúi đầu càng thấp.

Một thanh đao cô độc, một con người cô độc đang đứng dưới dàn phong linh.

Bọn họ lẳng lặng ngưng thị nhìn nhau, qua một hồi rất lâu mà không một ai mở miệng, hạnh phúc chừng như hòa vào tiếng vọng của dàn phong linh trong sóng mắt hai người. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-thanh-ao-thanh>